

Giới thiệu Chia Tay Tình Đầu

Đến với Chia Tay Tình Đầu của tác giả Lạc Tiểu Mỹ, bạn sẽ được trải lòng cùng câu chuyện ngôn tình ngược đầy chông gai của nhân vật chính. Năm sáu tuổi, Nguyễn Nguyễn được bà Mạnh ở làng Hoa Đào nhận nuôi. Từ đó, cô lớn lên cùng người bạn thanh mai trúc mã, cũng là cháu nội của bà Mạnh: Mạnh Cổ. Đồng thời, cô nhận được sự yêu chiều hết mực của chủ ngục Mạnh Căn Thành. Năm mười sáu tuổi, bà Mạnh khẳng khái bắt cô và Mạnh Căn Thành động phòng. Trong đêm tân hôn, Nguyễn Nguyễn và Mạnh Cổ hẹn nhau bỏ trốn. Nhưng đêm ấy, Mạnh Cổ đã không đến, Mạnh Căn Thành cũng biến mất một cách thần bí, chỉ để lại Nguyễn Nguyễn với cái bụng ngày một lớn dần lên chờ đợi sự tuyên phạt của số phận... Bảy năm sau, Nguyễn Nguyễn đổi tên là Hứa Noãn, bị một người tên Trang Nghị lạnh lùng, tàn nhẫn “giam cầm” bên mình, trở thành quân cờ để anh ta đối phó với chú cháu nhà họ Mạnh. Khi Mạnh Căn Thành, Mạnh Cổ phát hiện Hứa Noãn chính là Nguyễn Nguyễn mà mình đã từng yêu da diết, liệu rằng họ có vì cô mà rơi vào sóng gió tình yêu? Khi Trang Nghị nhìn những màn kịch mà mình đã dày công lên kế hoạch suốt bao nhiêu năm chuẩn bị, màn thì anh ta lại phát hiện nơi nào đó trong trái tim đã sụp đổ vì Hứa Noãn... Rốt cuộc, bảy năm trước đã xảy ra chuyện gì mà khiến Nguyễn Nguyễn giống như bông thương nhĩ bị bỏ rơi, không thể tìm được đường về? Đọc truyện, độc giả như được hòa mình vào cuộc sống của các nhân vật, cùng hồi hộp đợi chờ những diễn biến tâm lý và tình cảm, những hoàn cảnh kịch tính của họ. Không chỉ viết về đề tài tình yêu, Chia Tay Tình Đầu còn ca ngợi những tình cảm đáng quý và sâu sắc trong cuộc sống. Đó là tình người thân thiết gắn bó giữa Hứa Noãn và Triệu Tiểu Hùng, hai con người dường như chẳng có một sợi dây liên kết nào nhưng họ lại hết lòng hi sinh cho người kia; về tình mẫu tử của mẹ con Hứa Noãn; về tình anh chị em của Tiểu Hùng và Triệu Triệu – Tú bần ôi tiếng xinh đẹp hết lòng hết dạ yêu thương Trang Nghị. Và Triệu Triệu sẽ thế nào khi biết người đã hại em trai mình thành người không ra người, ngòm không ra ngòm, điên điên dại dại? Hứa Noãn sẽ sống sao khi biết người mà mình hết lòng hết dạ bao nhiêu năm qua lại là người muốn gây ra tai nạn cho mình “biến” khỏi cuộc đời này? Câu chuyện hot sẽ đầy độc giả cảm nhận được mức cao trào của những mưu mô, tình yêu và thù hận. Để rồi khi khép lại, người đọc cũng có thể cảm nhận rằng kẻ thù bên gối, người ta có thể lừa dối tất cả trừ lừa dối bản thân mình, người ta luôn đi tìm một thứ mà người ta gọi là nhà, nhưng nó chỉ có nghĩa khi nơi đó còn có tình yêu. Cái đích mà câu chuyện hướng tới là chân – thiện – mỹ, vì vậy đọc Chia Tay Tình Đầu chúng ta sẽ thấy cuộc sống thật tươi đẹp, ấm áp tình người.

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Lời Dẫn

Đôi khi trong tình yêu, điều quan trọng không phải là ai yêu lâu hơn, ai yêu sâu sắc hơn, mà là ai hạ thấp mình hơn!

Trước khi Lương Tiểu Sáng quyết định nhảy xuống sông tự tử, cô nằm ngoài người trên thành cầu, gọi điện thoại cho Lý Lạc.

Cô vừa khóc lóc, vừa gào thét trong điện thoại: “Lý Lạc, lần này mình chết thật đây, mình có làm ma cũng không tha cho con ranh Hứa Nguyễn Nguyễn hèn hạ kia đâu!”

Lúc ấy Lý Lạc đang làm những thao tác cuối cùng cho việc chuẩn bị vào trận đua. Anh giậm vào chân ga, chờ hiệu lệnh xuất phát. Những cô gái chân dài cùng trường đang lác lác cơ thể mềm mại, reo hò cổ vũ cho anh. Khi nhạc chuông “Chị hai tái giá” vang lên, anh biết là Lương Tiểu Sáng, cô thiên kim tiểu thư khó chiều lại gọi đến. Nếu là người khác thì chắc chắn anh sẽ không nghe, bởi đối với Lý Lạc, đua xe là sinh mạng của anh.

“Chị hai tái giá” là nhạc chuông mà Lý Lạc cài đặt riêng cho cuộc gọi đến của Lương Tiểu Sáng. Anh đã nhờ chuyên gia ghi âm cho bài hát này. Anh và Lương Tiểu Sáng vốn là bạn thanh mai trúc mã, hai gia đình đều môn đăng hộ đối. Ngay từ khi còn nhỏ, Lý Lạc đã nghĩ rằng mình và Lương Tiểu Sáng là một đôi trời sinh, hai đứa sẽ gắn bó bên nhau trọn đời. Nhưng đến năm Lý Lạc mười ba tuổi, khi Lý Lạc bắt đầu lên kế hoạch sẽ cùng Lương Tiểu Sáng đi nghỉ tuần trăng mật ở đâu, sẽ sinh mấy đứa con, biệt thự sang trọng sẽ ở gần biển hay ở sân golf... thì Trang Nghị xuất hiện. Lương Tiểu Sáng như ăn phải bùa mê thuốc lú, suốt ngày bám theo Trang Nghị, mở miệng là “anh Trang Nghị, anh Trang Nghị”, giọng nói rất ngọt ngào, ngọt ngào đến nỗi Lý Lạc nghe thấy chỉ muốn cho cô một cái bạt tai.

Thực ra, Lý Lạc nghĩ rằng mình là một người đàn ông rất độ lượng, chẳng qua là xui xẻo, bị người ta bỏ rơi. Sau này, chắc chắn mình sẽ tìm một cô người mẫu có thân hình cực chuẩn để kết hôn, sau đó mời Lương Tiểu Sáng đến dự. Trong ngày cưới, mình sẽ dịu dàng ôm eo cô dâu và nói: “Lương Tiểu Sáng, cậu nói xem, sao trước đây mình lại không là bạn thanh mai trúc mã với cô gái như vợ mình bây giờ nhỉ, để bỏ phí cả một thời trai trẻ vì cậu!”.

Đáng tiếc! Tất cả những điều mà Lý Lạc tưởng tượng vẫn chỉ là tưởng tượng mà thôi.

Điều quan trọng là tình yêu mà Lương Tiểu Sáng dành cho Trang Nghị đã lớn đến mức không gì ngăn cản nổi, nhưng Trang Nghị vẫn thờ ơ như mặt hồ phẳng lặng. Không những thế, anh ta lại còn thay người yêu như thay áo, dù vậy vẫn không đến lượt Lương Tiểu Sáng. Thực ra, Tiểu Sáng cũng không coi những cô bạn gái ấy ra gì. Ngày nào cô cũng khoác vai Lý Lạc để trêu chọc anh và đánh giá về những cô gái của Trang Nghị: “Cô này xinh nhưng tiếc là quá thô tục!”, “Cô kia trông mặt mũi cũng được đấy, nhưng chắc chắn là phẫu thuật thẩm mỹ”; “Trời ơi, nhìn cái cô kia kia! Trông như bò sữa New Zealand ấy!”...

Tuy Lý Lạc cảm thấy nhàm chán với sự giầy vò không dứt ấy của Lương Tiểu Sáng nhưng anh còn chán bản thân mình hơn vì đã nhượng bộ cô hết lần này đến lần khác. Thậm chí anh vẫn còn mơ mộng, cài đặt chuông điện thoại riêng cho Lương Tiểu Sáng. Ngày thu âm xong, anh mang đến cho cô nghe và nói: “Cậu nghe đi! Giai điệu mới mượt mà làm sao! Cậu nhìn này, một chàng đẹp trai ngồi ngồi thế này đang chờ cậu tái giá đấy! Cậu từ bỏ lão Trang Nghị đi! Cậu và anh ta có quá nhiều điểm khác biệt.”

Lương Tiểu Sáng nói: “Lý Lạc! Cậu đừng có nằm mơ, mình thích sự khác biệt, mình thích Trang Nghi!”

Lý Lạc đập nhẹ chiếc điện thoại vào đầu Lương Tiểu Sáng và nói: Chẳng phải như thế là quá hạ thấp mình sao?

Lương Tiểu Sáng ôm đầu, mỉm cười với Lý Lạc. Nụ cười rất ngọt ngào, đáng yêu, sau đó cô áp mặt vào mặt anh và nói: “Mình đã như vậy rồi mà cậu còn không từ bỏ, chẳng phải là càng hạ thấp mình sao?”

Lý Lạc không ngờ rằng, đôi khi trong tình yêu, điều quan trọng không phải là ai yêu lâu hơn, ai yêu sâu sắc hơn mà là ai yêu hạ thấp mình hơn!

Đáng tiếc là vào cái lúc mà Lương Tiểu Sáng dự định tiến hành cuộc “maratong tình ái” với Trang Nghi thì cô gái tên là Hứa Noãn xuất hiện bên cạnh anh ta. Hứa Noãn chính là Hứa Nguyễn Nguyễn mà Lương Tiểu Sáng đã nhắc tới.

Cái tên Hứa Noãn là do Trang Nghi đặt cho cô ta. Vì điều đó mà Lương Tiểu Sáng hận đến nỗi muốn cắn cẩu, cào xé cô ta ra. Cô kiên quyết gọi tên cũ của cô ta là “Hứa Nguyễn Nguyễn”, nói đúng hơn là “con ranh hèn hạ Hứa Nguyễn Nguyễn”. Dù Trang Nghi sống chết không thừa nhận Hứa Noãn là bạn gái của anh ta, thậm chí Lương Tiểu Sáng còn tận mắt chứng kiến Trang Nghi chằm chọc, nhạo báng cô ta, nhưng trực giác của người con gái nói với cô rằng - đó là chuyện không hay, đối thủ đã xuất hiện.

Lý Lạc thấy từ khi Hứa Noãn xuất hiện, Lương Tiểu Sáng liền mắc chứng hoang tưởng bị hại. Chứng bệnh này bùng phát trong một lần Lương Tiểu Sáng đến trường của Hứa Noãn đánh ghen, kết quả là gặp Trang Nghi. Nhìn thấy Hứa Noãn bị thương, anh ta tức giận tát Lương Tiểu Sáng một cái nổ đom đóm mắt.

Trang Nghi vốn là người cẩn trọng, không bao giờ làm chuyện ngu ngốc như vậy, huống hồ Trang Nghi và ông nội của Lương Tiểu Sáng là Lương Tông Thái có quan hệ làm ăn. Vì vậy, từ trước đến nay anh ta đều rất chiều chuộng, hay đứng ra là hết sức nhẫn nhịn Lương Tiểu Sáng.

Cái bạt tai này của Trang Nghi đã hủy đi nhiều vụ làm ăn lớn của tập đoàn Thịnh Thế Hòa Phong, khiến tập đoàn này sa vào khủng hoảng trầm trọng trong một thời gian dài. Những người trong hội đồng quản trị suýt giết chết Trang Nghi trong phòng làm việc. May mà Trang Nghi quan hệ tốt, cố gắng hết sức, tận dụng tất cả các mối quan hệ, bán rẻ nhân tình, hy sinh bản thân mới có thể xoay chuyển được tình thế thê thảm mà cái bạt tai này gây nên.

Tuy nhiên, một di chứng khác sau cái bạt tai này là Lương Tiểu Sáng hận Hứa Noãn thấu xương. Từ đó, cô ta bắt đầu những chuỗi ngày không thiết sống.

Lý Lạc nhận điện thoại của Lương Tiểu Sáng, sau khi nghe cô ta gào thét, anh thân nhiên hỏi: “Thưa tiểu thư Lương Tiểu Sáng! Địa điểm tự sát lần này của cô ở đâu?”

Đội Lương Tiểu Sáng trả lời xong, anh nhanh chóng ấn 110, sau đó lại gọi điện thoại cho giới truyền thông và nói với họ mau đến sông Hồng Giang mà xem Thiên kim tiểu thư của tập đoàn Lương Gia Lệ Đạt lại muốn tự tử vì tình, và đừng quên phỏng vấn tổng giám đốc Trang Nghi tài giỏi của tập đoàn Thịnh Thế Hòa Phong vì không biết cô gái đó đã tự tử vì anh ta bao nhiêu lần rồi...

Sau khi cúp điện thoại, Lý Lạc nhắm tính xem rốt cuộc Lương Tiểu Sáng đã tự tử vì chuyện của Trang Nghi và Hứa Noãn bao nhiêu lần rồi.

Nghĩ đến đây, anh có chút phân tâm, hoàn toàn quên rằng mình đang ở trên đường đua. Anh chỉ nhớ lần đầu tiên Lương Tiểu Sáng tự tử, cô ta đã leo lên tầng mười chín của thư viện trường Hứa Noãn đang học, quyết tâm nhảy xuống. Lúc ấy Lý Lạc thấy mình không phải là mình nữa, đàn ông con trai gì mà khóc lóc đến nỗi nước mắt nước mũi tuôn ròng ròng. Em họ của anh là Lý Hồ Phách và mấy cô gái nhà giàu thường ngày rất thân thiết với Lương Tiểu Sáng thì bận rộn cá cược với nhau xem Lương Tiểu Sáng có tự tử thành công không và sau khi nhảy xuống mặt ngựa lên trời hay úp xuống đất.

Ông nội của Lương Tiểu Sáng đứng ngay đó, nếu thư ký và đám vệ sĩ không ngăn ông ta lại thì chắc chắn ông ta cũng lao đầu xuống theo. Lúc ấy ông ta chỉ như một ông lão bình thường, chỉ có thể buồn rầu nhìn đứa cháu gái đang chơi trò tự tử.

Trang Nghi đứng cạnh, khuôn mặt lạnh lùng, nghiêm nghị. Hứa Noãn đã sớm được thư ký của anh đưa đi.

Lý Lạc nghĩ rằng một chàng trai không nên quá đẹp trai, nếu không anh ta vừa xuất hiện sẽ trở thành tiêu điểm. Chắc chắn là Trang Nghi căm ghét cái mặt của mình lắm. Ngay cả trong cảnh tự tử đau thương như thế mà các cô gái trong trường đều quên đi nhân vật chính của vụ tự tử, dồn hết ánh mắt về phía Trang Nghi.

Lần ấy, vụ tự tử của Lương Tiểu Sáng chiếm hết các đầu báo, tiêu đề của bài báo nào cũng rất sốc: nào là “Mỹ nhân thần bí có được đại gia Trang Nghi, thiên kim Lệ Đạt thất tình nên nhảy lầu tự tử”, nào là “Mối tình của tổng giám đốc Trang Nghi và tiểu thư thần bí bị lộ, mối tình tay ba ảnh hưởng đến ba tập đoàn lớn”...

Tóm lại, cuộc chiến tình ái này đã tốn biết bao giấy mực của báo giới. Nguồn gốc của ba tập đoàn lớn là Thịnh Thế Hòa Phong, Lương Gia Lệ Đạt, Lý Thị và chuyện tình cảm của con cháu ba nhà đều được thêm mắm thêm muối cho thêm phần sinh động.

Cuối cùng Lương Tông Thái không kiềm chế được, ông bảo thư ký gọi điện cho chủ biên của các tòa báo lớn và nói: Nếu các người muốn ông già này nhảy lầu, vậy thì ta nhất định sẽ cho các người nhảy trước.

Sáng hôm sau, giới truyền thông im hơi lặng tiếng.

Đột nhiên Lý Lạc chợt nhận ra một điều gì đó rất lạ. Lương Tiểu Sáng tự tử nhiều lần như vậy, tuy điều đó khiến ba tập đoàn lớn trở thành tiêu điểm dòm ngó của dư luận, nhưng ảnh của Hứa Noãn, thậm chí tư liệu cá nhân của cô ta đều chưa từng bị lộ ra ngoài

- Trong giây phút ấy, anh chàng vẫn đang ngồi trong xe đua kia bỗng cảm thấy đầu óc trống rỗng - Lần đầu tiên anh cảm nhận được sự khác lạ trong mối quan hệ của Trang Nghi và Hứa Noãn. Anh nghĩ, chắc chắn Trang Nghi đã phải bỏ ra không ít công sức mới có thể làm cho Hứa Noãn bình an vô sự sau bao nhiêu lần giông tố.

Lý Lạc không khỏi giật mình, đúng vậy, rất có thể trực giác của Lương Tiểu Sáng là đúng. Đối với Trang Nghi, Hứa Noãn là một người đặc biệt.

Hứa Noãn!

Hứa Noãn?

Lúc ấy, Lý Lạc hoàn toàn đắm chìm trong suy ngẫm, không hề chú ý đến việc cuộc đua đã bắt đầu. Lúc bình tĩnh trở lại, anh mới biết rằng mình đã bị bỏ lại phía sau. Anh vội vàng nhấn ga, vì không không chế tốt nên chiếc xe đua nghiêng mình, va vào chiếc xe đua ngoài đường đua, trong nháy mắt, các linh kiện của chiếc xe văng ra, ánh lửa bắn tung tóe...

Lý Lạc vẫn chưa kịp chùi rửa, chưa kịp biết tin lần này Lương Tiểu Sáng có tự tử thành công hay không thì chỉ thấy bóng tối bao trùm trước mắt, thượng đế với bộ râu trắng và chiếc váy được làm bằng cỏ tung bay trước mặt anh...

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Giác Mộng Tình Yêu (1)

Cho em gặp gỡ nhưng lại không cho em tình yêu. Cho em tình yêu nhưng lại để tình yêu quá ngắn ngủi.

[1]

Khi Hứa Noãn ôm tập sách, vội vàng chạy đến hội trường thì lễ trao học bổng “Hòa Phong” đã bắt đầu.

Trên lễ đài, phó viện trưởng đang phát biểu rất đồng dục, hùng hồn, ca ngợi sự cống hiến vô tư và công lao to lớn của tập đoàn Thịnh Thế Hòa Phong đối với sự nghiệp giáo dục; ca ngợi Trang Nghi - người có nụ cười giống như thiên thần, tuổi trẻ tài cao, còn nói anh ta có tấm lòng bác ái, uống nước nhớ nguồn, phẩm chất cao thượng... Tóm lại, tất cả những lời khen ngợi có cánh đều được phó viện trưởng vận dụng rất sáng tạo, chỉ thiếu mỗi một câu: Tổng giám đốc Trang! Người là anh hùng bất diệt sống mãi trong lòng nhân dân!

Hứa Noãn đi về hàng ghế của lớp mình, khi ngược mắt nhìn Trang Nghi, bỗng nhiên cô thấy lòng bàn tay ươn ướt, trong nháy mắt, toàn thân lạnh toát. Mỗi lần gặp anh ta, Hứa Noãn đều thấy căng thẳng, cho dù là ở khoảng cách xa như vậy.

Hứa Noãn vội cúi đầu xuống, mái tóc đen như nhung xòa xuống che cái cổ trắng ngần, trông cô giống như một bức tượng sứ xinh xắn. Lúc đó, dường như mọi ánh mắt của các chàng trai đang đổ dồn về phía cô. Nếu không phải trong hội trường thì chắc chắn đã có chàng huýt một tiếng sáo dài.

Cuối cùng Hứa Noãn đã tìm thấy lớp của mình, Lâm Hân đang uống sữa chua vội vẫy tay gọi cô.

Hứa Noãn mỉm cười, cô ôm tập sách chen qua các hàng ghế, ngồi cạnh Lâm Hân, mỉm cười nói:

“Cảm ơn cậu đã giữ chỗ cho mình!”

Lâm Hân nhìn tập sách trên tay Hứa Noãn, chau mày:

“Chị à, chị học đại học, không phải như cấp ba đâu. Bốn năm rồi, bốn năm này chị học như học lớp 13, 14, 15, 16, không có ai thích học như chị đâu. Có phải lúc mang bầu chị, mẹ chị đã ghen ăn giắt không?”

Hứa Noãn mỉm cười ngượng ngùng.

“Minh ngốc! Không theo kịp mọi người.”

Câu nói của cô lại hoàn toàn là sự thật, đúng là cô không theo kịp các bạn trong lớp. Trước khi Trang Nghi sắp xếp cho cô học đại học, cô chưa từng được đi học,

chữ duy nhất mà cô biết viết chính là cái tên trước đây của mình - Nguyễn Nguyễn. Hồi ấy một chàng trai tên là Mạnh Cổ đã cầm tay cô, dạy cô viết.

“Mạnh Cổ”

Khi hai chữ ấy hiện lên trong tâm trí Hứa Noãn, cô thấy mắt nhoà đi, một cảm giác chua chát đến lạ thường, ký ức như nứt ra một mảng lớn khổng lồ, dường như có thể nuốt cô vào bóng tối bất kỳ lúc nào.

Đã bao năm trôi qua, đã bao lần cô nói với mình “Phải quên! Phải quên! Nhất định phải quên anh, quên đi con người đã mang tới cho mình biết bao điều tốt đẹp, quên đi con người tuyệt tình, tàn nhẫn đã bỏ rơi mình!”

Nhưng, chỉ nhắc đến tên anh thôi cũng đủ làm cho tim cô đau nhói.

Hứa Noãn vừa chìm vào hồi ức thì xung quanh vang lên tiếng vỗ tay ròn rã, Lâm Hân tỏ ra vô cùng xúc động. Cô ấy vừa vỗ tay vừa phấn khích gọi Hứa Noãn:

“Mau nhìn kia! Trang... Trang Nghị phát biểu đấy!”

Điều bộ ấy giống như gọi Hứa Noãn mau ra nhìn Thượng đế vậy!

Hứa Noãn ngẩng đầu nhìn Trang Nghị trên lễ đài. Anh ta từ từ đứng dậy, đôi mắt sáng như vì sao lung linh. Anh ta gật đầu về phía khán đài, khẽ mỉm cười - phong thái lịch sự, thân thiện nhưng không mất đi vẻ cao quý. Dường như anh ta được sinh ra trong vinh quang và những tiếng vỗ tay vang dội. Các cô gái ngồi dưới đều tròn mắt, nín thở ngắm nhìn anh ta, chờ đợi lời phát biểu của thần tượng trong lòng mình.

Trang Nghị phát biểu đồng dạng, từ những nét biểu cảm trên khuôn mặt đến cử chỉ, điệu bộ đều hoàn hảo đến mức không thể chê vào đâu được. Anh ta khẳng định những thành tích mà các sinh viên đã đạt được, đồng thời khích lệ họ chăm chỉ học tập. Hứa Noãn ngồi hàng ghế cuối cùng mà vẫn không khỏi khâm phục tài ăn nói của Trang Nghị. Anh ta lúc nào cũng vẻ ra tiền đồ tươi sáng cho người khác, sau đó để bạn tin rằng anh ta đang chờ bạn ở vị trí mà bạn có thể với tay tới.

Trang Nghị phát biểu xong, cả hội trường vang lên những tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Trong trường của Hứa Noãn, các học sinh đều coi việc nhận được học bổng “Hòa Phong” là niềm vinh dự lớn lao nhất. Bởi vì rất có khả năng nó sẽ trở thành giấy thông hành để bước vào tập đoàn Thịnh Thế Hòa Phong sau khi tốt nghiệp, tương lai tươi rộng mở trước mắt. Dĩ nhiên, học sinh nữ thì có nhiều tâm sự hơn một chút, ví dụ cơ duyên may mắn, được tổng giám đốc Trang Nghị tuần tú đề mắt tới mình, thế là chim sẻ biến thành phượng hoàng, coi như được đổi đời.

Từ trước đến nay, Trang Nghị trở thành huyền thoại của thành phố này.

Học sinh truyền tai nhau một vài tin đồn, nói rằng anh về nước năm hai mươi hai tuổi, thành lập doanh nghiệp Thịnh Thế, dường như chỉ trong một đêm, doanh nghiệp này đã thu hút cả giới thương mại. Lịch sử lập nghiệp của anh mang đậm màu sắc huyền thoại, hơn nữa lại có rất nhiều phiên bản khác nhau. Mọi người bàn tán xôn xao, điều đó càng khiến anh giống như một câu đố chưa có lời giải, khiến bao người tò mò.

Mấy năm trước, anh cất cao ngọn cờ của doanh nghiệp Thịnh Thế, sát nhập với doanh nghiệp Hòa Phong đã từng huy hoàng trong suốt mười bảy năm ở thành phố này, thành lập nên Tập đoàn Thịnh Thế Hòa Phong.

Tin đồn về thành tựu huy hoàng của anh tuy nhiều, nhưng vẫn không nhiều bằng những vụ scandal tình ái. Dù là trong lịch sử lập nghiệp của anh thì cũng không thể không đánh dấu đến “phụ nữ”. Có người còn nói hời ở nước ngoài, bắt đầu từ năm mười chín tuổi anh đã là người tình của một ngôi sao Hollywood đáng tuổi bà nội mình. Sau khi chết, ngôi sao này đã để lại cho anh số tài sản kếch xù, chính nhờ số tài sản ấy mà sau khi về nước anh ta mới nhanh chóng gây dựng sự nghiệp.

Khi có người nhắc tới những tin đồn ấy, Trang Nghị chỉ mỉm cười.

Mặc dù scandal tình ái của Trang Nghị nhiều như vậy nhưng vẫn không thể ngăn được lòng mến mộ của những người khác giới dành cho anh, thậm chí có thể nói những scandal ấy càng làm tăng thêm sức cuốn hút của Trang Nghị, khiến mỗi cô gái gặp anh đều không kiềm chế được ảo tưởng. Có lẽ, một ngày nào đó, chàng hoàng tử giàu có Trang Nghị sẽ đi chiếc giày thủy tinh xinh xắn vào chân mình.

Lâm Hân là một trong số những cô gái ngu muội ấy.

Cô chỉ tay về phía Trang Nghị đang trao học bổng cho rất nhiều học sinh dưới ánh đèn sáng rực trên lễ đài rồi khẽ nói nhỏ vào tai Hứa Noãn:

“Người đàn ông này hoàn hảo như vậy, bảo con gái chúng mình làm sao mà sống được cơ chứ? Thật đúng là nên làm cách nào đó cho anh ta “ra đi” nhẹ nhàng!”

Hứa Noãn chỉ cười, để lộ má lúm đồng tiền xinh xắn làm say đắm lòng người. Lâm Hân lập tức bổ sung thêm một câu:

“Nhân tiện cũng cho cậu và anh ta cùng “đi” luôn!”

Mặt Hứa Noãn đỏ bừng, mỗi khi người khác vô tình nhắc đến cô và Trang Nghị cùng nhau, cô đều đỏ mặt, giống như tâm sự của cô thiếu nữ lén lút yêu đương bị mẹ phát hiện vậy.

Cảm giác này khiến cô thấy khó hiểu - đối diện với người đàn ông khiến mình sợ hãi mà cô lại cảm thấy lòng rối bời.

Thực ra, cô cũng rất muốn ước gì Trang Nghi biến mất, nhưng tuyệt đối không phải vì khuôn mặt đẹp đến nỗi khiến người ta muốn cầu xé mà vì những hành vi xấu xa đáng căm phẫn mà anh ta đã làm với cô. Cô rất muốn đứng lên, rất muốn vạch trần bộ mặt giả tạo của Trang Nghi trước mặt các cô gái ngây thơ đang chất chứa biết bao ảo tưởng về anh ta - anh ta là một bạo chúa, hoàn toàn không phải là người tình lý tưởng như trong tưởng tượng của mọi người.

Khi lễ trao học bổng gần đến hồi kết thúc, cũng chính là lúc Trang Nghi trao học bổng loại ưu, thì đột nhiên đám phóng viên ồ ạt xông vào hội trường. Họ xông lên phía trước, hướng ống kính về phía Trang Nghi, chụp hình lia lịa, sau đó một số phóng viên lớn tiếng hỏi:

“Giám đốc Trang! 14 giờ chiều ngày hôm nay, tiểu thư Lương Tiểu Sáng của tập đoàn Lương Gia Lợi Đạt lại một lần nữa nhảy xuống sông Hồng Giang tự tử, anh có suy nghĩ gì về chuyện này?”

“Anh Trang, xin hỏi có phải anh đã từng hẹn hò với cô Lương Tiểu Sáng không? Vì anh nói lời chia tay nên cô Lương mới có hành vi quá khích như vậy, đúng không?”

“Anh Trang, xin hỏi hành vi này của cô Lương Tiểu Sáng có khiến quan hệ hợp tác của tập đoàn Thịnh Thế Hòa Phong và tập đoàn Lương Gia Lợi Đạt rạn nứt không? Có khiến hạng mục hợp tác mới nhất của hai tập đoàn ở Thanh Đảo phá sản không?”

... ..

Dường như Trang Nghi không thể ngờ rằng Lương Tiểu Sáng lại tự tử, càng không thể ngờ rằng phóng viên lại xông vào tận trường để phỏng vấn mình. Có điều, anh rất điềm tĩnh, không hề tỏ vẻ hoảng hốt. Anh ta vội cầm micro, bình tĩnh trả lời những câu hỏi mà phóng viên nêu ra, giống như trả lời những câu hỏi bình thường vậy. Giọng nói trong trẻo, đầy sức hút của anh khiến người ta như bị mê hoặc:

“Trước tiên tôi nghĩ mọi người cũng giống tôi, điều mà chúng ta quan tâm nhất bây giờ là sự an nguy của cô Lương, đó là cái tình giữa con người với con người. Tôi coi ông Lương là bề trên, thường cùng ông ấy uống trà, đánh cờ, coi cô Lương như em gái. Người bề dưới còn nhiều thiếu sót, cần được người bề trên chỉ bảo, vì vậy người bề trên sẽ không vì những chuyện nhỏ nhặt mà làm khó người bề dưới. Bây giờ tôi sẽ đến bệnh viện thăm cô Lương. Tôi nghĩ các vị sẽ không vì một bài báo mà...”

Nói đến đây, Trang Nghi ngừng lại.

Nói nửa vời chính là sở trường của Trang Nghi.

Đúng lúc mà mọi người im lặng, tròn mắt nhìn Trang Nghi rời đi trong sự hộ tống của trợ lý và vệ sĩ thì không biết phóng viên của báo nào đã nhận được thông tin mới nhất, chỉ thấy đột nhiên anh ta hét thật to về phía Trang Nghi:

“Anh Trang! Theo thông tin mới nhất mà đồng nghiệp của tôi đưa tới thì Lý Lạc - người vướng vào cuộc tình tay ba với anh và cô Lương - người thừa kế duy nhất của tập đoàn Lý Thị vừa mới xảy ra vụ đâm xe trên trường đua giống như một vụ tự tử. Xin hỏi anh có suy nghĩ gì về chuyện này? Anh có cho rằng chuyện này và chuyện cô Lương tự tử có liên quan đến người yêu của anh - “cô gái bí mật” được nhắc tới trong vụ scandal tình ái của mình không?”

Đột nhiên khuôn mặt của Trang Nghi tối sầm lại, không chỉ vì tay phóng viên kia muốn khơi ra chuyện mà anh muốn giấu kín, quan trọng hơn là anh căm hận tay phóng viên ấy vì đã dám dùng từ “người yêu” để gắn anh với loại động vật bậc thấp Hứa Noãn. Còn về chuyện đồ phế thải Lương Tiểu Sáng và Lý Lạc đang làm trò quái quỷ gì thì anh không biết. Hai người đó hôm nay tự tử ngày mai tự thiêu ngày kia bay tên lửa lên mặt trăng đều không liên quan đến anh. Chỉ cần bọn họ đừng giống như hai con ruồi suốt ngày bám lấy anh là được. Nhưng anh không ngờ Lý Lạc lại xảy ra chuyện.

Trang Nghi nhếch mép, đưa mắt ra hiệu với thư ký. Thư ký lập tức hiểu ý, quay người bước đi, điều tra thực hư chuyện Lý Lạc tự tử. Trang Nghi quay lại nhìn phóng viên và nói:

“Chuyện của Lý Lạc khiến tôi rất đau lòng!”

Nói xong, anh vội vã rời đi theo lối cửa sau dưới sự hộ tống của trợ lý.

Trước khi rời đi, anh tìm kiếm bóng dáng của Hứa Noãn trong biển người mê mông.

Cô có mặt ở đó.

Anh đưa mắt ra hiệu với trợ lý, để anh ta đảm bảo Hứa Noãn không bị phóng viên quấy rầy.

Trợ lý hiểu ý.

Ánh mắt lạnh lùng của Trang Nghi trước khi rời đi khiến Hứa Noãn ngồi dưới mà căng thẳng toát mồ hôi.

Lúc này phóng viên nhắc đến một câu có liên quan đến “cô gái bí mật” khiến tim cô đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô sợ ánh sáng của những bóng đèn huỳnh quang kia sẽ hướng về phía mình.

Lâm Hân dõi theo Trang Nghi, sau đó bĩu môi và nói với Hứa Noãn:

“Này! Hứa Noãn, cậu nói xem, “cô gái bí mật” có quan hệ yêu đương với Trang Nghi là ai? Sao không thấy lộ diện nhỉ? Lẽ nào là cô đào nào đó? Vì sợ

ảnh hưởng đến sự nghiệp nên phải lén lút lút lút?”

Hứa Noãn chột dạ, cô nhìn Lâm Hân rồi lúng túng:

“Chắc...chắc là đúng như cậu nói!”

Lâm Hân bĩu môi:

“Cô đào ấy quen biết Trang Nghị còn sự với chả nghiệp gì nữa, lấy anh ta là xong.”

Nói đến đây, bỗng nhiên Lâm Hân ghé sát vào tai Hứa Noãn, làm ra vẻ bí mật, cô nói:

“Cậu biết không? Suốt bốn năm nay, bọn nó đồn nhau Trang Nghị có quan hệ riêng tư với một nữ sinh trong trường mình từ lâu lắm rồi, nghe nói còn sinh một đứa con gái... Cậu nói xem, phải chăng “cô gái bí mật” kia chưa chắc đã là cô đào gì gì đó mà là nữ sinh nào đó trong trường mình? Nghe nói Thiên kim Lương Tiểu Sáng của Gia Đạt đã từng đến trường mình làm âm ỉ lên, sau đó lại con chơi trò nhảy lầu tự tử. Đáng tiếc, không có người chứng kiến tận mắt. À, đúng rồi! Vụ âm ỉ ấy xảy ra vào đúng khoảng thời gian mà cậu bị thương. Cậu có biết không?”

Hứa Noãn “À” một tiếng, hoảng hốt nhìn Lâm Hân.

Lâm Hân vội bịt miệng cô lại, nhìn xung quanh, lờm Hứa Noãn một cái rồi nói:

“Cậu làm gì mà phản ứng dữ dội như vậy? Người không biết lại tưởng là cậu đấy!”

“Thực sự không phải mình!” Hứa Noãn vội lắc đầu.

Lâm Hân nhìn Hứa Noãn, bịt miệng cười:

“Ha ha, cậu nghĩ mình là cô ta à? Chỉ có điều, nói gì thì nói làm sao những người đàn ông như Trang Nghị lại có thể cùng xuất hiện với những người như chúng mình được? Tuy cậu rất xinh đẹp nhưng không phải là Thiên kim tiểu thư cao quý.”

Hứa Noãn cười, khuôn mặt trắng mịn trở nên hồng hào hơn. Cô cố gắng bày tỏ sự tán đồng của mình, nhưng vẫn có chút gì đó gượng gạo.

Lâm Hân không hề chú ý đến nét mặt ấy của Hứa Noãn, cô lầm bầm một mình “Haizz! Mình đã mơ mộng suốt bốn năm đại học rồi, lần nào cũng mơ được nhận học bổng “Hòa Phong”, sau đó chạy lên ôm anh ấy một cái, chỉ có điều hiện thực vẫn là hiện thực. Người ta nói có sự nghiệp không bằng lấy được một người chồng giàu sang, nhưng bây giờ chúng ta vẫn nên nghĩ đến việc làm thế nào để kiếm được một công việc tốt. Ai bảo chúng ta không phải là Thiên kim tiểu thư, cũng không phải con nhà giàu? Họ không cần làm việc, không cần vất vả, không có chuyện gì cũng đưa xe, chơi trò tự tử, cuộc sống thật muôn màu!”.

Hứa Noãn cười, cô biết Lâm Hân đang nói đến Lý Lạc và Lương Tiểu Sáng.

Tuy Lương Tiểu Sáng giống như một con dao sắc nhọn để lại biết bao vết thương trong cuộc sống của mình, nhưng Hứa Noãn vẫn có một cảm giác không thể diễn tả bằng lời đối với Lương Tiểu Sáng, có lẽ là cô bị cuốn hút bởi tính cách yêu hận rõ ràng của cô ta.

Yêu da diết, hận thấu xương, mãnh liệt đến nỗi bất chấp tất cả mọi thứ để theo đuổi hạnh phúc mà mình đã lựa chọn, theo đuổi người đàn ông mình đã chọn.

Cô không có được cái đó.

Tình yêu của cô chỉ là thâm lặng. Nỗi oán hận của cô cũng thâm lặng.

Giống như những bông Thược nhĩ bình thường trong đồng cỏ, lặng lẽ bám vào áo của một người nào đó, cho dù theo anh ta đến chân trời góc biển thì cũng chỉ lặng lẽ bám theo. Cho dù bị anh ta tàn nhẫn bỏ rơi thì cũng chỉ lặng lẽ đứng chờ ở đó.

Chờ đợi, hoặc khô héo...

Nếu như... Nếu như buổi tối năm mười sáu tuổi ấy, cô cũng có thể ngoan cường, kiên trì như Lương Tiểu Sáng thì nhất định cô cũng nắm được tay Mạnh Cổ, không từ bỏ, quyết không để anh buông tay, không để anh ra đi cho dù tình yêu mãnh liệt nhưng vô vọng ấy khiến mình tan xương nát thịt.

Nhưng cuối cùng thì cô vẫn không đủ dũng khí, không đủ kiên trì. Khi đó, cô giống như một kẻ ăn mày, cùng Triệu Tiểu Hùng lưu lạc đến thành phố này để tìm Mạnh Cổ - kẻ đã rời bỏ mình - thì chỉ một câu nói của anh ta “Anh không muốn gặp lại em nữa!” đã khiến trái tim cô tan nát, không thể lành lại được nữa. Thậm chí, cô còn xót xa trong ý nghĩ, may mà câu nói này được Triệu Tiểu Hùng chuyển lời lại tới mình, nếu như Mạnh Cổ nói trước mặt mình thì không biết lúc ấy mình sẽ đối mặt với nó như thế nào.

... ..

Nước mắt lại trào dâng trên khóe mắt.

Đúng lúc Lâm Hân quay sang:

“Hứa Noãn, chúng mình đi thôi!”

Hứa Noãn vội quay mặt đi, giọt nước mắt rớt vội xuống tay cô.

Có phải bạn cũng đã từng như vậy, đã từng nhớ đến một người mà nước mắt ướt đầm như mưa

[2]

Hai người rời khỏi hội trường, Lâm Hân kéo Hứa Noãn ra sân bóng rổ, đi dạo dưới nắng chiều.

Lâm Hân chỉ tay về phía những em sinh viên năm thứ nhất, thứ hai đang ôm bóng rổ lao như bay và than thở với Hứa Noãn:

“Hồi mình mới vào đại học, mẹ mình dẫn đi dạo lại hàng tỷ lần “Lâm Hân à, con đừng có mà yêu đương đấy, ảnh hưởng đến học tập.” Thế là mình ngoan ngoãn không yêu đương gì cả. Kết quả là năm nay là năm thứ tư rồi, trong mắt những em khóa dưới thì mình đã thuộc hàng “bà cô” rồi! Cậu nói mà xem, có phải bố mẹ chúng ta không được học đại học nên không biết rằng đại học là thánh đường bồi dưỡng thần tình yêu, thần ngủ và những tay game siêu hạng không?”

Hứa Noãn lại cười, đôi môi màu cánh sen xinh xắn khẽ nhếch lên, tạo thành đường cong mềm mại, đẹp đến mê hồn, chỉ có điều đôi mắt ảm đạm chứa nỗi buồn man mác.

Lâm Hân hỏi:

“Mẹ cậu cũng dặn dò cậu như thế chứ?”

Hứa Noãn chưa kịp trả lời thì đột nhiên Lâm Hân chuyển chủ đề:

“Cô bé tuần trước đi cùng cậu và Triệu Tiểu Hùng là ai đấy? Trông nó rất giống cậu!”

Hứa Noãn ngây người, mặt đỏ như gấc chín, hoảng hốt trả lời:

“À... là Tiểu Diệp? Em...mình.”

Giọng nói càng lúc càng nhỏ như tan biến vào không khí.

Lâm Hân ngạc nhiên:

“Em cậu? Em ruột cậu?”

Hứa Noãn đỏ mặt. Cô gật đầu, không nói gì, mắt nhìn sang hướng khác.

“Em cậu thật giống cậu!” Lâm Hân nói.

Sau đó cô ấy lại lăm bằm một mình về những cậu bé đang đầm đìa mồ hôi trên sân bóng rổ.

“Em cậu nhiều lắm là bảy, tám tuổi. Sao lại cách cậu nhiều tuổi như vậy nhỉ? Cậu mười lăm, mười sáu tuổi mẹ cậu mới đẻ em cho cậu, chắc chắn là vỡ kế hoạch, đáng bị phạt lắm!”

Hứa Noãn gượng cười, miễn cưỡng gật đầu cho đỡ ngượng.

Chiều tối, Hứa Noãn tạm biệt Lâm Hân, quay về phòng của mình.

Cô sống trong một căn nhà nhỏ trên đường Minh Dương. Căn nhà một tầng, bên cạnh một vườn hoa nhỏ xinh xắn. Ngôi nhà gần ủy ban thành phố, cách phía sau nhà chưa tới 800 mét là trung tâm mua sắm. Nơi đây cây cối tươi tốt, hương hoa thơm mát, chim chóc véo von, có thể coi là một nơi yên tĩnh trong chốn phồn hoa này.

Hứa Noãn thường ngồi trên ghế đá trong vườn hoa, cô gần như ngồi bất động để quan sát hoạt động của đàn kiến dưới mặt đất. Ánh sáng mặt trời ảm áp chiếu vào mái tóc đen nhánh của cô. Đôi khi Triệu Tiểu Hùng cũng ngồi cạnh cô, họ cùng đếm kiến.

Căn nhà yên tĩnh này là do một người đàn ông tên là Trang Nghị cho cô. Thay vì nói anh ta giam cầm cô bốn năm, chi bằng nói anh ta đã cho cô sự yên ổn suốt bốn năm.

Không phải lo cái ăn cái mặc, không phải bon chen giữa dòng đời.

Chỉ có điều, mọi thứ giữa anh và cô đều là bí mật.

Bí mật đến nỗi ngay cả người bạn thân nhất là Lâm Hân cũng không hề hay biết.

Hứa Noãn mở cửa phòng, vút tập sách vở xuống đất.

Cô đang định bật đèn thì bỗng nhiên nhìn thấy một bóng đen như hồn ma ngồi trên ghế sofa, cô sợ đến nỗi suýt nữa hét lên. Nhưng tiếng hét vẫn tắc nghẹn ở cổ họng thì mùi nước hoa quen thuộc pha trộn giữa hương hoa oải hương và hương bạc hạ khiến cô lập tức nhận ra người ngồi trước mặt mình là ai.

“Sao...sao anh lại đến đây?” Sau khi lấy lại tinh thần, Hứa Noãn cố gắng dựa người vào cửa, ấp úng hỏi.

Bốn năm nay, quan hệ giữa cô và anh ta rất khó có thể nói cho rõ ràng. Cô oán hận anh ta, nhưng lại không thể không phụ thuộc vào anh ta.

Người đàn ông ấy không đứng lên, vẫn ngả người trên ghế sofa. Anh ta nhìn Hứa Noãn, nhếch mép cười, lộ đường cong trên khóe môi hết sức gọi cảm. Đôi mắt giống như mặt hồ gọn sóng, sâu không thấy đáy, anh ta nói:

“Không sao! Lẽ nào cô vẫn còn mong có người đàn ông khác ghé thăm căn nhà này?”

Nói xong, anh ta đứng dậy, giống như một bóng đen khổng lồ từ từ tiến về phía Hứa Noãn.

Hứa Noãn bắt giắc lùi ra sau, nhưng cô phát hiện mình đã đứng sát cánh cửa, thế nên cô vội vàng giải thích:

“Anh Trang! Tôi không có ý đó.”

Trang Nghi cười, anh ta cảm nhận được sự xa cách trong cách xưng hô ấy của Hứa Noãn. Tuy điều đó khiến anh ta không vui, nhưng anh ta rất hài lòng với dáng vẻ hoảng sợ giống như chú nai con của Hứa Noãn mỗi khi nhìn thấy mình.

Anh ta khoanh tay trước ngực, nhìn chằm chằm vào mặt Hứa Noãn và nói:

“Cô có làm ra cái vẻ đáng yêu lồi cuồn như thế này, dường như là rất hiểu “khẩu vị” của bọn đàn ông. Sao? Vẫn chưa quên được “nghề cũ” của mình à?”

Hai tiếng “nghề cũ” giống như hàng ngàn mũi kim lạnh lẽo được tẩm độc đâm vào xương tủy của cô. Nó đục ruỗng, ăn mòn lòng tự tôn của cô.

Năm mươi chín tuổi, cô đã bán rẽ thân thể của mình trước mặt Trang Nghi, để lại vết nhơ vĩnh viễn không thể rửa sạch.

Hứa Noãn nhìn Trang Nghi, những lời chế nhạo đó của anh ta tuy khiến cô đau lòng nhưng cô cũng trở nên chai lì. Cô rom rớm nước mắt, chọn cách im lặng không nói gì.

Một lúc sau, cô lặng lẽ nói:

“Anh Trang! Nếu anh không có chuyện gì cần dặn dò, vậy thì tôi đi nghỉ đây.”

Nói xong cô đi qua người Trang Nghi, tiến về phía phòng ngủ.

Cô đứng là Hứa Noãn, một Hứa Noãn luôn trầm lặng.

Tình yêu trầm lặng, nỗi oán hận trầm lặng, sự nhẫn nhịn trầm lặng.

Cho dù trong lòng có trào dâng hàng nghìn cuộn sóng lớn, cho dù trời long đất lở, nhưng cô vĩnh viễn giống như bông hoa sen ngủ say trong bức tranh thủy mặc. Điều này khiến Trang Nghi không thể chịu đựng được. Trong mắt anh ta, một người phụ nữ có thể khóc lóc với mình, có thể nổi điên lên với mình, nhưng tuyệt đối không được bỏ qua mình, coi thường mình.

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 1.2

Nó khiến anh ta rất căm hận Hứa Noãn.

Vì vậy, không đợi Hứa Noãn đi qua, anh ta liền nắm lấy cổ tay mảnh mai của cô, lời thật mạnh, áp sát cơ thể nhỏ nhắn của cô vào tường. Hai tay anh ta giống như đôi gọng xiết chặt hai cánh tay cô, người cô như bị dán chặt vào tường. Vạt áo sơ mi của Hứa Noãn bị kéo xé lên, để lộ vòng eo thon trắng mịn, đầy quyến rũ. Từng cơn gió lùa vào khiến cô thấy se lạnh, người cô run lên. Cô muốn thoát khỏi sự kìm hãm này của Trang Nghi.

Trang Nghi ngược đôi mắt gườm gườm nhìn cô. Anh ta hoàn toàn không để ý đến sự gọi cảm nơi vòng eo của Hứa Noãn, nói cách khác là anh ta đã nhìn thấy vẻ đẹp kiều diễm như thế quá nhiều rồi. Anh ta hạ thấp giọng, giọng như ra lệnh:

“Thời gian này, cô phải ngoan ngoãn ở nhà, không được phép đi đâu, đặc biệt là không được đến trường!”

Sở dĩ Trang Nghi nói như vậy là vì anh ta biết, vụ tai nạn của Lý Lạc và vụ tự tử của Lương Tiểu Sáng sẽ khiến Hứa Noãn trở thành tiêu điểm săn tìm của giới truyền thông. Anh ta không muốn thân phận của cô bị bại lộ, đặc biệt là lúc này.

Hứa Noãn nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh ta, cô nhếch mép lạnh lùng: “Người cho tôi đi học là anh, không cho tôi đi học cũng là anh. Sao anh thay đổi như chóng chóng vậy? Chẳng qua tôi cũng chỉ là con rối nghe theo sự sắp đặt của anh. Một cô gái để mặc cho anh điều khiển, việc gì anh phải đích thân đến tận nơi? Anh chỉ cần gọi điện thoại cho trợ lý, bảo tôi làm theo là được chứ gì?”

Chỉ có điều cuối cùng Hứa Noãn đã không bật ra những lời ấy. Những người thuộc cung Bảo Bình đều như vậy, người ngoài không thể biết được nước trong bình nông hay sâu.

Hứa Noãn chỉ lạnh lùng nhìn Trang Nghi, đôi mắt ẩn chứa niềm oán hận. Điều đó khiến Trang Nghi không thoải mái chút nào. Anh ta đưa một tay lên, bóp chặt cái cằm nhỏ xinh của Hứa Noãn, ghé sát khuôn mặt lạnh lùng vào tai cô, giọng mỉa mai:

“Đừng có mà ngang bướng, đừng có tỏ vẻ bất cần đời với tôi! Cô hãy nhớ cho rõ, mạng sống của cô đang nằm trong tay tôi.”

Hứa Noãn ngoảnh mặt sang chỗ khác, cô vẫn im lặng, hai hàng mi rủ xuống, người cô đang run lên.

Đúng vậy! Mạng sống của cô vẫn đang nằm trong tay anh ta. Mặc dù cô không sợ chết vì cô coi như mình đã chết vào cái đêm lần đầu tiên cô gặp Trang Nghi cách đây mấy năm trước rồi. Chỉ có điều, cô không muốn em đứa gái nhỏ Hứa Diệp của mình phải chết.

Hứa Diệp là mạng sống của Hứa Noãn.

Hứa Diệp cũng là quân cờ mà Trang Nghi muốn uy hiếp Hứa Noãn.

Ánh đèn chiếu vào khuôn mặt điển trai của anh ta. Ánh mắt anh ta ẩn chứa chút gì đó mệt mỏi.

Trang Nghi buông tay Hứa Noãn, chỉnh sửa lại quần áo, nói lỏng chiếc cà vạt màu tím.

Anh ta nói với Hứa Noãn:

“Đi rót cho tôi cốc nước, nước lạnh ấy!”

Giọng điệu ra lệnh như giọng ông chủ nói với người hầu.

[3]

Lần đầu tiên gặp Trang Nghi, Hứa Noãn mười chín tuổi.

Hôm ấy, tuyết phủ trắng trời.

Khi đó Hứa Diệp - em gái của cô - vẫn chưa đầy ba tuổi. Nó nằm co quắp, run rẩy trong chiếc chăn cũ nát dưới căn nhà đang xây dở, giống như một con tôm luộc. Nó đã ho rất nhiều ngày rồi. Nằm trong vòng tay của Hứa Noãn, Hứa Diệp vừa ho vừa quấy khóc vì đau đớn. Cuối cùng, nó không còn chút sức lực nào nữa, không thể ho cũng không thể quấy khóc, dường như chỉ có thể chờ đợi Thần chết đến đưa mình đi.

Gió từ bốn phía lùa vào phòng, cuốn theo những bông tuyết li ti. Tuyết rơi xuống khuôn mặt nhỏ bé, đỏ ửng của Hứa Diệp, tan thành nước.

Trên chiếc bếp than nhốt được trong đồng rác là những miếng thịt chó còn sót lại, mùi thịt chó thơm khen khét lan tỏa trong không khí, nhưng vì không có gia vị nên mùi vị ấy lẫn chút gì đó tanh tanh.

Hai hôm trước Triệu Tiểu Hùng đã lòi ở đâu về một con chó. Lúc ấy, đã hai ngày họ không có thứ gì lót dạ. Vài tuần trước, Triệu Tiểu Hùng bị thương ở chân khi đang làm việc trong công trường nên bị quản đốc đuổi việc. Chút tiền còn lại cũng đã tiêu sạch vào việc băng bó vết thương cho anh. Hứa Noãn làm công việc đan áo len, tính tiền theo sản phẩm, ông chủ vẫn nợ lương, vì vậy họ đành phải nhịn đói.

Hôm ấy, Triệu Tiểu Hùng lê cái chân khập khiễng ra ngoài. Lúc quay trở về, vừa bước vào cửa anh đã tươi cười hớn hở nói với Hứa Noãn:

“Cuối cùng thì chúng ta đã có cái ăn rồi, không phải ngồi chờ chết nữa.”

Lúc ấy Hứa Noãn đang ôm Hứa Diệp ốm yếu trên tay, cô giật nảy mình khi nhìn thấy Triệu Tiểu Hùng toàn thân dính đầy máu đang lôi con chó beagle đã chết cứng vào nhà.

Sau khi lôi con chó ấy về, Tiểu Hùng không thể bò dậy được nữa. Toàn thân anh đầy vết chó cắn. Anh nằm co quắp trong góc tường, nghiến răng, không rên rĩ. Hứa Noãn kiểm tra vết thương của anh, vết máu đỏ tươi, vết cắn rất sâu, có chỗ đã lộ loét từng mảng. Mối dưới của anh cũng bị rách một miếng, vết rách dài xuống tận cằm. Hứa Noãn nhìn anh mà không cầm được nước mắt.

Triệu Tiểu Hùng cố gắng mở mắt nhìn Hứa Noãn, cố gắng mỉm cười, đôi môi bị thương run rẩy thều thào:

“X...i...n...lỗi! Đều tại anh không cẩn thận nên mới bị ngã gãy chân...Anh đã hứa với em, lần này nhận được tiền lương, chúng ta sẽ thuê một căn phòng nhỏ, không ở tòa nhà đang xây dở này nữa... haizzz, chỉ tại anh vô dụng, khiến hai người...phải nhịn đói.”

Mỗi câu nói của Triệu Tiểu Hùng đều chạm vào vết thương ở môi dưới, anh đau đớn vô cùng nhưng vẫn nghiêng răng nghiêng lợi, không để lộ ra ngoài, cố gượng cười với Hứa Noãn.

Giọt nước mắt lăn trên má Hứa Noãn chọt rớt xuống vết thương của Triệu Tiểu Hùng. Nước mắt mặn chát khiến vết thương càng xót hơn. Triệu Tiểu Hùng nắm chặt tay, anh gắng gượng đưa tay lên, muốn lau nước mắt cho Hứa Noãn. Nhưng nhìn thấy bàn tay nứt nẻ, móng tay dính đầy bùn đất của mình, anh lại nường ngừng rút lại. Bao nhiêu năm nay, Hứa Noãn trong lòng anh giống như bông sen trắng đang hé nở, cho dù cô có lún sâu trong bùn thì anh vẫn coi cô là vật báu.

Cuối cùng, Tiểu Hùng chỉ có thể lặng lẽ nhìn cô, cố gắng mỉm cười để cô yên tâm. Anh nén đau.

“Ngốc à! Anh không đau, không đau thật mà!”

Nhưng cảm giác đau đớn như bị bóc từng mảng da mỗi khi mở miệng nói khiến nước mắt anh trào ra ngoài. Mặc dù vậy, anh vẫn cố gắng mỉm cười cho Hứa Noãn thấy.

Hứa Noãn run run đặt bàn tay mình lên miệng anh, không để anh nói tiếp nữa. Nước mắt cô cứ tuôn dài mãi không thôi.

Cô và anh đã dựa vào nhau để tồn tại trong cái thành phố đầy hỗn loạn này.

Cùng chia nhau một củ khoai nướng, cùng ăn chung một hộp cơm, uống chung một cốc nước.

Tối hôm ấy, Hứa Noãn nhắm mắt nhắm mũi, cố gắng không để mình bị nôn khi cạo lông, mổ thịt con chó ấy... Nó chính là bữa ăn cứu mạng của họ.

Trước đây, Hứa Noãn cũng giống như những cô gái khác, rất yêu những con vật nhỏ.

Hồi trước nhà Mạnh Cổ có nuôi một con chó vàng. Mạnh Cổ gọi nó là con Vàng. “Công việc” của nó rất bận rộn, nếu không theo Mạnh Cổ đến trường thì cùng con Mực bên hàng xóm đến làng bên “thăm hỏi” nhưng con chó khác. Thỉnh thoảng, khi Hứa Noãn giặt quần áo ở ven sông thì con vàng cũng theo đuôi cô. Theo sau còn có Mạnh Cổ và chú út ngốc nghếch Mạnh Cần Thành - một chàng trai xinh trai, với đôi mắt đẹp như tranh vẽ.

Chút út Cần Thành ngốc nghếch, anh Mạnh Cổ xấu xa và con Vàng bận rộn.

Đó đã từng là một phần quan trọng nhất trong cuộc sống của Hứa Noãn trước khi cô bước sang tuổi mười sáu.

Nhưng sau năm mười sáu tuổi, biến cố cuộc đời đã xảy đến với Hứa Noãn, khiến cô không thể không cùng Triệu Tiểu Hùng trốn khỏi làng Hoa Đào, trốn khỏi nhà họ Mạnh đã nhận nuôi cô.

Trước đó không lâu, cô còn nhớ mình đã từng dính một bông Thương nhĩ vào áo của Mạnh Cổ. Cô thiếu nữ mười sáu tuổi, ngây thơ, trong sáng nhưng đã có một thứ tình cảm đặc biệt. Cô gọi: “Anh Mạnh Cổ!” Anh gọi “Nguyễn Nguyễn!” - đó là tên trước đây của cô.

“Nguyễn Nguyễn, suốt đời này anh sẽ không làm mất bông Thương nhĩ này!” Chàng Mạnh Cổ 19 tuổi đã nói với cô như thế.

“Vì sao?”

“Vi bông Thương nhĩ này chính là Nguyễn Nguyễn, Mạnh Cổ suốt đời không rời xa Hứa Nguyễn Nguyễn.”

“Anh nói dối. Bà nội nói mấy hôm nữa anh sẽ lên tàu rời khỏi làng Hoa Đào, ra thành phố học đại học.”

“Vậy thì anh sẽ mang bông Thương nhĩ này đi theo. Thương nhĩ luôn ở bên mình anh và Nguyễn Nguyễn luôn ở trong tim anh.”

... ..

Thương nhĩ luôn ở bên mình anh và Nguyễn Nguyễn luôn ở trong tim anh.

Trong đêm tối lạnh giá, mùi thịt chó lan tỏa khắp khu nhà đang xây dở dang. Hứa Noãn nhớ lại năm mười sáu tuổi, nhớ lại lời Mạnh Cổ đã nói với mình mà không biết nước mắt đã trào ra từ lúc nào.

Cô nhìn đứa em gái đáng thương bên bếp lửa, cơ thể nhỏ bé của nó đang co giật, dường như nó có thể ra đi bất cứ lúc nào. Cô cảm thấy sợ. Cô quay lại nhìn Triệu Tiểu Hùng đang co quắp trong góc tường. Mấy hôm trước anh bị chó cắn khắp người, đã không thể trở thành bờ vai cho chị em cô nương tựa.

Hứa Noãn biết rằng những lời hứa có cánh thời niên thiếu không có tác dụng gì nữa. Thứ duy nhất có thể cứu sống em gái và Triệu Tiểu Hùng chính là tiền, nói cho trau chuốt một chút chính là Nhân dân tệ, loại tờ giấy màu cánh hoa đào.

Không còn sự lựa chọn nào khác.

Hứa Noãn quệt nước mắt, cô nhìn đứa em gái đỏ ửng như con tôm chín, hạ quyết tâm thêm một lần nữa.

Cứ làm như thế, cho dù là sai!

Chỉ có thể làm như thế, đâu biết là sai!

Đêm hôm ấy, Hứa Noãn quyết định sẽ bán thân cho người đàn ông nào có thể bỏ tiền chữa trị cho Hứa Điệp. Dù ông ta già đến đâu, xấu đến đâu... Hứa Noãn nhắm nghiền mắt lại.

Thế là trong đêm tối tuyết phủ trắng trời đỏ, nhân lúc Triệu Tiểu Hùng ngủ say, Hứa Noãn lên bước ra ngoài. Trước ngực cô là sợi dây đeo cổ của con chó mà Triệu Tiểu Hùng bắt được. Anh đã đeo nó vào cổ cô, nói rằng nó có thể bảo vệ cô. Thực ra, anh chỉ thấy Hứa Noãn xinh đẹp như vậy mà không có thứ đồ trang sức nào. Mỗi lần đi qua các cửa hàng trang sức, anh rất muốn mua cho cô một sợi dây chuyền.

Nhưng đứa em gái nhỏ của Hứa Noãn ngay từ khi mới chào đời đã ốm yếu. Anh và cô không thể không tiết kiệm từng đồng, từng hào. Dù tiết kiệm như vậy thì họ vẫn phải sống chui lủi trong những tòa nhà đang xây dở trong thành phố xa hoa, tráng lệ này.

Thành phố lúc nửa đêm không có sao. Hứa Noãn nhìn tấm thẻ nhỏ trước ngực, nhớ đến Tiểu Điệp đáng thương và Triệu Tiểu Hùng toàn thân đầy máu. Trong lòng cô trào dâng nỗi tuyệt vọng - Trên cái thế giới này, ai có thể bảo vệ ai được đây?

Những bông tuyết lạnh lẽo khẽ rơi, Hứa Noãn giống như một thiên thần bị bỏ rơi, lưu lạc giữa trời trần gian. Tuyết rơi xuống người cô giống như nụ hôn cảm thông của thượng đế.

Hứa Noãn không biết mình đã quanh quẩn trên con phố này bao nhiêu lâu. Thình thoảng có những người đàn ông lạ mặt đi ngang qua cô, có người nhìn cô với ánh mắt tò mò, có người ngấm ngấm cô từ đầu đến chân.

Cô cúi đầu, bặm môi, không ngừng khích lệ bản thân mình.

Nhưng mỗi khi có người đàn ông lạ mặt đi ngang qua, cô lại không thể mở miệng ra được.

Trong đầu cô hiện lên hình ảnh Mạnh Cổ. Anh gọi tên cô, đặt bông Thương nhĩ màu xanh dịu nhẹ với những chiếc gai mềm mại vào lòng bàn tay cô. Nụ cười của anh mới dịu dàng và ấm áp làm sao. Sau đó, anh khẽ cầu xin cô:

“Nguyễn Nguyễn, nghe lời anh, về nhà đi, không được bán rẻ bản thân, đợi anh quay về...”

... Nguyễn Nguyễn, anh đang tìm em. Chỉ là tạm thời anh chưa tìm thấy con đường có thể đến được chỗ em. Anh xin em, xin em đừng làm chuyện đại đột như vậy, đừng mà!”

... ..

Những lời nói từ trong một thế giới huyền ảo mơ hồ nào đó vọng về. Tiếng gọi của Mạnh Cổ giống như dầu sôi đổ vào tim Hứa Noãn, khiến cô đau đớn tột cùng.

Cô vội đưa tay che ngực, nhắm nghiền đôi mắt. Nước mắt rơi bay lẫn vào trong gió tuyết, cô đã hết lần này đến lần khác tự nhủ:

“Từ bỏ đi! Từ bỏ đi! Từ bỏ ý nghĩ đáng si nhục ấy đi! Nếu không Mạnh Cổ sẽ vĩnh viễn không yêu mày nữa đâu.”

Sau đó cô lại cười mỉa mai “Mày đúng là con ngốc, tỉnh lại đi! Mạnh Cổ đã không còn yêu mày nữa rồi! Ba năm trước, khi anh ta bỏ rơi mày ở làng Hoa Đào, một mình lên tàu xuống phía Nam thì anh ta đã không còn yêu mày nữa. Nếu anh ta yêu mày thì khi mày trải qua biết bao đau khổ chạy đến bên anh ta thì anh ta đã không bảo Triệu Tiểu Hùng nói với mày là anh ta không muốn gặp lại mày nữa sao?

...Đúng vậy, đã hết yêu rồi!

Dù mày trao trái tim cho ai, trao thân thể cho ai thì vĩnh viễn không liên quan đến người đàn ông tên là Mạnh Cổ ấy nữa.

Đối với anh ta, mày chỉ là quá khứ, là một người anh ta không còn muốn quan tâm.”

... ..

Hứa Noãn òa khóc, tim cô như đang rỉ máu. Cô gần như đã tuyệt vọng. Cô không muốn bán thân, không muốn nhục nhã. Cô cũng đã hứa với Triệu Tiểu Hùng, không bán rẻ bản thân mình. Hơn nữa, tuy cô không muốn thừa nhận nhưng cô vẫn khao khát. Nỗi khao khát hèn mọn, ti tiện, khao khát một ngày nào đó, khi Mạnh Cổ trở về bên cô, yêu cô một lần nữa, dù cô không còn trọn vẹn như lúc đầu, nhưng ít ra thì cũng có thể bớt nhor bản một chút, trong trắng hơn một chút. Dù chỉ là một chút thôi cũng đủ khiến cô yên lòng.

Trên thế giới này không có người phụ nữ ngốc nhất, chỉ có người phụ nữ ngốc hơn. Họ luôn luôn ôm quá nhiều ảo tưởng trong tình yêu. Cho dù người đàn ông trong cuộc tình ấy đã từng khiến họ bị thương tích đầy mình. Dù có oán trách, có căm hận đến đâu thì họ vẫn không thể kiềm chế được bản thân

trước ý nghĩ có lẽ một ngày nào đó, anh ta sẽ dang rộng vòng tay với họ một lần nữa, cho dù chỉ ngoặc tay thôi cũng được.

Sự bi thương của tình yêu chính là ở chỗ không bao giờ có sự ngang bằng. Chỉ cần một cái ngoặc tay tùy tiện của một người cũng đủ khiến người kia gửi gắm tình yêu và hy vọng suốt đời.

Hứa Noãn nhắm chặt mắt, hình ảnh Hứa Diệp nhỏ bé lại hiện lên trong đầu cô. Đôi môi nứt nẻ ấy, khuôn mặt đỏ ửng ấy, cơ thể đang co giật ấy... dường như cô nghe thấy tiếng nước nở lặn trong gió tuyết, dường như nó đang vẫy bàn tay nhỏ bé về phía cô, không ngừng gọi “Chị ơi! Chị ơi!...”

Trái tim của cô như vỡ vụn ra từng mảnh.

Trong đêm tối gió tuyết, trên con phố dài tít tắp, Hứa Noãn không biết gửi gắm nỗi sợ hãi và tuyệt vọng của mình vào đâu. Cô giống như một đứa trẻ lạc đường, chờ đợi cuộc đời cứu vớt.

Và... Trang Nghi đã xuất hiện vào khoảnh khắc ấy. Anh mặc chiếc áo gió màu đen, lặng lẽ đi trong đêm tuyết, giống như một con báo tuyết săn mồi, tao nhã mà lạnh lùng.

Nước mắt của Hứa Noãn đã cạn, cô biết rằng nếu mình còn chần chừ thêm một phút nữa thôi thì bệnh của Hứa Diệp sẽ càng nặng hơn. Nếu Hứa Diệp chết thì cô sẽ vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho bản thân mình. Vì vậy, cô nói với mình “Hãy nhắm mắt, nhắm mắt, đừng cảm đi về phía người đàn ông trước mặt kia.”

Cô loạng choạng bước tới trước mặt Trang Nghi, bàn tay buột giá vẫn chưa kịp chạm vào vạt áo của anh thì đã bị anh nắm chặt lấy. Bàn tay của anh rất ấm áp, khiến cô nhớ đến mùa xuân ở miền Nam.

Trang Nghi không ngờ cô gái này lại chặn đường mình. Vốn là người có tinh thần cảnh giác cao độ nên anh đã ngăn bàn tay đang hướng về phía mình lại. Anh nắm bàn tay buột giá, dường như sự buột giá ấy toát lên niềm tuyệt vọng khôn cùng. Nhưng anh không quan tâm đến điều đó, điều anh quan tâm là rốt cuộc chủ nhân của bàn tay này muốn gì - là quả bom sặc dục của kẻ thù trong giới làm ăn, hay một kẻ có ý đồ đen tối nào đó? hay chỉ là một cô gái bình thường lưu lạc đầu đường xó chợ?

Anh nhìn chằm chằm vào cô gái trong bóng tối, lạnh lùng hỏi:

“Cô muốn gì?”

Hứa Noãn ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt mình. Cô không ngờ người đàn ông này lại đẹp trai tuấn tú đến thế, giống như thiên thần trong bóng đêm, bay cùng những bông tuyết. Khuôn mặt của anh đẹp đến nỗi khiến cô cảm thấy sợ. Cô thấy mình nói ra những lời mình định sẽ nói chẳng khác nào bôi nhọ anh. Nhưng nghĩ đến Hứa Diệp đang trong cơ nguy kịch, cô không kim lòng được, quyết vứt bỏ lòng tự tôn của mình, cô áp ứng:

“Anh... anh... hãy... đưa tôi về nhà!”

Trang Nghi vẫn chưa kịp trả lời thì đám đệ tử đi sau nhìn thấy có người “bất ngờ tấn công” ông chủ của mình, vội chạy đến. Hứa Noãn chưa kịp nói hết câu thì đã có một người đàn ông quắc mắc xông tới đẩy cô ra và quát:

“Muốn chết à?”

Trong khoảnh khắc bàn tay nhỏ bé, buột giá kia tuột khỏi bàn tay của mình, đột nhiên Trang Nghi có cảm giác mềm yếu rất khó diễn tả, giống như tay anh vừa lướt qua một nhánh cỏ non vậy. Anh hơi do dự, đang định quay lại nhìn cô gái thì bị một đệ tử ngăn lại, vẫn là người đàn ông với đôi mắt dài dūr dẫn ấy. Anh ta lo lắng nói:

“Ông chủ! Tôi nay phải làm chuyện lớn.”

Trang Nghi giật mình, lấy lại bình tĩnh, dường như niềm xúc động khi nắm bàn tay lạnh buốt lúc nãy đã tan biến hết.

Anh vội vàng quay người lại, ngoái đầu nhìn Hứa Noãn rồi bước đi.

Sau này, Hứa Noãn vẫn không bao giờ quên ánh mắt của Trang Nghi khi anh bước đi. Ánh mắt ấy giống như bông hoa sen trước tượng phật, mang theo sự dịu dàng và sự quan tâm vừa chu đáo lại vừa có vẻ xa vời.

Mỗi khi nhớ lại lần gặp gỡ ấy, lần gặp gỡ đầu tiên giữa mình và Trang Nghi, Hứa Noãn đều thấy nó khác xa với những gì trong tiểu thuyết tình cảm. Trong tiểu thuyết, khi nhân vật nữ chính gặp khó khăn, sẽ có một bàn tay to lớn, tiếp thêm sức mạnh và hơi ấm cho cô gái, đưa cô ra khỏi nỗi tuyệt vọng. Nhưng hiện thực hoàn toàn không như vậy. Dù hôm ấy, cô gặp Trang Nghi, nhưng Trang Nghi đã không chia tay ra với cô.

Có lúc Trang Nghi cũng nhớ lại lần đầu gặp gỡ. Khi ấy, anh có thể cảm nhận được chắc hẳn cô gái kia phải đau khổ giày vò như thế nào, nếu không phải vì bất đắc dĩ thì cô ấy sẽ không bán mình trong đêm gió tuyết lạnh lẽo như thế. Anh muốn cho cô ít tiền, bảo cô về nhà, không nên bán rẻ nhân cách... Nhưng trong cái ngày có “chuyện lớn” phải giải quyết thì tất cả đều bị bỏ qua.

Từng có người nói “Có những người đã lỡ một bước, đồng nghĩa với việc lỡ cả trăm năm”.

Không biết có phải muốn ám chỉ Hứa Noãn và Trang Nghi?

Trong đêm lạnh, sau khi Trang Nghi và đám đệ tử rời đi, Hứa Noãn co ro, run rẩy bước đi.

Đêm đông gió tuyết, bóng người thưa dần, thưa dần, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng khóc của trẻ sơ sinh đầu đó. Tiếng khóc ấy khiến Hứa Noãn thấy sợ.

Hứa Điệp!

Hứa Điệp!

Nhớ đến em gái nhỏ trong tòa nhà đang xây dở, Hứa Noãn thấy tim mình như có ai đang xát muối.

Cô cố nén nước mắt tự nhủ “Đêm nay, hãy quên đi lòng tự tôn, quên đi liêm sỉ của mình!”.

Hứa Noãn kéo lấy vạt áo của một người đàn ông, nói trong tuyệt vọng:

“Tôi nay ông có thể đưa tôi về nhà được không?”

Từ đầu đến cuối, Hứa Noãn không hề ngừng mặt lên. Cô sợ mình sẽ lại bị từ chối, bị đẩy ngã, bị coi thường...

Cô không còn nhớ hình dáng của người đàn ông ấy. Chỉ nhớ anh ta rất gầy. Anh ta ngắm nghía cô từ đầu đến chân, giống như ngắm nghía một món đồ vậy, đồng thời anh ta cũng tỏ ra rất thận trọng, suy xét xem liệu mình có bị mắc lừa cô gái này không. Nhưng cuối cùng, anh ta vẫn thỏa mãn yêu cầu ti tiện trong tuyệt vọng của cô, bởi vì cô gái trước mặt quả thực rất xinh đẹp. Xinh đẹp đến nỗi dù là cái bẫy thì anh ta cũng tình nguyện sa vào.

Khi anh ta kéo tay cô đi về phía khách sạn, dường như Hứa Noãn nghe thấy tiếng cơ thể mình bị xé tan ra - Cô để trái tim ở lại, còn người thì đi theo người đàn ông lạ mặt kia.

Người đàn ông đưa Hứa Noãn đi chính là ông chủ của doanh nghiệp Hòa Phong thời ấy - Ninh Từ Kính.

Hứa Noãn không thể ngờ rằng, sau khi bị Ninh Từ Kính đưa đến khách sạn, nỗi bi thương lớn hơn vẫn đang chờ cô.

Cô theo sau Ninh Từ Kính, vừa bước chân vào phòng thì phát hiện trong phòng còn có một người đàn ông giống như một con bài nào đó trong bộ Tứ-lo-khơ. Khi nhìn thấy Ninh Từ Kính và Hứa Noãn, mặt anh ta sáng lên.

Lúc ấy, Hứa Noãn quay đầu định bỏ chạy nhưng cô bị Ninh Từ Kính lôi lại, ném lên giường.

Cô gào khóc, vùng vẫy, cào xước cả mặt Ninh Từ Kính. Người đàn ông giống như con bài Tứ-lo-khơ tiến đến, hất tóc cô, tát bốp vào mặt cô và không quên chửi rủa:

“Mẹ kiếp! Bán thân lại còn kén với chả chọn. Bán cho một người là bán, bán cho hai người cũng là bán!”

... ..

Hứa Noãn không còn nhớ những trận đấm đập như mưa kết thúc như thế nào, quên hai người đàn ông kia đã dùng những lời nói sỉ nhục cô như thế nào. Cuối cùng cô chỉ có thể khuất phục.

Đúng vậy, cô đã khuất phục.

Cô nằm trên giường, toàn thân bầm tím, giống như con búp bê đã mất linh hồn, mặc cho hai gã đàn ông kia chà đạp. Bao nhiêu năm nay, cô không dám nghĩ, càng không dám nhớ lại những chuyện đã xảy ra tối hôm ấy. Cô sợ những ký ức tàn khốc ấy sẽ nhấn chìm cô bất cứ lúc nào.

Những ký ức mang theo hương cỏ thơm mát lại xuất hiện trong đầu cô. Hình bóng Mạnh Cổ hiện ra trước mắt cô, ánh mắt ẩn chứa niềm đau xót tột cùng, không muốn tin vào những gì đang diễn ra trước mắt. Anh gào thét trong sâu thẳm ký ức của cô “Nguyễn Nguyễn! Vì sao không đợi anh thêm một chút, Nguyễn Nguyễn!

Nước mắt Hứa Noãn cứ thế tuôn rơi.

Con gái thật ngốc! Trong địa ngục tuyệt vọng tột cùng mà vẫn còn nghĩ đến chàng trai đã từng phản bội mình.

Chẳng bao lâu, hình bóng trong tim ấy dần dần biến từ Mạnh Cổ thành Triệu Tiểu Hùng. Anh ấy giống như Mạnh Cổ, gào khóc gần như tuyệt vọng khi nhìn thấy mọi việc xảy ra. Anh đau khổ như phát điên lên, muốn đẩy gã đàn ông đang nằm đè lên người cô ra, nhưng không thể làm gì được.

Thân thể của Hứa Noãn như bị xé tan ra làm nghìn mảnh nhỏ, những vết thương lẫn cả những giọt nước mắt đắng chát chôn sâu trong ký ức của cô.

Mạnh Cổ, Triệu Tiểu Hùng, chú út Mạnh Cẩm Thành. Những chàng trai, bạn bè và người thân đã từng cho cô hồi ức tươi đẹp, sâu lắng. Nỗi bi thương của họ in sâu, rất sâu trong tim Hứa Noãn.

Trong đau đớn, trong tuyệt vọng, trong nát tan, cô chỉ có thể luôn tự nhủ với mình rằng “Vì Hứa Điệp, vì Hứa Điệp!”. Với ý nghĩ làm sao để đưa em gái nhỏ của mình có thể được sống, cô có thể chịu đựng tất cả, và cô phải sống, tiếp tục sống trong cái thành phố đầy đau khổ này!

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 1.3

Đêm ấy, người cô bầm tím, có những vết thương vẫn còn rớm máu, quần áo bị xé rách, cơ thể bị chà đạp, sự châm biếm và nhạo báng của hai gã đàn ông dung tục... tất cả tất cả đã xé vụn cô.

Con ác mộng ấy kéo dài đến tận sáng sớm hôm sau. Sau khi đã được thỏa mãn, hai gã đàn ông kia vẫn tỏ ra không vui. Người đàn ông giống con bài trong tú lơ khơ mặc quần áo, ném tiền lên người cô, lăm bắm với Ninh Từ Kính:

“Mẹ kiếp! Chúng ta đúng là bỏ tiền đi mua khúc gỗ!”

Sau khi anh ta đi, Ninh Từ Kính vẫn ở trong phòng. Anh ta mặc quần áo chỉnh tề, chuẩn bị rời đi.

Hứa Noãn nhìn chiếc chăn nhăn nhúm và cơ thể không mảnh vải che thân, ngẩng người một hồi lâu, không kiềm chế được nỗi xót xa, cô ôm bộ quần áo rách nát, gào khóc.

Thế giới này không có cái gì gọi là cứu vớt.

Ninh Từ Kính nhìn cô, giọng nói có đôi chút mệt mỏi:

“Nếu cô muốn thì tôi có thể “bao” cô?”

Hứa Noãn nhìn anh ta, ánh mắt toát lên sự chế nhạo, không biết là đang chế nhạo Ninh Từ Kính hay chế nhạo chính bản thân mình.

Ninh Từ Kính liếc nhìn cô và nói:

“Vứt mẹ cái sự thanh cao của mình đi! Những cô gái như cô, tôi gặp nhiều rồi. Đã dám hành động dâm tiện rồi lại còn tự cho mình là thanh cao, hừ!”

Anh ta cười khẩy, rồi bỏ đi.

Hứa Noãn lao vào phòng tắm như một kẻ điên dại, cô ra sức kì cọ như muốn lột hết lớp da thịt trên người ra. Những vết xây xước càng rách to và chảy máu nhiều hơn. Nước, máu và nước mắt cùng hoà lẫn vào nhau chảy xuống dưới chân cô. Cô như phát điên, gào thét trong phòng tắm, như muốn trút bỏ tất cả nỗi đau đớn và sự sợ hãi.

Cuối cùng, cô run rẩy, co quắp ngồi trong góc phòng tắm, hai tay ôm chặt đầu gối.

Sau khi bước ra khỏi phòng tắm, cô lặng lẽ mặc áo khoác, đôi mắt to tròn giờ chỉ còn lại sự tê dại và xót xa. Cô lặng lẽ kéo khóa áo, giống như một đường chỉ khâu lành những vết thương trên cơ thể vậy.

Cô nắm chặt mấy tờ ngân phiếu đẹp như cánh hoa đào giống như nắm lấy tính mạng của Hứa Điệp vậy, sau đó lê từng bước mệt nhọc rời khỏi khách sạn.

Màn đêm đen tối dường như có thể đổ sập xuống bất cứ lúc nào. Hứa Noãn từ từ nhắm mắt.

Tuyết rơi trên mái tóc mềm mại và hai hàng lông mi cong dài của cô, trông cô đẹp lạ thường. Hứa Noãn nhìn đôi giày của mình, rất nhiều bùn đất bám xung quanh. Bỗng nhiên cô ngồi bệt xuống, muốn lau sạch vết bùn đất dính trên đó, nhưng dù cô có cố gắng lau thế nào cũng không thể lau sạch chúng đi, chúng như đang muốn chế nhạo cô vậy.

Nước mắt lại trào ra, chảy xuống tay cô.

Cô biết, bắt đầu từ ngày hôm nay, cô phải quên Mạnh Cổ. Bởi vì cô đã không còn tư cách để nói mình đợi chờ anh - người có lẽ sẽ hồi tâm chuyển ý vào một ngày nào đó.

Lúc ấy, một vệt máu nóng ảm, ngồn ngộn, uốn lượn trên mặt tuyết, chảy đến sát chân cô. Bỗng nhiên mặt cô tái nhợt lại, cô hốt hoảng ngẩng đầu lên, mắt lần theo vệt máu. Chỉ thấy một người đang nằm ở đầu phố, máu tươi trên người anh ta không ngừng chảy xối xả...

Hứa Noãn hét toáng lên, nhưng ngay lập tức một bóng đen nhanh như chớp xuất hiện bịt miệng cô lại. Đó là một người đàn ông có đôi mắt dài, giống như một con thú dữ, hấn bịt chặt miệng cô, lôi cô đến đầu phố. Sau đó, anh ta lo lắng hỏi người đàn ông áo đen đứng cạnh xác chết:

“Ông chủ, làm thế nào bây giờ, có người nhìn thấy rồi?”

Lúc ấy, một tên đệ tử của người đàn ông ấy kêu lên:

“Trời ơi! Hình như là con nhỏ đã ngủ với anh em Ninh Thị. Chẳng phải lúc trước cô ta còn quyến rũ ông chủ của chúng ta sao? Thuận Từ, mau đi báo cáo với ông chủ, cô ta nhìn thấy chúng ta giết người rồi, hay là trực tiếp đưa cô ta cùng Ninh Từ Kính đi Tây thiên đi, để cho chúng làm đôi uyên ương liền cánh.”

Hứa Noãn run bần bật dưới sự kìm hãm của người đàn ông tên là Thuận Từ. Cô liếc nhìn xác chết dưới chân mình - là Ninh Từ Kính, người vừa mới làm nhục cô.

Hứa Noãn vô cùng kinh hãi. Cô hướng ánh mắt khiếp sợ về phía người đàn ông ngồi cạnh xác chết, người mà bọn chúng gọi là ông chủ. Chỉ nhìn dáng người anh ta cũng đủ khiến cô cảm nhận được luồng khí lạnh tỏa ra, luồng khí ấy khiến người khác vô cùng run sợ.

Người đàn ông áo đen không ngừng đầu, thân nhiên rút con dao găm trên cái xác.

Trong khoảnh khắc anh ta quay đầu lại, Hứa Noãn lại một lần nữa nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú, khuôn mặt đẹp hơn cả máu tươi trên tuyết. Mái tóc đen như mun, da trắng như tuyết, những đường nét trên khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, giống như bông tuyết liên nở rộ trong đêm gió tuyết. Dù anh ta cố gắng không biểu lộ chút cảm xúc gì nhưng ánh mắt vẫn ánh lên một thứ ánh sáng không thể diễn tả bằng lời.

Người đàn ông trước mặt ngạo mạn, lạnh lùng, nham hiểm, giống như thần bóng đêm, toàn thân toát ra luồng khí lạnh buốt, khiến người ta ngạt thở.

Anh ta nhìn Hứa Noãn, ánh mắt có chút ngạc nhiên. Rõ ràng là anh vẫn còn nhớ cô - cô gái với bàn tay lạnh buốt lúc nãy, đã kéo áo anh, hy vọng anh đưa về nhà.

Chỉ có điều, chút ngạc nhiên ấy biến mất trong nháy mắt, cùng với lòng thương hại mà lúc đầu anh đã dành cho cô. Anh ta nghĩ một người con gái có thể trao thân cho hai người đàn ông thì không còn gì đáng si nhục hơn, càng không có gì đáng để thương cảm. Huống hồ, cô lại tận mắt chứng kiến họ giết Ninh Từ Kính.

Trang Nghi vung tay, lấy khăn mặt lau vết máu tươi dính trên con dao găm, sau đó chậm rãi nói với người đàn ông tên là Thuận Từ đang giữ chặt Hứa Noãn:

“Giết cô ta!”

Đây là điều mà Hứa Noãn không thể ngờ tới.

Giọng nói ấy nhẹ nhàng như nói câu “Thả cô ta ra” vậy.

[4]

“Giết cô ta!”

Đây là câu thứ hai mà Hứa Noãn nghe từ miệng Trang Nghi.

Hứa Noãn khắc cốt ghi tâm ba chữ ấy, chính ba chữ ấy đã khiến sau này, mỗi khi nhìn thấy Trang Nghi, cô đều cảm thấy chân tay lạnh buốt.

Khi Thuận Từ chuẩn bị giết cô, đột nhiên cô gào lên thảm thiết, cô nói với Trang Nghi:

“Vì sao các người không giết anh ta sớm hơn? Vì sao để anh ta chà đạp tôi rồi mới giết anh ta?”

Giờ khắc ấy, cô đã không còn chút hy vọng nào nữa. Những khó khăn trong cuộc sống và nỗi đau đớn quần quai khi phải bán thân đêm nay đã khiến cô không thể kìm được bật lên tiếng gào thét cuối cùng. Cô có thể cảm nhận được rằng, tất cả mọi thứ xảy ra đêm nay, dường như đều nằm trong kế hoạch của đám người này. Lòng tự tôn yếu đuối và chút tự trọng cuối cùng đều bị bọn họ cố ý vùi dập.

Chỉ có điều, cô hoàn toàn không biết rằng, cô đã vô tình trở thành quân cờ để Trang Nghi loại bỏ tổng giám đốc Ninh Từ Kính của doanh nghiệp Hòa Phong. Anh ta đã dùng một khoản tiền lớn để mua chuộc em trai Ninh Từ Kính là Ninh Tài Xuyên - người không can tâm vì anh trai đã độc chiếm gia sản nên nuôi hận trong lòng. Qua tên Ninh Tài Xuyên chơi bồi lêu lổng, anh ta biết được sở thích dùng chung phụ nữ của hai anh em nhà họ Ninh.

Vốn dĩ đêm nay họ đã sắp xếp cho một người phụ nữ lẳng lơ là Triệu Triệu đến hầu hạ hai anh em nhà họ Ninh. Nhưng không ngờ, Hứa Noãn đáng thương lại xuất hiện. Hơn nữa, trước khi Triệu Triệu bắt chuyện với Ninh Từ Kính thì cô lại kéo tay anh ta.

Họ đã bảo Ninh Tài Xuyên lắp máy quay trong phòng nghỉ khách sạn với mục đích là chụp lại những cảnh không mấy hay ho ấy để uy hiếp Ninh Từ Kính.

Ninh Tài Xuyên chính là người đàn ông giống với con bài trong Tú-lo-khơ. Vừa ra khỏi khách sạn, anh ta vội gọi điện cho Trang Nghi đòi tiền.

Sau khi nhận được điện thoại, Trang Nghi liền đi đến đầu phố, cách khách sạn không xa để chờ Ninh Từ Kính xuất hiện.

Khi Ninh Từ Kính đi đến đầu phố, Trang Nghi vội đưa cho anh ta xem cuốn phim vừa mới ra lò còn chưa kịp rửa thành ảnh. Nào ngờ, Ninh Từ Kính giận dữ, rút dao đâm Trang Nghi. May mà Thuận Từ đứng cạnh nhanh tay nhanh mắt, hướng con dao về phía Ninh Từ Kính.

Máu chảy lênh láng, uốn lượn thành dòng trên mặt tuyết.

“Vì sao các người không giết anh ta sớm hơn? Vì sao để anh ta chà đạp tôi rồi mới giết anh ta?”

Giọng nói thảm thiết của Hứa Noãn khiến Trang Nghi đang quay người bước đi phải dừng bước. Anh ta không ngờ cô lại nói những lời như thế. Giọng nói đầy đau xót và oán hận.

Trang Nghi quay đầu nhìn Hứa Noãn, ánh mắt như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Hứa Noãn chăm chăm nhìn anh ta. Cô không biết vì sao mình lại oán hận Trang Nghi không giết Ninh Từ Kính sớm hơn.

Cô và anh ta có quan hệ gì chứ? Dù cô có bị Ninh Từ Kính hủy hoại đến chết thì cũng không liên quan đến anh ta.

Trang Nghi cười, không nói gì mà đưa tay ra hiệu “giết cô ta” với Thuận Từ. Anh nghĩ với cô gái này, ba từ ấy có chút tàn nhẫn.

Hứa Noãn nhìn Trang Nghi, ánh mắt trào dâng niềm oán hận, như một dũng sĩ chuẩn bị lao đến quyết sống chết với kẻ thù. Bất chợt, cô cười khẩy:

“Ngoài việc giết người diệt khẩu, anh còn làm được gì chứ?”

Trang Nghi thấy cô gái này ngay cả khi sắp chết cũng không hề van xin, rất có khí thế, không kìm được nhìn cô ta thêm lần nữa. Chỉ có điều, khi ánh mắt của anh ta dừng lại ở sợi dây trên ngực cô thì đột nhiên khuôn mặt của anh ta tối sầm lại.

“Ông chủ! Nếu không xử lý cô ta thì sẽ làm lỡ chuyện.” Một đệ tử khác của Trang Nghi vội nhắc nhở.

Trang Nghi không để ý đến bọn họ. Anh tiến về phía Hứa Noãn, đưa tay nắm lấy sợi dây màu vàng trên cổ cô - đó là sợi dây mà Triệu Tiểu Hùng đã lấy trên cổ con chó mà anh ta lôi về. Triệu Tiểu Hùng đã đeo sợi dây ấy cho Hứa Noãn. Trên tấm biển nhỏ còn ghi tên con chó - A Nặc.

Trong khoảnh khắc ấy, ánh mắt Trang Nghi như tóe lửa. Anh ta hạ thấp giọng hỏi:

“A Nặc bị cô trộm rồi hả?”

Khi nói câu ấy, Trang Nghi cũng thấy có chút hoài nghi. Cô gái yếu ớt trước mặt, dường như chỉ cần dùng một ngón tay là có thể đâm chết, đừng nói là ăn trộm con chó becgie to lớn khỏe mạnh như A Nặc, ngay cả ăn trộm một con chó Nhật nhỏ thôi cũng khó. Nhưng rõ ràng là con chó becgie yêu quý của anh ta có mối liên hệ gì đó với cô gái trước mặt.

Nhìn Trang Nghi đờ đờ sất khí, Hứa Noãn lập tức hiểu ra vấn đề. Anh ta là chủ nhân của con A Nặc. Đối với anh ta, có lẽ con A Nặc có một ý nghĩa rất quan trọng. Bởi lúc này anh ta nhắc đến giết một người nhẹ như lông hồng, vậy mà lúc này lại vì một sợi dây nhỏ đeo trên cổ một con chó mà nổi trận lôi đình, mất hết bình tĩnh.

Nhớ lại hồi trước khi còn ở làng Hoa đào, có đứa trẻ ném đá vào người con vàng, Mạnh Cổ đã giận dữ quyết “sống chết” với đứa trẻ ấy, cuối cùng đã bị nó đánh cho sứt đầu mẻ trán. Lúc này đây, nếu để người đàn ông trước mặt biết rằng A Nặc đã bị mình và Triệu Tiểu Hùng ăn thịt thì chắc chắn là mình không bị bóp chết mà bị phanh thây, băm vằm ra, sau đó cho vào nồi đun, giống như A Nặc vậy.

Hầu hết con gái đều có chung một suy nghĩ, có thể họ không sợ chết nhưng muốn chết một cách đẹp đẽ, nhẹ nhàng. Nếu chết không toàn thây, ví dụ như bị phanh thành nhiều mảnh hoặc bị đun chín, thì thà sống dật dẹo còn hơn.

Bỗng nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu Hứa Noãn, cô ngẩng mặt lên nói:

“Tôi không biết A Nặc, tôi nhặt được sợi dây này.”

Nói đến đây, cô ranh mãnh chen thêm một câu:

“Dù sao thì tôi nhìn thấy anh giết người rồi, chắc chắn anh sẽ giết tôi. Tôi không việc gì phải lừa anh.”

Dường như Trang Nghi đã nhìn thấu mảnh khốc của Hứa Noãn, anh ta nhìn cô, cười khẩy một tiếng, sau đó nhìn Thuận Từ và nói:

“Thà cô ta ra!”

Thuận Từ hết sức ngạc nhiên, không chỉ mình anh ta mà Hứa Noãn cũng rất ngạc nhiên. Cô không thể ngờ rằng người đàn ông giết người trong đêm tuyết này lại cho mình một con đường sống.

“Ông chủ, không phải vậy chứ?” Thuận Từ ngạc nhiên.

Trang Nghi đưa mắt ra hiệu cho những người đứng cạnh lập tức xử lý cái xác. Sau đó anh ta chậm rãi nói:

“Tôi muốn chứng minh cho cô nương đây biết một điều, tôi không chỉ biết giết người diệt khẩu mà còn biết cho người khác một con đường sống.”

Thuận Từ thả tay ra, đẩy Hứa Noãn sang một bên.

Hứa Noãn lao đảo, suýt ngã gục xuống tuyết.

Trang Nghi bắt giác đỡ lấy cô. Hành động ấy khiến đệ tử của Trang Nghi giật nảy mình, bản thân anh ta cũng giật nảy mình - đây là lòng thương hại mà lâu lắm rồi anh ta không bắt gặp trong chính con người mình.

Sự thương hại này khiến Trang Nghi không thoải mái, điều khiến anh ta không thoải mái hơn là trong khoảnh khắc ấy, ánh mắt Hứa Noãn nhìn anh, mơ màng, giống mắt của một con nai con.

Trang Nghi lập tức rút tay lại như vừa bị sét đánh. Anh đẩy Hứa Noãn sang một bên, quay người bước đi. Trước khi đi, ánh mắt sắc lạnh của anh liếc nhìn mấy tờ ngân phiếu trên tay cô, sau đó nhìn về phía khách sạn cách đó không xa. Những bức ảnh rất chường mắt vừa mới xem lúc nãy hiện ra trong đầu anh ta, Trang Nghi nhếch mép cười lạnh lùng:

“Khuôn mặt thì ngây thơ trong sáng vậy mà lại làm cái nghề hèn mọn này.”

Anh ta bước đi, để lại Hứa Noãn cô đơn và đám đệ tử đang xử lý cái xác chết.

Hứa Noãn chạy trốn khỏi hiện trường như một kẻ điên dại. Cô sợ rằng người đàn ông giống như thần bóng đêm kia đột nhiên hối hận, lại muốn giết mình.

Chết như vậy vừa không toàn thây, lại không lãng mạn.

Quan trọng hơn cả là trên trời không có sao. Mạnh Cổ từng nói, nếu anh không ở bên cạnh cô, những vì sao trên trời chính là đôi mắt của anh, thay anh dõi theo cô. Không có sao có nghĩa là không có Mạnh Cổ ở đó.

Nhớ đến Mạnh Cổ, Hứa Noãn lao đi trong gió tuyết, mắt cô nhoà lệ.

Đêm hôm ấy chính là vạch phân cách đầy máu, chia đôi hai nửa cuộc đời của Hứa Noãn.

Sau đêm đó, Mạnh Cổ và chú út Mạnh Cần Thành là những người mà cô muốn gặp nhưng lại không dám gặp nhất trên thế giới này. Không gặp thì cô rất nhớ họ, nhưng cô không còn mặt mũi nào để đối diện với họ nữa.

Hứa Noãn chạy và chạy như một kẻ điên loạn, mặc cho vấp ngã, mặc cho bùn đất. Đến khi chạy về khu nhà đang xây dở thì toàn thân cô lem luốc đầy bùn đất. Cô lạnh run lên bần bật, nhưng cô không sợ lạnh mà vội chạy vào ôm Hứa Diệp đang ốm sốt, khắp người nóng ran.

Nhìn khuôn mặt nhỏ bé của Hứa Diệp, cô thấy lòng mình tan nát. Cô khẽ nói trong nước mắt: “Chúng ta đi khám bệnh, đi khám bệnh thôi em!”

Hứa Noãn đang định rời đi thì Triệu Tiểu Hùng mấp máy miệng như muốn nói điều gì đó. Anh nằm trong bóng tối, khuôn mặt tím tái, nhìn thấy Hứa Noãn toàn thân đầy bùn đất, dường như anh đã đoán ra điều gì đó, bởi vì đây không phải là lần đầu tiên Hứa Noãn bán thân vì kẻ sinh nhai.

Hai năm trước, lần đầu tiên Hứa Noãn “sa ngã”, Triệu Tiểu Hùng đã kéo cô ra khỏi một ổ chứa và tát cô một cú trời giáng. Anh nói:

“Em đừng tự chà đạp mình nữa có được không?”

Cô mỉm cười.

Không tự chà đạp mình liệu có được không? Em gái chưa đầy một tuổi đang cần tiền chữa bệnh, sống trong thành phố này cũng cần có tiền. Cô không có học thức, không có bằng cấp, càng không có người giúp đỡ cô. Cô chỉ có duy nhất cái “vốn tự có” của một cô gái vừa mười bảy tuổi có thể đem lại tiền. Cô nén nỗi đau, đẩy Triệu Tiểu Hùng ra và bảo “Chuyện của em, anh đừng can thiệp!”

Hôm đó, Triệu Tiểu Hùng rút dao, chặt ngón út của mình khiến cô sợ quá hét ầm lên.

Tiểu Hùng run rẩy nhìn cô:

“Mỗi lần em tự chà đạp mình, anh sẽ chặt một ngón tay anh. Chặt hết ngón tay rồi anh sẽ chặt cánh tay. Anh muốn cho em thấy rằng em đã xé nát bản thân mình như thế nào và đã bám vụn anh như thế nào.”

Cô lặng người không nói gì.

Cô không ngờ Triệu Tiểu Hùng lại có chấp như vậy.

Bắt đầu từ hôm ấy, cô quyết tâm không bao giờ bán thân nữa, bởi vì Triệu Tiểu Hùng nói với cô rằng “Anh sẽ nuôi đứa trẻ, anh sẽ nuôi em!”.

Nhưng, giờ đây cô lại bán thân một lần nữa.

Trong bóng tối, Triệu Tiểu Hùng run rẩy hỏi: “Em đã đi đâu?”

Hứa Noãn giật mình, cô quay đầu nhìn Triệu Tiểu Hùng, không nói gì.

Nói dối không phải là sở trường của cô.

Triệu Tiểu Hùng biết linh cảm của mình đã đúng, anh không ngừng đập đầu vào bức tường lạnh lẽo, đau khổ tột độ, anh gào lên, giọng nói lạc hẳn đi:

“Anh đã nói là ngày mai sẽ đi kiếm tiền chữa bệnh cho nó. Dù anh có đi ăn cướp, ăn trộm thì cũng không cần em phải làm như thế!”

Đôi mắt gần như đã kiệt sức của Triệu Tiểu Hùng không còn ngăn nổi dòng lệ nữa, nó cứ tuôn trào trên khuôn mặt hốc hác của anh.

Cô chính là người con gái mà anh thâm yêu bấy lâu

nay. Nụ cười của cô, sự nhút nhát của cô, nỗi đau của cô, nước mắt của cô, thậm chí tình yêu của cô đối với Mạnh Cổ, nỗi nhớ nhung của cô với Mạnh Căn Thành anh đều biết hết.

Anh có thể không cần báo đáp, nhưng anh không thể giương mắt đứng nhìn cô tự chà đạp, tự sỉ nhục mình như thế.

Hứa Noãn ngăn người nhìn Triệu Tiểu Hùng, nên định nghĩa mối quan hệ giữa cô với anh như thế nào đây?

Năm sáu tuổi, cô bị tên buôn người Triệu Lão Thất mang về nhà, Triệu Tiểu Hùng chính là cậu con trai quý tử của Triệu Lão Thất.

Năm ấy, Triệu Lão Thất lôi cô và hai cô bé nữa về nhà, giống như lừa một đám gia súc. Lúc ấy cậu con trai là Triệu Tiểu Hùng chừng năm, sáu tuổi.

Triệu Tiểu Hùng hồi ấy giống như thằng nhóc tiểu địa chủ hợm hĩnh. Suốt ngày bắt nạt bọn họ, thậm chí còn tè lên người họ. Chỉ có cô con gái tám tuổi của Triệu Lão Thất là Triệu Cát Tường là tốt bụng. Thành thạo cô ấy còn ăn trộm khoai cho cô và hai cô bé kia ăn.

Một lần, Triệu Cát Tường lấy trộm khoai cho họ ăn, bị cậu chủ Triệu Tiểu Hùng phát hiện. Triệu Tiểu Hùng như một cái loa phóng thanh, chạy ra khỏi nhà loa lên cho Triệu Lão Thất biết. Triệu Lão Thất vô cùng tức giận. Ông ta khổ sở làm cái nghề buôn bán phụ nữ, trẻ em, kiếm chút tiền bản thù, tất tả ngược xuôi, chạy khắp nơi tìm người mua, chẳng dễ dàng gì. Vậy mà cô con gái Triệu Cát Tường lại dám làm như vậy. Trong lúc tức giận, ông ta cầm cái liềm cắt lúa, xông thẳng vào nhà. Triệu Tiểu Hùng lẳng lặng bám theo sau, khuôn mặt hí hửng khi chứng kiến người khác bị phạt.

Triệu Cát Tường chưa kịp chạy đã bị Triệu Lão Thất xách cổ lôi ra vườn giống như xách một con gà con. Ông ta vừa đánh, vừa chửi:

“Nhà thì không có đủ com mà ăn, đầu óc mày có vấn đề à? Cái con ranh không biết phải trái này!”

Lúc ấy ba cô bé sợ tái mặt, tưởng rằng Triệu Lão Thất sẽ dùng liềm cắt cổ mình. Bởi ông ta đã từng nói với vợ mình là Tào Thúy Hoa rằng, nếu không bán được ba con nhãi này thì anh sẽ giết chúng, mang thịt ra chợ bán.

Tào Thúy Hoa nguyền ba cô bé một cái, rồi bà ta đưa bình rượu nóng cho Triệu Lão Thất và bảo:

“Mau ra tay đi, để trong nhà nuôi tồn com!”

Vì vậy, khi Triệu Lão Thất lăm lăm cầm chiếc liềm bước vào, ba đứa trẻ sợ đến nỗi mặt cắt không còn giọt máu. Lúc sau chúng mới biết rằng ông ta đến để xử lý Triệu Cát Tường.

Sau khi đánh cho Triệu Cát Tường một trận, Triệu Lão Thất còn dùng liềm cắt mái tóc dài mà cô đã nuôi từ nhỏ không chút thương tiếc. Triệu Cát Tường chỉ biết ôm mặt khóc nức nở.

Triệu Lão Thất vứt chiếc liềm sang một bên như vừa hoàn thành một chuyện đã dự tính từ lâu. Sau đó ông ta gang tay đo mái tóc của cô con gái, nghe răng cưa rồi lẩm bẩm:

“Không biết kiếm được mấy đồng đây?”...

Triệu Tiểu Hùng chạy theo kéo vạt áo Triệu Lão Thất, không thèm để ý đến chị gái đang ngồi khóc. Cậu ta giậm chân, trợn mắt, hét loạn lên:

“Bố ơi, bố! Đói kẹo cho con ăn! Đói kẹo cho con ăn!”

Lúc ấy, Hứa Noãn nhìn Triệu Cát Tường đang ngồi bệt dưới đất òa khóc nức nở, cô dường như hiểu ra thế nào là lương thiện.

Triệu Lão Thất là một kẻ có tâm địa đen tối, Tào Thúy Hoa cũng chẳng tốt đẹp gì. Triệu Tiểu Hùng lúc ấy gần như được di truyền trọn vẹn cái tính độc ác, cay nghiệt của vợ chồng Triệu Lão Thất và Tào Thúy Hoa. May mà Triệu Cát Tường không bị nhiễm cái tính ấy. Triệu Cát Tường là tia sáng mà cô gặp trong đêm tối, tia sáng của tấm lòng lương thiện.

Chỉ có điều, lòng tốt của Triệu Cát Tường đã mang lại tai họa cho cô và cả hai cô bé kia. Triệu Lão Thất lo rằng cô con gái phản bội sẽ lấy trộm đồ ăn cho họ nên đã vội vàng bán hai cô bé kia với cái giá rẻ mạt, chỉ giữ lại một mình Hứa Noãn.

Về sau, khi Triệu Lão Thất chuẩn bị bán cô cho một lão góa vợ ở Tứ Xuyên làm con dâu nuôi từ nhỏ thì ông ta bị tai nạn giao thông, chết ngay tại chỗ.

Về sau, cô được bà nội của Mạnh Cổ nhận nuôi. Sau này, cô nghe nói Tào Thúy Hoa tái giá, bỏ rơi hai đứa con nhỏ. Ngày Tào Thúy Hoa đi, Triệu Tiểu Hùng chạy chân trần trên tuyết, vừa khóc vừa gọi mẹ suốt một quãng đường dài.

Sau đó thế nào?

Cô không còn nhớ nữa, chỉ có điều qua lời bàn tán của những người xung quanh, cô biết rằng Triệu Tiểu Hùng và Triệu Cát Tường bị bán đi nhưng không biết đã bị bán đi đâu...

Triệu Tiểu Hùng bị bán đi bán lại rất nhiều lần, cuối cùng lại quay về làng Hoa Đào, được bác đồ tể Lý Mộ Bạch nhận làm con nuôi.

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 1.4

Vậy là, hai người vốn dĩ có hiềm khích với nhau, trong đêm tối của nhiều năm sau đó lại trở thành người duy nhất có thể sưởi ấm cho nhau trên cõi đời này.

Đó chính là cuộc sống!

Cuối cùng, Hứa Noãn nói một câu:

“Chuyện của em, anh đừng quan tâm!”

Triệu Tiểu Hùng không khỏi giận dữ, mặc cho những vết thương đau đớn, anh bật dậy chỉ vào mặt Hứa Noãn buông những lời lẽ rất khó nghe:

“Em đi tiện đến thế sao? Hèn hạ đến thế sao? Hay là những gã đàn ông kia khiến em thấy thích thú, khiến em hết lần này đến lần khác không biết xấu hổ, đêm đến chạy ra ngoài để đi tìm bọn họ?”

Hứa Noãn bặm chặt môi, không tranh cãi với Triệu Tiểu Hùng.

Đúng lúc ấy, một tràng vỗ tay vang lên, kèm theo tiếng vỗ tay là một giọng nói:

“Tuyệt quá! Không ngờ bám theo cô suốt đêm còn có thể chứng kiến màn kịch đặc sắc như thế này.”

Hứa Noãn nhìn lên, bất chợt cô thấy lòng trĩu nặng tột cùng.

Người đó không phải ai khác, chính là Trang Nghị - người vừa thả cô đi.

Trang Nghị đúng là một tay thợ săn chuyên nghiệp. Anh ta biết cách làm thế nào để tốn ít thời gian nhất mà thu được lợi nhiều nhất.

Anh ta biết rằng, dù lúc ấy có tra hỏi thế nào thì chưa chắc cô ta đã nói về tung tích của con A Nặc yêu quý. Cùng lắm chỉ có thể ép cô ta chết mà thôi. Vì vậy anh ta quyết định thả cô đi, sau đó bám theo cô, tìm ra nơi ở của cô. Nếu cô dám to gan báo cảnh sát thì anh ta sẽ giết cô ngay tức khắc trước khi mọi chuyện bị bại lộ.

Hứa Noãn sợ hãi ôm chặt Hứa Điệp vào lòng. Nỗi sợ hãi trong ánh mắt của cô dần dần bị thay thế bằng sự tuyệt vọng. Đột nhiên cô thấy căm hận bản thân mình, sao cô có thể tin người đàn ông giết người không ghê tay kia thật lòng muốn thả mình đi?

Sự ngu ngốc của cô sẽ hại chết Hứa Điệp và Triệu Tiểu Hùng.

Triệu Tiểu Hùng thấy khoảng hơn chục người bước vào. Người đàn ông đứng đầu, khôi ngô, tuấn tú nhưng đôi mày trau lại, gườm gườm nhìn Hứa Noãn đầy khiêu khích. Anh cố nén đau, loạng choạng đứng chắn trước mặt Hứa Noãn.

Hứa Noãn áp úng:

“Tôi... sẽ không tố giác, tôi không nhìn thấy gì cả.”

Vì Hứa Điệp nhỏ bé đáng thương, chuyện gì cô cũng có thể làm, kể cả quỳ xuống cầu xin người đàn ông trước mặt.

Thuận Từ đứng cạnh không kìm được cười phá lên, mấy tên đồng bọn cũng cười theo.

Thuận Từ nói to:

“Các anh em, các anh em có tin không? Tin con gái điểm đêm hôm khuya khất giấu chồng con lên lút đi bán chôn sẽ không tổ giặc không?”

Lời nói của Thuận Từ giống như mũi dao đâm vào tim Hứa Noãn. Vì bị sỉ nhục, mặt cô đỏ bừng lên, mắt ầng àng nước, bặm chặt môi, dường như đang biện minh cho sự “trong trắng” duy nhất của mình:

“Anh ấy không phải là chồng tôi, anh ấy là bạn của tôi. Đứa trẻ này không phải con tôi, là em gái tôi...”

Thuận Từ cười vang hơn, anh ta nói:

“Chao ôi! Đêm hôm khuya khoắt cô lừa quỷ chắc? Ý của cô là cô ăn ở với thằng mọi rợ không phải chồng mình, nửa đêm thì đi tiếp khách, gần sáng lại về với hân sao?”

Thuận Từ vừa nói dứt lời, Triệu Tiểu Hùng giống như một con thú hoang đã tung một nắm đấm về phía anh ta. Kết quả là anh ta vung chân đạp Triệu Tiểu Hùng bắn ra xa, đấm đệ tử xúm lại, thả sức đấm đá túi bụi vào cái thân thể đầy thương tích của Triệu Tiểu Hùng.

Hứa Noãn ôm Hứa Điệp trên tay, không biết là nên tiến hay nên lùi. Cô muốn chạy lên kéo những người đang đánh đập Triệu Tiểu Hùng ra, nhưng lại sợ bọn chúng làm hại Hứa Điệp.

Thế này cũng không được, thế kia cũng không xong.

Âm thanh ồn ào hỗn loạn khiến Hứa Điệp giật mình tỉnh giấc. Nó không ngừng quấy khóc, nhưng chỉ có thể phát ra âm thanh khản đặc đáng thương như muốn trút hết nỗi bất an và sợ hãi trong lòng.

Hứa Noãn nhìn Hứa Điệp nhỏ bé trên tay rồi nhìn Triệu Tiểu Hùng đang bị người ta đánh thừa sống thiếu chết. Cô quỳ sụp xuống, van xin Trang Nghị mặt lạnh như tiền:

“Xin anh hãy thả anh ấy và em gái tôi, họ không biết gì cả. Nếu anh không yên tâm thì có thể giết tôi...”

Đúng vậy! hãy giết tôi!

Sự tồn tại của tôi trên thế giới này không còn ý nghĩa gì nữa!”

Trang Nghị nhìn cô, cười khẩy:

“Giết cô? Thả họ? Hơ! Sau đó để anh ta đến báo cảnh sát bắt tôi? Cô quá coi thường trí thông minh của tôi rồi đấy!”

“Anh ấy sẽ không làm vậy đâu, anh ấy không làm vậy thật mà!”

Đột nhiên, ánh mắt của Trang Nghị bị cuốn đi bởi tấm da màu xám cạnh đồng ruột bông - là tấm da chó mới lột, trên đó vẫn còn dính máu - Anh ta sa sầm nét mặt, tưởng như bầu trời mây đen giăng kín, chỉ chờ đợi tia sét xé toang nó ra.

Anh ta bước nhanh về phía trước, túm lấy tấm da chó. Trên tấm da đen xám mượt như ấy còn có cái đầu của con chó quen thuộc. Bỗng chốc, những đường gân xanh gồ ghề cuộn cuộn chạy ngang trên trán anh ta.

Anh ta bất thành linh quay đầu lại, mắt hần lên những tí máu đỏ. Anh ta túm lấy Hứa Noãn, giọng nói run lên:

“Cô...cô... ăn... thịt... nó... rồi?”

Hứa Noãn ôm chặt Hứa Điệp, khom người che chở cho nó, không dám ngẩng đầu lên, càng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt như tóe lửa của Trang Nghị.

Triệu Tiểu Hùng đang bị đám đệ tử của Trang Nghị đánh đập không nương tay nhưng vẫn không quên sự an nguy của Hứa Noãn. Anh thở thoi thóp, đầu óc quay cuồng, nhưng vẫn gắng gượng trút những hơi thở gần như cuối cùng:

“Chó...chó...là do tôi giết, không...không...liên quan...đến cô ấy...”

Vậy là đúng như suy đoán của Trang Nghị. A Nặc theo anh đã tám năm. Nó là con chó becgie mà anh yêu quý nhất. Nó đã đỡ đạn cho anh, cứu mạng anh. Viên đạn đó đã lấy đi chân sau của nó. Từ đó, Trang Nghị đối xử với nó như với người anh em của mình. Anh không thể ngờ rằng kết cục cuối cùng của A Nặc là bị người ta phanh thây, đánh chén.

Trang Nghị vô cùng giận dữ, trông anh ta giống như một con thú hoang, vung chân đạp vào đầu Triệu Tiểu Hùng. Triệu Tiểu Hùng thấy đầu mình như vờ vụn ra từng mảnh, mùi máu tanh nồng. Anh ngã vật ra đất, mặc cho đám người kia thỏa sức giẫm đạp lên người. Anh gắng gượng cố mở mắt ra, trong khoảnh khắc ấy, anh mơ hồ nhìn thấy bọn chúng đang đổ xăng vào người mình theo lệnh của Trang Nghị. Tiếp đó, dường như anh nhìn thấy khuôn mặt khổ sở của Hứa Noãn, cô ấy vẫn đẹp như thế, cô ấy bất chấp tất cả lao về phía mình, van xin:

“Xin đừng làm thế!”

Sau đó bọn họ cũng đổ đầy xăng vào người cô ấy. Cô ôm chặt Hứa Điệp và che người cho anh...

Đó là khoảnh khắc hạnh phúc nhất của Triệu Tiểu Hùng trước lúc hôn mê, thì ra trong lúc hiểm nguy, Hứa Noãn đã vì mình mà bất chấp tất cả. Mặc dù rất có thể điều đó không liên quan đến tình yêu, nhưng với anh như vậy là quá đủ rồi.

Dù có chết anh vẫn sẽ nhớ mãi cái khoảnh khắc mà cô lao mình về phía anh. Anh cũng sẽ suốt đời không quên câu nói “Xin đừng làm thế!” của cô. Triệu Tiểu Hùng mê man không còn biết gì nữa.

Xăng dính khắp người Hứa Noãn, làm ướt cả tóc cô. Trên khuôn mặt bóng nhoáng chỉ còn nhận thấy đôi mắt sợ hãi tột cùng.

Trang Nghị nhìn Hứa Noãn, cười lạnh lùng:

“Được! Ta sẽ thỏa ước nguyện của đôi uyên ương liền cánh này.”

Hứa Noãn chỉ còn biết nhắm chặt mắt, chờ đợi khoảnh khắc lửa cháy bùng lên.

Đột nhiên, Trang Nghị vung chân đá bay nắp chiếc vung nồi trên bếp lửa. Hấn cướp lấy đĩa tre trên tay Hứa Noãn, quay người đi về phía chiếc nồi, hơi nóng rùng rục của nồi nước sôi mang theo nỗi oán hận đáng sợ, như thể sắp nuốt chửng đứa bé trên tay Trang nghị bất kỳ lúc nào.

Hứa Noãn hoảng hốt mở mắt, toàn thân tê dại.

Vào cái khoảnh khắc mà Trang Nghị buông tay ra, sự mệt mỏi, tuyệt vọng, bi thương, sợ hãi... tất cả đan xen vào nhau, tạo thành một vực thẳm đen ngòm cuốn Hứa Noãn vào trong đó. Cô ngất lịm, thậm chí không kịp nói một lời van xin...

[5]

Đó là một con ác mộng khủng khiếp!

Trong giấc mơ, người đàn ông khát máu có mái tóc đen nhánh, đôi mắt sắc lạnh, bàn tay với những chiếc móng nhọn vạch những vết đường dài trong không trung, bỗng chốc, nước sôi như thủy triều ập đến, nhấn chìm cơ thể nhỏ bé của Hứa Điệp.

Nỗi đau như cào xé tim gan.

Tiếng khóc thảm thiết của Hứa Điệp xé rách màng nhĩ của Hứa Noãn, nó gào thét, vung vẩy trong nước sôi “Chị ơi...cứu...cứu...!”

Nhưng Hứa Noãn không thể cử động được, dường như có một bàn tay to lớn ghì chặt người cô xuống. Cô không thể khóc, thậm chí không thể gào thét, chỉ có thể giương mắt nhìn Hứa Điệp gào khóc giữa trong nước sôi.

.....

Hứa Noãn giật mình tỉnh giấc bởi tiếng hét thảm thiết trong con ác mộng, người cô ướt đầm mồ hôi, cô cúi đầu, để mái tóc xoà xuống che đi khuôn mặt đầy nước mắt của mình.

“Cô tỉnh rồi à?”

Giọng nói lạnh lùng của Trang Nghị vang bên tai, dường như mang theo mùi tanh của máu.

Từng lớp ký ức của Hứa Noãn bùng tỉnh, cô cảm nhận nhìn người đàn ông giống như tên ác quỷ trước mắt. Cô ngồi bật dậy, nắm lấy cánh tay anh ta như găm cả những chiếc móng tay sắc nhọn vào đó, giọng nói khàn khàn không rõ tiếng:

“Anh đã giết em gái tôi! Tên hung thủ độc ác, giết người không ghê tay, hãy trả lại em gái cho tôi!”

Trang Nghị đẩy cô ra, vẫn cái vẻ lạnh lùng và ngạo mạn. Anh ta nhìn Hứa Noãn nằm vật trên giường.

“Nếu cô muốn nó sống thì hãy im lặng cho tôi!”

Trên chiếc ga trải giường trắng, Hứa Noãn giống như một bông hoa sen nở rộ, nước mắt như những giọt sương long lanh lăn trên làn da trắng mịn. Vài sợi tóc dính ở khoe môi mềm mại như cánh hoa hồng.

Đột nhiên Trang Nghị nhận ra rằng, để lạnh lùng với cô gái như Hứa Noãn cũng cần có quyết tâm lớn.

Hứa Noãn nhìn Trang Nghị. Lời nói của anh ta khiến cô hiểu ra rằng chỉ ít thì bây giờ em gái cô vẫn an toàn, nó vẫn sống, không bị ném vào nồi nước sôi sùng sục. Không biết cô lấy dũng khí ở đâu mà nhìn Trang Nghị chăm chăm, rồi dần giọng nói từng câu từng chữ:

“Nếu anh dám làm hại em gái tôi thì tôi sẽ không tha cho anh!”

Trang Nghị cười khẩy:

“Dựa vào cô sao?”

Hứa Noãn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đúng vậy, dựa vào tôi. Anh có thể giết tôi nhưng không thể làm hại em gái tôi được!”

“Em gái?”

Trang Nghi mỉm cười bí hiểm, anh ta cúi người xuống, nâng cằm Hứa Noãn lên, khuôn mặt như cười mà như không phải cười, tư thế ấy giống chàng hoàng tử hôn nàng Bạch Tuyết đang chìm trong giấc ngủ. Chỉ có điều, lời nói của anh ta lại khiến Hứa Noãn giật mình thẳng thốt:

“Em gái? Tôi thấy là con gái cô thì đúng hơn!”

“Anh đừng có nói láo!” Mặt Hứa Noãn đỏ bừng lên, gườm gườm nhìn anh ta, cố gắng biện minh cho sự trong sạch của mình, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Trang Nghi vẫn cười, cảm giác tâm trạng của anh ta chưa bao giờ vui đến thế. Anh ta vất tay sau lưng, gật gù:

“Đúng! Tôi nói láo. Cô cứ coi như tôi đang nói láo đi. Cô tên là Nguyễn Nguyễn. Năm sáu tuổi được nhà họ Mạnh nhận nuôi. Bà Mạnh coi cô như cô con dâu nhỏ của cậu con trai ngốc Mạnh Cần Thành. Nhưng cô lại quyến rũ cậu cháu trai Mạnh Cổ nhỏ hơn Mạnh Cần Thành vài tuổi..

À! Tôi nhầm! Sao tôi có thể dùng từ “quyến rũ” này để nói về người phụ nữ trong trắng đến mức có thể tùy tiện bán thân cho bất cứ ai chỉ vì tiền cơ chứ? Phải nói cô và Mạnh Cổ là bạn thanh mai trúc mã, gắn bó không rời mới đúng.. Dĩ nhiên, cô có thể tiếp tục coi như là tôi đang nói láo!”

Những lời nói của Trang Nghi khiến mặt Hứa Noãn tái nhợt, cô hoảng hốt bởi những chuyện đã qua bị người đàn ông thần bí trước mắt nhắc tới không sót một chi tiết.

Trang Nghi vẫn cười, tỏ vẻ rất khoái trí với câu chuyện của mình, dường như đang kể lại chuyện quá khứ của một người bạn cũ vậy. Anh ta không hề nghĩ rằng những lời nói tàn nhẫn, đáng sợ của mình đã khơi ra những chuyện mà người con gái trước mắt không bao giờ muốn nhắc lại. Anh ta nói tiếp:

“Năm cô mười sáu tuổi, bà Mạnh cho cô và cậu ngốc Mạnh Cần Thành động phòng. Nhưng cô lại khăng khăng đòi trốn đi cùng Mạnh Cổ. Đáng tiếc là Mạnh Cổ vừa thi đỗ đại học, một lòng muốn đòi dòi, vốn dĩ đã nói là đưa cô trốn khỏi làng Hoa Đào nhưng cuối cùng lại nuốt lời. Không biết vì danh lợi hay vì tình thân nhưng cuối cùng anh ta đã để lại cô cho chú ngốc Mạnh Cần Thành. Đáng tiếc là cô thực sự quá bất hạnh, đêm tân hôn, ngay cả Mạnh Cần Thành ngốc nghếch cũng mất tích một cách thần bí. Sau khi Mạnh Cần Thành mất tích, cô lại mang thai.. Dân làng bàn tán xôn xao, trong khi cái bụng ngày một to lên.

Ở cái làng hoa đào ấy cô không còn đất dung thân, về sau cô cũng mất tích, đi cùng cô còn có một chàng thanh niên cùng làng tên là Triệu Tiểu Hùng.. Còn đứa con trong bụng của cô là của Mạnh Cổ, Mạnh Cần Thành, hay là Triệu Tiểu Hùng thì chỉ mình cô biết. Đứa trẻ này, haha, nếu tôi không nhầm thì chính là cô em gái mà cô nhắc tới? Có phải cô nên vỗ tay khen ngợi tôi, để tôi nhanh chóng giúp cô hồi phục trí nhớ của mình không?”

Hứa Noãn không thể kiềm chế được nữa, cô khuỷa tay loạn xạ như một kẻ điên loạn:

“Anh nói láo! Anh cút đi!”

Trang Nghi cười:

“Tôi đang nói về một người con gái tên là Nguyễn Nguyễn, có phải là nói láo hay không, tùy cô hiểu!”

Những giọt nước mắt thi nhau rớt xuống, Hứa Noãn không hiểu rốt cuộc người đàn ông trước mặt là ai? Vì sao cô chỉ không cẩn thận nhìn thấy anh ta giết người, chỉ là vô tình gặp mặt, vậy mà anh ta lại biết về cô cận kề đến như thế, lại còn tàn nhẫn nhắc lại những chuyện quá khứ đau buồn mà cô không bao giờ muốn nhắc lại?

Quá khứ giống như một khúc nhạc ai oán.

Trong đoạn nhạc ấy kể về hai người đàn ông Mạnh Cần Thành và Mạnh Cổ. Một người mang lại cho cô sự ảm áp như một người chú, một người cho cô mỗi tình đầu đẹp đẽ, sâu sắc, nhưng cuối cùng lại trở thành vết thương khắc sâu trong tim cô không bao giờ lành lại.

Nhưng lúc này đây, người đàn ông bí hiểm trước mặt kia lại biết cặn kẽ mọi việc như vậy, điều đó khiến cô có cảm giác như mình bị rơi vào vòng xoáy của một âm mưu to lớn nào đó, không thể thoát ra được.

Cô tròn mắt nhìn Trang Nghi.

“Thực ra anh là ai? Anh muốn gì? Tôi không quen biết anh.”

Trang Nghi cười, nói:

“Tôi họ Trang tên Nghi, là một người làm ăn có quy tắc và rất trong sạch. Sở thích lớn nhất là nuôi chó, yêu chó như mạng sống của mình. Chỉ có điều, đáng tiếc là con chó mà tôi yêu quý nhất đã bị các người ăn thịt.”

Mặc dù khi nói những lời ấy anh ta cố tỏ ra nhẹ nhàng, bình tĩnh, nhưng Hứa Noãn có thể cảm nhận được nỗi oán hận trong câu nói cuối cùng của anh ta.

Thấy Hứa Noãn không nói gì, Trang Nghi nói tiếp:

“Một ngày trước đây, quả thực là tôi không muốn động chạm đến người khác. Chỉ có điều, bây giờ cô trông thấy tôi giết người, mà cô lại giết chó của tôi, vì vậy cô nợ tôi hai cái mạng.”

Hứa Noãn thâm phi nhô vào cái suy luận logic đáng buồn cười của Trang Nghi, nhưng cô lại nói:

“Vậy thì anh giết tôi đi là xong!”

Trang Nghi cười, ánh mắt toát lên vẻ lạnh lùng đáng sợ:

“Đáng tiếc là cô chỉ có một cái mạng, chỉ có thể chết một lần. Hơn nữa, cô đừng có mà nhắc đến chuyện giết cô trước mặt tôi. Hãy nhớ rằng, ngoài việc giết người diệt khẩu, tôi còn có thể dùng cách khác để khiến cô phải ngậm miệng, đó là giam cầm cô, suốt đời.”

Hứa Noãn mơ màng nhìn người đàn ông cay nghiệt, đáng sợ trước mắt:

“Vậy cuối cùng anh muốn tôi thế nào?”

Trang Nghi nhẹ nhàng vuốt vào má Hứa Noãn, mỉm cười, nói chậm rãi từng câu từng chữ:

“Rất đơn giản! Tôi chỉ muốn cô nghe lời tôi!”

Hứa Noãn vẫn chưa hiểu rõ cuộc người đàn ông này định giờ trò quý quái gì, cô nói với giọng đầy nghi ngờ:

“Nghe lời anh?”

Trang Nghi gật đầu.

“Đúng vậy!”

Hứa Noãn nhìn khuôn mặt rạng rỡ của anh ta, cô hỏi lại:

“Nếu tôi không nghe thì sao?”

Trang Nghi khẽ thốt lên một tiếng.

Rõ ràng là anh ta không ngờ rằng Hứa Noãn lại hỏi như vậy.

Anh ta nhìn Hứa Noãn, cười và nói:

“Không nghe lời cũng không sao. Công chúa nhỏ của cô, tôi sẽ cho người bảo vệ cô 24/24 giờ.”

Nói đến đây, anh ta lại lắc đầu:

“À, tôi quên mất, đó là... em gái cô!”

Hứa Noãn giật mình. Giờ thì cô đã hiểu, dù thế nào đi nữa thì cô đều phải nghe theo sự sắp đặt của người đàn ông tên là Trang Nghi này, trừ phi cô chịu bỏ mặc sự an nguy của... em gái mình.

Trang Nghi nhìn Hứa Noãn ngồi im như thóc, ánh mắt đầy oán hận. Anh ta mỉm cười lạnh lùng, đưa tay nâng cằm cô:

“Sao? Hình như cô vẫn chưa hiểu lời tôi nói, dám nhìn tôi bằng ánh mắt ấy?”

Nước mắt của Hứa Noãn chảy dài xuống đôi gò má, cô vẫn im lặng.

Trang Nghi cười.

“Tôi nói muốn cô nghe lời của tôi. Cô phải làm cho được, nếu không, tôi không có nhiều... tình... yêu... dành... cho... trẻ... con... đâu!” Anh ta dần giọng.

Trang Nghi lại một lần nữa dùng Hứa Điệp để uy hiếp khiến Hứa Noãn vô cùng run sợ.

Anh ta nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, vừa cười vừa nói:

“Cười lên cho tôi xem, nhìn thấy cô khóc tôi thấy tim mình tan nát...ha ha.”

Hứa Noãn không thể ngờ người đàn ông trước mắt lại bị ối đến mức độ này. Ngược đôi mắt nhoeo lệ nhìn anh ta, từ ánh mắt oán hận ban đầu chuyển thành thỏa hiệp, sau đó thành van xin.

Trang nghị nghiêm mặt:

“Tôi muốn nhìn thấy cô cười, không muốn nhìn thấy khuôn mặt ai oán của cô!”

Hứa Noãn cố kìm nén để nước mắt không chảy xuống, gượng cười với Trang Nghị để chứng tỏ sự khuất phục của mình. Nhưng nước mắt vẫn rớt xuống tay anh ta.

Trang Nghị rút tay lại, tỏ vẻ hải lòng, lạnh lùng nói:

“Tuy cười hơi xấu một tí, nhưng rất ngoan, coi như là cô đã biết nghe lời!”

Trang Nghị bước đi miễn nguyện.

Ra đến cửa, bỗng nhiên anh ta quay người lại, nhìn Hứa Noãn đang ngồi chờ trên giường và nói:

“Tôi không thích cái tên ‘Nguyễn Nguyễn’, khó nghe quá. Bắt đầu từ hôm nay, cô tên là... Hứa Noãn!”

Khi nói hai từ ấy, bản thân Trang Nghị cũng thấy sững sờ, trong lòng bỗng trào dâng cảm giác dịu dàng lạ thường.

Anh ta cười nhạo bản thân mình, thầm nghĩ, chắc là mình quá giỏi giang, không chỉ có thể hô phong hoán vũ trong giới kinh doanh, mà ngay cả việc tùy ý đặt một cái tên cũng có thể khiến mình cảm động một cách khó hiểu như vậy.

Bắt đầu từ hôm ấy, người đàn ông tên Trang Nghị đó đã thay đổi cuộc đời của Hứa Noãn.

Anh ta mua cho cô một ngôi nhà, đổi tên cho cô, giúp cô làm giả hồ sơ về thân phận mới, đưa cô vào trường đại học nổi tiếng nhất thành phố này.

Hứa Noãn lặng lẽ tiếp nhận tất cả những gì anh ta cho mình. Cô chờ đợi màn kịch kết thúc, chờ đợi sự giãy vò đến cùng kiệt của anh ta.

Tuy rằng cô không biết rốt cuộc anh ta muốn gì ở cô.

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 1.5

[6]

Khi đó, Hứa Noãn không hề biết rằng sở dĩ người đàn ông tên Trang Nghị thả cô và Hứa Điệp cùng với Triệu Tiểu Hùng trong đêm gió tuyết mịt mù hoàn toàn không phải vì lòng tốt của mình, mà đúng lúc anh ta định ném Hứa Điệp vào nồi nước canh sôi sùng sục thì một cú điện thoại đã làm thay đổi vận mệnh của Hứa Noãn.

Một người đàn ông trong điện thoại nói với Trang Nghị:

“Ông chủ, tôi đã tìm thấy tung tích của cô gái mà ông cần.”

Trang Nghị một tay xách Hứa Điệp, một tay cầm điện thoại, vội hỏi:

“Ở đâu?”

Người đàn ông trong điện thoại nói: “Cô ta sống trong khu nhà đang xây dở ở đường Thuận Thành, chính là con nhỏ cùng với người đứng đầu doanh nghiệp Hòa Phong, về sau bị ông phát hiện..... Alo, alo, ông chủ, ông chủ....”

Trang Nghị sững người không nói được câu gì.

Nổi kinh hoàng thế chỗ cho sự giận dữ ban đầu.

Đường Thuận Thành - Doanh nghiệp Hòa Phong - Khu nhà đang xây dở...

Khu nhà đang xây dở - Doanh nghiệp Hòa Phong - Đường Thuận Thành...

Chẳng phải là chính vùng đất dưới chân mình sao?

Người đàn ông ở đầu dây bên kia tiếp tục hét lên: “Ông chủ, alo, alo... ông chủ.... alo, alo....”

Trang Nghi giật mình, tỉnh ra, nói một tiếng “Biết rồi!”

Người đàn ông trong điện thoại cười khi khi: “Ông chủ, cái thằng ranh Mạnh Cổ ấy quả là có phúc lớn, con nhỏ ở khu nhà đang xây dở ấy quả là mỹ nhân giáng thế, ha ha....”

Trang Nghi cúp điện thoại mà lòng rối bời. Anh ta không thể ngờ rằng quân cờ quan trọng mà mình khổ sở tìm kiếm suốt mấy tháng nay suýt nữa thì bị chính tay mình giết chết trong cơn tức giận.

Anh ta gượng cười, chỉ cần cú điện thoại ấy chậm một chút thôi thì đúng là hỏng hết cả việc lớn. Anh ta sẽ phải mất công để sắp xếp một ván cờ khác đối phó với tên họ Mạnh kia.

Anh ta nhìn Hứa Noãn đang mê man dưới đất, lần đầu tiên, anh ta phát hiện cô gái trước mặt đẹp thật, thật đúng với những gì mà người đàn ông trong điện thoại đã nói. Sự phát hiện này càng khiến lòng dạ anh ta rối bời hơn trong cái đêm gió tuyết tĩnh lặng, mịt mù này.

Trang Nghi ra lệnh bảo Thuận Tử và những người anh em đang đánh Triệu Tiểu Hùng dừng tay lại. Anh ta nhìn Triệu Tiểu Hùng nằm thoi thóp dưới đất không còn ra hồn người, rồi lại chỉ vào đứa bé gái trên tay mình và nói:

“Đưa họ về! Gọi bác sĩ đến! Ta không muốn có người chết!”

Thuận Tử ngây người, nét mặt đầy vẻ nghi ngờ, nhưng anh ta biết rằng, chỉ cần chấp hành mệnh lệnh của ông chủ là được, không cần hỏi vì sao.

Trang Nghi ở bên Hứa Noãn suốt một đêm, đọc những tài liệu có liên quan đến cô do một người đưa đến. Những gì mà cô đã trải qua thực sự khiến anh cảm thương. Anh thương xót cô, nhưng dẫu vậy thì có thể làm gì được? Ai bảo vận mệnh đã định sẵn cô là quân cờ mà anh đang cần? Thậm chí nếu cần thiết, anh có thể hủy quân cờ ấy.

Thế mới đúng là Trang Nghi - người nắm trong tay mọi quyền hành của tập đoàn Thịnh Thế Hòa Phong.

Trang Nghi biết mình muốn gì, khát vọng của anh ta là vô hạn. Thậm chí để muốn giành chiến thắng, anh ta đã vạch sẵn âm mưu từ rất nhiều năm trước, dồn hết thời gian và công sức quyết tâm dành thắng lợi cuối cùng.

Gấp tư liệu về Hứa Noãn lại, Trang Nghi đưa cho Thuận Tử, nhân tiện dặn dò anh ta:

“Theo dõi Triệu Tiểu Hùng... Nếu cần thiết... thì... làm cho hắn ngậm miệng mãi mãi!”

Ánh mắt của Trang Nghi đầy sát khí. Thuận Tử gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu ý.

Nếu Hứa Noãn đã là quân cờ của mình, thì Trang Nghi không muốn quân cờ này dính dáng đến quá nhiều người và nhiều chuyện, cũng không muốn để quá nhiều người và nhiều chuyện dây dưa ảnh hưởng đến sự hoàn mỹ của quân cờ này.

Hơn nữa, nếu cần chôn vùi Hứa Noãn thì chỉ cần con bé ba tuổi đang sốt cao vì viêm phổi kia.

Vậy là đủ!

Chỉ có điều, Triệu Tiểu Hùng vẫn rất may mắn.

Cuối cùng anh vẫn sống. Bởi vì đêm hôm ấy anh dính đòn hiểm bởi cú đập của Trang Nghi quá mạnh khiến não bị tổn thương, mê man bất tỉnh.

Nói đúng hơn là trở thành một kẻ “ngơ ngơ”. Nói hay hơn một chút là bị mất trí.

Trên truyền hình có nói về những người mất trí ngoài việc mất trí nhớ, quên hết những chuyện trước đó, thì họ vẫn đi lại hoạt động vẫn bình thường. Nhưng Triệu Tiểu Hùng thật xui xẻo, anh không chỉ mất trí nhớ, mất mũi ngây ngô, ngờ nghệch, mà ngay cả đi lại, làm gì cũng không bình thường. Chẳng khác nào một phế nhân.

Thuận Tử hỏi Trang Nghi:

“Ông chủ, làm thế nào bây giờ?”

Lúc ấy Trang Nghi đang nằm phơi nắng bên hồ nước, vừa uống trà, vừa đọc sách. Anh ta nghĩ một hồi, gấp sách lại, thờ dãi và nói:

“Dù thế nào thì ông trời cũng không tuyệt đường người.”

Thuận Tử vô cùng cảm động, anh ta thấy ông chủ của mình quả không hổ là đệ tử của pháp sư Thích Tuyên.

Những gì mà Triệu Tiểu Hùng phải trải qua khiến Hứa Noãn hận Trang Nghi đến thấu xương. Nhưng vì muốn được sống, vì Hứa Diệp, cô chỉ có thể hận, không thể phản kháng lại hắn.

Từ đó về sau, Hứa Noãn chỉ có thể lặng lẽ chấp nhận bất kỳ sự sắp xếp nào mà Trang Nghi đã làm cho cô, lặng lẽ như băng tuyết. Có lúc khiến Trang Nghi cũng thấy lạnh đến rùng mình.

Hứa Noãn và Trang Nghi, cả hai đều oán hận nhau, chống chọi nhau. Trong cuộc đấu của họ, có một hố sâu vô hình mà chỉ cần một người nào đó mất thăng bằng rơi xuống thì chắc chắn sẽ tan xương nát thịt.

Vì Hứa Diệp, để được sống, Hứa Noãn rất ngoan ngoãn giữ lời hứa sẽ nghe lời Trang Nghi.

Trang Nghi nói, từ nay về sau, cô tên là Hứa Noãn. Vậy thì cô tên là Hứa Noãn. Tuy rằng cái từ “Noãn” này khiến cô không cảm nhận được chút ấm áp nào.

Trang Nghi nói “Hứa Noãn, cô hãy đi học đi!”, vậy thì cô đi học. Tuy những ký hiệu lạ lẫm ấy khiến đầu cô như muốn nổ tung ra, nhưng càng gian khổ thì người ngang bướng như cô càng chăm chỉ học tập.

Trang Nghi cười khẩy “Thực ra, chỉ muốn cô có một tấm bằng để nạm ra bên ngoài một lớp vỏ đồng sáng bóng mà thôi.” Vậy mà cô lại coi mình là vàng thật, quyết phải phát sáng. Và cô vẫn luôn im lặng.

Trang Nghi ra lệnh “Hứa Noãn! Cô không được tiếp xúc với người lạ. Tan học, lặng lẽ ra về ngay cho tôi!”

Thế là Hứa Noãn không tiếp xúc với bất kỳ người lạ nào. Khi ở cùng bất kỳ ai, cô cũng đều giữ khoảng cách, ngay cả với người bạn thân nhất là Lâm Hân. Đôi khi, điều ấy khiến Lâm Hân rất không vui, cô ấy nói “Hứa Noãn, sao cậu lại khách sáo với mình như người xa lạ vậy? Hứa Noãn giải thích: “Không phải là khách sáo, chỉ là mình quen như vậy rồi.”

Có một lần, Hứa Noãn buột miệng hỏi Trang Nghi:

“Vì sao anh lại giữ tôi bên cạnh mình? Vì sao lại cho tôi những thứ này? Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Trang Nghi cười:

“Đúng là không ủng hộ công học đại học, biết dùng từ “rốt cuộc” cơ đấy. Chỉ có điều tôi nghĩ cô chỉ cần nghe lời tôi, không cần hỏi vì sao nhiều như vậy.”

“Nhưng...” Hứa Noãn ngập ngừng.

Trang Nghi vờn vai, mỉm cười, nhưng ánh mắt thì vô cùng cay nghiệt, anh ta bảo cô:

“Cô không nghĩ rằng một quân cờ nếu có quá đường đi cho nó thì người chơi cờ sẽ không thể khống chế ván cờ sao? Tôi không muốn ván cờ của mình rối tinh lên.”

Hứa Noãn bặm chặt môi:

“Nếu tôi kiên quyết làm một quân cờ có cách đi riêng của mình thì sao?”

Trang Nghi cười, anh ta nói “Rất tốt, tôi tôn trọng quyết định của cô.” Sau đó anh ta ngừng một lát, quay người tiến về phía Hứa Noãn. Cảm giác bị dồn ép khiến Hứa Noãn căng thẳng đến lạ thường. Cô lùi mấy bước, phía sau là bức tường kiên cố.

Trang Nghi kéo cô vào lòng, chậm rãi nói từng câu từng chữ “Đừng có mà thách thức sự nhẫn nại của tôi! Ngày mai Hứa Diệp đi mẫu giáo rồi. Nếu cô không muốn để nó có cơ hội nhìn thấy ánh sáng mặt trời ấm áp, đến trường học hái hoa bẻ ngoan, thì hãy kiên quyết với suy nghĩ của mình đi!”

Hứa Noãn không dám nói gì.

Cô không dám, không thể lấy tính mạng của Hứa Diệp ra để cá cược. Trong cái đêm gió tuyết lạnh lẽo ấy, cô đã biết rằng anh ta là một tên ác quỷ.

Trang Nghi dùng hành động thực tế để chứng minh cho Hứa Noãn thấy, “nếu người nắm sinh mạng của mình không muốn mình sống một cách đường hoàng, vậy thì mình phải sống tạm bợ, sống trong tối tăm.”

Về sau, chi phối suy nghĩ của Hứa Noãn, sắp đặt cuộc sống của cô trở thành sở thích của Trang Nghi.

Dần dần, sự sắp đặt của anh ta ngày càng trở nên vụn vặt, chi tiết hơn, đến nỗi Thuận Từ là kẻ thân cận của anh ta cũng thấy e ngại. Anh ta thực sự lo rằng, vào một ngày nào đó, ông chủ hồ mưa gọi gió của mình sẽ quan tâm đến cả việc Hứa Noãn mặc cái áo lót nào, cái quần lót nào.

Nhưng rõ ràng là Trang Nghi không hề cảm nhận được những biến đổi nhỏ nhất ấy của mình.

Anh ta không hề biết rằng, bi kịch lớn nhất trên thế giới này không phải là yêu một người nhưng không hề biết mà là quen thuộc với một người mà không hay biết.

Một bí kịch nữa trên thế giới này là người ngoài cuộc dù có sáng suốt đến đâu thì người trong cuộc cũng vẫn rất mơ hồ.

Vì vậy, khi Thuận Từ giương mắt nhìn hành vi của ông chủ Trang Nghị có chút bất thường so với trước đây, anh ta cũng không dám nói nửa câu - Ông chủ, có phải ông đã quan tâm quá mức đến Hứa Noãn?

Một lần, khi cùng bạn gái dạo phố, Trang Nghị nhìn thấy chiếc váy búp bê màu xanh nhạt trong một shop thời trang. Chiếc váy mang những nét ngây thơ, trong sáng, nó khiến anh ta nhớ tới Hứa Noãn. Hôm ấy, anh ta đã mua chiếc váy đó rồi ném nó cho Hứa Noãn.

Hứa Noãn chưa bao giờ phản kháng.

Anh ta yêu cầu cô phải nghe lời.

Và dĩ nhiên cô phải nghe lời anh ta.

Hứa Noãn mặc chiếc váy đó. Đôi mắt long lanh như sương mai, làn da trắng mịn màng, mái tóc dài óng mượt. Chiếc váy màu xanh nhạt lại càng tôn lên khuôn mặt trắng hồng như búp sen vừa hé.

Cô ngắm nhìn mình trong gương, đột nhiên có chút gì đó mơ hồ khiến cô nhớ lại những cuốn tiểu thuyết tình cảm mà Lâm Hân cho mình mượn. Trong đó thường xuất hiện những cảnh sau khi nhân vật nữ chính thay áo, các nhân vật nam chính sẽ tròn mắt như con sói đang nhìn chú thỏ con, và sau đó khẽ ồ lên: “Em đẹp lắm!”

Hứa Noãn thấy mặt mình đỏ bừng, không hiểu vì sao cô lại mong chờ người đàn ông đang không chế số phận của mình một cách tàn bạo kia khen ngợi mình.

Cô đứng trước gương, lên nhìn Trang Nghị qua gương, anh ta đang chau mày.

Anh ta uống một ngụm nước lạnh, thờ dãi:

“Đáng tiếc chiếc áo đẹp như thế này, cô mặc vào chẳng khác gì mớ rì rách. Sớm biết thế này tôi đã treo nó vào mắc, chắc chắn là đẹp hơn khoác lên người cô!”

Nói xong những lời ấy, Trang Nghị quay người bước đi.

Từ đó về sau, Hứa Noãn hiểu ra rằng, những gì trong tiểu thuyết sẽ rất khó xảy ra trong cuộc sống hiện thực, đặc biệt là đối với người đàn ông máu lạnh như Trang Nghị. Nhưng điều đó không làm cản trở cô và Lâm Hân tiếp tục đọc tiểu thuyết tình cảm. Những cô gái có quá nhiều đau khổ chỉ còn biết đắm mình vào những câu chuyện lãng mạn trong tiểu thuyết để quên đi cuộc sống hiện thực. Thình thoảng Hứa Noãn cũng mơ mộng, nhiều năm sau, cô sẽ gặp lại Mạnh Cổ trên một đường phố ở một thành phố nào đó.

Vậy là đã xa nhau đã bảy năm rồi!

Không biết khi gặp lại, Mạnh Cổ có còn nhớ cô không? Còn cô lúc ấy, có phải sẽ quên sự phản bội của anh?

Có lẽ từ cái đêm cô bán mình năm mười chín tuổi ấy, cô và Mạnh Cổ đã không thể nói lại được nữa. Tuy vậy, trên thế giới này, anh vẫn là người đàn ông mà cô không thể nào quên, nhưng anh cũng chính là người mà cô không bao giờ muốn gặp lại nhất.

Ngoài việc mang lại những ảo tưởng cho Hứa Noãn, tiểu thuyết tình cảm còn có giúp Hứa Noãn biết thêm rất nhiều từ mới. Cứ nhìn thấy những từ chưa biết là cô lại cặm cụi tra từ điển.

Suốt bốn năm, Hứa Noãn và Trang Nghị đã cảm cực như thế.

Trang Nghị luôn giữ hình tượng của một doanh nhân nho nhã trước mặt công chúng. Trên bản lý lịch chói lọi của anh ta, không ai có thể ngửi thấy mùi máu.

Còn Hứa Noãn, mỗi khi nhìn thấy Trang Nghị với khuôn mặt điển trai, phong độ trên mặt báo hoặc trên tivi, cô đều cảm thấy rùng mình, trong lòng không ngừng chửi rủa: “Đồ giả tạo, nguỵ quân tử!”

Vì vậy, khi Lâm Hân nói về Trang Nghị với niềm phấn khích tột cùng thì cô đều im lặng.

Đôi khi, giữ một bí mật trong lòng quả là một sự giày vò. Huống hồ, sự giày vò này đã hành hạ cô suốt bốn năm nay.

Đến bây giờ Hứa Noãn vẫn bị Trang Nghị giam cầm. Cô không biết rốt cuộc anh ta giữ mình lại nhằm mục đích gì, cũng không biết vì sao anh ta lại điều tra về mình cặn kẽ như thế. Bây giờ, cô chỉ biết rằng, trong lễ trao học bổng “Hòa Phong”, sau khi phóng viên mang thông tin về vụ tự tử của Lương Tiểu Sáng và vụ tai nạn xe của Lý Lạc đến, người đàn ông tên là Trang Nghị kia đã đi suốt đêm để đến chỗ ở của cô, giống như một tên ác quỷ cảnh cáo cô rằng: những ngày này, cô không được rời khỏi căn nhà này, không được đến trường.

...

Anh ta đang ngồi trên ghế, ánh đèn rọi vào khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, ánh mắt ẩn chứa vẻ mệt mỏi.

Trang Nghi kéo cổ áo, nói lòng chiếc cà vạt màu tím.

Anh ta nói với Hứa Noãn:

“Đi rót cho tôi cốc nước, nước lạnh ấy!” Giọng điệu ra lệnh.

Vì sao lúc nào cũng là nước lạnh?

Lẽ nào tim của anh ta cũng lạnh giá như thế?

Lúc rót nước, Hứa Noãn rất muốn cho ít thuốc chuột vào để đầu độc anh ta. Có điều, cô chỉ nghĩ như vậy mà thôi.

[7]

Theo lời dặn của Trang Nghi, những ngày này, Hứa Noãn đều ngoan ngoãn ở nhà.

Thỉnh thoảng, Thuận Từ cũng đến chơi, nói là đến thăm Hứa Noãn nhưng thực tế là hắn thay tên ác quỷ Trang Nghi giám sát cô. Có điều, Thuận Từ rất thích nói chuyện với Hứa Noãn, không phải vì vẻ đẹp tuyệt mỹ của cô mà vì Thuận Từ thấy Hứa Noãn đem lại cho người khác cảm giác dễ chịu.

Ban đầu Hứa Noãn rất hận Thuận Từ vì anh ta đã đánh Triệu Tiểu Hùng không thương tiếc.

Nhưng quan hệ giữa con người với con người không phải lúc nào cũng đơn thuần như thế, đơn thuần đến nỗi hận một người hận đến muôn đời muôn kiếp không thể tha thứ. Hơn nữa, bốn năm nay, Thuận Từ cũng chỉ giống như một chàng trai bình thường, thích cười, thích nói, thích khuấy động, thường kể chuyện cười cho Hứa Noãn nghe, chọc cho cô cười.

Đôi lúc Hứa Noãn thầm nghĩ “Thuận Từ đối xử tốt với mình là vì Trang Nghi. Dù Trang Nghi nuôi một con chó thì đệ tử của anh ta cũng phải hầu hạ cẩn thận, huống hồ là quân cờ trong tay anh ta? Mặc dù đến tận bây giờ cô cũng không hiểu thực sự Trang Nghi muốn cô làm gì.”

Nhưng sau này, Hứa Noãn nghĩ rằng tình cảm giữa con người với con người không thể dùng một thứ giống như cân tiểu ly để cân đo đong đếm một cách chuẩn xác được. Điều đó không chỉ dùng để nói về mối quan hệ giữa cô và Thuận Từ, mà gồm cả cô và Trang Nghi.

Đầu tiên là oán hận, sau này là sợ hãi, sau nữa là dè dặt và cho đến bây giờ, đối với tên ác quỷ Trang Nghi kia, bản thân cô cũng cảm nhận được có một thứ tình cảm nào đó khó có thể định nghĩa. Tình cảm này có thể gọi là tham vọng hoặc mong chờ. Tuy rằng Hứa Noãn không muốn thừa nhận điều đó.

Đều là con người, đều nếm trải những đắng cay trong cuộc sống, những yêu hận thù ghét không thể lúc nào cũng rõ ràng được.

Có lúc Thuận Từ cũng nói về một số chuyện buồn cười của Trang Nghi khiến Hứa Noãn cứ tròn mắt, há mồm mà nghe.

Ví dụ, có hôm người giúp việc của anh ta xin về nhà, anh ta vừa đọc báo vừa nấu mì, mãi mê đọc đến nỗi mà vớt nhầm báo vào nồi mì, rồi say sưa đọc hướng dẫn sử dụng trên gói mì từ lúc nào mà không biết. Cuối cùng mì tôm trở thành “mì báo”.

Một lần khác, công ty có vụ làm ăn rất lớn. Vì phải làm thêm không thể về nhà nên chỉ có thể ăn đồ ăn nhanh. Trang Nghi cầm cùi đọc hồ sơ, định lấy nước tương đổ lên bánh mì nhưng không ngờ lại đổ nhầm mực, kết quả là miếng dính đầy mực, mặc dù vậy anh ta không hề phát hiện ra điều đó mà chạy thẳng đến phòng họp, các nhân viên đều hết sức ngạc nhiên, còn tưởng là giám đốc ăn thạch tín nên miệng mới đen như vậy.

... ..

Hứa Noãn cười chảy cả nước mắt. Cô không thể tin rằng một người lạnh lùng, cứng nhắc, giống ác quỷ như Trang Nghi mà trong cuộc sống cũng có thể ngốc nghếch, ngờ nghệch như thế. Cô tưởng rằng cả đời anh ta lúc nào cũng giống như chiếc máy tính đã được lập trình sẵn tất cả mọi việc, có thể tính đoán mỗi bước đi trong cuộc sống của mình một cách chuẩn xác.

Hứa Noãn thường làm những món điểm tâm cầu kỳ và đẹp mắt. Mỗi lần đến chơi, Thuận Từ đều may mắn được nếm thử. Có lúc anh ta mang một ít về cho Trang Nghi. Tối hôm ấy, gã ác quỷ Trang Nghi liền gọi điện thoại đến, giọng nói hết sức lạnh lùng:

“Cô không có việc gì ngồi bóc vỏ tường à? Lấy một đồng đất đá làm đồ ăn, định hại chết tôi sao?”

Hứa Noãn không nói gì nhưng trong lòng thầm nghĩ “Muốn hại chết anh tôi không thèm dùng đất đá, mà tôi dùng thạch tín cơ!”

Về sau, Thuận Từ muốn mang điểm tâm về cho Trang Nghi, nhưng Hứa Noãn không cho mang. Cuối cùng, Thuận Từ đành phải hậm hực bỏ đi. Sau khi về nhà, anh ta vô tình nhắc đến chuyện này với Trang Nghi:

“Hôm nay Hứa Noãn làm bánh trứng, mùi vị rất thơm ngon, vốn dĩ tôi định mang một ít về, nhưng...”

Sau đó anh ta nói tràng giang đại hải một hồi.

Tối hôm ấy, Trang Nghi lại gọi điện cho Hứa Noãn, giọng nói đầy vẻ mỉa mai:

“Cô Hứa Noãn! Bốn năm nay, tôi cho cô ăn, cho cô mặc, cho cô đi học, người con gái như cô sao lại vô lương tâm đến vậy nhỉ? Cô cho Thuận Từ mang một cái bánh trứng về cho tôi thì cô sẽ chết sao?”

Lời nói của Trang Nghi khiến Hứa Noãn thấy đỏ mặt. Cô bực mình, nghĩ “Anh mới là đồ vô lương tâm!”

Có khi, Triệu Tiểu Hùng điên điên dại dại cũng chạy đến tìm cô, dắt theo Hứa Điệp đang vui vẻ nhảy chân sáo.

Khi nhìn thấy Thuận Từ ở đó, Triệu Tiểu Hùng sẽ giật lấy điều thuốc trên tay Thuận Từ vì Hứa Noãn không cho anh hút thuốc. Anh nghe lời Hứa Noãn, dù là dở điên dở dại thì trong tiềm thức, anh vẫn cảm nhận được rằng Hứa Noãn không giống với những người khác.

Vì muốn dành lại điều thuốc của mình nên Thuận Từ đã giăng co một hồi với Triệu Tiểu Hùng. Có lúc Triệu Tiểu Hùng làm Thuận Từ bị thương. Anh ta gào lên:

“Hứa Noãn, cô mau đến xử lý cái thằng điên Triệu Tiểu Hùng của cô đi!”

Lúc ấy, Hứa Noãn ngẩng người nhìn hai người họ. Triệu Tiểu Hùng ngờ nghệch đến nỗi không còn nhớ Thuận Từ chính là người bốn năm trước đã làm hại mình, còn Thuận Từ cũng đã quên chuyện của bốn năm trước. Vì vậy mới có thể chòng ghẹo anh như thế.

Thời gian quả là liều thuốc lãng tốt nhất cho sự lãng quên!

Để ngăn không cho Triệu Tiểu Hùng “tấn công” Thuận Từ, Hứa Noãn thường lấy rất nhiều đồ ăn ngon cho anh. Vừa nhìn thấy đồ ăn, Triệu Tiểu Hùng vội đẩy Thuận Từ sang một bên, nhe răng cười ngờ nghệch, vô lấy đồ ăn ngấu nghiến. Nhân tiện còn tặng cho Hứa Noãn đầy sàn nhà nước miếng.

Dáng vẻ điên dại của anh khiến Hứa Noãn nhớ lại rất nhiều năm trước, nhớ về chú gốc Mạnh Cẩn Thành.

Nếu bảy năm trước, Mạnh Cẩn Thành không mất tích, cô không trốn khỏi làng Hoa Đào, thì rất có thể cô đã trở thành vợ của anh ta. Hứa Điệp sẽ chạy quanh người Mạnh Cẩn Thành, vui đùa thỏa thích. Còn mình có lẽ sẽ suốt đời, suốt đời nhớ đến chàng trai tên là Mạnh Cỏ - chàng trai mà cô không nên yêu nhất trên thế giới này.

Thình thoảng Triệu Tiểu Hùng lại nói những câu ngốc nghếch với Hứa Noãn. Anh thường nói đúng một câu, khi nói, miệng anh run lên, ấp úng:

“Tôi... tôi thấy... lúc nào tôi cũng... cũng nhớ đến... một.. một người!”

Sau đó anh ta nhìn Hứa Noãn chằm chằm, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Thực ra, điều Triệu Tiểu Hùng muốn nói rằng “Hứa Noãn, anh nghĩ rằng trước đây có một người con gái mà anh yêu da diết. Nhưng anh quên cô ấy rồi. Cô ấy lúc nào cũng ở trong tâm trí của anh, chỉ có điều anh không thể nhớ cô ấy là ai.”

Tuy rằng giờ đây, đầu óc anh có vấn đề nhưng có biết bao tâm sự thì cũng chỉ có thể trôn sâu trong lòng. Bởi vì Tiểu Hùng rất khó có thể bày tỏ suy nghĩ của mình một cách rõ ràng.

Hứa Noãn đứng lặng người nhìn Triệu Tiểu Hùng, cô thấy xót xa khi nhìn những vết thương của năm tháng đã dần mờ đi trên khuôn mặt anh. Cô cười:

“Cảm giác của anh không đúng đâu!”

...

Hứa Điệp đã bảy tuổi, đang học lớp 2. Ngày nào nó cũng lảng nhảng bám theo Triệu Tiểu Hùng gọi “Chú ơi, chú ơi!” Hứa Noãn đứng nhìn, nhớ lại hình ảnh của mình trước đây, ở làng Hoa Đào tươi đẹp, cô cũng đã từng chạy theo Mạnh Cẩn Thành và gọi “Chú ơi, chú ơi!”

Cuộc sống là thế, có những điểm tương đồng đến đáng ngạc nhiên!

Cái tên Hứa Điệp cũng là do Trang Nghi đặt. Anh ta không thích cái tên Tế Tế trước đây của Hứa Điệp.

“Không phải Nguyễn Nguyễn thì là Tế Tế, càng nghe càng thấy nhà quê, càng nghe càng thấy kỳ cục!” Thế là khi tặng cho Hứa Noãn một cái tên, anh ta nhân tiện tặng cho Hứa Điệp một cái tên mới.

Chỉ duy có Triệu Tiểu Hùng là anh ta không đổi tên. Dĩ nhiên nếu tên của Triệu Tiểu Hùng là Triệu Hùng Hùng thì nhất định anh ta sẽ giúp anh đổi lại.

Suốt đời này, anh ta căm hận nhất là những cái tên lặp lại. Những người bên cạnh anh ta, ngoài người phụ nữ tên là Triệu Triệu, không có người nào có cái tên lặp lại kiểu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 1.6

[8]

Triệu Triệu là má mì của hộp đêm New Star trên phố Xuân Lan, cũng là má mì trẻ tuổi nhất, nổi tiếng nhất trên dãy phố này. Triệu Triệu là một cô gái xinh đẹp, khôn khéo. Theo như miêu tả của Thuận Tử thì vòng eo của cô mềm mại, uốn éo giống như “đường núi ngoạn nghèo”, mỗi khi mỉm cười với khách hàng, hàm răng trắng bóng “như hút hồn thiên hạ”.

Ông chủ trên danh nghĩa của hộp đêm New Star họ Phòng, nhưng ông chủ đứng đằng sau chính là Trang Nghị. Đây là trò làm ăn đen tối của Trang Nghị. Anh ta không muốn khi người khác nhắc đến mình lại nhớ tới những chỗ mua vui. Anh ta không muốn làm ông vua của vương quốc sắc dục. Vì vậy, những vụ làm ăn có liên quan đến vui chơi giải trí đều có người thay anh ta rào trước đón sau.

Triệu Triệu yêu Trang Nghị.

Theo như lời cô thì tình yêu này giống như định mệnh. Lần đầu tiên cô nhìn thấy người đàn ông này trên phố Xuân Lan, chỉ cần một ánh nhìn ấy thôi, cô đã yêu anh ta rồi.

Thật đơn giản, thật ngốc nghếch!

Lúc ấy, cô chỉ là nhân viên chạy bàn mới làm việc ở New Star, khi dần thân vào chốn này, cô đã không hề biết trên thế gian này có hai chữ gọi là “Tình yêu”. Cô càng không biết rằng người đàn ông trước mặt lại là ông chủ của mình.

Hôm ấy Trang Nghị nhàn rỗi, không có việc gì làm nên một mình đi dạo giải khuây.

Đi mãi, đi mãi đến bên ngoài hộp đêm New Star. Bức tường của hộp đêm buổi chiều tà loang lổ những dấu vết của thời gian. Tuy nhiên sự hoan lạc và điên cuồng phía trong hộp đêm dường như không liên quan đến sự thê lương này.

Không giống với thường ngày, hôm ấy Trang nghị mặc chiếc áo sơ mi màu trắng ngà với những đường hoa văn hoa mờ nhạt, trắng nhợt và cô đơn. Nó khiến anh trông giống một đám mây trắng lạc ở trần trần gian, kỳ ảo như không phải là một người ở trần thế.

Triệu Triệu đang trên đường đến chỗ làm, mái tóc xoắn dày như đám rong biển, khuôn mặt thanh tú, bộ quần áo rộng thùng thình, trông cô giống như một dòng nước âm áp ở quê hương Giang Nam.

Họ đi ngang qua nhau, Trang Nghị mỉm cười với cô.

Dường như hôm ấy tâm trạng của Trang Nghị rất tốt, khi anh ta cười, ánh mắt sáng ngời đầy mê hoặc. Bất gặp nụ cười trong sáng ấy của Trang Nghị, Triệu Triệu như thấy mình đang bay bổng trong những bản thánh ca của các thiên thần.

Cảm giác giống như một người phụ nữ đã trải qua biết bao phong ba bão táp, cuối cùng trong lối rẽ của trần gian mịt mù đã gặp được người đàn ông định mệnh của đời mình.

Về sau, Triệu Triệu mới biết, người đàn ông này không phải người thường. Anh ta là người giàu có trẻ tuổi nhất thành phố này, những cô gái gắn liền với tên tuổi của anh ta không phải người mẫu thì cũng là các cô đào.

Sau nữa, cô biết rằng, người đàn ông này chính là ông chủ thực sự của hộp đêm.

Nhưng cô vẫn yêu anh, yêu đắm say, yêu da diết, yêu mù quáng.

Dường như anh ta là thuốc độc mà thượng đế ban cho cô, cô biết nó sẽ lấy đi tính mạng của mình, nhưng vẫn cố chấp muốn uống.

Ban đầu, Trang Nghị hoàn toàn không biết người phụ nữ tên là Triệu Triệu này đã yêu anh sâu sắc đến như vậy. Anh tưởng rằng cô chẳng qua chỉ là một người phụ nữ lăng lợ chốn làng chơi, dùng sắc đẹp để mê hoặc đàn ông, giờ mảnh khỏe để moi tiền của những gã đàn ông giàu có.

Vì vậy, mỗi lần Triệu Triệu mỉm cười với anh, anh chẳng khác gì bông hải đường đang ngủ say, hoặc có chăng hôm nào tâm trạng vui vẻ thì anh cũng chỉ nhếch mép mỉm cười với cô.

Nhưng đến một ngày, Triệu Triệu tiến lại từ phía sau, cô ôm chặt lấy ấy, mái tóc xoắn dài như những lọn rong biển quấn vào bờ vai anh.

“Trang Nghị, làm thế nào bây giờ, em yêu anh mất rồi!”

Khi nói những lời ấy, nước mắt cô tuối rơi, rớt xuống vai anh, thấm vào chiếc áo sơ mi của anh.

Khoảnh khắc ấy, anh mới biết rằng, người con gái trước mắt dường như đã thực sự rung động trước mình.

Trang Nghị nhẹ nhàng gỡ bỏ đôi tay nhỏ bé đang ôm riết lấy mình ra, mỉm cười, cảm giác xa lạ ấy khiến tim Triệu Triệu tan nát. Anh ta nói:

“Triệu Triệu, cô thông minh như vậy, cô nên biết rằng tình yêu là một thứ quá xa xỉ. Những người như chúng ta có thể chơi đua xe, du thuyền, nhưng không thể chơi với tình yêu được!”

Triệu Triệu ngậy người nhìn Trang Nghi, thất vọng, đau đớn, nhưng đột nhiên cô cười lớn:

“Giám đốc Trang, anh thật không biết đùa, tôi chỉ đùa anh thôi!”

Trang Nghi cũng cười, anh ta nói:

“Vậy thì tốt!”

Có thực sự tốt hay không, Triệu Triệu hiểu rất rõ.

Trang Nghi cũng hiểu rất rõ.

Con chó tên là A Nặc kia đã từng đỡ đạn cho anh, còn người phụ nữ tên là Triệu Triệu này cũng đã từng dùng cảm lấy thân mình đỡ nhát dao sắc nhọn hướng về phía anh trong đêm tối mưa gió mịt mù - không chút do dự, không chút nuối tiếc.

Lúc ấy cô nằm trong vũng máu, đến tận lúc ngất đi, đôi mắt đen nhánh cũng không nhắm lại, chỉ nhìn anh, nhìn anh, trong ánh mắt có quá nhiều bi thương và lưu luyến khiến Trang Nghi không dám nhìn.

Triệu Triệu được đưa lên xe cấp cứu. Trang Nghi ngồi cạnh cô, bác sĩ tiến hành một số cấp cứu cần thiết cho cô trên xe. Phổi của cô bị đâm thủng, vết đâm rất sâu. Trong giây phút cô bình tĩnh trong đau đớn, đột nhiên cô nắm chặt tay Trang Nghi, giọng nói như tắc nghẹn ở cổ họng, nghe không rõ, nhưng Trang Nghi vẫn hiểu. Triệu Triệu đang cố nói:

“Trang Nghi, em không lừa anh, em cũng không thể... lừa dối bản thân mình thêm nữa... Thực sự em rất yêu anh, em sợ... em sợ em chết rồi, sẽ không còn cơ hội nói với anh...Em yêu anh...thực sự rất yêu anh...”

Trang Nghi nhẹ nhàng đặt tay lên miệng cô, áo anh vẫn còn dính máu của cô. Anh không thể thờ ơ được nữa, không thể lạnh lùng được nữa, đối với người con gái đã không tiếc cả mạng sống vì mình, tuy anh rất khó động lòng nhưng không thể không xúc động.

Triệu Triệu đỡ nhát dao cho anh khiến anh vô cùng cảm động, từ đó anh đối xử với cô khác với những người khác, nhưng không phải là tình cảm nam nữ. Sau khi hồi phục, Triệu Triệu không bao giờ nhắc lại những lời nói ngốc nghếch mà cô đã nói với Trang Nghi trên xe cấp cứu.

Triệu Triệu rất thông minh, thực ra ngay từ ban đầu, khi biết thân phận của Trang Nghi, cô đã biết rằng, yêu người đàn ông này là một việc làm vô vọng.

Thế là mỗi lần đứng trước Trang Nghi, cô đều cười rất tươi, rất rạng rỡ, thỉnh thoảng cũng chơi trò lẳng lơ, nhưng không bao giờ cô nhắc đến chữ “yêu”.

Trang Nghi cũng thường tặng cô xe hơi, biệt thự, nhẫn kim cương, quần áo hàng hiệu, nhưng chưa bao giờ nhắc đến chuyện yêu đương với cô.

Đêm khuya, Triệu Triệu thường chất tất cả quần áo mà Trang Nghi tặng cô lên giường, sau đó đắm mình trong đó. Những bộ quần áo lộng lẫy này giống như biển rộng mênh mông nhưng nó khiến Triệu Triệu cảm thấy khó thở. Đã rất nhiều lần cô muốn vùng dậy, gọi điện thoại cho Trang Nghi, chỉ nói đúng một câu, đúng một câu “Em rất yêu anh!”

Nhưng biết bao nhiêu lần cô bấm dây số điện thoại quên thuộc ấy nhưng lại không ấn nút gọi.

Trên thế giới này, những người biết chừng mực sẽ không có đủ dũng khí để bắt chước tất cả.

Dũng khí ấy chỉ có ở Lương Tiểu Sáng - người con gái không biết chừng mực, coi tình yêu là tất cả. Còn với Triệu Triệu, cô đã đánh mất dũng khí đó từ lâu rồi.

Triệu Triệu biết sự tồn tại của Hứa Noãn từ chính miệng Trang Nghi.

Khi nhắc đến Hứa Noãn, Trang Nghi tỏ ra rất hồ hởi, anh ta nói:

“Anh đã tìm thấy người con gái có thể giúp anh đối phó với tay họ Mạnh.”

“Chúc mừng anh!” Triệu Triệu cười và nói.

Cô châm một điếu thuốc, những chiếc móng tay sơn màu hồng như những cánh hoa cầm điếu thuốc rất điệu nghệ. Cô cảm thấy kỳ lạ, Trang Nghi đã dùng từ “người con gái” để chỉ Hứa Noãn - một người đã trải qua biết bao giông tố cuộc đời.

Rõ ràng là “người phụ nữ”!

Khoảnh khắc ấy, cô thấy tim nhói đau giống như bị mũi kim nhọn chạm vào vậy. Cảm giác không vui khó diễn tả thành lời, nhưng rồi cô lại thấy mình quá hẹp hòi.

Thực ra, trước khi Trang Nghi nói với cô, cô đã biết Hứa Noãn qua Thuận Từ.

Thuận Từ cũng không nói nhiều, anh ta chỉ nói với Triệu Triệu rằng: “Con A Nặc của ông chủ hôm qua đã tìm thấy. Chỉ có điều đã bị người ta làm thịt!”

Thuận Từ là đệ tử ruột của Trang Nghi nên ăn nói rất có chừng mực.

Triệu Triệu nghe vậy, trầm nghĩ, vậy thì chắc Trang Nghi phải phát điên lên mất. Cô châm điều thuốc và hỏi:

“Anh cả không sao chứ?”

Thuận Từ cũng không dài dòng:

“Không sao! Cô gái ăn thịt chó mệnh lớn, lại đúng là người mà ông chủ cần tìm. Cô nói có trùng hợp không? Hiện giờ cô ta đã bị ông chủ giữ lại, đặt tên là Hứa Noãn.”

Tuy Triệu Triệu rất muốn biết cụ thể đầu đuôi câu chuyện, ai mà chẳng tò mò, chỉ có điều những người phụ nữ giống như Triệu Triệu hiểu rằng làm người cần biết kiềm chế, tò mò không chỉ có thể “hại chết mèo” mà còn có thể hại chết người. Nếu Trang Nghi muốn cô biết thì anh ta sẽ nói cho cô. Nếu không muốn cho cô biết thì biết rồi cũng chẳng có ích lợi gì.

Kết quả đúng như dự tính của cô, Trang Nghi nói cho cô biết sự tồn tại của Hứa Noãn. Anh ta cũng nói với cô rằng Hứa Noãn chỉ là một quân cờ mà thôi.

Đây chính là điểm khác biệt giữa Triệu Triệu và Lương Tiểu Sáng.

Tuy hai người đều yêu Trang Nghi, yêu mãnh liệt, yêu tuyệt vọng nhưng Triệu Triệu biết cách tiến lùi, không giống như cô Thiên kim tiểu thư Lương Tiểu Sáng ngạo mạn, phóng túng, vì tình yêu có thể liều lĩnh, bất chấp tất cả. Triệu Triệu hiểu rằng, dù Trang Nghi hẹn hò với ai, dù Trang Nghi thu nhận cô gái nào, dù anh đặt tên cho cô ta là Hứa Noãn, Nhiệm Noãn hay Lý Noãn thì cô vẫn không phải là người phụ nữ mà anh cần.

Trên thế giới này, người phụ nữ mà Trang Nghi cần chỉ có một, đó chính là Trần Tịch.

Trần Tịch là một cô gái diện mạo bình thường, tính cách bình thường, thậm chí phải nói là mắc chứng bệnh tự kỷ khá nghiêm trọng. Khóe mắt trái cô ta có một nốt ruồi đỏ. Nốt ruồi ấy khiến khuôn mặt vốn đã không có gì nổi bật của cô ta càng khó coi hơn. Chỉ có điều, thân thể của Trần Tịch không bình thường. Dùng từ “giàu nứt đổ đổ vách” vẫn chưa đủ để miêu tả thể lực của gia tộc nhà cô ta. Những chiếc xúc tu của tập đoàn Trần Thị vươn dài ra tất cả các lĩnh vực, ngành nghề trong cả nước, quan trọng hơn là họ có quan hệ mật thiết với chính phủ. Đây chính là điểm khác biệt lớn nhất với các doanh nghiệp lớn khác như doanh nghiệp Lý Thị, doanh nghiệp Lương Gia Lợi Đạt.

Dùng lời của Trang Nghi thì “Đại trượng phu không thể một ngày không có quyền lực, tiểu trượng phu không thể một ngày không có tiền”, nếu kết mối nhân duyên với nhà họ Trần thì chắc chắn địa vị của anh ta sẽ càng kiên cố hơn. Không chỉ là doanh nhân thành đạt, hay nói cách khác, một doanh nhân tuổi trẻ tài cao, sau khi hai doanh nghiệp lớn sáp nhập sẽ trở thành người số 1 nắm mạch máu kinh tế của thành phố này.

Có lẽ, có người sẽ nói, nhân tài như Trang Nghi có thể trực tiếp mang hoa hồng và nhẫn kim cương đến cầu hôn với Trần Tịch. Anh có thể hút hồn Thiên kim tiểu thư Lương Tiểu Sáng của doanh nghiệp Lương Gia Lợi Đạt rồi, vậy thì với Trần Tịch không có gì đáng nói.

Nếu sự việc đơn giản như vậy thì người thông minh như Trang Nghi đã làm như thế từ lâu rồi. Nhưng Trần Tịch không phải là Lương Tiểu Sáng. Cùng là Thiên kim cao quý nhưng tính cách của Trần Tịch và Lương Tiểu Sáng hoàn toàn khác nhau.

Khi Trần Tịch còn nhỏ, cha cô đã bị bọn côn đồ bắt cóc và giết chết. Lần bắt cóc ấy có cả Trần Tịch. Cô bé Trần Tịch bảy tuổi tận mắt chứng kiến bọn côn đồ giết chết cha mình. Tuy rằng sau này Trần lão gia đã cứu sống giọt máu duy nhất của con trai, nhưng từ đó Trần Tịch trở lên lầm lì, quái gở, chỉ sống trong thế giới của riêng mình. Điều đó cũng có nghĩa là cô không có sở thích đặc biệt nào.

Nói một cách dễ hiểu thì nếu Trần lão gia nói “Trần Tịch, cháu lấy cậu con thứ hai nhà bác Lưu ở chợ hải sản Xương Long đi!”, Trần Tịch sẽ nói “Vâng!” Nếu Trần lão gia nói, “Trần Mịch, suốt đời cháu đừng lấy ai, ở bên ông nội!”, thì chắc chắn Trần Tịch sẽ nói “Vâng!” Điều đó có nghĩa là nếu Trần lão gia nói trái đất hình vuông, màu màu xanh thì Trần Tịch cũng sẽ không có bất kỳ ý kiến gì.

Vì vậy, Trang Nghi hiểu rằng, muốn có được Trần Tịch, cái cần có được trước tiên không phải là con tim đã chết của cô ta mà là có được trái tim của lão hồ ly Trần Từ Canh Trần lão gia.

Vốn dĩ Trần Từ Canh rất có cảm tình với Trang Nghi, còn nhận anh ta là con trai nuôi. Nhưng khi Trang Nghi khăng khăng làm theo ý mình, sát nhập doanh nghiệp Hòa Phong thì Trần Từ Canh bắt đầu nhìn nhận Trang Nghi với con mắt khác. Bỗng nhiên ông ta thấy chàng trai trẻ tuổi này rất nguy hiểm. Thế giới nội tâm của anh ta hoàn toàn không nhẹ nhàng, phẳng lặng như những gì anh ta thể hiện - trong lòng anh ta chắc chắn đang nuôi một con thú dữ đói khát, chờ đợi thời cơ phá lồng lao ra.

Thực ra, Trang Nghi cũng không nhất thiết phải lấy bằng được Trần Tịch bởi vì con người thanh cao như anh ta không muốn đánh đổi cuộc đời mình lấy một cuộc hôn nhân trói buộc. Hơn nữa Trần Tịch hoàn toàn không phải là loại con gái anh ta thích. Nếu chỉ đơn thuần vì mở rộng thế lực, củng cố địa vị của mình thì anh ta hoàn toàn có thể chấp nhận tình yêu của Lương Tiểu Sáng.

Sở dĩ anh ta có ý đồ với Trần Tịch là vì muốn ngăn không để Trần Từ Canh gả cô cháu gái cho con trai nuôi của mình là tay họ Mạnh. Đối với Trang Nghi, Trần Tịch có thể lấy bất kỳ người nào nhưng không thể lấy gã họ Mạnh.

Một khi tay họ Mạnh kia thông gia với nhà họ Trần thì thế lực của anh ta sẽ ngày càng mạnh hơn. Nếu anh ta muốn quyết đấu với tập đoàn Thịnh Thế Hòa Phong thì Trang Nghi khó lòng ứng phó được. Cuối cùng tập đoàn Thịnh Thế Hòa Phong sẽ biến mất khỏi thế giới này, giống như doanh nghiệp Hòa Phong trước đây vậy.

Vốn dĩ, cuộc chiến chôn thương trường không phải là anh chết thì tôi chết. Huống hồ, anh và tay họ Mạnh không hiểu có mối thâm thù nào mà không một ai biết.

Ngăn không để cho tay họ Mạnh kia kết hôn với Trần Tịch cũng chính là nguyên nhân mà Trang Nghi bất chấp tất cả, vất vả khổ sở tìm Hứa Noãn và giam cầm cô.

Hứa Noãn đóng vai trò hết sức quan trọng trong cuộc chiến “tranh giành Trần Tịch”, quyết định vận mệnh của tập đoàn Thịnh Thế Hòa Phong trong tương lai. Cô sẽ là quân cờ hiểm nhất. Khi cho “nỏ” thứ vũ khí cuối cùng này, nhất định thắng lợi sẽ thuộc về anh.

[9]

Vậy là hơn hai tháng sau, đến tận lúc tốt nghiệp, Hứa Noãn đều không đến trường. Mặc dù vậy, cô vẫn có được tấm bằng tốt nghiệp trong tay.

Trang Nghi cảnh cáo cô về chuyện của Lương Tiểu Sáng và Lý Lạc nên giới truyền thông đang “săn lùng” tin tức khắp nơi, bảo cô ngoan ngoãn ở nhà. Dĩ nhiên cô không còn lựa chọn nào khác. May mà Thuận Tử đến chơi và Triệu Tiểu Hùng cũng thường xuyên đưa Hứa Noãn đến.

Dĩ nhiên, còn một người nữa cũng rất muốn đến, đó chính là Lương Tiểu Sáng - người tự tử không thành, đã hồi phục và xuất viện.

Tuy Lương Tông Thái đã năm lần bảy lượt cảnh cáo cô cháu là ngọc cành vàng phải biết trân trọng mạng sống của mình, tránh xa Trang Nghi, nhưng Lương Tiểu Sáng là người thế nào cơ chứ. Cô là người chưa đến Hoàng Hà thì chưa nhụt chí, đến Hoàng Hà rồi bị chết đuối thì linh hồn vẫn bất diệt.

Cô chỉ biết mình yêu Trang Nghi, hết thuốc chữa, cũng chẳng muốn tự cứu mình. Vì vậy, cô nhất định phải nhỏ bỏ cây cỏ dại Hứa Noãn bên cạnh Trang Nghi, chỉ có thể tình yêu của cô và Trang Nghi mới có thể đơm hoa kết trái.

Đặc biệt là những đám bạn thường ngày chơi thân với nhau như Lý Hồ Phách đã nhìn cô bằng ánh mắt khác khiến cô cảm thấy thực sự rất mất mặt. Lý Hồ Phách nói:

“Lương Tiểu Sáng à, chẳng phải thường ngày cậu rất giỏi giày vò người khác sao? Vậy mà để một con ranh tên là Hứa Noãn giày vò đến mức này sao? Thôi, từ bỏ đi!”

Lương Tiểu Sáng nguyền dãi Lý Hồ Phách:

“Trên thế giới này không có thứ gì mà Lương Tiểu Sáng ta không đạt được!”

Thế là sau khi xuất viện, cô ta lật tung tất cả mọi ngõ ngách để tìm cho ra Hứa Noãn, quyết đấu một phen. Nhưng Trang Nghi giấu Hứa Noãn rất cẩn trọng, Hứa Noãn lại không đến trường trong một thời gian dài, vì vậy Lương Tiểu Sáng không biết đường nào mà lần. Điều đó khiến cô tức đến nổi muốn đập phá tất cả.

Sau khi làm loạn, cô đến tìm Trang Nghi.

Ngày nào cô cũng đến tòa nhà Thịnh Thế để quấy rầy Trang Nghi.

Trang Nghi mệt mỏi với việc tìm cách đối phó với cô ta, sai thư ký ngăn cô lại. Mỗi lần Lương Tiểu Sáng đến, thư ký đều mỉm cười hết sức ngọt ngào:

“Xin lỗi cô Lương! Giám đốc Trang không có ở công ty ạ!”

Ban đầu, Lương Tiểu Sáng tin là thật. Về sau cô nghĩ rất có khả năng là Trang Nghi cố tình trốn tránh cô. Thế là, cô quyết tâm “xông pha” đến cùng.

Vào một buổi sáng mùa xuân trong lành, ấm áp, cô Thiên kim tiểu thư này đã đánh chèo quai hàm cô thư ký của Trang Nghi bằng cú đấm hết sức chuyên nghiệp, sau đó hùng hổ bước vào phòng làm việc gặp Trang Nghi.

Nước mắt lã chã, cô hỏi Trang Nghi:

“Rốt cuộc em có chỗ nào không tốt mà anh lại đối xử với em như thế, lại tránh mặt em như thế?”

Trang Nghi nhìn cô gái trước mặt, trẻ trung, xinh đẹp, đáng yêu, có thế lực, ngoài một chút ngang ngạnh, tùy tiện thì cũng không có điểm gì không tốt cả. Nhưng anh nghĩ rằng mình không phải là thầy giáo gõ đầu trẻ, hơn nữa, mình cũng không phải là người lương thiện, anh không yêu Lương Tiểu Sáng, cũng không muốn làm tổn thương cô ta, càng không muốn lợi dụng cô ta. Anh không thể thuyết phục bản thân yêu cô ta, càng không thể để lương tâm của mình ngủ quên, sau đó đùa giỡn với cô ta. Anh cúi đầu nhìn tập hồ sơ trên bàn và nói với Lương Tiểu Sáng:

“Em cái gì cũng tốt, chỉ có anh là không tốt.”

“Anh không tốt chỗ nào? Anh có gì không tốt? Nói ra xem nào?” - Lương Tiểu Sáng gào lên.

Trang Nghi ngẩng đầu nhìn cô, một lúc sau anh nghĩ ra một lý do khiến bản thân mình nghe cũng phải thấy sốc. Anh ta nói: “Anh... khoản đấy... anh... không... làm gì được!”

Ban đầu Lương Tiểu Sáng sững người lại, sau đó cô càng khóc thảm thiết hơn. Cô chạy đến trước bàn làm việc, ôm chầm lấy Trang Nghi:

“Em mặc kệ! Em không quan tâm. Em không cần cái đó. Em vẫn yêu anh như thế, yêu anh, yêu anh, yêu anh! Anh nghe rõ chưa! Trang Nghi, em yêu anh!”

Trang Nghi thấy mình sắp tắc thở. Anh đã vuốt mặt mà nghĩ ra cái cớ như vậy rồi, vậy mà chỉ cần một câu “Em không quan tâm” của Lương Tiểu Sáng đã phá hỏng tất cả.

Trang Nghi rất muốn chứng minh hậu quả tồi tệ của việc kém “khoản đấy” một cách đầy đủ, ở mọi góc độ cho cô gái ngốc nghếch này biết, nhưng anh nghĩ rằng nếu mình làm như vậy thì chẳng khác nào mình là một kẻ bệnh hoạn sao? Anh dờ khóc dờ cười, cố gắng kìm nén và nói nhỏ:

“Nhưng anh quan tâm...”

Lương Tiểu Sáng ngẩng đầu lên, ánh mắt bé lên một tia hy vọng, cô ta nói:

“Anh quan tâm? Điều đó chứng tỏ anh yêu em. Trang Nghi, cuối cùng anh cũng chịu thừa nhận rồi, anh yêu em, nếu không, anh đã không quan tâm đến điều đó!”

Trang Nghi thực sự “choáng”. Anh ta đã gặp rất nhiều người thích “ăn dưa bở”, nhưng chưa bao giờ thấy Lương Tiểu Sáng cũng thích “ăn dưa bở” như vậy.

Lương Tiểu Sáng đưa bàn tay nhỏ bé khẽ vuốt những ngón tay dài của Trang Nghi, cô rom róm nước mắt, mặt đỏ ửng, khẽ nói:

“Anh Nghi, em nhất định sẽ chữa khỏi... bệnh của anh!”

Hai tiếng “anh Nghi” khiến Trang Nghi ngẹt thở. Anh cũng rất muốn biến thành một con gấu hung dữ đập Lương Tiểu Sáng ra khỏi phòng làm việc, để cô ta thích chữa căn bệnh này cho ai thì chữa, chỉ cần cô ta không quẩn lấy mình là được.

Nhưng cuối cùng Trang Nghi đã lấy cớ đưa thư ký đến bệnh viện, chạy thoát khỏi Lương Tiểu Sáng.

... ..

Hôm sau, Hứa Noãn nhìn thấy tám ảnh thư ký của Trang Nghi bị Lương Tiểu Sáng ra đòn hiểm trên tờ nhật báo thành phố. Một cô gái vốn xinh đẹp như vậy mà trên ảnh trông chẳng khác nào một con sói hung dữ.

Hứa Noãn không khỏi cảm thấy rung mình. Thuận Từ nói đúng,

“Lương Tiểu Sáng đã không uống công học vô”.

Báo giới tung ảnh thư ký của Trang Nghi bị đánh, đồng thời tổng kết lịch sử tình ái của Trang Nghi: tháng nào, năm nào yêu ngôi sao nào; tháng nào năm nào tặng nhẫn kim cương hàng trăm triệu cho người đẹp nào; năm nào tháng nào vướng scandal tình ái với Thiên kim nào; năm nào tháng nào đáp máy bay riêng đi du lịch cùng cô đào nào...

Hứa Noãn đọc lướt qua một lượt, lịch sử tình yêu của Trang Nghi chiếm gần hết mặt báo.

Hứa Noãn không tránh khỏi ý nghĩ rằng một tập đoàn mà có người đàn ông điển trai thế này làm tổng giám đốc thì quả là tuyệt. Chỉ riêng chi phí quảng cáo này đã giúp công ty tiết kiệm được không ít. Chỉ cần tạo ra một vụ scandal đình đám nào đó thì không ai là không biết đến tập đoàn Thịnh Thế Hòa Phong.

Buổi chiều, Thuận Từ đến chơi, anh ta kể cho Hứa Noãn nghe chuyện Lương Tiểu Sáng đến phòng làm việc của Trang Nghi gây chuyện.

Hứa Noãn cười:

“Tôi đã đọc báo rồi!”

“Trên báo làm sao mà náo nhiệt như hiện trường được?” - Thuận Từ nháy mắt.

Hứa Noãn chợt nhớ đến lịch sử tình yêu âm ỉ của Trang Nghi mà báo giới đã tổng kết, cô mỉm cười và nói với Thuận Từ:

“Như vậy vẫn chưa đủ náo nhiệt sao?”

“Dĩ nhiên rồi!” Thuận Từ vênh vênh cái mặt. Rồi anh ta tường thuật lại cuộc đối thoại giữa Trang Nghi và Lương Tiểu Sáng. Nói xong, anh ta ôm bụng cười ngặt nghẽo:

“Cô gái đó ép ông chủ phải nói “khoản đấy anh không làm gì được”

hahahaha...”

Hứa Noãn đỏ mặt, cũng không khỏi được bật cười.

Nụ cười vẫn chưa kịp tắt thì họ đã thấy Trang Nghi giống như một bóng ma xuất hiện trước mắt, mặt lạnh lùng nhìn họ, con ngươi như sắp rơi xuống đất.

Thuận Từ áp ứng:

“Giám... giám đốc!” Sau đó lập tức luyên thoảng:

“Giám đốc bảo tôi đến Tân An Thành tìm anh hai Mã Lộ, tôi vẫn chưa đi. Tôi đi ngay đây ạ!” Nói xong, anh ta co cẳng chạy, để lại một mình Hứa Noãn tội nghiệp.

Trong phòng chỉ còn lại Hứa Noãn và Trang Nghi. Hứa Noãn ngượng ngùng nhìn Trang Nghi, áp ứng:

“Sao... sao anh lại đến?”

Trang Nghi lạnh lùng nói:

“Nhà của tôi, tôi đến xem, không có vấn đề gì chứ? Hay là cần phải xin phép cô?”

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 1.7

Hứa Noãn không nói gì.

Trang Nghi khoanh tay trước ngực, nhìn cô.

“Chẳng phải lúc này đang thảo luận rất sôi nổi sao? Sao bây giờ lại như người câm thế?” Nói xong, anh ta dần dần tiến gần về phía Hứa Noãn.

Hứa Noãn hốt hoảng tránh đi. Trang Nghi túm lấy cô, lôi cô lại, gườm gườm nhìn cô, anh ta nói:

“Quả nhiên là người phụ nữ trong đêm gió tuyết, có thể tùy tiện bàn luận về “chuyện ấy” với đàn ông? Không biết tôi có nên thắp một chiếc đèn mờ trong căn phòng này của cô, trên cửa có ghi chữ “Chào đón khách làng chơi!” không nhỉ?”

Mặt Hứa Noãn tái nhợt, cô không ngờ rằng Trang Nghi lại nói với mình những lời đó, càng không ngờ rằng anh ta lấy chuyện bốn năm trước ra để “làm văn”.

Cô tự nhủ “Nhẫn nhịn, nhẫn nhịn, không thể và cũng không nên cãi nhau với Trang Nghi. Trang Nghi là thượng đế của cô, là bố mẹ của cô, là người nắm mạng sống của Hứa Điệp.” Đôi mắt ầng ậng nước.

Trang Nghi bỗng cảm thấy có chút gì đó hơi tàn nhẫn, chỉ có điều anh ta vẫn lạnh lùng nhìn Hứa Noãn:

“Cắt những giọt nước mắt bản thủ của cô đi, đừng có tỏ vẻ đáng thương với tôi, tôi không phải là “khách” của cô!”

Câu nói ấy của Trang Nghi như một nhát dao cứa vào tim Hứa Noãn. Không thể chịu được những lời sỉ nhục cay nghiệt thêm nữa, cô gào lên:

“Anh có thể giết tôi nhưng anh không thể sỉ nhục tôi như thế. Tôi là con người, tôi cũng biết buồn, biết khóc, biết âm ức, biết đau khổ. Tôi không phải là con rối, không phải khúc gỗ, không phải sắt đá. Tôi là con người! Trang Nghi, tôi là con người!”

Nói xong, cô quỳ sụp xuống đất, ôm mặt khóc.

Đúng vậy, cô là con người!

Nhưng vận mệnh của cô không do cô làm chủ.

Năm mười sáu tuổi, bà nội nhận nuôi cô đã gả cô cho chú ngọc Mạnh Căn Thành và bắt ép cô động phòng, cô không thể bỏ trốn. Khi Mạnh Cỗ, người

yêu thời thanh mai trúc mã với cô phản bội lời thề, một mình rời bỏ cô thì cô không thể đuổi theo. Năm mười chín tuổi, khi Trang Nghi giống như thần bóng đêm thay đổi cuộc đời cô, thì vì Hứa Noãn cô không thể từ chối, cũng không còn lựa chọn nào khác. Chỉ có thể im lặng, ngoan ngoãn làm theo sự sắp đặt của anh ta.

Trang Nghi nhìn Hứa Noãn đang ôm mặt khóc dưới đất, cảm thấy mình thật tàn nhẫn. Nhưng anh cũng không hiểu vì sao mình lại đối xử tàn nhẫn với cô như vậy.

Cô là quân cờ của anh, anh nên đối xử thật tốt với cô mới đúng.

Chỉ có như vậy thì quân cờ mới có thể vì anh mà lao vào nước sôi lửa bỏng, chết cũng không từ.

Đột nhiên, Trang Nghi rất muốn kéo cô dậy, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Nhưng khi ý nghĩ ấy lóe lên trong đầu, anh giật mình hoảng hốt, cảm thấy coi thường chính bản thân mình. Thế là anh ta nhìn Hứa Noãn, kìm nén mọi cảm xúc, lạnh lùng nói:

“Tôi chưa bao giờ coi cô là người, cô chỉ đến để đền mạng cho A Nặc mà thôi!”

Hứa Noãn ngẩng đầu nhìn Trang Nghi, cô không thể ngờ rằng Trang Nghi lại tàn nhẫn như vậy. Lời nói ấy chẳng khác gì anh ta bảo: thực ra, bốn năm nay, anh ta chỉ coi cô như một con chó!

Trang Nghi không nhìn Hứa Noãn, quay người bước đi.

Bóng anh ta lạnh như sắt đá.

Hứa Noãn không hiểu vì sao những lời nói của Trang Nghi lại khiến mình đau khổ như vậy. Nỗi đau khổ này ngày càng tăng lên theo thời gian cô ở bên anh ta.

Rất lâu sau đó, Trang Nghi không đến chỗ ở của Hứa Noãn.

Thực ra, buổi tối hôm ấy, anh ta đột nhiên xuất hiện trước mặt Hứa Noãn và Thuận Tử là vì anh ta vừa mới ở chỗ Triệu Triệu. Khi anh ta mới rời đi, Triệu Triệu tiến ra tận cửa hộp đêm, lẳng lơ đùa giỡn:

“Trang công tử, tối nay lang thang đến chiếc giường nào đây?”

Trang Nghi không nói gì, mỉm cười với cô ta rồi phóng vụt đi.

Lúc lái xe anh ta còn nghĩ, vì sao Triệu Triệu lại dùng từ “lang thang”?, vì sao không phải là “tìm kiếm” hay là “mua vui”? Bỗng nhiên anh chợt nhận ra rằng, đối với một người đàn ông mà trong lòng không có gì trói buộc thì chỉ có thể dùng từ “lang thang”, bởi vì nơi mà anh ta đến, vĩnh viễn không phải là nhà.

Nhưng, đâu mới là nhà đây?

Khi nào mới có thể kết thúc sự “lang thang” này?

Trang Nghi nghĩ mãi, càng nghĩ càng thấy mơ hồ. Lúc anh giật mình dừng xe lại mới biết rằng mình đã đến trước căn nhà của Hứa Noãn. Anh ngây người, nhưng vẫn xuống xe, bước vào nhà, kết quả là nhìn thấy Hứa Noãn và Thuận Tử đang cười đùa vui vẻ.

Vốn dĩ anh chỉ muốn chào một tiếng nhưng không ngờ lại nói những lời ác độc như thế.

Thực ra, anh cũng không muốn nhìn thấy cô khóc.

Thực ra, anh cũng không muốn đối xử lạnh lùng như thế với cô.

Nhưng anh sợ nếu mình không cứng rắn thì trái tim sẽ rất dễ mềm yếu - sẽ trở lại là một anh là một chàng trai lương thiện của 10 năm trước. Nhưng ông chú Trang Thân của anh vì muốn độc chiếm gia sản mà mất hết nhân tính, thuê sát thủ truy sát anh. Lúc ấy, vì được sống, anh đã trở nên chai lì với mọi cảm xúc, bây giờ anh không thể trở lại là mình như trước đây nữa.

Phải chăng trên thế giới này, đôi khi tàn nhẫn chỉ là để che giấu đi sự không đành ở tận sâu trong trái tim?

Sự thương xót và không đành mà ngay cả bản thân mình cũng không muốn thừa nhận.

[10]

Sau khi rời khỏi chỗ Hứa Noãn, Trang Nghi lại quay về chỗ Triệu Triệu.

Triệu Triệu tỏ vẻ rất ngạc nhiên, sau đó cô cười, lắc lư thân hình mềm mại về phía anh, bám lấy tay anh, nũng nịu:

“Chao ôi, Trang công tử, anh lang thang về rồi đấy à? Ai đã chọc giận anh vậy?”

Trang Nghị không nói gì.

Triệu Triệu chớp mắt, nhẹ nhàng hỏi: “Công ty xảy ra chuyện gì à? Hay là tay họ Mạnh kia lại gây sự với anh?”

Trang Nghị vẫn không nói, ánh mắt lạnh lùng, rõ ràng là có chuyện không vui. Lúc ấy, nhân viên phục vụ mang tới hai chai rượu, Trang Nghị không nói câu nào, bắt đầu uống rượu.

Trong phút chốc, chai rượu cạn sạch, cái vỏ chai trong suốt, lấp lánh ánh sáng lạ thường, không biết đang giam cầm linh hồn ai đó.

Triệu Triệu trườn sát người Trang Nghị như một con rắn nước, đôi mắt long lanh, nụ cười tươi rói, thận trọng dò hỏi: “Anh vừa gặp ai đấy?”

“Hứa Noãn” Trang Nghị uể oải nói.

Câu trả lời này khiến Triệu Triệu giật nảy mình. Chỉ có điều, cô vẫn cười:

“Trời ơi! Không phải anh vì cô ta mà giận dữ đến thế chứ? Mượn rượu giải sầu?”

Trang Nghị nhìn Triệu Triệu, cười khẩy: “Vì sao ta...? Thật nực cười!”

Triệu Triệu mỉm cười về mặt rạng rỡ. Thực ra, đột nhiên cô không biết nên tin lời Trang Nghị hay là tin vào trực giác của mình.

Tối hôm ấy, Triệu Triệu bỗng thấy rất hứng thú với Hứa Noãn, nhưng trong lòng vẫn thấy nhói đau - Minh yêu Trang Nghị nhiều năm như thế mà chưa từng thấy anh ta chau mày vì mình, uống rượu vì mình?

Đến tận khuya, Trang Nghị vẫn không rời đi. Triệu Triệu cũng không đi tiếp khách, cô cùng uống rượu với anh. Anh uống một cốc nhỏ, cô uống một cốc.

Trang Nghị nhìn cô rồi nói:

“Em thần kinh à, việc gì phải giầy vò mình như thế?”

Triệu Triệu ngà ngà say, cô cười, xua tay:

“Nếu thương em thì anh đừng uống nữa!”

Trang Nghị cười “Triệu Triệu, em là một người phụ nữ tốt...”

Triệu Triệu ngắt lời Trang Nghị, đôi mắt tê dại mơ màng nhìn anh:

“Được rồi, em biết là anh nói thế mà, Triệu Triệu, em là một người phụ nữ tốt, chỉ tiếc là anh không có cái phúc ấy...” Nói đến đây, bỗng nhiên Triệu Triệu dừng lại, cười ha ha, trong giọng cười ấy chất chứa nỗi xót xa khôn cùng.

Nói xong, cô giằng lấy chai rượu trên tay Trang Nghị và nói:

“Trang Nghị, đừng uống nước, em thấy rất khó chịu...”

Triệu Triệu vừa dứt lời thì Thuận Tử và một thanh niên dáng người cao gầy, khuôn mặt lạnh lùng bước vào. Triệu Triệu biết chàng trai ấy, anh ta tên là Mã Lộ, tiểu vương của Tân An Thành. Nói đúng hơn, không nên gọi anh ta là “thanh niên”, chỉ có điều, lúc nào anh ta cũng thờ ơ lạnh nhạt, ánh mắt lạnh lùng nhưng trong veo, mang theo chút gì đó rất ngây thơ, vì vậy, trông rất giống một cậu bé. Triệu Triệu hết sức chú ý đến những chàng trai trong độ tuổi này, bởi vì cô đang tìm kiếm một người. Dĩ nhiên, Mã Lộ không phải là người cô cần tìm. Người cô cần tìm không biết đã lưu lạc đến nơi nào trên thế giới rồi.

Mười năm trước, Mã Lộ đã từng cứu mạng Trang Nghị. Lúc ấy, Trang Nghị mới mười chín tuổi, bị ông chú tham lam Trang Thân truy đuổi ráo riết. Mã Lộ khi ấy mười ba tuổi, trên tay đang cầm hai con dao đi từ trong con phố ra, chuẩn bị báo thù rửa hận cho chị gái Mã Tiểu Tụ đã bị tên thầy giáo cầm thú làm nhục. Kết quả là Mã Lộ vẫn chưa kịp chạy đến chỗ của gã thầy vô lại kia thì gặp một người đàn ông hung dữ đang cầm dao phay đuổi theo một chàng trai tuấn tú chắc chỉ hơn mình vài ba tuổi. Mã Lộ bị mê mẩn bởi khuôn mặt điển trai ấy. Anh ta thầm nghĩ “Trời ơi, trên thế giới này lại có chàng trai đẹp đến thế, tỏa ánh hào quang chói lọi giống hệt mình vậy!” Vì vậy anh ta quyết định ra tay cứu Trang Nghị. Nhưng vừa cầm hai con dao xông lên thì đã bị người đàn ông kia đập bắn ra ngoài.

Mã Lộ ngã lăn trước mặt Trang Nghị, hai con dao rơi xuống đất. Anh ta bò dậy, định an ủi Trang Nghị vài lời “Anh đừng sợ, chúng ta hợp sức với nhau, chắc chắn sẽ đánh bại được tên cận bã kia.”

Kết quả là anh ta vẫn chưa kịp mở miệng thì chàng thiếu niên Trang Nghị đã nhặt một con dao, lao thẳng về phía người đàn ông kia với tốc độ nhanh như chớp, đâm trúng mắt ông ta.

Người đàn ông rống lên thảm thiết. Mã Lộ không dám tin vào mắt mình.

Trang Nghị kéo tay anh ta chạy đi, vừa chạy vừa nói: “Đừng ngây ra đấy làm gì, còn không mau chạy?”

Mã Lộ chạy theo vài bước rồi dừng lại, muốn quay lại nhặt con dao - nhà anh ta chỉ có hai con dao, một con thái thức ăn sống, một con thái thức ăn chín. Nếu làm mất hai con dao này thì sẽ bị bà nội đánh chết.

Trang Nghị vừa thấy Mã Lộ quay đầu chạy, liền hét to: “Cậu làm gì vậy?”

Mã Lộ nói: “Con dao, con dao!”

Trang Nghị kéo giắt anh ta lại, mặc kệ cho anh ta vùng vẫy thế nào, vẫn lôi anh ta rời khỏi hiện trường, vừa chạy vừa hét lên: “Đừng lè mề nữa, đi nhanh lên, sau này tôi sẽ tặng cậu một xe tải dao.”

Sau này, Trang Nghị đã thực hiện lời hứa của mình. Sau khi trở thành tổng giám đốc của tập đoàn Thịnh Thế Hòa Phong, anh ta đã tặng cho Mã Lộ một xe tải đầy dao.

Mã Lộ cười, nói: “Anh vẫn còn nhớ à?”

Trang Nghị chỉ cười, không nói gì.

Dĩ nhiên là anh nhớ chứ, người nào đối xử tốt với anh, người nào đối xử thậm tệ với anh, anh đều nhớ rất rõ. Bởi vì vẫn còn nhớ, vì thế, sau khi bị ông chú Trang Thân truy sát, nhờ sự giúp đỡ của bác Kim - bạn cũ của bố - thừa hưởng tài sản kếch xù mà bố đã để lại trong ngân hàng Thụy Sĩ. Ba năm sau, anh quay trở về, đòi lại tất cả những gì vốn thuộc về mình từ tay ông chú gian ác.

Lúc ấy, anh đã mời luật sư nổi tiếng nhất trong ngành là Kỳ Nhung Ca và đoàn luật sư trợ giúp. Nếu sử dụng mọi phương pháp khác không thành công, chỉ có thể dùng pháp luật để giải quyết thì anh sẽ mượn đoàn luật sư mạnh nhất trong giới luật sư để thắng kiện bằng được.

Dĩ nhiên, anh hoàn toàn không muốn giải quyết bằng pháp luật, dù gì thì cũng không nên “cời áo cho người xem lưng”.

Anh đã tốn biết bao công sức, mua chuộc những người thân tín bên cạnh Trang Thân, có được cuốn sổ nợ của Trang Thân và những bí mật chiếm đoạt tiền riêng mà không ai biết.

Cuối cùng, Trang Nghị bày những chứng cứ này trước mặt Trang Thân, mỉm cười nhận lại tất cả những gì vốn thuộc về mình trong sự giận dữ và kinh hồn bạt vía của ông chú ruột. Từ đó tập đoàn Húc Nhật bị chia làm đôi.

Trong buổi họp báo, trước mặt giới truyền thông, hai chú cháu ôm nhau khóc thảm thiết, nước mắt đầm đìa, chỉ thiếu không bôi nước mũi vào bộ quần áo đắt tiền của nhau mà thôi.

Ông chú Trang Thân nói:

“Thực sự tôi rất vui vì cuối cùng đã tìm thấy đứa cháu mất tích suốt ba năm. Đúng là anh trai ở trên trời có linh!”

Ông ta còn nói mình không có con, cháu trai chính là con trai, sau này Trang Nghị sẽ là người thừa kế của mình.

Thực ra trong lòng ông ta chỉ muốn phanh thây, ăn tươi nuốt sống Trang Nghị.

Trang Nghị cũng ôm Trang Thân, vừa khóc vừa nói:

“Chú là người thân duy nhất của cháu trên thế gian này, nhất định cháu sẽ hiếu thảo với chú, phụng dưỡng chú đến già.”

Kỳ thực, anh ta chỉ muốn lập tức tống tiễn ông ta lên Tây Thiên.

Luật Sư Kỳ Nhung Ca đứng cạnh nhìn, nhếch mép cười. Anh ta biết rằng cuộc chiến giữa Trang Nghị và Trang Thân vừa mới bắt đầu, kịch hay còn ở phía sau.

Cuối cùng đã diễn kịch xong. Trang Nghị bước tới, nhìn Kỳ Nhung Ca, hất hàm hỏi: “Thế nào? Anh có nghĩ là tôi nên đổi nghề làm diễn viên không?”

Kỳ Nhung Ca cười, anh ta nói:

“Có thể hiểu được! Vốn dĩ mỗi người sống trên thế giới này đều đang diễn kịch.”

Đúng vậy, mỗi người đều ở trong những vở kịch khác nhau, đều diễn những vai tương ứng với mình. Giống như anh ta vậy, đối với Mạch Lạc sống khép mình, anh đóng vai người chồng. Còn đối với Mạch Xuyên mà mình yêu say đắm, anh lại đóng vai một người đã bị lãng quên.

Trang Nghị không biết vì sao đột nhiên Kỳ Nhung Ca lại ngậy người ra, anh huých vào người anh ta một cái:

“Hôm nay anh đi à?”

“Đúng vậy!” - Kỳ Nhung Ca cười - “Chẳng phải sự ở lại của tôi đã không còn cần thiết sao? Chuyện của anh đã được giải quyết ổn thỏa, tạm thời không cần tôi nhúng tay vào nữa.”

Trang Nghi nói:

“Anh ở lại chơi vài hôm đã?”

Kỷ Nhung Ca lắc đầu: “Gần đây mới nhận vụ mới, tôi bận lắm!”

Trang Nghi cười: “Đại gia nào có thể mời được anh vậy?”

Kỷ Nhung Ca cười, không nói gì. Thực ra, chuyện anh ta cần xử lý không phải chuyện gì hóc búa lắm, chỉ là một vụ ly hôn. Chỉ có điều, thân chủ có chút đặc biệt - đó là Giang Hàn - người đàn ông độc thân giàu có. Vừa nhận được vụ án, Kỷ Nhung Ca cũng rất ngạc nhiên, không biết người bạn thân Giang Hàn của mình có cô vợ tên là Ngải Thiên Nha từ khi nào?

Hôm ấy, sau khi tiễn Kỷ Nhung Ca, Trang Nghi tạm biệt ông chú Trang Thân, hai người lại ôm nhau dưới ánh đèn huỳnh quang một lần nữa.

Tuy bề ngoài hai chú cháu tỏ ra rất tình cảm, nhưng trong thâm tâm, Trang Nghi không muốn cho đối phương con đường sống. Dù gì thì thế lực của Trang Thân cũng không phải là nhỏ, không thể coi thường được, không thể để cho kẻ thù có cơ hội phản công.

Thế là dưới cái vỏ bọc “Chú cháu vui vẻ, cốt nhục tình thân” mà giới truyền thông đã đưa tin, Trang Nghi sắp đặt để đệ tử của mình là Thuận Từ giết chết Trang Thân, sau đó tự sát.

Lúc ấy, Thuận Từ mới đi theo Trang Nghi. Sở dĩ anh ta chấp nhận nhiệm vụ “giết người rồi tự sát” là vì anh ta còn một gánh nặng là cô em gái đang lâm trọng bệnh. Vì em gái, anh đã chấp nhận nhiệm vụ này với điều kiện là Trang Nghi nhất định phải chữa bệnh cho em gái của anh.

Nhưng lần hành động ấy của Thuận Từ không thành. Khi Trang Thân đã bị anh đâm trọng thương, đúng lúc Thuận Từ vung con dao lên chuẩn bị đâm cho ông ta một nhát chí mạng thì lưỡi dao bay khỏi chuôi dao, Thuận Từ lao người ra đỡ lấy con dao đúng lúc nó rơi xuống cắm phập vào lưng anh.

Cấn rãng chịu đau, chàng trai ngoan cường này đã rút con dao phía sau lưng mình ra. Nhưng đúng lúc anh giờ dao định đâm Trang Thân thì một chàng trai khôi ngô tuấn tú xuất hiện. Anh ta đẩy Thuận Từ sang một bên, cứu mạng Trang Thân đang kêu gào thảm thiết.

Vì hôm ấy Thuận Từ bị mất, nên Trang Thân không nhìn rõ mặt anh. Quan trọng hơn là Trang Thân đã bị Thuận Từ đâm mù mắt, cho dù có nhìn thấy Thuận Từ thì cũng không thể nhận ra được.

Chàng trai cứu Trang Thân họ Mạnh, về sau được Trang Thân nhận là con trai nuôi. Từ đó về sau, Trang Thân bắt đầu dồn hết tâm trí để đào tạo anh ta. Hai năm sau, người đàn ông họ Mạnh được Trang Thân đưa lên ghế tổng giám đốc của tập đoàn Thượng Khang, chính thức trở thành người đối đầu với Trang Nghi.

Trang Nghi ráo riết phái người đi khắp nơi thăm dò về thân thế lai lịch của người đàn ông họ Mạnh này.

Về sau, đích thân Trang Nghi đến thăm Trang Thân, tỏ ra rất lấy làm tiếc khi nhìn đôi mắt đã mù của ông ta và nói:

“Chú à, chúng ta đúng là người thân có cùng quan hệ huyết thống có khác. Ban đầu cháu bị người ta truy sát, bây giờ chú cũng bị người ta truy sát, đúng là.... haizz, chú nói xem, rốt cuộc là ai muốn hại chết hai chú cháu mình?”

Trang Thân tức đến nổi suýt hộc ra máu. Ông ta nghi ngờ Trang Nghi, nhưng lại không có bằng chứng, chỉ có thể tạm thời bảo toàn tính mạng, không truy cứu chuyện này trước khi bồi đường cho cậu con trai nuôi đủ lông đủ cánh.

Hôm ấy Trang Nghi cũng chú ý đến chàng trai đứng cạnh Trang Thân. Anh ta là một chàng trai có làn da trắng mịn, khí chất như hoa.

Ngày hôm đó, Thuận Từ được đệ tử mà Trang Nghi phái theo sau cứu mạng, anh ta chỉ vào Thuận Từ toàn thân đầy máu hỏi Trang Nghi:

“Có nên diệt khẩu không ạ?”

Trang Nghi nhìn vết thương của Thuận Từ, nghĩ một lúc, thờ dài rồi nói:

“Những người không tiếc tính mạng thay ta hoàn thành nhiệm vụ là anh em của ta!”

Vậy là Trang Nghi đã giữ Thuận Từ lại, đồng thời tiếp tục bỏ tiền chữa bệnh cho em gái anh ta. Vì thế, Thuận Từ vô cùng biết ơn Trang Nghi. Đối với anh ta, Trang Nghi có ơn tha mạng, hơn nữa, dù anh ta không hoàn thành nhiệm vụ, Trang Nghi vẫn chịu bỏ tiền chữa bệnh cho em gái mình... Mặc dù cuối cùng, đứa em gái đáng thương của anh vẫn rồi bỏ anh ra đi.

Từ đó Thuận Từ trở thành trợ thủ đắc lực của Trang Nghi, quyết một lòng với Trang Nghi.

...

Triệu Triệu thấy Thuận Từ và Mã Lộ vào, vội đứng dậy nhường chỗ. Tuy cô uống rất nhiều nhưng vẫn còn tỉnh táo. Hai người ngày đầu là chỗ thân tín của Trang Nghi, Trang Nghi đã gọi họ đến thì chắc chắn có chuyện quan trọng cần bàn bạc.

Đây là điểm mà Trang Nghi thích nhất ở Triệu Triệu, rất hiểu ý người khác.

Mã Lộ cũng đã từng gặp Hứa Noãn, cô gái lúc nào cũng trầm lặng, ít nói, nụ cười khiến người ta đắm say. Những tư liệu có liên quan đến Hứa Noãn đều do một tay anh ta giúp Trang Nghi nghe ngóng. Bởi vì người chị gái Mã Tiểu Tự và người con gái tên Diệp Hàm mà anh yêu đều rất giống Hứa Noãn, từng trải qua biết bao trà đạ và khổ đau, vì vậy anh rất đồng cảm với Hứa Noãn. Nói đúng hơn là anh không nhẫn tâm nhìn Trang Nghi lợi dụng Hứa Noãn như thế.

Vì vậy, sau khi ngồi xuống, câu đầu tiên anh ta đã nói:

“Anh có thể tìm người tiêu diệt tay họ Mạnh, việc gì phải làm khó một cô gái vô tội?”

Trang Nghi cười:

“So với việc nhanh chóng giết chết một con mồi, tôi thích tận hưởng quá trình lên kế hoạch giết con mồi hơn.”

Mã Lộ lắc đầu, tỏ vẻ khó hiểu.

Thực ra, Trang Nghi chỉ nói một nửa, còn một nửa quan trọng hơn đã bị giấu kín. Đó chính là việc bốn năm trước, anh bị cảnh sát nghi ngờ dính líu đến cái chết của Ninh Từ Kính. Vì thế lần này anh không muốn mạo hiểm nữa. Huống hồ, từ sau vụ truy sát không thành kia, tên cáo già Trang Thân đã bố trí thêm rất nhiều vệ sĩ bảo vệ mình và cậu con trai nuôi quý tử họ Mạnh kia.

Trang Nghi nhìn Mã Lộ vẻ hoài nghi:

“Cậu và Hứa Noãn mới gặp nhau một lần, lẽ nào cậu đã để ý đến cô ta?”

Trang Nghi cũng không hiểu vì sao mình lại đùa như vậy, nhưng anh ta thấy rất tò mò, rốt cuộc Hứa Noãn có gì đặc biệt mà khiến những người bên cạnh mình đều cảm tình với cô ta?

Mã Lộ gạt đầu, để lộ vẻ mặt bất cần, uể oải nói:

“Vâng, em để ý đến cô ta, anh có tặng cô ta cho em không?”

Mã Lộ không cung kính với Trang Nghi giống như Thuận Từ. Anh ta là người thẳng thắn, có gì nói nấy, chỉ cần anh thấy Trang Nghi làm không đúng thì nhất định sẽ nói ngay.

Trang Nghi ngạc nhiên, anh ta không ngờ rằng Mã Lộ lại trả lời như vậy. Tuy biết Mã Lộ đang nói đùa, nhưng điều đó vẫn khiến anh ta cảm thấy không vui.

Mã Lộ thấy Trang Nghi không nói gì liền hỏi:

“Nếu cô ta giúp anh hoàn thành nhiệm vụ xong thì anh sẽ xử lý cô ta như thế nào? Cho cô ta đi theo họ Mạnh kia? Hay là... “xử” cô ta?” Mã Lộ cảm thấy ba từ cuối cùng quá tàn nhẫn, vì thế khi nói có chút chần chừ.

Trang Nghi cũng ngạc nhiên, một lúc sau, anh ta cố tỏ ra bình tĩnh và nói:

“Xử... cô ta!”

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nỗi Đau Giăng Xé

Trên thế gian này, có một người có thể khiến bạn bất chấp tất cả vì anh ta không?

[11]

Buổi tối sau khi cãi vã với Trang Nghi, Hứa Noãn đã mơ thấy ác mộng. Trong cơn ác mộng là cảnh tượng đêm gió tuyết bốn năm về trước, cô vì Hứa Diệp mà bán thân. Cô khóc rất thảm thiết, còn Trang Nghi đứng cạnh nhìn cô cười. Nụ cười đầy mỉa mai, đầy khinh bỉ, đầy những ẩn ý mà Hứa Noãn không muốn nhìn thấy.

Sau đó, cô đã gào khóc với Trang Nghi “Vì sao anh không xuất hiện sớm hơn? Vì sao anh không giết luôn tôi đi. Như thế tôi sẽ không bị anh khinh bỉ,

không bị anh ghét bỏ!”

Con ác mộng ấy lặp lại rất nhiều lần, giống như nhiều năm trước, khi cô yêu Mạnh Cổ, cô cũng không ngừng mơ gặp anh.

Mơ thấy anh tuyệt tình rồi bỏ mình, thế là mình rơi vào một vòng xoáy tối đen, không thể gào khóc thành tiếng được nữa.

Hứa Noãn đau đớn nhận ra rằng, thì ra mình rất dễ ý đến suy nghĩ của Trang Nghi về mình.

Phát hiện này khiến cô toát mồ hôi lạnh.

Cô an ủi bản thân, chắc chắn là ảo giác.

Ảo giác.

Sao mình có thể quan tâm đến suy nghĩ của tên ác quỷ Trang Nghi được chứ? Anh ta làm hại Triệu Tiểu Hùng, lại còn giam cầm mình.

Hơn một tháng sau đó, tuy Hứa Noãn không đến trường nhưng cô rất tích cực chuẩn bị tìm việc sau khi tốt nghiệp. Cô đã gửi rất nhiều bản đăng ký trên mạng. Tập đoàn Lương Gia Lợi Đạt, tập đoàn Lý Thị, tập đoàn Húc Nhật, tập đoàn Thượng Khang... chỉ cần có cơ hội, cô đều gửi hồ sơ đăng ký.

Dĩ nhiên, tất cả những điều này cô đều giấu không cho Trang Nghi biết.

Khi gửi hồ sơ đăng ký vào tập đoàn Lương Gia Lợi Đạt và tập đoàn Lý Thị, cô có chút bất an, nhưng cuối cùng cô vẫn quyết định gửi.

...

Vụ tai nạn ấy, Lý Lạc không chết. Hứa Noãn không biết điều đó.

Lần đó, Lý Lạc chỉ bị thương cột sống, nhưng rất có thể anh ta phải ngồi xe lăn suốt đời. Nhà họ Lý đang liên hệ với bác sĩ ở bên Mỹ, nghe nói rất có hy vọng phục hồi.

Lương Tiểu Sáng cảm thấy rất có lỗi trong chuyện này. Cô nghĩ rằng mình đã hại Lý Lạc. Nhưng cô lại nghĩ rằng, tất cả đều là lỗi của Hứa Noãn, nếu không phải cô ta cướp Trang Nghi thì mình sẽ không cố chấp như thế, Lý Lạc cũng sẽ không vì mình mà bị thương như vậy.

Lương Tiểu Sáng đã khóc rất lâu trước giường bệnh của Lý Lạc:

“Lý Lạc, nếu cậu không thể đứng lên được nữa vậy thì phải làm thế nào? Mình sẽ hận bản thân mình đến chết. Huhuhu....”

Lý Hồ Phách đứng cạnh giường gườm gườm cô ta. Cô thấy Lương Tiểu Sáng đúng là biết giầy vò người khác. Anh họ của tôi tuy không đẹp trai như Trang Nghi nhưng cũng rất được. Lương Tiểu Sáng cô không hiểu mà đưa lỗi quý dẫn đường thế nào mà nhất quyết phải lấy bằng được Trang Nghi?

Lý Lạc lặng lẽ nhìn Lương Tiểu Sáng, không nói gì, ánh mắt anh vẫn dịu dàng như thế. Cuối cùng, anh cố gắng hết sức, đưa tay lên lau nước mắt cho cô và nói:

“Chẳng phải các bác sĩ bên Mỹ đã nói rồi sao, khả năng phục hồi rất lớn mà.”

Lương Tiểu Sáng thấy Lý Lạc không trách mình, càng khóc dữ hơn. Cô nghĩ, Lý Lạc nên cho mình mấy chục cái bạt tai thật mạnh, chửi rủa mình một trận, như thế cô mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Dĩ nhiên, Lý Hồ Phách đứng cạnh đó cũng nghĩ như vậy. Cô ta hy vọng anh họ của mình có thể ngằm nháy mắt với cô, sau đó cô ta sẽ cho Lương Tiểu Sáng vài chục cái bạt tai thật đau. Chỉ có điều, khi cô ta nhìn thấy Lương Tiểu Sáng ôm Lý Lạc khóc lóc, lại thấy mình giống như một kẻ thứ ba. Thế là cô ta nói với Lương Tiểu Sáng “Chỉ cứ ngồi đây mà khóc, tôi muốn đi ra ngoài.” Sau đó cô ta nháy mắt với Lý Lạc:

“Anh họ, anh cứ từ từ mà dỗ dành!”

Lý Lạc nhìn cô em họ Lý Hồ Phách đang bước ra khỏi phòng bệnh. Cô ta và Lương Tiểu Sáng cùng là hai tiểu thư ngang ngách. Hai người mà ở cạnh nhau thì suốt ngày làm những chuyện “long trời lở đất”.

Lý Lạc nhìn Lương Tiểu Sáng nước mắt đầm đìa mà đau lòng. Thực ra, anh không hề trách cô. Lúc ấy anh nghĩ, nếu Lương Tiểu Sáng có làm sập trời thì anh cũng sẽ tìm đá ngũ sắc vá trời. Huống hồ, Lương Tiểu Sáng chỉ làm gãy xương sống của anh mà thôi.

Lý Lạc liếm đôi môi khô nứt nẻ của mình, cốc nhẹ vào đầu Lương Tiểu Sáng một cái và nói:

“Thôi, được rồi, đừng khóc nữa, có phải cậu sợ mình chết sẽ không có ai thay thế, không ai chờ cậu tái giá không?”

Lương Tiểu Sáng bật cười

“Cậu huyền thuyên như vậy, đúng là đáng đời!”

Thấy Lương Tiểu Sáng cười, trong lòng Lý Lạc cũng cảm thấy vui vẻ hẳn lên, anh cười: “Ừ, đúng, mình đáng đời!”

Thì ra, yêu một người là luôn thương cô ấy, không nỡ trách móc cô ấy. Cô ấy khóc, trái tim mình đau nhói. Cô ấy cười, lòng mình như hoa nở.

Trong tình yêu, mỗi người đều có điểm yếu của mình.

Điểm yếu của Lý Lạc là Lương Tiểu Sáng, điểm yếu của Lương Tiểu Sáng là Trang Nghi.

Vậy, điểm yếu của Trang Nghi là ai đây?

Đôi khi, cuộc sống là một vòng tròn luân luân.

Ngày tốt nghiệp, Lâm Hân gọi điện thoại cho Hứa Noãn, cô trách bạn:

“Hứa Noãn, Hứa Noãn! Hai tháng rồi, hai tháng cậu đi cư lên sao hỏa à, hay là vợ được đại gia nào rồi?

Hứa Noãn nghĩ một lúc rồi nói: “Mình vợ được người trên sao hỏa.”

Lâm Hân phì cười: “Hứa Noãn à, không ngờ biến mất hai tháng mà cậu lại trở nên hài hước như thế!”

Hứa Noãn vừa gửi đăng ký trên mạng vừa nói:

“Đọc nhiều tiểu thuyết tình cảm của cậu như vậy rồi, bị nhiễm bởi bao nhiêu nhân vật nam chính dí dỏm, hài hước như vậy, mình không muốn hài hước cũng khó.”

Lâm Hân hỏi:

“Hứa Noãn, đúng là hai tháng này cậu gặp được người trên sao Hỏa rồi, biết đùa rồi đấy! Hứa Noãn, có thật là cậu không? Hay là cậu bị ma nhập rồi?”

Hứa Noãn nhún vai, chắc chắn Lâm Hân không biết, sở dĩ mình biến thành một người nói nhiều thần kỳ như vậy, hoàn toàn là nhờ ơn của tên ác quỷ Trang Nghi. Dù là ai thì sau khi bị giam cầm hai tháng sẽ đều nói không ngừng khi gặp lại người quen.

Đột nhiên Lâm Hân chợt nhớ đến điều gì đó, cô tỏ ra rất bí mật:

“Này, cậu biết không? Chẳng phải lúc nào chúng ta cũng kêu ca là những cuốn tiểu thuyết thuê về cứ đến chỗ gay cấn là bị người ta xé đi sao?”

Hứa Noãn cười thâm, mặt nóng bừng. Tuy bao nhiêu năm nay, cuộc sống mang lại cho cô quá nhiều đau khổ xót xa, nhưng cô vẫn là một cô gái rất dễ đỏ mặt, rất nhạy cảm.

“Cuối cùng mình đã tìm thấy một trong những kẻ đầu sỏ” - Lâm Hân nói.

Hứa Noãn ngạc nhiên:

“Thật sao?”

Lâm Hân vội nói:

“Mấy hôm nay chẳng phải là thu dọn hành lý tốt nghiệp sao? Lúc giúp Lý Hiểu dọn giường chiếu, mình thấy một đồng giấy báo dưới giường cô ấy. Mình liếc nhìn, còn tưởng là cô ấy xé “Triết học chủ nghĩa Mác - Lênin” hay là “Đại cương lý luận Đặng Tiểu Bình” để quay cóp trong kỳ thi cơ. Kết quả là mình cầm lên xem thì, chao ôi, toàn là “hôn đấm say”, “bóng bóng”, “cảm giác ngây ngất”... Mình thấy choáng! Mình nghĩ, bốn năm đại học mình không nghe một tiết triết học Mác Lênin nào cho hẳn hoi cả, rõ ràng là giáo trình cách quá xa với cuộc sống hiện tại. Về sau mới nhớ ra....à....

Hứa Noãn nhin cười, cùng Lâm Hân “à” một tiếng.

Hai người đồng thanh: “Thì ra là thế!” Nói xong, cả hai cười phá lên. Rõ ràng là họ không ngờ rằng một cô gái dịu dàng hiền thực như Lý Hiểu mà lại làm những chuyện như thế này, đúng là không thể đánh giá người ra qua dáng vẻ bên ngoài.

Lâm Hân nói:

“Hứa Noãn, mình đã bỏ sung xong đồng giấy mà Lý Hiểu xé rồi, “các môn học” trong bốn năm đại học đã đầy đủ rồi. Hay là mình đưa cho cậu để cậu bỏ sung cho đầy đủ?”

Hứa Noãn cười, đỏ mặt nói:

“Lâm Hân, cậu đúng là kẻ xấu xa!”

...

Mấy hôm sau, Lâm Hân chuẩn bị rời khỏi thành phố này. Hứa Noãn giấu Trang Nghi, trốn ra ngoài gặp cô ấy. Hai người ngồi trong quán KFC ăn kem, cùng công nhận kem ở đây không ngon bằng ở quán Macdonald.

Lúc Lâm Hân đi, cô ấy rất buồn, ôm chặt Hứa Noãn và nói:

“Hứa Noãn, nếu quay về quê mà không tìm được việc thì mình sẽ quay lại, bất cứ giá nào cũng phải lấy một người giàu có.”

Bỗng nhiên Hứa Noãn không muốn rời xa Lâm Hân. Dưới sự quản thúc của tên ác quỷ Trang Nghi, cô bạn Lâm Hân cùng bàn là một trong số rất ít người cô có thể nói chuyện được. Nói đúng hơn là chỉ có Lâm Hân mới chịu được sự làm li của cô.

Lâm Hân bước đi, bỗng nhiên chợt nhớ lại điều gì đó, cô quay đầu lại, rút một tập giấy trong cặp đưa cho Hứa Noãn và nói:

“Này, mấy hôm trước, dựa vào chúng mà mình mới thực sự tốt nghiệp đại học đấy. Bây giờ mình giao lại chúng cho cậu, cậu thật đáng thương vì vẫn chưa “tốt nghiệp”!”

Hứa Noãn đang định trách Lâm Hân thì cô ấy đã chạy lên xe bus.

Lâm Hân vẫy tay tạm biệt Hứa Noãn và nói với theo:

“Về nhà đi, cố gắng mà ôn tập cho tốt, “môn học” này đã bị lơ bốn năm rồi!”

Những người đi đường đều hướng ánh mắt tò mò về phía Hứa Noãn. Cô cúi đầu, mặt đỏ ửng.

Ban đầu Hứa Noãn định vứt tập giấy ấy vào thùng rác, không phải vì cô cố làm ra vẻ trong trắng, chỉ là cô lo rằng nếu để trong nhà thì sớm hay muộn sẽ bị Triệu Tiểu Hùng và Hứa Diệp lôi ra, sợ hai người họ sẽ gấp mấy bay phi đầy con phố nhỏ này, chẳng may phi vào mặt tên ác quỷ Trang Nghi....

Nghĩ đến Trang Nghi, Hứa Noãn lại thấy rung mình khiếp sợ.

Nhưng cuối cùng, Hứa Noãn vẫn mang tập giấy ấy về nhà. Cô nghĩ dù thế nào đi nữa, nó cũng là món quà mà Lâm Hân tặng cho cô nhân dịp tốt nghiệp đại học. Cùng lắm là mang về nhà cất kỹ một chút, hơn nữa, cô cũng tò mò rất muốn đọc chúng.

Về đến nhà, Hứa Noãn chưa kịp thay dép, vừa ngẩng đầu lên cô đã nhìn thấy Trang Nghi ngồi trên ghế sofa, dường như đã chờ cô rất lâu.

Hứa Noãn nghĩ thầm “Khách quý!”.

Từ sau cái lần Trang Nghi si nhục cô một cách tàn nhẫn, anh ta không bước chân vào căn nhà này. Không biết lần này ngọn gió nào đã thổi anh ta đến?

Hứa Noãn sợ hãi nhìn Trang Nghi, thấy khuôn mặt của anh ta u ám. Cô giật mình cúi đầu, giải thích:

“Bạn tôi rời khỏi thành phố này, tôi đi tiễn cô ấy... không phải là tôi cố tình làm trái ý anh.”

Trang Nghi không nói gì, ném mấy cuốn nhật ký trước mặt Hứa Noãn, cười khẩy:

“Tôi thấy không phải cô đi tiễn bạn cô mà là muốn lật tung cái thế giới này lên để tìm gã đàn ông họ Mạnh kia!”

Hứa Noãn nhìn mấy cuốn nhật ký dưới đất, thoáng ngạc nhiên, nhưng sự ngạc nhiên ấy ngay lập tức đan xen với nỗi đau đớn căm giận. Cô vội nhặt chúng lên, ôm vào lòng, nhìn Trang Nghi dò xét:

“Anh...anh đọc trộm nhật ký của tôi?”

Trang Nghi cười lạnh lùng:

“Tôi đâu có muốn xem. Triệu Tiểu Hùng và Hứa Diệp lôi ra, suýt nữa đem gấp máy bay, vì thế tôi mới nhìn thấy.”

Hứa Noãn tức run người lên.

Cô nghĩ, chắc chắn là Trang Nghi đã đọc hết nội dung trong nhật ký, đọc hết tất cả những tâm sự, những điều thầm kín của cô. Những cuốn nhật ký ấy đã lưu dấu tình yêu mà cô dành cho Mạnh Cô, nỗi day dứt của cô đối với Mạnh Cần Thành và tình thương mà cô dành cho Triệu Tiểu Hùng... cùng với niềm oán hận đối với Trang Nghi...

Thực ra, trong đó còn ghi lại mỗi lần anh ta xuất hiện, trái tim của cô lại đập loạn nhịp và mất phương hướng. Trong một đoạn nhật ký cô đã từng viết một cách rất mơ hồ “Một người có thể rung động trước tên ác quỷ đã giam cầm mình không? Hơn nữa tên ác quỷ ấy đã từng làm tổn thương cô ấy hết lần này đến lần khác...”

Thời khắc ấy, Hứa Noãn cảm thấy mình như bị lột hết quần áo trước mặt Trang Nghi vậy.

Trang Nghi không hề quan tâm đến sắc mặt nhợt nhạt của Hứa Noãn.

Anh ta không thèm đọc những đoạn nhật ký có nhắc đến mình, càng không biết rằng Hứa Noãn sẽ nhắc đến anh ta trong nhật ký. Chỉ một đoạn miêu tả về nỗi nhớ nhưng mà cô dành cho Mạnh Cổ đã khiến anh ta không còn chút hứng thú nào để đọc tiếp nữa. Nghĩ đến đây, không biết nổi tức giận từ đâu đến khiến anh ta gầm lên với Hứa Noãn:

“Tôi bỏ tiền cho cô đi học, không phải là để cô viết những nỗi niềm nhớ nhưng cho thằng đàn ông khác. Dĩ nhiên...”

Anh ta ngừng lại một lát rồi dùng hai ngón tay kẹp những bức thư vứt xuống chân Hứa Noãn rồi nói tiếp:

“... cũng không phải để cô đọc những bức thư tình mà bọn nhãi ranh kia viết cho cô!”

Hứa Noãn nghiêng răng nhìn người đàn ông trước mặt. Sự lạnh lùng của anh ta, sự độc đoán của anh ta, sự vô lý của anh ta khiến cô muốn nổi điên lên, khiến cô muốn giết hẳn đi. Khoảnh khắc ấy, cô không biết mình đã lấy dũng khí từ đâu mà dám phản bác lại anh ta:

“Vậy anh cho tôi đi học làm gì? Lẽ nào để dùng những chữ ấy bày tỏ niềm ngưỡng mộ của tôi đối với sự si nhục của anh, bày tỏ lòng biết ơn của tôi với sự giam cầm của anh? Hay dùng nó để viết thư tình cho tên ác quỷ như anh?”

Trang Nghi nhìn Hứa Noãn, dáng vẻ của cô khi bị kích động cũng có đôi chút đáng yêu. Sự vùng lên của cô khiến anh ta thấy cô không phải là một khúc gỗ lạnh ngắt, dường như vẫn còn một chút gì đó rất sống động. Chỉ có điều, cô dám tạo phản, rõ ràng là đáng bị trừng phạt. Mặt Trang Nghi lạnh như băng.

“Cô gọi tôi là ác quỷ? Cảm ơn lời khen ngợi của cô! Viết thư tình cho tôi ư? Cô không xứng!

Không xứng!

Vĩnh viễn không xứng!” - Trang Nghi dẫn giọng.

Mấy lời nói ấy giống như hàng ngàn mũi kim đâm vào tim Hứa Noãn. Cô biết vì sao Trang Nghi lại nói như vậy, trong mắt anh ta, cô vĩnh viễn chỉ là cô gái đã bán thân trong đêm gió tuyết bốn năm trước. Từ khi đó, cô đã không còn trong trắng, vết nhơ hèn hạ ấy không bao giờ có thể xóa sạch được.

Không xứng!

Vĩnh viễn không xứng!

Cô bây giờ không chỉ không xứng đáng được có bất kỳ ảo tưởng gì với tên ác quỷ Trang Nghi xa vời, mà càng không xứng được nhớ nhung Mạnh Cổ.

Nhiều lúc, cô thực sự rất muốn đi tìm Mạnh Cổ, không phải để níu kéo, không phải để yêu, mà chỉ để hỏi anh một điều: bảy năm trước, vào cái đêm mà hai người đã hẹn nhau bỏ trốn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến anh không giữ lời hứa?

Giống như bây giờ cô rất muốn hỏi Trang Nghi: Rốt cuộc vì lý do gì mà anh ta lại si nhục mình như vậy?

Những giọt nước mắt lăn dài trên gò má của Hứa Noãn.

Trang Nghi nhìn cô, cười khẩy: “Có đến mức phải thế không? Không phải hàng giờ hàng phút cô đều nhớ đến người đàn ông ấy chứ?”

Hứa Noãn nhìn Trang Nghi, khuôn mặt điển trai đến đáng ghét của anh ta dường như biến thành khuôn mặt của Mạnh Cổ trong lớp nước mắt nhạt nhòa. Đột nhiên cô rất muốn chạm vào nó, nhưng vừa đưa tay lên thì lại chới với giữa không trung, cuối cùng như vẽ thành một đường cong roi xuống.

Chàng trai trong trái tim cô, không biết bây giờ sẽ thế nào?

Vốn dĩ cô không muốn nhớ đến nữa, nhưng Trang Nghi lúc nào cũng ép cô phải nhớ lại những chuyện quá khứ. Anh ta lúc nào cũng nhắc đi nhắc lại người đàn ông họ Mạnh trước mặt cô khiến cô không thể nói lời tạm biệt với quá khứ.

Lại là những giọt nước mắt đáng ghét và sự im lặng đáng ghét!

Trang Nghi thấy Hứa Noãn khóc, trong lòng hơi xao động, nhưng anh ta cắn hận bản thân mình vì đã có những ý nghĩ ấy. Anh ta cố kìm nén mọi cảm xúc, lạnh lùng nhìn Hứa Noãn.

Đột nhiên, Trang Nghi nhìn thấy tập giấy trên tay Hứa Noãn.

Hứa Noãn rom rớm nước mắt, lùi ra sau, giấu tập giấy sau lưng.

Trang Nghi từ từ vòng ra sau lưng cô rồi hỏi:

“Đây là cái gì?”

Hứa Noãn chợt nhớ đến lời nói của Lâm Hân, cô vừa lùi ra sau vừa lau nước mắt, ấp úng:

“Là... “môn học”... cuối cùng... của đại học.”

Trang Nghi cười khẩy

“Ồ, ồ? Vậy hãy đưa cho tôi xem!”

Hứa Noãn lắc đầu nguầy nguậy, cố che giấu:

“À... rách, rách... hết rồi!”

Trang Nghi nghiêm mặt: “Cô đang chống lại tôi sao?”

Hứa Noãn vội lắc đầu, cô biết Trang Nghi đã bắt đầu tức giận. Cô không muốn cũng không dám chọc giận anh ta. Nhưng cô càng không muốn anh ta coi cô là “người phụ nữ dâm dăng”, có sở thích thu thập những thứ này.

Trang Nghi nói:

“Tôi đếm đến ba, nếu cô không đưa cho tôi thì tôi sẽ có cách trừng phạt cô, để cô biết là chống lại tôi sẽ có kết cục như thế nào.”

Hứa Noãn vô cùng lo sợ, cô nhìn Trang Nghi, đấu tranh tư tưởng kịch liệt “Huhu, Lâm Hân! Cậu đúng là xấu xa. Cậu hại chết mình rồi! Nếu đưa cho anh ta thì đúng là không còn mặt mũi nào nữa... Không đưa cho anh ta thì sẽ ném đủ mùi đau khổ... Cũng không thể nuốt được vì nó quá nhiều...”

Lý Hiểu ơi là Lý Hiểu, dù có sở thích sưu tầm thì cậu cũng không nên sưu tầm nhiều như thế chứ? Lâm Hân ơi là Lâm Hân, cậu lấy tài liệu sưu tầm của người ta để bổ sung vào “môn học” thì cũng đừng tham lam thế chứ, ai lại lấy tất cả thế này. Hứa Noãn ơi Hứa Noãn, ai bảo mày cũng không chịu từ bỏ những thứ này, lại còn nói là quà tốt nghiệp mà Lâm Hân tặng, chẳng phải đầu óc mày cũng đen tối như thế sao? Thực sự mày cũng rất muốn đọc nó đấy thôi!”

Trang Nghi nhìn Hứa Noãn, anh ta biết rằng mệnh lệnh của mình khiến cô đang rối tinh lên.

Anh ta mỉm cười nham hiểm: “Bắt đầu đếm! Ba!”

Đúng vào khoảnh khắc mà Hứa Noãn chết đứng người không biết làm thế nào thì Trang Nghi giống như một con báo săn tấn công với tốc độ thần tốc, cướp lấy tập giấy trên tay cô. Cô kêu lên một tiếng, lập tức nhảy bổ về phía Trang Nghi, định cướp lại tập giấy, nhưng Trang Nghi đã kịp tránh sang một bên, lẹ như một con báo tinh nhanh và hung dữ.

Anh ta lướt nhìn cái gọi là “môn học” cuối cùng của thời đại học mà Hứa Noãn đã nói mà thấy choáng váng.

Sau đó, anh ta nháy mắt, chăm trực cô:

“Hồi tôi học đại học không có “môn học” này nhì? Hôm nay, tôi phải bổ sung mới được.”

Nói xong anh ta cổ tỏ vẻ đọc rất nghiêm chỉnh, giọng nói rất nhẹ nhàng nhưng khiêu khích, ánh mắt của anh ta đầy khiêu gợi:

“... đôi tay nóng bỏng của anh nhẹ vuốt chiếc cằm nhỏ bé của cô, trút bỏ chiếc áo sơ mi của cô, nhẹ nhàng hôn cô...”

Giọng điệu ám áp ấy khiến Hứa Noãn sắp nổ tung. Khi Trang Nghi đọc đến chỗ gay cấn, cô nhắm chặt mắt, hét lên ngăn không cho Trang Nghi “đọc diễn cảm” nữa. Cô nghĩ, nếu có thể thì nhất định cô sẽ quyết một phen sống chết với tên ác quỷ này.

Trang Nghi nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì xấu hổ của Hứa Noãn, đột nhiên như có một con sóng cuộn lên trong lòng anh. Một thứ gì đó rất mãnh liệt đang nhẹ len lỏi vào tim anh, giống như cây cỏ bùng tình đầu xuân, như nụ hoa chớm chim hé nở. Anh ta ngậy người, sau đó cổ tỏ ra nghiêm nghị, quay sang nhìn Hứa Noãn:

“Môn học của trường cô thật hay!” Sau đó anh ta tỏ vẻ vô tội, nói:

“Hứa Noãn, tôi giúp cô “ôn bài” nhé! Cô hét cái gì mà hét?”

Hứa Noãn biết rõ là Trang Nghi đang định giở trò, chỉ có thể van xin:

“Anh mau trả lại cho tôi!”

Trang Nghi cười, nụ cười ám áp lạ thường, anh ta nói:

“Sao, cô còn muốn ôn bài nữa không?”

Mặt Hứa Noãn đỏ bừng. Không gian ám áp này sắp biến cô thành kẻ điên loạn.

Nhân lúc Trang Nghi không chú ý, cô vọt chạy lại cướp lấy tập giấy trên tay anh ta.

Bất ngờ Trang Nghi giơ tay lên, Hứa Noãn ngã vào lòng anh.

Khoảnh khắc ấy, Hứa Noãn cảm giác mình sắp tắc thở.

Trang Nghị cũng ngây người, khi cơ thể mảnh mai của Hứa Noãn ngã vào lòng mình, anh như có cảm giác trước ngực mình là một dây leo ẩm áp đang từ từ nở hoa.

Thời gian như ngừng lại.

Hai người chỉ cách nhau hai lớp áo sơ mi mỏng manh, da thịt nóng rát, tim đập rộn ràng.

Vào khoảnh khắc mà Hứa Noãn muốn vùng thoát khỏi vòng tay của Trang Nghị thì đột nhiên anh ta kéo giật cô lại, cô nằm gọn trong vòng tay anh ta.

Bỗng chốc Hứa Noãn thấy tim mình đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trang Nghị khẽ cúi đầu xuống, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ dần dần sát lại gần, Hứa Noãn ngây người, giống như bị trúng bùa chú, không biết nên tránh né thế nào. Anh hôn vào trán cô, dịu dàng, ẩm áp giống như nước suối chảy róc rách. Nụ hôn của anh mon man, mon man, chạy qua đôi mắt đẹp của cô, cái mũi nhỏ xinh của cô, sau đó là đôi môi đẹp như cánh hoa hồng đỏ thắm...

Nước mắt Hứa Noãn chảy ra từ lúc nào, cô không biết vì sao, vào cái khoảnh khắc mà nụ hôn bất ngờ này ập đến, đột nhiên cô có cảm giác nỗi tuyệt vọng tột cùng trào dâng trong lòng, nỗi tuyệt vọng bị thương ấy khiến tim cô tan ra từng mảnh.

Đúng lúc bờ môi của Trang Nghị chạm vào môi của cô thì Triệu Tiểu Hùng đang chơi đùa cùng Hứa Diệp ngoài sân chạy vào nhà. Anh sà xuống gối trước mặt Trang Nghị và Hứa Noãn, nét mặt khiêm tốn học hỏi.

Trang Nghị sững sờ.

Anh và Hứa Noãn lập tức đẩy nhau ra như bị điện giật.

Trang Nghị có chút hoảng hốt, hoảng hốt vì sự say đắm điên rồ của mình.

Chỉ có điều, anh ta nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lùng của mình, vút tập giấy trên tay về phía Hứa Noãn nói như ra lệnh:

“Đừng có mà vừa nhìn thấy đàn ông vấy tay là nhảy bổ vào!”

Hứa Noãn sững sờ nhìn Trang Nghị. Thực ra, cô nghĩ mình không nên sững sờ, chẳng phải từ trước tới nay anh ta đều như vậy sao? Điều lạnh lùng giống như tên ác quỷ như vậy sao? Niềm vui của anh ta là chà đạp lòng tự trọng của người khác.

Nghĩ đến đây, Hứa Noãn chỉ biết gượng cười.

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 2.2

[12]

Mấy hôm sau, Hứa Noãn nhận được thông báo phỏng vấn của vài công ty. Nhưng vì Trang Nghị sai người giám sát cô rất chặt, hơn nữa cô lại lo chạm mặt con ma nữ Lương Tiểu Sáng, cô không muốn mình bị đánh đến nổi mặt mũi biến dạng giống như cô thư ký đáng thương của Trang Nghị. Thế nên cô đành phải yên tĩnh chờ đợi, chờ anh ta nói với cô:

“Được rồi, thời gian giam cầm lần này chấm dứt, cô có thể tự do làm gì thì làm được rồi.”

Không thể đi làm, nhân rồi không có việc gì, cô chỉ có thể chơi cùng Triệu Tiểu Hùng và Hứa Diệp.

Hứa Diệp thích bám lấy cánh tay của cô và gọi “chị ơi, chị ơi!” giọng nói lạnh lạnh như chim hót, nhưng từng câu, từng chữ đều khiến Hứa Noãn muốn lẩn tránh.

Khi Trang Nghị đến tìm Hứa Noãn thì cô đang lau miệng cho Triệu Tiểu Hùng, không hiểu vì sao cảnh tượng đó khiến anh ta cảm thấy rất khó chịu.

Anh ta không kìm được lạnh lùng châm biếm:

“Thật đúng là hiền thê!”

Hứa Noãn giật mình, cảm giác như tim mình nhảy khỏi lồng ngực, rơi xuống mặt đất lạnh băng - lại là người đàn ông này! Lại là tên bạo chúa này!

Triệu Tiểu Hùng không nói gì, vẫn ăn ngấu nghiến. Hứa Điệp giống như một con bướm nhỏ đang bay, bay sà vào lòng Trang Nghi, giọng nói trong trẻo không ngừng gọi “Chú Trang! Chú Trang!”

Trang Nghi bế Hứa Noãn vào lòng, mỉm cười rạng rỡ và nói:

“Tiểu Điệp thật ngoan!”

Bốn năm nay, tuy anh ta không chung đường với Hứa Noãn nhưng lại đối xử rất tốt với Hứa Điệp.

Hứa Điệp nằm gọn lỏn trong lòng Trang Nghi, bắt đầu nũng nịu.

Hứa Noãn vội bước lên, nghiêm mặt nói với Hứa Điệp:

“Hứa Điệp, không được quấy lấy chú, xuống mau!”

Thực ra cô lo rằng một khi tên ác quỷ này không vui, hẳn sẽ vứt con bé xuống đất như vứt một hòn đá vậy.

Cô không thể tin Trang Nghi!

Trong lòng cô, khuôn mặt và nụ cười rạng rỡ của Trang Nghi đều là giả dối, tất cả chỉ là cái vỏ bọc mà anh ta dùng để che giấu những hành vi tội ác giống như tên bạo chúa của mình.

Trang Nghi nhìn Hứa Noãn, ánh mắt có vẻ không vui, anh ta có thể cảm nhận được sự nghi ngờ của Hứa Noãn đối với mình. Anh ta cúi đầu, cố làm ra vẻ vô tình hỏi Tiểu Điệp:

“Tiểu Điệp, có nhớ mẹ không?”

Hứa Điệp không nói gì, chỉ chau mày rồi khẽ nói:

“Có... nhưng... chú Trang ơi, chị nói mẹ đã mất cách đây lâu lắm rồi... mẹ không biết Tiểu Điệp rất nhớ mẹ... Các bạn đều có mẹ, chỉ có Tiểu Điệp là không có mẹ...”

Câu nói ấy như xát muối vào lòng Hứa Noãn.

Trang Nghi đúng là một tên ác quỷ! Tên ác quỷ tàn nhẫn, xấu xa.

Anh ta luôn biết cách nắm điểm yếu của người khác.

Trang Nghi nhìn Hứa Noãn, nhếch mép mỉm cười, qua đôi mắt nhòa lệ của cô, anh ta nhìn thấy nỗi đau của cô, điều đó khiến anh ta rất miễn cưỡng.

Anh ta khẽ cốc nhẹ vào đầu Hứa Điệp và nói:

“Đừng buồn, chị gái sẽ thương cháu giống như mẹ vậy!”

Nói xong câu ấy, anh ta lại nhìn Hứa Noãn.

Nhìn thấy dáng vẻ ảm ức của Hứa Điệp, Hứa Noãn chỉ hận một nỗi không thể chôn sống mình. Nhưng cô càng hận Trang Nghi đến thấu xương. Người đàn ông này lúc nào cũng giày vò cô, khiến cô đau khổ, khiến cô cảm thấy nhục nhã.

Trang Nghi nhìn Hứa Noãn, nhẹ nhàng ghé sát vào tai cô thì thầm:

“Có phải cô rất hận tôi không? Nghĩ rằng tôi là con ác quỷ tội ác tày trời, lúc nào cũng giày vò cô, khiến cô đau khổ, khiến cô cảm thấy nhục nhã?”

Hứa Noãn im lặng.

Trang Nghi cười, nhìn Hứa Điệp vừa chơi đùa cùng Triệu Tiểu Hùng ngoài vườn rồi quay sang nói với Hứa Noãn:

“Tôi chỉ muốn nhắc lại một sự thật, cô khó xử, cô đau khổ, cô cảm thấy nhục nhã, đó là vì cô đã làm sai!”

Hứa Noãn tiếp tục im lặng - Nếu đã không thể có suy nghĩ, nếu đã không thể phản kháng, vậy thì tôi chỉ có thể im lặng.

Trang Nghi nhìn Hứa Noãn và nói:

“Tôi biết, cô chưa bao giờ thực sự cúi đầu trước tôi, càng chưa bao giờ thực sự nghe lời tôi. Chỉ có điều, không sao, dù trong lòng có quá nhiều bất mãn đối với tôi thì cũng chỉ có thể chôn chặt trong lòng. Cô có phan thân tôi thành hàng ngàn mảnh thì tôi cũng không thể quản lý được. Chỉ có điều, Hứa Noãn, tôi cũng phải nói cho cô biết, cô đừng có nghĩ đến chuyện rời khỏi tôi, cho dù cả đời này tôi không đi quân cờ là cô thì tôi cũng sẽ không cho cô

rời xa tôi!”

Trang Nghi không biết vì sao mình lại nói với Hứa Noãn những lời độc ác như thế. Nhưng từ mấy hôm trước, từ lúc nhìn thấy đoạn nhật ký sụt mướt mà cô dành cho “Mạnh Cổ”, anh ta có cảm giác như có tảng đá khổng lồ đè trước ngực. Nỗi tức giận này chỉ có thể trút lên người Hứa Noãn thì anh ta mới thấy dễ chịu hơn một chút.

Dĩ nhiên, sở dĩ hôm nay Trang Nghi đến đây hoàn toàn không phải là để nói với cô rằng “suốt đời này tôi không đi quân cờ là cô”. Ngược lại, anh ta đến là vì cuối cùng quân cờ Hứa Noãn có thể bước lên bàn.

Cuối cùng...

Trang Nghi nhìn Hứa Noãn và nói:

“Tối nay tôi có một bữa tiệc quan trọng, cô hãy đi cùng tôi!”

Hôm nay là sinh nhật lần thứ 22 của Trần Tích, Trần Tử Canh tổ chức buổi tiệc thiện mừng sinh nhật cho cô cháu gái vàng ngọc tại biệt thự SPR hết sức sang trọng. Dĩ nhiên, cũng là muốn kén rể cho Trần Tích, bởi vì buổi tối ngày hôm nay có sự tham gia của rất nhiều công tử nhà giàu và các bậc tinh anh trong giới kinh doanh.

Tuy Trần Tích rất nhạt nhẽo nhưng tài sản khổng lồ sau lưng cô ta thì lại có sức hút vô cùng lớn.

Trang Nghi đã chờ cái ngày này đúng bốn năm.

Dường như Hứa Noãn không nghe thấy lời anh ta nói, chỉ thản nhiên nhìn anh ta, ánh mắt toát lên sự hận đời và nỗi tuyệt vọng tột cùng.

Đột nhiên cô nói:

“Vậy tôi chết thì sao? Chết là có thể vĩnh viễn rời xa anh chứ?”

Thực ra, câu cuối cùng ấy, cô muốn nói “chết là có thể vĩnh viễn rời xa tên ác quỷ là anh rồi chứ?” Nhưng, cô vẫn chưa có cái dũng khí ấy, cô sợ rằng một khi Trang Nghi tức giận, kết cục của mình sẽ càng bị thảm hơn. Bốn năm nay, nỗi khiếp sợ đối với anh ta đã cắm rễ trong lòng Hứa Noãn.

Trang Nghi nhìn Hứa Noãn, không ngờ rằng đến hôm nay cô lại dám nói ra những lời như thế. Có điều, anh ta chỉ cười, rồi nói:

“Được thôi! Hứa Diệp và Triệu Tiểu Hùng sẽ cùng cô ra đi. Nếu trên đường xuống suối vàng có cô làm bạn thì chắc là Tiểu Diệp sẽ vui lắm.”

Nói xong, ánh mắt lạnh lùng của anh ta lại hướng về phía Hứa Noãn. Anh ta cười khẩy:

“Lẽ nào tôi không không chế được một Hứa Noãn nhỏ bé như cô?”

Quả nhiên, Hứa Noãn cúi đầu không nói gì.

Sự ngoan cường của cô bị thiêu rụi trong nháy mắt một cách đáng thương.

Trước khi đưa Hứa Noãn rời khỏi căn nhà, Trang Nghi bảo Thuận Tử đưa Hứa Diệp đi.

Nhìn dáng vẻ nhảy chân sáo nhí nhảnh của Hứa Diệp lúc rời đi, đột nhiên Hứa Noãn cảm thấy sợ hãi. Trực giác của người phụ nữ mách bảo cô rằng bữa tiệc ngày hôm nay rất có thể là bữa tiệc Hồng Môn. Tên ác quỷ Trang Nghi muốn uy hiếp mình nên mới bảo Thuận Tử đưa Hứa Diệp đi.

Trang Nghi nhìn Hứa Noãn, cười và nói, cô đừng nghĩ nhiều, tôi biết cô rất nghe lời tôi, chắc chắn sẽ không nói bừa làm bừa. Tối nay tôi chỉ muốn Thuận Tử đưa Tiểu Diệp đến tháp truyền hình ngắm sao.

Cô cũng biết đấy, đứng trên cao mới có thể nhìn thấy nhiều cảnh đẹp. Tiểu Diệp ngoan như vậy, lại có Thuận Tử đứng cạnh, nó sẽ không rơi xuống đâu!”

Giọng nói nhẹ như gió thoảng, nghe thì dịu dàng nhưng từng câu bức ép người khác, nghe mà hãi hùng.

Hứa Noãn đau đớn nhìn Trang Nghi. Ánh mắt đau khổ ấy khiến trái tim Trang Nghi mềm yếu, vì vậy, anh ta vội vàng hướng ánh mắt sang chỗ khác.

Lúc ấy Trang Nghi không thể ngờ rằng, trên thế gian này, con người ta thường đặt cược rất nhiều cho chiến thắng quan trọng của mình, nhưng cuối cùng lại thất bại vô cùng thảm hại.

Một lúc sau, Trang Nghi nói với Hứa Noãn:

“Trước khi tham dự bữa tiệc, tôi đưa cô đi gặp một người.”

Đây là lần đầu tiên Hứa Noãn gặp Triệu Triệu.

Khi người phụ nữ trang điểm lộng lẫy, khuôn mặt xinh đẹp, gọi cảm này xuất hiện trước mặt mình, Hứa Noãn chợt nhận thấy có một cảm giác hết sức thân quen. Nhưng cô lại không thể nói được vì sao thân quen. Rõ ràng người phụ nữ trước mắt là một người lạ.

Triệu Triệu mỉm cười, mái tóc xoắn như tảo biển, khuôn mặt xinh đẹp giống như con cáo non tơ. Cô ta vừa ngắm nhìn Hứa Noãn vừa mỉm cười rạng rỡ với Trang Nghi, lắc lư thân hình uyển chuyển đi đến trước mặt anh. Cô ta thốt lên:

“Ôi, ông chủ! Ông đưa người đẹp ở phương nào đến đây vậy?”

Trang Nghi cười và nói:

“Triệu Triệu, cô đừng có mắc bệnh nghề nghiệp với tôi. Hứa Noãn không phải là “hàng” cho cô đâu!”

Khi hai tiếng “Hứa Noãn” lọt vào tai Triệu Triệu, đột nhiên cô ta thấy tim mình thất lại, cô ta ngắm nghía người phụ nữ xinh đẹp trước mặt mình, “haha, thì ra cô ta chính là Hứa Noãn”.

Triệu Triệu nhìn Trang Nghi, cuối cùng thì cô đã hiểu vì sao tối hôm ấy anh ta quay lại uống rượu giải sầu, chỉ vì đã đến chỗ Hứa Noãn. Người con gái trước mặt giống như mặt hồ phẳng lặng, sự phẳng lặng ấy như một lời nguyện, lời cuốn người khác lặn xuống tận sâu để khám phá. Trước đây Triệu Triệu nghĩ rằng Lương Tiểu Sáng thật trẻ con khi đã làm những chuyện như thế vì Hứa Noãn và Trang Nghi. Nhưng bây giờ thì cô đã hiểu, nếu cô là Lương Tiểu Sáng thì chắc cô cũng gây chuyện vì Hứa Noãn và Trang Nghi.

Triệu Triệu ngậy người một lúc nhưng lập tức cười rạng rỡ như hoa nở. Cô ta kéo tay Hứa Noãn, trách móc Trang Nghi:

“Cô gái đẹp như tiên nữ thế này mà hôm nay anh mới cho em gặp mặt. Xem ra Thuận Tử nói không sai! Anh á, chỉ thích cất giấu cô ấy cho riêng mình thôi!”

Những lời nói ấy của Triệu Triệu rõ ràng là không đúng sự thật. Thuận Tử không hề nói như vậy, anh ta chỉ nói rằng Hứa Noãn là một cô gái rất xinh đẹp. Ban đầu Triệu Triệu cũng nghĩ, chỗ mình thiếu gì các cô gái đẹp. Hơn nữa, cô tin rằng mình hiểu Trang Nghi, anh ta sẽ không rung động trước bất kỳ người phụ nữ nào ngoài Trần Tích. Nhưng hôm nay, khi Hứa Noãn như một đám mây dịu dàng bay xuống trước mắt cô thì đột nhiên trái tim cô lại nhói đau, hai người trước mặt giống như một đôi thần tiên giáng thế. Vì vậy cô mới không kìm được nói những lời như thế, coi như là để thăm dò Trang Nghi. Cô rất muốn nghe thấy những lời phủ định của anh, chẳng hạn như “Triệu Triệu, nói lung tung gì vậy, anh và Hứa Noãn chẳng có quan hệ gì cả!”

Trang Nghi biết Triệu Triệu đang thăm dò mình, nhưng anh ta cũng

không định đáp lại. Anh ta chỉ cười và nói:

“Anh muốn đưa cô ấy đến bữa tiệc của Trần Tích.”

“Hả?” Triệu Triệu há hốc mồm ngạc nhiên.

Quả thực cô không thể hiểu nổi Trang Nghi đang định giờ trò gì - Mọi người đều đóng vai độc thân, vì sao anh ta lại làm ngược lại? Chỉ có điều, cô biết rằng, đàn ông không thích những người phụ nữ thích hỏi cặn kẽ đến cùng, đặc biệt là Trang Nghi. Cô ta không cười nữa, dò hỏi:

“Anh muốn em đưa cô ấy đi chọn váy dạ hội?”

Trang Nghi cười, chỉ nói đúng hai từ “Thông minh!”

Triệu Triệu cũng cười, cô đặt tay lên vai Trang Nghi và nói:

“Ông chủ, ông muốn tôi trang điểm cho cô Hứa đây thế nào?”

Trang Nghi nghĩ một lúc rồi nói:

“Đẹp như thiên thần, nổi bật giữa đám đông!”

Hứa Noãn không ngờ tên ác quỷ Trang Nghi lại không tiếc dùng những từ ngữ đẹp đẽ như vậy với mình. Mặt cô đỏ bừng vì ngượng.

Đột nhiên, Triệu Triệu cảm thấy rất khó chịu, không biết đó là những lời khen ngợi vẻ đẹp của Hứa Noãn hay là khen ngợi mắt chọn quần áo của mình. Chỉ có điều, cô vẫn cười tươi như hoa, khen ngợi:

“Cô Hứa đây dù chưa trang điểm thì cũng đã nổi bật trước đám đông rồi!”

Hứa Noãn nhìn Triệu Triệu, mỉm cười ngượng ngùng. Cô có thể cảm nhận được rằng mỗi câu nói của Triệu Triệu đều hết sức thận trọng, thận trọng lấy lòng người đàn ông tên Trang Nghi trước mặt mình.

Trang Nghi!

Trang Nghi!

Hứa Noãn có cảm giác như đầu mình sắp nổ tung. Đột nhiên cô thấy khâm phục bản thân mình. Suốt bốn năm nay, một cô gái yếu đuối như cô đã chống chọi như thế nào với tên ác quỷ Trang Nghi này? Quả là không dễ dàng!

Nhưng tận sâu trong đáy lòng của cô lại có một âm thanh rất nhỏ, rất nhỏ đang vùng vẫy, giằng xé, dường như muốn biện minh cho Trang Nghi, “Hứa Noãn, mày không thể nói Trang Nghi như thế, ít ra thì anh ta đã cho mày một cuộc sống an nhàn, một cuộc sống không phải lo nghĩ đến cơm áo gạo tiền suốt bốn năm nay.”

Một âm thanh dữ dội khác đang gào thét trong tim cô “nhưng anh ta đã hại Triệu Tiểu Hùng như thế nào? Anh ta là tên ác quỷ!”

Âm thanh nhỏ bé kia không chịu bỏ cuộc, Triệu Tiểu Hùng là bị đệ tử của anh ta đánh, không phải anh ta ra tay. Phải nói là anh ta đã cứu sống Hứa Điệp.

Âm thanh dữ dội không chịu yếu thế: “anh ta lấy Hứa Điệp ra để uy hiếp mày, bắt mày nghe lời anh ta!”

Âm thanh nhỏ bé kia vẫn vùng vẫy: “nhưng anh ta đã bắt mày làm những chuyện đồi bại, bắt nạt chưa? Anh ta chỉ muốn mày nghe lời anh ta!”

Âm thanh dữ dội vẫn chất vấn: “vốn dĩ anh ta đã muốn giết mày vào cái đêm gió tuyết bốn năm trước?”

Âm thanh nhỏ bé kia bình tĩnh nói: “đây là bởi vì mày và Triệu Tiểu Hùng ăn thịt con A Nặc yêu quý của anh ta!”

Âm thanh dữ dội phản bác: “nhưng thực sự lúc ấy mày rất đói, mày cũng không muốn làm hại con chó nhỏ.”

Âm thanh nhỏ bé nói: “lúc nào mày cũng viện cớ cho mình. Vì sao không chịu tìm lý do cho những cách làm của Trang Nghi?”

... ..

Hai âm thanh đang giằng co nhau trong lòng Hứa Noãn, cô nghĩ mình sắp bị tâm thần mất.

Trang Nghi nhìn cô, dò hỏi:

“Cô đang nghĩ gì vậy? Nghĩ gì mà như đứt từng khúc ruột thế?”

Hứa Noãn muốn nói “tôi đang nghĩ đến tên ác quỷ là anh”, nhưng lại sợ, không dám nói gì. Vì vậy chỉ lạnh lùng nhìn Trang Nghi, thản nhiên:

“Chẳng phải anh không muốn tôi có suy nghĩ sao? Vậy thì tôi sẽ vĩnh viễn giống như một cái bóng!”

Nghe câu nói ấy, Trang Nghi thấy rất bức mình. Thực ra, anh ta cũng nhận thấy bốn năm nay mình cũng chẳng dễ dàng gì, nuôi một mầm họa lúc nào cũng có thể bán rế bản thân ngay bên cạnh. Nếu như cô ta muốn đi báo cảnh sát thì chẳng phải cảnh sát sẽ lập tức cho anh ta vào tù sao? Đáng hận hơn là người phụ nữ ngốc này lại ăn thịt con chó yêu quý của mình, còn mình thì phải hầu hạ cho khúc gỗ này.

Chỉ có điều, thật may vì cuối cùng ngày hôm nay đã đến, cái ngày mà anh ta đã chờ đợi suốt bốn năm.

Bữa tiệc - Trần Tịch, Hứa Noãn, Mạnh Cổ...

Trang Nghi cười, ánh mắt lóe lên một tia sáng, giống như con báo có thể sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Lúc đi, Triệu Triệu hỏi Trang Nghi:

- Nếu Trần lão gia không gả Trần Tịch cho tay họ Mạnh của tập đoàn Thượng Khang mà gả cho anh thì anh sẽ không cần quan tâm Hứa Noãn này nữa. Vậy thì anh đã nghĩ nên xử lý cô ta thế nào chưa? Giết cô ta diệt khẩu?

Trang Nghi ngậy người, lần trước Mã Lộ cũng từng hỏi anh ta câu hỏi này.

Thú thực anh ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện, nếu Hứa Noãn hoàn thành nhiệm vụ hoặc là không cần Hứa Noãn hoàn thành nhiệm vụ này thì anh nên xử lý cô thế nào. Sẽ giống như trong đêm gió tuyết bốn năm trước, lạnh lùng nói một câu chẳng: Giết cô ta?

Trang Nghi nhìn Triệu Triệu và nói:

- Em có nghĩ là hôm nay em hỏi hơi nhiều rồi không? Triệu Triệu không nói gì, chỉ cười và nói:

- Trang Nghi, em chỉ muốn thay anh hỏi một câu hỏi mà từ trước tới nay anh chưa bao giờ dám hỏi mình mà thôi.

Nói xong, Triệu Triệu đi về phía Hứa Noãn. Cô cười tươi như hoa, nhưng trong lòng thì vô cùng xót xa. Cô cũng không biết thực sự Trang Nghi có giống như những gì mà trực giác của mình đã mách bảo hay không, có đối

xử đặc biệt với Hứa Noãn không, có muốn trốn tránh, không dám tự hỏi bản thân câu hỏi ấy giống như mình đã nói không.

Sờ dĩ cô hỏi như vậy, không phải vì muốn nghe Trang Nghi nói sẽ xử lý Hứa Noãn như thế nào mà chỉ muốn nghe những lời phủ định của anh - thực sự anh không hề yêu Hứa Noãn.

Thực sự không hề yêu.

[14]

Hứa Noãn lên xe của Triệu Triệu, chiếc Volvo S80. Triệu Triệu cười với Hứa Noãn và nói:

- Người ta nói những người lái xe Volvo đều sợ chết, tôi không sợ chết, tôi cũng rất thích chiếc xe này. - Sau đó cô ta còn thêm, - Trang Nghi tặng.

Bản thân Triệu Triệu cũng không biết vì sao mình lại nói thêm câu ấy.

Hứa Noãn cười, lúc ấy cô đang lo cho Tiểu Diệp đang bị Thuận Tử đưa đi. Nhưng câu nói cuối cùng của Triệu Triệu khiến lòng cô trào dâng một cảm giác khó có thể diễn tả bằng lời. Cô khẽ hỏi Triệu Triệu:

- Chị là bạn gái của Trang Nghi à? Triệu Triệu quay sang nhìn Hứa Noãn, sau đó cười lớn:

- Tôi? Bạn gái? Ha... ha... ha. Em gái à, bà chị này cũng rất muốn. Nhưng cô thấy đấy, tôi có cái phúc ấy không? - Sau đó cô ta liếc nhìn Hứa Noãn, thờ dãi và nói, - Trên cái thế giới này, không phải cứ là con gái là có thể trở thành bạn gái của Trang Nghi. Cô cũng thật mơ mộng hão huyền!

Hứa Noãn nhìn Triệu Triệu, không biết câu cuối cùng của cô ta có phải nhấn mạnh mình, nhắc nhở mình đừng có mà có những ý nghĩ hoang đường với Trang Nghi. Cô bủn môi, nghĩ thầm, dù sao thì tôi cũng sẽ không có tình ý gì với một tên ác quỷ đâu...

Có điều cô vẫn mỉm cười dịu dàng với Triệu Triệu, tuy nhiên nụ cười có chút gượng gạo.

Dường như Triệu Triệu cảm nhận được điều đó, cô ta cũng cười, thẳng thắn nói:

- Cô đừng nghĩ gì, lúc này không phải tôi nói cô đâu. Cô và Trang Nghi rất xứng đôi. Chỉ có điều, theo như kinh nghiệm bao nhiêu năm ở bên Trang Nghi, tôi thấy mỗi người phụ nữ ở bên anh ấy đều rất hợp với anh ấy, chỉ có điều không có kết cục tốt đẹp. - Nói đến đây, Triệu Triệu lại cười, - trời ơi, cô xem cái mồm của tôi, thực sự không phải tôi đang nói cô đâu, Hứa Noãn ạ.

Hứa Noãn cười, cô có thể cảm nhận được rằng Triệu Triệu rất cảnh giác với mình. Vì vậy, dù cô ta tỏ ra rất nhiệt tình nhưng mỗi câu nói đều ẩn chứa sự dè chừng. Đường như muốn nói với cô rằng, mặc dù cô và Trang Nghi lúc này có trăm lần tốt, nghìn lần tốt thì sau này cũng chỉ có thể là con số không.

Không thì không! Hứa Noãn thầm nghĩ, chắc chắn Triệu Triệu không biết, quan hệ giữa cô và Trang Nghi bây giờ đâu phải là không, là âm vô cùng thì đúng hơn.

Triệu Triệu hút một điếu thuốc, vừa lái xe vừa quay sang cười với Hứa Noãn, sau đó tò mò hỏi:

- Cô và Trang Nghi đã... thì... cái ấy chưa? Cô biết đấy, cái ấy. Hứa Noãn ngây người, cô không biết Triệu Triệu hỏi “cái ấy” là cái gì. Vì vậy cô chỉ có thể nghi ngờ nhìn Triệu Triệu và hỏi:

- Cái nào? Triệu Triệu mỉm cười ngượng ngùng, hít một hơi thuốc rồi nói:

- Thì là cô và Trang Nghi đã ngủ với nhau chưa? À? Rõ ràng là Hứa Noãn không ngờ Triệu Triệu lại hỏi như vậy. Cô đỏ mặt, ngượng ngùng cúi đầu xuống, có chút hoảng hốt, không biết nên nói với Triệu Triệu như thế nào.

Cũng đúng thôi, thiên hạ người ta đang đồn ầm lên là Trang Nghi bao một người phụ nữ thần bí, chả trách là Triệu Triệu lại nghĩ như vậy. Có điều, cô vẫn ngượng ngùng giải thích với Triệu Triệu:

- Không, không. Triệu Triệu nhìn Hứa Noãn, cười và nói:

- Cô xem, tôi cũng thật tò mò, lần đầu tiên gặp mặt đã hỏi cô như vậy. Chỉ có điều, tôi cũng chỉ hỏi vậy mà thôi. Cô biết đấy, người đàn ông này rất phong lưu, có thể dừng lại trước bất kỳ bông hoa nào. Đàn ông không giống đàn bà, trái tim và thân thể của họ tách rời nhau. Có thể hôm nay nói yêu cô, ngày mai lại bảo cô chết vì anh ta, đặc biệt là những người đàn ông thành đạt. - Nói xong cô ta mỉm cười với Hứa Noãn.

Triệu Triệu nói những lời ấy chẳng qua là muốn nhắc nhở Hứa Noãn, dù cô và Trang Nghi có gì thì đối với Trang Nghi, đó chỉ là một cuộc chơi mà thôi.

Đáng tiếc là những lời nói ấy không có ý nghĩa gì với Hứa Noãn. Bởi vì quan hệ giữa cô và Trang Nghi trong trắng giống như kem ốc quế KFC, trắng đến nhột nhột, trắng đến đáng sợ. Đừng nói là quan hệ nam nữ, ngay cả một cái hôn thôi cũng bị Triệu Tiểu Hùng cắt ngang - Nghĩ đến đây, Hứa Noãn thấy mình thật vô liêm sỉ, lại còn cảm thấy nuối tiếc vì nụ hôn không thành với Trang Nghi. Cô thầm chửi rủa mình, đúng là đồ hèn hạ!

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 2.3

Suốt đường đi, Triệu Triệu không để cho cái miệng của mình nghỉ ngơi một phút nào, đến tận lúc đưa Hứa Noãn đến trước một private club có tên là JOE, cô ta vẫn đang nói cho Hứa Noãn nghe về lịch sử các vụ scandal tình ái của Trang Nghị khiến Hứa Noãn cảm thấy rất ngại. Những người biết Trang Nghị thì sẽ hiểu, à, Triệu Triệu đang kể lịch sử tình ái của một công tử phong lưu. Những người không biết Trang Nghị thì chắc chắn sẽ tưởng rằng Triệu Triệu đang giới thiệu một nam diễn viên mới nổi.

Triệu Triệu đưa tay nhìn đồng hồ, hai giờ mười lăm phút, còn cách giờ hẹn với một người quan trọng.

Tuy Trang Nghị đã dặn đi dặn lại là phải nhanh chóng chọn váy dạ hội cho Hứa Noãn, nhưng Triệu Triệu vẫn không tìm được muốn làm trái với ý anh ta. Cô cười và nói:

- Vẫn còn sớm, chúng ta đi uống cà phê. Hứa Noãn gật đầu. Triệu Triệu nhìn Hứa Noãn trong sáng, đáng yêu. Cô ta thấy quyết định kéo dài thời gian của mình có chút tàn nhẫn. Triệu Triệu và Hứa Noãn nói rất nhiều chuyện trên trời dưới biển. Hứa Noãn chỉ cười, thỉnh thoảng trả lời một số câu hỏi.

- Có phải chủ đề nói chuyện của tôi quá sốc không? Đúng là làm khó cho một cô gái thuần khiết như cô. - Triệu Triệu hỏi: Hứa Noãn cảm thấy ngượng ngùng. Cô có thể cảm nhận được rằng Triệu Triệu đang cố gắng tìm chủ đề chung để nói chuyện với cô, muốn thân thiết với cô hơn. Cảm giác ngượng ngùng này khiến cô thấy áy náy, vì thế cô cũng cố gắng trả lời những câu hỏi của Triệu Triệu. Cô gượng cười và nói:

- Thực ra... tôi không thuần khiết như chị nói đâu, khi ở cùng các bạn, chúng tôi cũng nói rất nhiều chuyện nhạy cảm. Khi đọc tiểu thuyết tình cảm, tôi cũng đọc những đoạn gọi tình... - Nói đến hai chữ “gọi tình”, Hứa Noãn bị sặc, cà phê bắn tung tóe khắp bàn, cô đỏ mặt, vội nói với Triệu Triệu:

- Xin lỗi. Triệu Triệu cười, vội vàng đưa khăn cho Hứa Noãn rồi gạt đi:

- Thôi, thôi, đừng gọi tình nữa, nói nhảm sặc chưa kìa. Hứa Noãn rất muốn phân trần nhưng cà phê tắc nghẹn ở cổ, không thể nói được, chỉ có thể gượng cười.

Lương Tiểu Sáng và Lý Hồ Phách xuất hiện ở quán cà phê hoàn toàn là tình cờ.

Lý Hồ Phách nói cô ta khát nước, món mỳ trộn buổi trưa quá mặn. Cô ta còn nói đầu bếp trộn mỳ chắc chắn là đã bị sắc đẹp của cô ta làm cho mê muội, thế nên tay mới run run, cho quá nhiều muối.

Lương Tiểu Sáng liền đến chỗ máy bán hàng tự động mua nước cho cô ta, kết quả là nhét tiền xu vào rồi mà không thấy chai nước nào lăn ra.

Lý Hồ Phách tức giận đập cho cái máy ấy một cái. Lương Tiểu Sáng nói:

- Thôi, được rồi, chắc là cái máy này đã bị đơ trước sắc đẹp của cô rồi.

Hai cô thiên kim khó chiều này lúc nào cũng so đo với nhau nhưng lại không thể tách nhau ra được. Tuy nhiều lúc thấy chướng mắt nhưng điều đó không cản trở họ trở thành những người bạn thân thiết của nhau.

Vừa bước vào quán cà phê, Lý Hồ Phách liền nhận ra Hứa Noãn, người ngồi cùng bàn với Triệu Triệu. Cô ta đá vào chân Lương Tiểu Sáng và nói:

- Lương Tiểu Sáng, tình địch của chị đang ở đây! Lương Tiểu Sáng đang xem menu, lời nói của Lý Hồ Phách giống như điện cao áp hàng ngàn vôn khiến cô ta giật bắn người, vội quay đầu lại - Hứa Noãn!

Lương Tiểu Sáng thấy há hê trong lòng, cô mất bao công sức tìm Hứa Noãn không có kết quả gì, hôm nay lại gặp được ở đây. Lập tức cô ta xông thẳng đến trước mặt Hứa Noãn giống như một con khỉ vậy.

Nhìn thấy Lương Tiểu Sáng, Hứa Noãn rất ngạc nhiên, phản ứng đầu tiên của cô là, xong rồi, chắc chắn là ngày mai mình sẽ lên báo.

Lương Tiểu Sáng vẫn chưa kịp mở miệng thì Lý Hồ Phách chạy theo, khoác tay lên vai Lương Tiểu Sáng, cười rạng rỡ một cách bất thường và nói:

- Ay, chẳng phải là Hứa Noãn và Triệu Triệu sao? Sao? Trang Nghị đã “hòa hợp” hai cô thiếp của mình rồi à? - Sau đó, cô ta quay sang nhìn Lương Tiểu Sáng và nói. - Tiểu Sáng à, sau này Trang Nghị lấy cô, ba người các cô phải chung một chồng rồi. Vậy là bốn người có thể ngày ngày chơi mát chược cùng nhau.

Vốn dĩ Lương Tiểu Sáng định chỉ tay vào mặt Hứa Noãn chửi cho một trận té tát, kết quả là bị Lý Hồ Phách hót tay trên. Chị em tốt thay nhau nói vài câu chẳng có gì là không tốt cả. Nhưng Lý Hồ Phách là loại người lập trường không rõ ràng, không phân biệt rõ địch với ta, nói mãi nói mãi lại lòi cả chị em của mình vào, vì vậy cô ta cảm thấy rất mất mặt.

Triệu Triệu giật nảy mình. Khi nhìn thấy đôi chị em Lương Tiểu Sáng và Lý Hồ Phách hùng hổ lao tới, cô không khỏi rùng mình. Cô đã từng được ném thư “công lực” của họ. Ban đầu, khi Lương Tiểu Sáng vẫn còn là một con nhỏ, chỉ vì nhìn thấy cô ngã vào lòng Trang Nghị mà cô ta đã đến hộp đêm New Star đập phá. Lúc ấy Lý Hồ Phách cũng đi theo để đổ thêm dầu vào lửa.

Ban đầu, Lương Tiểu Sáng ra tay trước, cô ta xách chai Remy Martin Louis XIII, đập thẳng vào đầu Triệu Triệu lúc ấy đang cười nói với khách hàng. Cú đập như trời giáng ấy khiến Triệu Triệu suýt ngất xỉu. Nhưng cô vẫn chưa kịp ngất đi thì liền ngửi thấy mùi vị đặc biệt của rượu, ngửi kỹ hơn một chút thì thấy chẳng phải là Louis XIII sao? Nếu cô ngất đi thì không biết cô gái này sẽ đập vỡ bao nhiêu chai. Thế là vì những chai Louis XIII, cô cố chịu đựng không để mình ngất đi mà “quyết một phen sống mái” với Lương Tiểu Sáng.

Cuối cùng, đàn em trong hộp đêm vẫn chưa kịp chạy đến thì Lương Tiểu Sáng và Lý Hồ Phách đã bị các chị em của Triệu Triệu xông vào đánh cho toi bời hoa lá.

Có lẽ hôm ấy Triệu Triệu tiếc chai Louis XIII đến nỗi bất chấp khuôn mặt xinh đẹp của mình, càng không quan tâm Lương Tiểu Sáng là cháu ruột của Lương Tông Thái, đánh cho cô ta thành con gấu Kung Fu Panda biến dạng. Cuối cùng, cô còn cho Lương Tiểu Sáng một cái bạt tai rồi chửi: “Đúng là loại con gái thối tha, năm ấy bà mầy không biết phải bán thân bao nhiêu lần mới mua được một chai Louis XIII. Hôm nay mầy quá đề cao cái đầu của bà mầy rồi đấy!”

Triệu Triệu biết Trang Nghi sẽ thu dọn cái tàn cục này. Hơn nữa quan hệ giữa cô và Lương Tông Thái không phải là quan hệ bình thường. Lão già Lương Tông Thái tuy đã già nhưng tim không già, rất thích những em trẻ đẹp. Triệu Triệu đi guốc trong bụng ông ta, nhiều năm nay, không biết đã chọn cho ông ta bao nhiêu em trẻ đẹp.

Triệu Triệu biết rằng, chỉ cần mình theo Trang Nghi, chủ động đến chỗ Lương Tông Thái khóc lóc, nhận lỗi về sự “vô tình” của mình thì ông ta quyết sẽ không để bụng. Quan trọng hơn là ông ta vẫn cần cô cung cấp gái đẹp, chắc chắn sẽ không làm gì cô.

Vậy là mặc dù rất tức giận khi thấy cô cháu gái vàng ngọc bị đánh nhưng Lương Tông Thái không hề trút giận lên người Triệu Triệu.

Sau khi đưa Triệu Triệu đến chỗ Lương Tông Thái nhận tội, Trang Nghi nói với cô:

- Từ sau đừng làm trò đại dốt như vậy. Bây giờ ông Lương không đối phó với em không có nghĩa là sau này sẽ không đối phó với em. Ông ta là lão cáo già, không phải một người phụ nữ như em nói nắm bắt được là nắm bắt được, em đừng tự tin quá.

Triệu Triệu cười và nói:

- Anh quan tâm đến em vậy sao? Trang Nghi gượng cười..... Triệu Triệu và Lương Tiểu Sáng đã “gây thù chuốc oán” với nhau như thế đấy. Chỉ vì có Lương Tông Thái và Trang Nghi nên hai người mới không làm gì được nhau. Nhưng cho dù không tính lần chạm trán trước thì trước khi tình địch giả tưởng Hứa Noãn xuất hiện, Triệu Triệu vẫn là người phụ nữ mà Lương Tiểu Sáng căm hận nhất. Mỗi lần cùng bạn bè đến hộp đêm New Star, nhìn thấy Triệu Triệu uốn éo cái mình rần nước thì cô ta lại chỉ muốn dùng rượu Hùng Hoàng(*) vẩy vào người cô để cô hiện nguyên hình. Về sau, Hứa Noãn xuất hiện, nhưng vẫn không thay đổi được mối hiềm khích giữa Lương Tiểu Sáng và Triệu Triệu.

--- ----- (*) Rượu ngâm Hùng Hoàng, dùng kị rắn.

Lần này chạm mặt nhau trong quán cà phê, thật đúng là đường hẹp gặp nhau.

Triệu Triệu cười khẩy nhìn hai con mèo Ba Tư Lương Tiểu Sáng và Lý Hồ Phách đang kêu meo meo trước mặt mình và Hứa Noãn rồi nói:

- Ở đây không chào đón các người. Lý Hồ Phách bực tức nói:

- Quán cà phê này là của cô chác? Lương Tiểu Sáng nhìn Lý Hồ Phách với ánh mắt bất mãn. Cô ta rất không vui vì lúc nào Lý Hồ Phách cũng nói tranh với mình. Cô ta luôn luôn nói tranh hết những lời cô muốn nói, còn cô chỉ có thể đứng bên cạnh như một khúc gỗ.

Lương Tiểu Sáng nhìn Triệu Triệu và nói:

- Hôm nay tôi không tìm chị, chị đừng có xen vào. Tôi muốn nói chuyện riêng với Hứa Noãn.

Triệu Triệu bật cười:

- Em à, không phải chị không nể mặt em, nhưng em đề cao mình quá. Em không giữ được người đàn ông mình yêu thì dựa vào cái gì mà dạy bảo người phụ nữ khác? Lương Tiểu Sáng sa sầm mặt xuống, cô ta nói:

- Triệu Triệu, chị đừng ép người khác, hôm nay tôi dạy bảo Hứa Noãn không liên quan đến chị. Nếu chị vẫn muốn dính vào thì tôi và Lý Hồ Phách sẽ không bỏ qua cho chị đâu.

Triệu Triệu cười rất khoái chí, cô nói:

- Trời ơi, không bỏ qua cho tôi? Hai cô có bản lĩnh ấy, vậy thì chị Triệu Triệu tôi đây còn dính vào làm gì nữa. - Nói xong cô chậm rãi đứng dậy.

Hứa Noãn ngồi cạnh sợ mình làm liên lụy đến Triệu Triệu, mới lần đầu gặp mặt mà đã dễ xảy ra chuyện thảm hại như thế này, thế nên cô vội vàng kéo Triệu Triệu, ngượng ngùng nói:

- Chuyện giữa em và cô Lương cứ để tự em giải quyết. Sở trường của Lý Hồ Phách là cáo mượn oai hùm. Dĩ nhiên Lương Tiểu Sáng cũng vậy. Nói tóm lại hai người họ mà hợp lại với nhau thì đúng là một đôi “quý thị phi”, không biết rốt cuộc ai là cáo, ai là hùm, ai mượn oai của ai. Hứa Noãn vừa nói dứt

lời, Lý Hồ Phách liền cầm cốc nước hắt vào mặt cô, chùi rửa:

- Con ranh hèn hạ, dám cướp bạn trai của người khác. Động tác bất thình lình ấy của Lý Hồ Phách khiến Lương Tiểu Sáng cũng cảm thấy bất ngờ. Ban đầu, khi cô ta và Lý Lạc dính lấy nhau, Lý Hồ Phách đã ly gián cô ta và Lý Lạc. Khi cô ta say đắm Trang Nghị không rời thì Lý Hồ Phách nói cô ta và Trang Nghị là một sai lầm, cô ta và Lý Lạc mới là một đôi trời sinh. Khi Trang Nghị quan hệ với những người phụ nữ như Triệu Triệu và Hứa Noãn thì Lý Hồ Phách lại giống như một thiên thần trưng nghĩa, đứng lên và nói Lương Tiểu Sáng mới là người phụ nữ thực sự của Trang Nghị. Tóm lại, Lương Tiểu Sáng thấy lập trường của Lý Hồ Phách có chút rối rắm. Về sau, cô ta tổng kết và rút ra kết luận, không phải lập trường của Lý Hồ Phách rối rắm mà cô ta là người nhiều chuyện, không có gió thì cũng muốn nổi sóng mà có gió thì càng dâng sóng cao hơn. Triệu Triệu thấy Hứa Noãn bị người ta ức hiếp, trong lòng bức tức. Kẻ dám ức hiếp người khác trước mặt mình, như thế chẳng khác nào ức hiếp mình vậy. Thế là, cô cầm hai cốc nước, hắt thẳng vào mặt Lương Tiểu Sáng và Lý Hồ Phách.

Hứa Noãn ngậy người nhìn. Khoảnh khắc ấy, cô thực sự rất khâm phục Triệu Triệu. Dù rằng rất nhiều lần cô đã ao ước mình cũng có được cái dũng khí và quả quyết ấy nhưng ao ước vẫn chỉ là ao ước.

Lương Tiểu Sáng và Lý Hồ Phách cũng hết sức sững sờ, rõ ràng là họ không thể ngờ rằng Triệu Triệu lại dám đối đầu với mình. Sau phút sững sờ ấy, họ nổi điên lên, cùng xông về phía Triệu Triệu.

Triệu Triệu trau mày một cái, nhanh như chớp rút con dao găm trong túi, cầm phịch một cái xuống bàn cà phê, cười lạnh lùng và nói:

- Chúng mày tiến lên một bước xem nào. Một người phụ nữ bán thân như tao, mạng rẻ hơn đại tiểu thư chúng mày nhiều. Chúng mày mà tiến lên trước một bước, động một ngón tay vào người Hứa Noãn thôi thì hôm nay bà mày đây sẽ cho chúng mày biết thế nào là mất hết nhân tính.

Lý Hồ Phách và Lương Tiểu Sáng nhìn nhau, rõ ràng là không ngờ rằng Triệu Triệu lại mang dao bên người.

Vì sĩ diện, Lý Hồ Phách tiến lên trước một bước như muốn khiêu khích Triệu Triệu, kết quả là cô ta vẫn chưa đặt chân xuống thì Triệu Triệu đã rút dao nhọn, đâm thẳng về phía tim cô ta không chút do dự.

Hai mắt Lý Hồ Phách tối sầm lại, cô ta hét lên một tiếng “mẹ ờ” rồi co cổ chạy, theo sau cô ta là Lương Tiểu Sáng, hai người chạy như kẻ điên loạn trên đường.

Hứa Noãn ngồi cạnh mà tròn mắt há mồm, cùng tròn mắt há mồm với cô còn có các nhân viên phục vụ trong cửa hàng. Đối với Hứa Noãn, chỉ có những người phụ nữ cầm đầu bang xã hội đen mới làm được như thế. Trong khoảnh khắc ấy, đột nhiên cô nghĩ rằng Triệu Triệu mới là người phụ nữ mà một doanh nhân dính dáng đến xã hội đen như Trang Nghị cần.

Triệu Triệu cất dao đi, mỉm cười với Hứa Noãn và nói:

- Hai con ranh con, biết ngay là chỉ được cái to mồm thôi mà. Thôi, đừng ngạc nhiên nữa, tôi đâu dám giết họ, sớm biết họ sẽ chạy nhanh hơn cả thỏ.

Hứa Noãn nhìn chằm chằm vào con dao trên tay Triệu Triệu rồi ngập ngừng hỏi:

- Chị... mang theo những thứ này... bên mình? Triệu Triệu cười nhưng vẫn không giấu được vẻ ngượng ngùng:

- Không phải đâu. Nói ra thì thật mất mặt, thực ra đó chỉ là thứ dùng để gọt hoa quả, thỉnh thoảng phòng thân, phụ nữ mà, nên bảo vệ bản thân mình.

Nói xong, Triệu Triệu gọi phục vụ mang tới một chiếc khăn rồi đưa cho Hứa Noãn đầu dính đầy nước.

Cô nhìn đồng hồ, vừa đúng giờ, chắc chắn người mà cô đợi đã đến. Nhưng khi ngẩng đầu nhìn Hứa Noãn giống một con nai tơ đang lau đầu thì đột nhiên cô lại thấy mình làm như vậy là hơi tàn nhẫn.

Triệu Triệu gượng cười với Hứa Noãn rồi nói:

- Chúng ta đi thôi, phải đi chọn váy dạ hội rồi. Hứa Noãn đáp lại một tiếng:

- Vâng.

Trước khi đi, Triệu Triệu vút một tập tiền lên bàn, coi như là bồi thường chiếc bàn đã bị đâm thủng.

Ba rưỡi chiều, Triệu Triệu và Hứa Noãn bước vào private club có tên là JOE. Những nhân viên trong club hình như rất thân với Triệu Triệu, vì vậy nhiệt tình chào đón, cười nói vui vẻ với cô ta.

Hứa Noãn yên lặng nhìn, cảm thấy hết sức ngưỡng mộ sự khéo léo của Triệu Triệu, từng nụ cười, nét mặt, tư thế của cô đều toát lên vẻ gọi cảm làm say đắm lòng người.

Sau đó, Triệu Triệu trình trọng giới thiệu Hứa Noãn với họ. Những nhân viên bán hàng này vừa nghe Hứa Noãn là khách quý mà Trang Nghị đặc biệt đưa đến liền nhiệt tình hỏi han cô, khiến cô cảm thấy rất khó thích ứng.

Cuối cùng, Triệu Triệu đưa Hứa Noãn lên tầng hai, ở đó có những mẫu thời trang, giày và phụ kiện mới nhất của các nhà thiết kế nổi tiếng thế giới.

Hứa Noãn bước vào, nhìn những bộ quần áo lấp lánh đẹp như kim cương mà không khỏi sửng sốt. Chiếc đèn thủy tinh lung linh đa sắc trên trần nhà rủ xuống, chiếu sáng căn phòng, khiến nó trông giống như một cung điện lộng lẫy vậy.

Không phải là cô không biết hai từ xa hoa, nhưng ở đây, cô vẫn không khỏi ngây ngời. Cô nhớ lại người bạn thân Lâm Hân đã từng nói, sau này nhất định sẽ lấy một tỷ phú vô cùng giàu có, sẽ có một phòng quần áo thật lớn, trong đó treo đầy những bộ quần áo và giày từ sàn catwalk Milan và Paris... Triệu Triệu nhìn thấy dáng vẻ ngạc nhiên của Hứa Noãn, mỉm cười và nói:

- Cô là người đầu tiên đến xem lô hàng này, trước... Cô ta chưa nói hết câu thì một nhân viên lao như bay đến trước mặt, khẽ nói với Triệu Triệu:

- Cô Trần đến rồi. Triệu Triệu nhú má, cuối cùng thì cô vẫn đợi được Trần Tịch. Cô chậm rãi quay người lại, mỉm cười với Hứa Noãn, bổ sung nốt câu nói vẫn đang dở - trước cả Trần Tịch.

Hứa Noãn tò mò nhìn Triệu Triệu, không biết Trần Tịch mà cô ta nói là thần thánh phương nào.

Trần Tịch tới, một đám người lập tức vây quanh cô ta. Cô ta không cao, làn da ngăm ngăm, mắt phải có cái bốt màu đỏ, rất ít người có thể liên tưởng cô gái trước mặt với đại tiểu thư nhà họ Trần giàu “nứt đố đổ vách”.

Triệu Triệu mỉm cười nhìn Trần Tịch:

- Chào cô Trần. Trần Tịch hơi ngạc nhiên, rõ ràng là cô ta không ngờ có người đến đây trước cả mình. Chỉ có điều, cô ta không hề tỏ ra không vui, mỉm cười với Triệu Triệu và nói:

- Lâu rồi không gặp. Trần Tịch biết Triệu Triệu. Trước đây hai người anh họ của cô đã từng vì một người phụ nữ tên là Triệu Triệu mà trở mặt thành thù. Hai anh em cầm dao chém nhau đến mức cả hai đều phải vào viện. Chuyện này đã khiến Triệu Triệu trở thành nhân vật đặc biệt nổi tiếng trong giới đại gia.

Dĩ nhiên, Trần Tịch để ý đến Triệu Triệu hoàn toàn không đơn thuần vì hai người anh họ điên cuồng của mình mà bởi vì về sau cô ta biết được những từ đi kèm theo với người phụ nữ có tên là Triệu Triệu này - má mì trong hộp đêm của Trang Nghi.

Trần Tịch cũng để ý đến Trang Nghi, những cô gái có khép mình đến đâu thì vẫn có người đàn ông khiến tim cô ta rung động. Chỉ có điều đây là bí mật không ai biết.

Sau này, Trần Tịch và Triệu Triệu đã từng chụp ảnh với nhau.

Triệu Triệu muốn tiếp xúc với Trần Tịch bởi vì cô biết rằng, đây là người phụ nữ định mệnh của Trang Nghi, vì vậy cô rất muốn thân thiết với cô ta hơn một chút. Sở dĩ Trần Tịch để ý đến Triệu Triệu là vì cô ta rất muốn biết người phụ nữ trước mặt Trang Nghi là người như thế nào.

Khi ánh mắt của Triệu Triệu hướng về phía Hứa Noãn, cô ta hơi ngạc nhiên, sau đó quay sang hỏi Triệu Triệu:

- Tối nay cô cùng Trang Nghi đến dự bữa tiệc sinh nhật của tôi à?

Triệu Triệu cười, kéo Hứa Noãn đến trước mặt Trần Tịch và nói:

- Cô Hứa sẽ đi cùng anh Trang! Tôi làm gì có cái phúc ấy cơ chứ? Chỉ có thể chúc cô Trần sinh nhật vui vẻ ở đây thôi.

Trần Tịch ngăm ngửa Hứa Noãn từ trên xuống dưới, khuôn mặt không chút biểu cảm, sau đó nói với Triệu Triệu:

- Cảm ơn. Nói xong, cô ta đi chọn quần áo dưới sự “hộ tống” của rất nhiều người.

Hứa Noãn ngạc nhiên nhìn Triệu Triệu và hỏi:

- Cô ta là Trần Tịch? - Thực ra cô muốn hỏi: “Trần Tịch là ai?” Triệu Triệu cười, khẽ ghé sát vào tai Hứa Noãn và nói:

- Đây chính là đại tiểu thư nhà họ Trần, con gái của gia đình có quyền lực, có địa vị nhất trong thành phố này. Dĩ nhiên, cũng chính là vợ sắp cưới của Trang Nghi.

Vợ sắp cưới? Mặt Hứa Noãn tái nhợt, cô không thể ngờ rằng Trang Nghi có vợ sắp cưới.

Triệu Triệu cười, vờ như đang chọn quần áo và nói:

- Đúng vậy, cô ta chính là người phụ nữ mà nhất định Trang Nghi phải có được, vì vậy, có thể nói cô ta là vợ sắp cưới của anh ấy. Lẽ nào cô nghĩ những người như Trang Nghi sẽ lấy loại phụ nữ như chúng ta sao?

Câu nói cuối cùng giống như mũi kim đâm vào tim Hứa Noãn. Không biết vì sao mà đột nhiên cô thấy đau đớn đến tuyệt vọng.

Cô nên vui mới đúng, tên ác quỷ Trang Nghi sắp lấy một người phụ nữ không xinh đẹp làm vợ. Nhưng cô lại thấy khinh bỉ chính bản thân mình vì đã dùng vẻ ngoài để đánh giá người khác.

Nhìn dáng vẻ thất thần của Hứa Noãn, Triệu Triệu biết là linh cảm của mình không sai - hai người này gắn bó với nhau đã bốn năm, dây mơ rễ má lâu như vậy rồi, không thể chỉ đơn thuần là thù ghét lẫn nhau, chắc chắn cả hai đã có tình cảm đặc biệt.

Triệu Triệu biết rằng quyết định đưa Hứa Noãn để gặp Trần Tịch là hoàn toàn đúng đắn - cô ta muốn dùng thân phận cao quý của một người tên là Trần Tịch để dè bẹp những ảo tưởng viển vông của Hứa Noãn.

Như vậy sẽ tốt cho tất cả mọi người. Triệu Triệu nói với Hứa Noãn:

- Này, cô đang nghĩ gì đấy? Hứa Noãn giật mình:

- Không, em không nghĩ gì. Triệu Triệu cười và nói:

- Chúng ta cứ đợi cho Trần Tịch chọn váy dạ hội xong rồi chọn. Nói thế nào thì cô ta vẫn không giống với chúng ta. Những gì cô ta có thể làm chúng ta không thể làm. Những gì cô ta có thể có chúng ta chưa chắc đã có được.

Hứa Noãn lặng lẽ gật đầu. Đột nhiên cô cảm thấy, những lời nói, những việc làm của người phụ nữ tên là Triệu Triệu này rất khác thường, dường như mỗi câu nói, mỗi động tác đều muốn ám chỉ điều gì đó. Lẽ nào...

Mặt cô tái nhợt, lẽ nào Trang Nghi đã đọc nhật ký của cô, đọc những đoạn tình cảm không thể diễn tả thành lời mà cô dành cho anh ta, vì thế mới sai người phụ nữ này dùng mọi cách để khuyên mình không nên có những ảo tưởng viển vông, xa vời?

Nghĩ đến đây, Hứa Noãn cảm thấy rất khó chịu. Vốn dĩ cô không nên ôm ảo tưởng, dù gì thì trước mặt Trang Nghi, cô đã không còn chút tự trọng, chút liêm sỉ nào rồi, cô còn ảo tưởng cái gì cơ chứ?

Hứa Noãn không nhớ Trần Tịch đã rời đi từ lúc nào. Cô chỉ nhớ rằng Triệu Triệu bắt đầu hí hửng chọn quần áo, sau đó nói với cô:

- Trang Nghi muốn tôi giúp cô tạo dáng, chọn quần áo, đúng là tìm đúng người!

Hứa Noãn bình tĩnh trở lại, mỉm cười với Triệu Triệu, cô rất có cảm tình với Triệu Triệu, điều này rất khó giải thích. Cô thích Triệu Triệu, đặc biệt là cô ta đã ra mặt giúp cô trong quán cà phê, điều đó khiến cô vô cùng cảm kích. Vì vậy, dù cô ta là người của Trang Nghi thì Hứa Noãn vẫn thích cô ta.

Triệu Triệu châm một điếu thuốc và nói:

- Tôi không khoác lác đâu, nếu không phải vì nhà nghèo, không được đi học, sau đó lại gặp phải chuyện xui xẻo ấy thì làm sao bây giờ tôi có thể trở thành má mì của phố Xuân Lan được? Tôi nên là nhà thiết kế của show trình diễn thời trang Milan mới đúng...

Hứa Noãn rất muốn biết Triệu Triệu đã gặp phải chuyện xui xẻo gì, nhưng Triệu Triệu nói không ngừng, cô không thể nói xen vào được.

Triệu Triệu rất hài lòng về bộ quần áo mà mình đã chọn cho Hứa Noãn. Cô nhìn Hứa Noãn và nói:

- Nhìn mặt cô kìa, có khác gì trứng gà bóc không, dường da cũng phồng phai, thế này nhé, cô về ngủ một giấc đi, trong bữa tiệc tối nay, nhất định cô sẽ trở thành nữ thần đẹp nhất.

Thực ra, vì chờ Trần Tịch nên Triệu Triệu không có thời gian để chăm sóc da cho Hứa Noãn. Hơn nữa, cô ta không muốn Trang Nghi biết rằng, cô không những không đưa Hứa Noãn đi chọn trang phục theo ý của anh ta, tránh để chạm mặt Trần Tịch mà còn cố tình kéo dài thời gian để Hứa Noãn và Trần Tịch gặp nhau. Vì vậy, cô ta đành phải viện cái cớ có thể chấp nhận được này để Hứa Noãn về nhà sớm một chút, tránh để quá giờ khiến Trang Nghi nghi ngờ.

Hứa Noãn soi mình trong gương, nhìn bộ quần áo lấp lánh mà cảm thấy bất an. Hôm nay là sinh nhật của Trần Tịch, cô lại trang điểm lộng lẫy, chói sáng như thế này, liệu có chướng mắt quá không?

Cô hoàn toàn không biết rằng Trang Nghi muốn cô rực rỡ chói lọi, càng rực rỡ bao nhiêu càng tốt, càng chói lọi bao nhiêu càng tốt, nhất định phải để cho tất cả mọi người có mặt ở đó đều nhớ đến dung nhan của Hứa Noãn.

Trên đường về, Triệu Triệu dặn đi dặn lại:

- Nhất định không được cho Trang Nghi biết là cô đã gặp Trần Tịch đâu đấy.

Hứa Noãn nhìn Triệu Triệu, ánh mắt đầy nghi ngờ, không biết vì sao cô ta lại nói như vậy.

Triệu Triệu nhìn Hứa Noãn và nói:

- Trong mắt Trang Nghi, cô chỉ là một quân cờ. Cô biết tính Trang Nghi rồi đấy, anh ấy không muốn quân cờ của mình dính lú quá nhiều đến những người xung quanh mình. Hứa Noãn nhìn Triệu Triệu, đột nhiên cô thấy tim mình trĩu nặng - thì ra, tất cả những người bên cạnh Trang Nghi đều biết, Hứa Noãn cô chẳng qua chỉ là một quân cờ trong tay anh ta.

Chỉ vậy mà thôi.

Đưa Hứa Noãn về đến nhà, Triệu Triệu nhìn thấy bé Hứa Điệp bảy tuổi mà không khỏi ngạc nhiên. Cô ta nói với Hứa Noãn nhưng lại giống như là lầm lẫn một mình:

- Cô bé này rất giống với một cô bé mà tôi quen cách đây lâu lắm rồi.

Hứa Noãn cũng ngạc nhiên, rõ ràng là sáng nay Trang Nghi đã bảo Thuận Tử đưa Hứa Điệp đi, vì sao bỗng nhiên con bé lại quay về? Lẽ nào Trang Nghi đột nhiên trở nên nhân từ rồi? Cô vội kéo Hứa Điệp lại, giống như nhìn thấy vật báu bị mất vậy, sau đó cô cười và nói với Triệu Triệu:

- Đây là em gái tôi. Triệu Triệu mỉm cười, không chút nghi ngờ, đột nhiên, một ý nghĩ hết sức kinh khủng nảy ra trong đầu cô, lẽ nào cô bé này chính là con của Hứa Noãn và Trang Nghi? Nhưng cô lập tức nghĩ rằng mình quá nhạy cảm, Trang Nghi mới quen Hứa Noãn bốn năm, mà đứa trẻ này đã lớn như vậy rồi. Trang Nghi không thể xuyên qua quá khứ cùng Hứa Noãn sinh đứa trẻ này được.

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 2.4

Hứa Noãn đang định hỏi Hứa Điệp là Thuận Tử đi đâu? Triệu Tiểu Hùng đi đâu? Vì sao lại ở nhà một mình? Nhưng cô vẫn chưa kịp mở miệng thì Triệu Triệu đã đeo kính lên và nói:

- Không còn sớm nữa, tôi phải đi đây. Trước khi đi, Triệu Triệu quay người lại, nhìn thẳng vào mặt Hứa Noãn và nói:

- Cô đã từng nghĩ đến việc, nếu giúp Trang Nghi hoàn thành kế hoạch của anh ấy thì anh ấy sẽ xử lý cô thế nào chưa?

Lời nói của Triệu Triệu khiến Hứa Noãn sững sờ. Thấy Hứa Noãn cúi đầu, Triệu Triệu vỗ nhẹ vào vai cô, sau đó nhét một tấm danh thiếp cho cô, lên nhìn căn phòng này một chút, sợ rằng sẽ bị camera của Trang Nghi ở một góc nào đó quay lại rồi Mỹ nói:

- Hãy cất tấm danh thiếp này đi, đến ngày đó, tôi sẽ giúp cô rời khỏi nơi đây.

Hứa Noãn kinh ngạc nhìn Triệu Triệu, cẩn thận cầm lấy tấm danh thiếp ấy.

Cô nhìn Triệu Triệu rời đi mà trong lòng thấy vô cùng cảm kích. Cô không biết vì sao mới gặp gỡ một lần mà Triệu Triệu lại muốn giúp mình, nhưng cô biết rằng Triệu Triệu là một người tốt.

Thực ra người tốt cũng có ý đồ riêng. Triệu Triệu làm như vậy chỉ vì một mục đích, đó chính là làm cho Hứa Noãn biến mất khỏi thế giới của Trang Nghi - trước khi anh ta rung động thực sự.

Phụ nữ quả là một loại động vật kỳ lạ. Triệu Triệu có thể chấp nhận Trang Nghi lấy những cô thiên kim tiểu thư giàu có như Trần Tịch hay Lương Tiểu Sáng nhưng cô ta không thể chấp nhận việc Trang Nghi yêu Hứa Noãn, một người phụ nữ đã trải qua biết bao nỗi giày vò, bao phong ba bão táp giống như mình. Vì sao? Chẳng vì sao cả. Có lẽ chỉ là trực giác của một người phụ nữ nói với cô rằng, Trang Nghi lấy Trần Tịch chỉ là một cuộc hôn nhân trên danh nghĩa, nhưng nếu Trang Nghi gắn bó với Hứa Noãn thì nhất định anh ta sẽ trao trọn trái tim mình cho cô ta.

Triệu Triệu không muốn bất kỳ người nào có được trái tim của Trang Nghi.

Buổi tối, khi Trang Nghi đến đón thì Hứa Noãn trong bộ váy dạ hội lộng lẫy đang ngồi trước gương.

Bộ váy dạ hội màu xanh ngọc với đuôi váy dài thướt tha, vừa khít như được may riêng cho Hứa Noãn vậy, để lộ những đường cong mềm mại trên cơ thể cô. Dưới ánh đèn sáng chói của căn nhà này, bộ váy dạ hội màu xanh ngọc chói lóa như một viên kim cương, Hứa Noãn chính là linh hồn của viên kim cương ấy.

Trang Nghi nghĩ rằng Hứa Noãn mặc váy dạ hội sẽ rất đẹp, nhưng anh ta không thể ngờ rằng cô lại đẹp đến như vậy. Trang Nghi ho hai tiếng, Hứa Noãn mới biết anh ta đã đến. Cô quay người lại, cúi đầu, khẽ nép nói:

- Anh Trang. Cái câu “anh Trang” ấy thật gượng gạo. Trang Nghi ngẩng người, anh ta có thể cảm nhận được sự gượng gạo trong cách xưng hô ấy, nhưng anh ta không nghĩ nhiều, chỉ gật đầu rồi nói:

- Ừ, cũng được, không giống như mặc giẻ rách. Hứa Noãn mỉm cười ngượng ngùng, thầm nghĩ, có thể coi đó là lời khen ngợi hiếm có của Trang Nghi được không?

Đột nhiên, Trang Nghi phát hiện Hứa Noãn không làm tóc, mà chỉ thả ra sau. Mái tóc dài óng ả như tơ lụa, tỏa ra hương hoa hồng thơm dịu.

Tuy như vậy cũng rất đẹp nhưng anh ta nghĩ, để như thế thì phí hoài cái cổ nhỏ xinh và những đường nét mềm mại trên bờ vai nhỏ nhắn của cô. Thế là anh ta nhìn món quà mà mình đã chuẩn bị cho Trần Tịch, ngẫm nghĩ một lúc rồi cởi sợi dây màu xanh xinh xắn trên hộp quà.

Anh ta cúi người xuống, dịu dàng vén tóc Hứa Noãn. Những ngón tay dài luồn qua kẽ tóc đen nhánh của cô, giống như một chiếc lược khẽ buộc những sợi tóc ấy lại.

Hứa Noãn ngạc nhiên nhìn Trang Nghi, sự dịu dàng bất ngờ, thân mật bất ngờ của anh khiến tim cô đập thình thịch. Ngón tay nóng ấm của anh chạm vào làn da trắng như sứ của cô khiến cô thấy bối rối.

Lúc Trang Nghi cúi đầu buộc sợi dây xanh xinh xắn vào tóc cô hai người rất gần nhau. Trang Nghi trước mặt như biến thành một con người khác, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, dịu dàng, nhẹ nhàng buộc sợi dây xinh xắn vào mái tóc óng mượt của cô. Khoảnh khắc ấy đẹp như một giấc mơ.

Nhìn Trang Nghi, đột nhiên Hứa Noãn cảm thấy xúc động đến phát khóc.

Cuối cùng, anh ta cột tóc Hứa Noãn lại, dùng sợi dây xinh xắn nhẹ nhàng buộc mái tóc đen nhánh của cô. Tóc vắt nghiêng sang một bên vai của Hứa Noãn, giống như một dòng sông tĩnh lặng đang hát bài hát miên man bất tận. Làn da trắng mịn của Hứa Noãn, chiếc cổ xinh đẹp và phần lưng trắng muốt lộ ra, trông cô thật rực rỡ, thật chói sáng. Đó là thứ ánh sáng rực rỡ và cao quý.

Dường như Trang Nghi rất hài lòng với kiệt tác của mình. Đôi mắt anh nheo lại, tỏ vẻ rất vui, tiện tay bóc hộp quà ném xuống ghế, không định mang nó đi nữa.

Hứa Noãn ngạc nhiên nhìn anh ta và nói:

- Quà của cô Trần... Trang Nghi cười, ánh mắt rất dịu dàng:

- Cô ta chưa bao giờ thiếu quà, cô thiếu một chiếc kẹp tóc. Hứa Noãn cúi đầu, không dám nhìn Trang Nghi. Nói đúng hơn là cô sợ sự dịu dàng của anh ta. Lần nào cũng vậy, sau những lần dịu dàng hiếm có như thế sẽ là sự tàn khốc kinh hoàng hơn, đáng sợ hơn.

Quả nhiên, Trang Nghi không phụ "sự kỳ vọng" của cô. Anh ta dịu dàng hỏi cô:

- Buổi chiều cô gặp Hứa Điệp rồi chứ? Hứa Noãn quay sang nhìn Trang Nghi, không biết anh ta lại định làm gì.

Trang Nghi cười và nói:

- Cô đừng căng thẳng, tôi để cô nhìn thấy nó là vì muốn cô biết rằng, Tiểu Điệp của chúng ta là một cô bé đáng yêu như thế nào. Vì vậy, Hứa Noãn, tối nay cô đừng có làm chuyện gì ngốc nghếch!

Hứa Noãn cảm phần nhìn Trang Nghi, trau mày, giọng nói rất nhỏ, từng chữ, từng chữ xé nát lòng căm phẫn của mình, cô nói:

- Tôi đã nói là sẽ nghe lời anh. Hơn nữa đã bốn năm rồi, đã lúc nào tôi không nghe lời anh chưa? Việc gì anh phải làm khó cho một đứa trẻ?

Trang Nghi khẽ vỗ vai Hứa Noãn và nói:

- Đừng có mà nổi nóng với tôi, tôi không thích dáng vẻ của cô lúc tức giận. Hứa Điệp cũng sẽ không thích đâu. Thuận Tử sẽ cùng nó ngắm sao trên tháp truyền hình.

Anh ta lại một lần nữa dùng Hứa Điệp để uy hiếp cô. Hứa Noãn nhìn Trang Nghi, nước mắt lưng tròng, ánh mắt toát lên nỗi đau khổ và tuyệt vọng.

Trang Nghi quay mặt đi chỗ khác, không để mình nhìn thấy cô khóc. Thực ra, anh cũng không muốn như vậy, chỉ có điều, buổi tối ngày hôm nay quả thực rất quan trọng, quan trọng đến nỗi anh không biết có thể không chế được người con gái tên là Hứa Noãn này không.

[15]

Trang Nghi đưa Hứa Noãn đến biệt thự SPR gần biển của Trần Tử Canh. Phục vụ niềm nở chạy lên trước mở cửa xe.

Lúc Hứa Noãn cúi người bước xuống xe, những người đang nói chuyện vui vẻ bên cạnh đều giật mình ngỡ ngàng. Họ là những doanh nhân thành đạt, không phải là chưa từng gặp người đẹp bao giờ, chỉ có điều, người con gái xinh đẹp trước mắt kia đang tỏa ra thứ ánh sáng giống như mặt trăng khiến họ không khỏi ngạc nhiên.

Trang Nghi xuống xe, Hứa Noãn biết điều khoác tay anh. Trang Nghi cúi đầu, dường như rất hài lòng. Anh ta ghé sát vào tai cô và nói:

- Rất nghe lời, tôi rất thích. Hứa Noãn không để ý đến anh ta. Trang Nghi vừa chào hỏi người khác vừa thăm thì nói những lời cay nghiệt với Hứa Noãn:

- À, Hứa Noãn à, tôi thấy, bộ mặt lạnh lùng vạn kiếp không đổi này của cô quả là thích hợp với những chỗ như thế này, không cần tốn quá nhiều công sức cũng có thể hờ hững được như thế.

Hứa Noãn vẫn không nói gì. Trang Nghi nói:

- Nếu cô thích im lặng, vậy thì hôm nay hãy cứ im lặng như thế này cho tôi. - Nói đến đây, Trang Nghi gật đầu với người bên cạnh, chào hỏi nhiệt tình, sau đó lại lạnh lùng nói với Hứa Noãn - Hãy nhớ lời tôi nói, giữ im lặng là tốt. Dù cô nhìn thấy ai, nhìn thấy cái gì, xảy ra chuyện gì, bắt đầu từ lúc này,

không được phép lên tiếng. Nếu không, tôi sẽ không đảm bảo an toàn cho Hứa Điệp.

Hứa Noãn thấy tim mình quặn thắt, cô thầm nghĩ, Trang Nghi, anh đúng là một con quỷ!

Trang Nghi nhìn Hứa Noãn một lúc rất lâu, dường như đang hạ quyết tâm vậy, anh ta nói:

- Bây giờ tôi có thể nói cho cô biết, tôi giữ cô bốn năm, rốt cuộc là cần cô giúp tôi làm gì. Tôi sẽ đưa cô đi gặp người đó. Từ nay về sau, nhiệm vụ của cô là làm cho người này biến mất khỏi thành phố này theo sự sắp đặt của tôi.

Hứa Noãn nghĩ bụng, chẳng phải anh biết giết người sao? Anh muốn anh ta biến mất, vì sao không giết anh ta?

Trang Nghi cười và nói:

- Cô đang nghĩ, vì sao tôi không giết anh ta, đúng không? Tôi nói rồi, tôi là người làm ăn đàng hoàng, không phải là sát thủ.

Hứa Noãn không nói gì, nghĩ bụng, người làm ăn đàng hoàng? Anh thật là hài hước.

Trang Nghi nói:

- Những gì tôi nói, cô hiểu rồi chứ? Hứa Noãn nhìn anh ta và nói:

- Ý của anh là muốn tôi dùng mỹ nhân kế? Trang Nghi cười khẩy, ngăm nghía Hứa Noãn rồi khinh bỉ nói:

- Dựa vào cô? Lòng tự tôn của Hứa Noãn lại một lần nữa bị chà đạp. Cô thầm cầu nguyện, dù người đàn ông độc ác này muốn cô giúp anh ta làm hại ai thì xin người đó hãy tha thứ cho cô, nếu không phải vì Hứa Điệp thì quả thực cô sẽ không bao giờ trở thành đồng bọn của tên ác quỷ này.

Khi Trang Nghi đưa Hứa Noãn vào hội trường, anh ta nói:

- Thôi, bắt đầu từ bây giờ, cô không được phép nói nữa. Hứa Noãn yên lặng nhìn anh ta, trầm lặng, không đáp lời. Đúng như anh ta kỳ vọng, tất cả mọi người trong hội trường đều hết sức bàng hoàng, đều hướng ánh nhìn về cô gái xinh đẹp giống như nữ thần mặt trăng này vậy. Hứa Noãn đi cạnh Trang Nghi, anh ta ghé sát vào tai cô nói một câu giống như ra lệnh vậy:

- Cười lên! Tuy trong lòng Hứa Noãn hận anh ta thấu xương nhưng lại ngoan ngoãn nờ nụ cười tươi tắn say đắm lòng người. Nụ cười ấy giống như sóng biển lúc nửa đêm, khiến người ta phải trào dâng sóng lòng.

Chắc chắn Hứa Noãn không biết rằng, khi cô bước chân vào cái hội trường này, trong đám đông ấy, có một đôi mắt đang chăm chăm nhìn về phía cô, từ ngạc nhiên đến kinh hoàng, từ kinh hoàng đến hốt hoảng. Cuối cùng, chủ nhân của đôi mắt ấy, ánh mắt trở nên thật lạnh lùng, ác nghiệt, anh ta lập tức gọi đệ tử, dặn dò vài câu...

Trang Nghi chào hỏi những người quen trong hội trường nhưng ánh mắt thì không ngừng kiếm tìm con mồi.

Lúc ấy, Hứa Noãn mới phát hiện Lý Lạc có mặt ở đó. Anh ta ngồi trên xe lăn, trên mặt còn có vài “miếng vá”. Hứa Noãn giật nảy mình, vội hỏi Trang Nghi:

- Lý Lạc chưa chết? Trang Nghi nhìn cô, lạnh lùng nói:

- Tôi đã nói rồi, tối nay cô không được mở miệng. Hứa Noãn thầm nghĩ, không cho tôi nói, vậy anh đưa tôi đến đây làm gì? Thà rằng anh mang ánh của tôi mà treo lên cánh tay ấy. Chỉ có điều, phản kháng vẫn chỉ là phản kháng, chỉ có thể giằng xé trong lòng. Cô quyết tâm ngậm chặt miệng.

Thì ra Lý Lạc không chết. Đúng lúc ấy, đột nhiên Trang Nghi vòng tay qua sau ô eo Hứa Noãn, anh ta cúi đầu, mỉm cười, giống như cây anh túc trong bóng đêm vậy. Anh ta nói:

- Hứa Noãn, đi thôi, chúng ta đi gặp một người. Người đàn ông trước mặt, bảnh bao trong bộ comple màu xanh biếc, yên lặng đứng một bên trong hội trường, giống như mặt biển thâm lặng. Khung cảnh nao nức trước mắt khiến anh ta giống như một cái bóng cô đơn. Trên khuôn mặt tuấn tú ấy là nụ cười dịu dàng, lông mày đẹp như tranh vẽ - khuôn mặt ấy mới thân thuộc làm sao, trong những năm tháng trước khi bước sang tuổi mười sáu, cô đều ở bên anh ấy, đắm chìm trong nụ cười ấm áp như ánh mặt trời của anh ấy, đắm chìm trong tình yêu vô hạn mà anh ấy dành cho mình.

Trái tim Hứa Noãn như bị bấm vụn thành từng mảnh. Mặt cô tái nhợt, chân tay lạnh toát, nếu không phải Trang Nghi đỡ thì cô lẽ cô gục ngã mất.

Mạnh Cẩn Thành. Rõ ràng là Mạnh Cẩn Thành! Rõ ràng là Mạnh Cẩn Thành đã mất tích thần bí bảy năm trước!

Không! Không! Không! Nhất định là nhận nhầm người. Nhất định chỉ là một người rất giống với Mạnh Cẩn Thành. Anh ta không phải là Mạnh Cẩn Thành. Sao anh ta có thể là Mạnh Cẩn Thành được?

Rõ ràng Mạnh Cẩn Thành là một chàng ngọc, là một người mà mỗi lần cười đều chảy nước miếng, sao có thể bảnh bao, phong độ đứng ở đây như thế được? Hơn nữa bên cạnh anh ta còn có biết bao người vây quanh.

Sự lạnh buốt trong lòng bàn tay của Hứa Noãn truyền sang tay Trang Nghi, anh ta nhìn cô, cười khẩy và nói:

- Quả nhiên là một ngày làm vợ chồng, ân nghĩa đến trăm năm.

Hứa Noãn ngẩng người nhìn Trang Nghi, có thể coi đây là đáp án mà anh ta muốn nói với cô không? Anh ta muốn nói với cô rằng, không sai, Hứa Noãn, người đàn ông này chính là người mà cô ngày đêm nhớ mong, người đã mất tích bảy năm - Mạnh Cẩn Thành.

Hứa Noãn ai oán nhìn Trang Nghi, khoảnh khắc ấy, dường như cô đã hiểu vì sao anh ta lại muốn cô đối phó với Mạnh Cẩn Thành. Lẽ nào trên thế gian này còn có người đàn ông khác đối xử với cô như Mạnh Cẩn Thành? Lẽ ra cô nên sớm nghĩ đến điều này, trên thế gian này không có người thứ hai yêu cô hơn cả tính mạng của mình như Mạnh Cẩn Thành. Hứa Noãn thấy mình sắp tắc thở.

Lúc ấy, cô như phát điên lên trong ý nghĩ muốn chạy trốn khỏi hiện trường, chạy trốn khỏi ánh nhìn của người đàn ông rất có thể là Mạnh Cẩn Thành này.

Cô bây giờ, toàn thân nhơ bẩn không thể gột sạch, đã không thể đối diện với chàng trai trong sáng và những năm tháng thuần khiết ấy nữa.

Mặc dù, cô đã từng ảo tưởng không biết bao nhiêu lần rằng có thể gặp lại Mạnh Cẩn Thành, nhưng trong hoàn cảnh này, không nên gặp nhau thì tốt hơn.

Gặp nhau rồi, nếu nhận ra nhau thì biết nói gì đây? Nói nỗi nhục nhã và đau đớn bao năm nay sao? Để lại có thêm một người trên thế giới này chứng kiến nỗi đau của mình sao? Hơn nữa, người này lại là người thân nhất của mình. Huống hồ, bây giờ mình còn là một quân cờ mà Trang Nghi mang đến trước mặt anh, muốn làm hại anh.

Hứa Noãn hoảng loạn quay người, muốn chạy trốn. Trang Nghi nắm chặt cổ tay cô, ánh mắt của anh ta toát lên vẻ dữ dằn và bi ối. Anh ta hạ thấp giọng, thấp đến nỗi chỉ có cô mới nghe tiếng:

- Tôi nay sao rất đẹp, chắc là Tiểu Diệp thích lắm. Hứa Noãn biết, Trang Nghi đang uy hiếp cô, không để cô làm chuyện bỏ trốn ngốc nghếch.

Nước mắt lại trào lên trong đôi mắt tê dại ấy. Cô rom róm nước mắt, lặng lẽ nhìn Mạnh Cẩn Thành, vào cái khoảnh khắc mà không thể chạy trốn này, cô thực sự rất mong, rất mong anh ta chỉ là một người giống Mạnh Cẩn Thành mà thôi. Nhưng trong lòng cô lại rất mâu thuẫn, cô rất mong người đàn ông trước mặt là Mạnh Cẩn Thành. Cô ngây thơ nghĩ rằng, nếu là Mạnh Cẩn Thành thì anh ấy sẽ nhận ra mình trong biển người này, sau đó sẽ đưa cô và Hứa Diệp rời khỏi tên ác quỷ Trang Nghi.

Trái tim Hứa Noãn tan nát trong sự đấu tranh của hai ý nghĩ mâu thuẫn - cô muốn trốn chạy cuộc gặp gỡ vô vọng với Mạnh Cẩn Thành nhưng lại mong chờ sau khi nhận ra mình, anh sẽ mang lại cho cô hy vọng mới.

Trang Nghi nhìn thấu tâm can Hứa Noãn, chỉ có điều, anh ta cười khinh bỉ và nói:

- Một Hứa Noãn nhỏ bé như cô, lẽ nào có thể thoát khỏi được bàn tay của tôi?

Anh ta kéo Hứa Noãn đi lên phía trước, giống như điều khiển một con búp bê vậy, sau đó bắt tay người đàn ông kia và nói:

- Anh Cẩn Thành, lâu lắm không gặp. Trang Nghi vừa nói dứt lời, Hứa Noãn gần như ngất đi. Đúng là chú út Mạnh Cẩn Thành. Tên Trang Nghi bắt nạt, cuối cùng đã cho cô câu trả lời.

Cô đau xót nhìn Mạnh Cẩn Thành, không biết vì sao vận mệnh lại đùa giỡn với cô như vậy.

Lúc ấy cô không thể chạy trốn, chỉ có thể mong đợi Mạnh Cẩn Thành nhận ra mình, sau đó sẽ đưa mình và Hứa Diệp thoát khỏi âm mưu nham hiểm này.

Cô không mong muốn Hứa Diệp bị Trang Nghi hãm hại, nhưng càng không muốn mình làm hại Mạnh Cẩn Thành.

Nước mắt lại dâng trào trên khóe mi, Hứa Noãn ai oán nhìn Mạnh Cẩn Thành, chờ đợi sự ngạc nhiên và kinh hoàng trên khuôn mặt anh, chờ đợi nỗi xót thương trào dâng trong đôi mắt anh, chờ đợi anh gọi tên cũ của mình...

Mạnh Cẩn Thành mỉm cười, ánh mắt có chút gì đó mơ hồ, thỉnh thoảng lại nháy mắt, nháy qua mặt Hứa Noãn. Anh nhận ra tiếng Trang Nghi, mỉm cười và nói- Trang Nghi, lâu lắm không gặp. Trang Nghi cười và nói:

- Cẩn Thành à, tôi trông anh hôm nay hai mắt tê dại, lẽ nào gần đây cậu được em nào, “hoạt động” tích cực quá?

Trợ lý Hạ Lương đứng cạnh Mạnh Cẩn Thành biết Trang Nghi là một người khó đối phó, hơn nữa từ trước đến nay đều đối đầu với Mạnh Cẩn Thành, vì vậy vội vàng đi lên trước giải nguy cho ông chủ:

- Gần đây bệnh mắt của cậu chủ nhà chúng tôi lại tái phát, mong ông chủ Trang lượng thứ.

Hứa Noãn đứng ngây một chỗ như bị sét đánh vậy. Trang Nghi nhìn Mạnh Cẩn Thành, mỉm cười miễn cưỡng rồi nói:

- mấy hôm trước bận quá, vốn dĩ rất muốn đến thăm anh. Anh biết đấy, từ sau khi anh rút lui khỏi vụ làm ăn ở Quảng Châu lần trước, một mình tôi chèo chống thật vất vả. Anh Cẩn Thành, không phải vì bị tôi cướp mất vụ làm ăn ở châu Âu mà tức giận đến nỗi ảnh hưởng đến mắt đấy chứ? Thực ra mọi người nên cùng nhau phát tài.

Dường như Mạnh Cẩn Thành không hề tức giận, thản nhiên cười và nói:

- Anh Trang không phải là người kiếm được vụ làm ăn nhỏ mà đắc chí đến thế chứ?

Trang Nghị cười và nói:

- Vụ làm ăn lớn hay nhỏ tôi đều muốn kiếm được, sau này cần anh Cẩn Thành chỉ bảo. - Nói xong, anh ta quay sang nói với trợ lý Hạ Lương đứng cạnh Mạnh Cẩn Thành, - sau này đừng có mà suốt ngày cậu chủ cậu chủ nữa, dù thế nào thì anh Cẩn Thành cũng là nhân vật tiếng tăm của tập đoàn Thượng Khang, cậu hét như thế sợ người khác không biết anh ấy dựa vào cha nuôi giàu có mà phát tài à? Nếu tôi có một trợ lý xui xẻo như thế này thì tôi đã sa thải từ lâu rồi. Thế mới nói anh Cẩn Thành rất biết kiềm chế. Phải biết kiềm chế, ít tức giận thì bệnh mắt mới phục hồi nhanh được.

Mạnh Cẩn Thành cười và nói:

- Cảm ơn những lời nói tốt đẹp của anh. Lúc ấy, Trang Nghị quay sang nhìn Hứa Noãn, ánh mắt như đang trêu ngươi, muốn ám chỉ rằng: Sao? Không phải là cô đã quá hạ thấp IQ của tôi rồi đấy chứ? Nếu không phải biết bệnh mắt của Mạnh Cẩn Thành tái phát thì hôm nay tôi sẽ không để cô xuất hiện trước mặt anh ta. Biết thế nào là dù có gặp lại thì cũng như không quen chưa? Chính là nó đấy.

Anh ta mỉm cười, đẩy Hứa Noãn đang nước mắt lưng tròng, đắm chìm trong nỗi kinh hoàng đến trước mặt Mạnh Cẩn Thành, đưa tay cô ra trước mặt anh rồi cười và nói:

- Đây là bạn gái của tôi, Hứa Noãn. Nếu không phải vì bệnh cũ tái phát thì chắc chắn anh sẽ ngã ngửa trước vẻ đẹp của cô ấy.

Mạnh Cẩn Thành cười, lịch sự nói:

- Hứa Noãn, chào cô. Rất nhiều người đều nói hôm nay Trang Nghị dẫn theo một cô gái xinh đẹp như nữ thần mặt trăng đến đây. - Nói xong, anh ta cúi người, khẽ hôn lên tay cô. Một cái hôn nhẹ nhàng, đôi môi ấm áp như ánh mặt trời, chiếu sáng đôi mắt của cô, nhưng cuối cùng lại vụt tắt - Anh không nhìn thấy cô, trong cái đêm tối lung linh chói lọi này, anh không nhìn rõ mặt cô.

Hứa Noãn thấy tắc nghẹn ở cổ họng, giống như bị thiêu đốt vậy, cuối cùng cô đã hiểu, Trang Nghị, anh là một con ác quỷ, một con ác quỷ không hơn không kém!

Trang Nghị mỉm cười với Mạnh Cẩn Thành và nói:

- Dây thanh của cô ấy bị hỏng, bác sĩ không cho cô ấy nói. Hứa Noãn nhìn Mạnh Cẩn Thành, thốn thức, nghẹn ngào, nhìn đến nỗi trợ lý Hạ Lương đứng cạnh anh cũng cảm thấy kỳ lạ.

Trang Nghị nhìn cô, linh cảm có chuyện xấu, vội cất cao giọng Lạc nói:

- Hứa Noãn, đừng trẻ con như thế, chẳng phải là chỉ mất một chiếc nhẫn kim cương năm cara thôi sao? Anh mua cho em cái khác là được chứ gì. Em thích hình vuông, hình tròn hay hình trái tim... kể cả hình hoa lan hồ điệp anh cũng mua cho em.

Hồ Diệp. Anh ta uy hiếp cô mà không hề để lộ một dấu vết gì. Để cô không tự thiêu mình, không tùy tiện mở miệng, càng không được tìm cách gây sự chú ý của Mạnh Cẩn Thành - trừ phi, trừ phi cô muốn tới nay Hứa Diệp sẽ rơi xuống giống như một con bướm gãy cánh.

Hứa Noãn thấy họng mình rùng rợn như bị lửa thiêu đốt, dù rằng bao nhiêu năm nay cô đều ở trong nước sôi lửa bỏng, nhưng cô chưa bao giờ đau đớn như hôm nay - một bên là Hứa Diệp, một bên là Mạnh Cẩn Thành.

Cô thấy Trang Nghị giống như một con ác quỷ đang giăng một cái bẫy mà cô không thể nhìn thấy được.

[16]

Mười năm sinh tử miên man, Lòng xuân khôn dứt muôn ngàn ái ân.

Quan san vạn dặm cô phần, Thê lương tình ấy phân trần nơi đâu. Tương phùng chẳng nhận được nhau, Tóc xanh mặt ngọc đượm màu phong sương.

Đêm mơ về lại cố hương, Thấy em hiền vắng soi gương chải đầu.

Nhìn nhau không nói một câu, Áo xanh ướt đầm lệ sầu chứa chan. Biết khi trăng chiếu thông ngàn, Đoạn trường chôn ấu gặp nàng được chăng?

Dưới sự hộ tống của trợ lý, Mạnh Cẩn Thành lặng lẽ rời khỏi ánh đèn rực rỡ và không khí ồn ào, đi ra ngoài ban công, ngẩng mặt đón gió. Chẳng qua chỉ cách một bức tường, một nhóm người huyền ảo, một người cô đơn. Không biết vì sao đột nhiên anh lại nhớ đến bài thơ này, nhớ đến Nguyễn Nguyễn.

Bao nhiêu năm nay, từ khi ngồi lên ghế tổng giám đốc của tập đoàn Thượng Khang, anh đã đi tìm Nguyễn Nguyễn. Nhưng không có bất kỳ tin tức nào của cô ấy. Thông tin duy nhất mà anh biết chính là vào cái đêm động phòng năm ấy, vì muốn thỏa ước nguyện của cô và cậu cháu Mạnh Cổ anh đã lặng lẽ rời bỏ làng Hoa Đào, vì sự ra đi của anh mà cô gái đáng thương này đã phải nếm trải biết bao đau khổ - Rất nhiều người nói, Nguyễn Nguyễn vì muốn cao chạy xa bay với Mạnh Cổ mà hại chết Mạnh Cẩn Thành. Tin đồn khắp nơi đến tai anh: cô bị lừa hoang, cô bỏ đi theo một chàng trai tên là Triệu

Tiểu Hùng, cũng có người nói cô đã trốn đi, chết vì khó đẻ... Nghĩ đến đây, Mạnh Cầm Thành thấy mắt cay cay. Bảy năm rồi. Nguyễn Nguyễn. Sinh từ miền man. Em bây giờ có hạnh phúc không? Có người bảo vệ, yêu thương em không? Hay là em thực sự đã không còn trên thế gian này giống như người ta đã nói.

Mạnh Cầm Thành khẽ thở dài một tiếng. Trợ lý Hạ Lương của anh vốn là người láu táu. Anh ta không kìm được nói xen vào:

- Cậu chủ, sao cậu không vào nói chuyện với cô Trần Tịch, ai cũng biết mục đích ông Trần tổ chức bữa tiệc sinh nhật này... Có điều, cậu chủ, cậu nói xem, lần này Trang Nghi định giờ trò gì, rõ ràng là đến dự sinh nhật của cô Trần Tịch mà lại còn dẫn theo một cô gái xinh đẹp như thế, chẳng phải anh ta cũng rất muốn kết thân với ông Trần sao...

Mạnh Cầm Thành cười và nói:

- Có lẽ Trang Nghi đã yêu cô gái đó, anh ta muốn nhân dịp này bày tỏ thái độ của mình với ông Trần.

Hạ Lương bĩu môi và nói:

- Tôi thấy Trang Nghi không phải là người đơn giản như thế. Có điều, cậu chủ ạ, cô gái đó thực sự rất đẹp, giống như tiên nữ vậy, nếu cậu mà gặp thì cũng rung động.

Rung động? Mạnh Cầm Thành cười, ngoài Nguyễn Nguyễn, anh còn có thể rung động trước ai đây?

Hạ Lương như chợt nhớ ra điều gì đó, vội nói:

- Cậu chủ, có một điều rất lạ là cô gái ấy nhìn cậu với ánh mắt rất đau khổ, ánh mắt ấy ẩn chứa nỗi oán hận lớn lao, dường như có thể xé nát tim gan người khác.

Mạnh Cầm Thành có chút ngạc nhiên, anh cười và nói:

- Chẳng phải là Trang Nghi đã nói rồi sao, mắt chiếc nhẫn kim cương năm cara, bất kỳ cô gái nào cũng tiếc đến phát điên. Hạ Lương vẫn muốn nói tiếp nhưng anh ta vừa nói được hai chữ thì Mạnh Cầm Thành đã lắc đầu và nói:

- Tôi thấy hơi mệt, mắt rất đau, muốn nghỉ một chút. Hạ Lương đành phải ngậm miệng, quay mặt lại thì nhìn thấy một cái bóng yêu kiều, thướt tha đang tiến gần về phía ban công.

Sở dĩ Hứa Noãn chạy ra ban công là vì Trang Nghi bị Trần Tử Canh kéo đi. Ông ta muốn anh ta nói chuyện với Trần Tịch.

Trần Tử Canh nhìn Hứa Noãn rồi hỏi Trang Nghi:

- Cô đây là thiên kim nào vậy? Trang Nghi cười và nói:

- Em họ tôi. Dường như Trần Tử Canh rất hài lòng với câu trả lời đó. Hiện nay, ông ta chỉ để ý hai người trẻ tuổi tài cao là Trang Nghi của tập đoàn Thịnh Thế Hòa Phong và Mạnh Cầm Thành của tập đoàn Thượng Khang. Hai người này không chỉ môn đăng hộ đối mà còn nho nhã, lịch sự.

Ưu điểm của Trang Nghi là xuất thân danh giá, phong độ, quả quyết, nhược điểm là hành sự không linh hoạt, hơn nữa rất khó đoán được anh ta đang nghĩ gì. Ưu điểm của Mạnh Cầm Thành là thật thà, nhân hậu, xử lý mọi chuyện rất nhẹ nhàng, nhược điểm là xuất thân không tốt, hơn nữa lại thường bị mù tạt thời vì bệnh cũ tái phát.

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 2.5

Tối hôm nay, đột nhiên cô cháu gái tự kỷ lại mở miệng hỏi Trang Nghi khiến ông ta ngẫm nghĩ rằng Trần Tịch có chút hứng thú với anh ta.

Chỉ có điều, gia sản nhà họ Trần cuối cùng được giao cho ai không phải do hứng thú của Trần Tịch quyết định. Trần Tử Canh muốn cân nhắc kỹ càng. Vì vậy ông ta nhiệt tình mời Trang Nghi đến ngồi với Trần Tịch, sau đó ông ta sẽ đi tìm Mạnh Cầm Thành nói chuyện.

Trang Nghi không hề có chút chuẩn bị nào mà bị Trần Tử Canh kéo đi, trước khi đi, anh ta nhìn Hứa Noãn, ánh mắt toát lên vẻ uy hiếp đáng sợ.

Hứa Noãn đau xót kiếm tìm hình bóng của Mạnh Cầm Thành trong đám đông. Nhưng cô cũng biết rằng hôm nay mình không thể nhận mặt anh ấy, nếu không, Trang Nghi sẽ ra tay với Tiểu Điệp. Nghĩ đến đây, cô cảm thấy vô cùng đau khổ.

Cô đứng cô đơn một mình trong hội trường, giống như một con chim nhạn lẻ loi giữa những câu chuyện thực dụng của giới kinh doanh. Vì vậy, cô rời

khỏi hội trường, đi về phía ban công.

Khi nhìn thấy hình bóng của người đàn ông trong bộ com- ple xanh biếc dưới ánh đèn mờ ảo, Hứa Noãn sững người lại. Cô không ngờ rằng mình lại gặp Mạnh Cẩn Thành, người rất căm ghét những buổi tiệc như thế này ở ban công. Anh cô đơn đứng đó, đôi mắt ẩn chứa nỗi đau khổ và tuyệt vọng, dường như đang nghĩ gì đó.

Hứa Noãn đau xót nhìn anh, anh và cô chỉ cách nhau mười mét, nhưng cô lại không thể đi đến trước mặt anh, không thể gọi anh là chú út Cẩn Thành như trước đây.

Cô không kim được nước mắt. Một bên là Mạnh Cẩn Thành, người thân nhất của cô, một bên là Tiểu Diệp, người mà cô yêu nhất. Cô không thể và cũng không muốn nhìn thấy người nào bị hại, nhưng tên ác quỷ Trang Nghị lại đưa cô vào tình thế tiến thoái lưỡng nan này, bắt cô phải chọn.

Trợ lý Hạ Lương của Mạnh Cẩn Thành cảm thấy ngạc nhiên khi nhìn thấy Hứa Noãn với khuôn mặt ướt nhòa. Anh ta vội nói với Mạnh Cẩn Thành:

- Cậu chủ, bạn gái của Trang Nghị cũng ở ban công. Cô ta đang khóc lóc rất thảm thương. Trời ơi, xem ra chiếc nhẫn kim cương năm cara ấy quả thực khiến người phụ nữ này mất hết hồn vía...

Mạnh Cẩn Thành có chút ngạc nhiên, anh quay mặt lại, nhìn về phía Hứa Noãn. Một lúc lâu sau, không biết vì tò mò hay tốt bụng mà anh bảo Hạ Lương đỡ mình rồi từ từ đi về phía Hứa Noãn.

Hứa Noãn thấy vậy, vội quay đầu lại. Cô muốn bỏ chạy, bởi cô sợ rằng mình sẽ không kiềm chế được mà bật khóc.

Nhưng đuôi váy của cô bị móc vào tấm ván in chống mục trên ban công, chỉ nghe thấy tiếng thứ gì đó rách toạc, cô ngã nhào xuống đất.

Theo bản năng, Mạnh Cẩn Thành đi theo hướng có tiếng động, nhanh chóng đi lên trước, đỡ lấy cô.

Hứa Noãn lấy lại bình tĩnh, vội vùng vẫy khỏi vòng tay của anh, giữ khoảng cách với anh. Cô nhìn chiếc đuôi váy rách tả tơi mà thấy vô cùng đau đớn. Có lẽ đó là điềm báo cho cô và Mạnh Cẩn Thành, hay nói đúng hơn là cô và những gì đã qua vĩnh viễn không bao giờ lành lại được.

- Cô Hứa. - Mạnh Cẩn Thành gọi tên cô, cô gái thần bí, trầm lặng giống như không khí.

Tiếng gọi khe khẽ ấy của Mạnh Cẩn Thành khiến Hứa Noãn đang quay người bước đi bỗng đứng ngây người ở đó. Cô ngẩng người nhìn Mạnh Cẩn Thành đang bước lại gần, gió thổi bay tóc anh, để lộ cái trán đầy đặn, ánh mắt của anh như đang tìm kiếm thứ gì đó, ánh mắt ấy thật dịu dàng.

Nước mắt của Hứa Noãn tuôn như mưa. Cô không thể lên tiếng, cô không dám lên tiếng. Cô sợ mình lên tiếng rồi, Mạnh Cẩn Thành sẽ nhận ra giọng nói của cô, vậy thì Tiểu Diệp của cô sẽ biến mất khỏi thế giới này vì phút nhất thời kích động đó. Cô căm hận Trang Nghị đến thấu xương, chỉ muốn phanhtay xé xác anh ta.

Hạ Lương thì thầm:

- Cậu chủ, cô gái này không cầm được nước mắt, năm cara quả là...

Mạnh Cẩn Thành lấy trong túi chiếc khăn mùi soa, nhẹ nhàng đưa về phía Hứa Noãn và nói:

- Gió rất to, khóc sẽ làm tổn thương da. Hứa Noãn lặng lẽ cầm lấy chiếc khăn, hòng cô đau đớn như bị vút trong đồng lửa vậy.

Cô quay người, muốn rời đi, cô sợ mình nhất thời không kiềm chế được sẽ ôm lấy Mạnh Cẩn Thành gào khóc, khóc cho sự bất hạnh của mình, khóc cho nỗi đau của mình suốt bao năm nay.

Mạnh Cẩn Thành cúi đầu, mỉm cười và nói:

- Nghe nói cô Hứa bị mất chiếc nhẫn kim cương rất quan trọng?

Hứa Noãn quay đầu nhìn Mạnh Cẩn Thành. Cô và anh chỉ cách nhau khoảng cách đúng một câu trả lời. Nhưng khoảng cách khi cô mở miệng nói một câu thôi thì lại xa như cách một đời người.

Mạnh Cẩn Thành cười. Bỗng nhiên anh muốn an ủi cô. Anh cũng không biết vì sao mình lại nói với người con gái không quen biết những lời như vậy. Có lẽ tối nay anh thấy cô đơn. Anh nói:

- Tôi cũng mất một thứ rất quan trọng, bảy năm rồi. Tôi đi tìm cô ấy, nhưng không tìm thấy. Thực ra, mất đi một thứ gì đó là một chuyện rất đau khổ, nhưng mất đi một người bạn sẽ đau khổ gấp vạn lần, bởi tôi vĩnh viễn không biết được cô ấy ở đâu, có sống tốt hay không. Cô Hứa, Trang Nghị sẽ mua kim cương cho cô. Trên thế gian này vẫn còn có thứ thay thế được. Còn thứ mà tôi đã mất, e rằng không ai có thể thay thế được... vì vậy, cô đừng quá đau lòng. Trên thế gian này, vĩnh viễn có người疼thâm hơn cô...

- Cẩn Thành, anh quả là biết dỗ dành người khác. - Trang Nghị vừa cười vừa đi đến.

Sau khi rời khỏi chỗ Trần Tịch, Trang Nghị vội vàng tìm kiếm Hứa Noãn. Nhân viên phục vụ trong hội trường nói với anh ta rằng có thể cô Hứa ở ngoài ban công. Thế là anh ta nóng lòng chạy ra, đúng lúc nhìn thấy Mạnh Cẩn Thành đang an ủi Hứa Noãn.

Hứa Noãn hốt hoảng nhìn Trang Nghi, ánh mắt ẩn chứa sự sợ hãi. Cô sợ rằng anh ta sẽ hiểu lầm rằng cô và Mạnh Cẩn Thành nói chuyện với nhau.

Trang Nghi mỉm cười và cô thấy yên tâm, anh ta hiểu rằng cô sẽ không bắt chấp an nguy của Hứa Điệp, nếu không, bốn năm nay cô sẽ không cam chịu số phận mà nghe theo sự sắp đặt của mình.

Mạnh Cẩn Thành vừa nghe thấy giọng nói của Trang Nghi, liền cười và nói:

- Hình như cô Hứa vẫn đang buồn vì chuyện mất kim cương. Trang Nghi cười và nói:

- Tôi sẽ an ủi cô ấy, không cần anh Mạnh bận tâm. - Nói xong anh ta cởi áo khoác, khoác lên vai Hứa Noãn, cố tỏ vẻ trách yêu:

- Trời lạnh, cẩn thận bị cảm. - Sau đó anh ta quay sang mỉm cười với Mạnh Cẩn Thành và nói:

- Chúng tôi xin cáo từ. Mạnh Cẩn Thành gật đầu. Hứa Noãn lưu luyến quay đầu nhìn Mạnh Cẩn Thành. Trang Nghi không vui chút nào, anh ta sa sầm mặt mày, giọng nói lạnh như băng, hăm hứ một tiếng rồi nói:

- May mà anh ta chỉ là Mạnh Cẩn Thành đã bị cô bỏ rơi. Nếu cô gặp Mạnh Cổ, người yêu thời thanh mai trúc mã của mình thì không biết là sẽ chết đi sống lại thế nào.

Nói xong anh ta lại liếc nhìn đuôi váy của cô, lạnh lùng cười một tiếng, sau đó quay sang nhìn cô, giống như nhìn kẻ thông dâm trên giường vậy. Anh ta không nói những lời cay nghiệt, nhưng ánh mắt khinh bỉ ấy khiến người ta đau lòng hơn cả những lời cay nghiệt.

Hứa Noãn đau đớn nhìn Trang Nghi, mặt anh ta vô cùng lạnh lùng.

Sau khi Hứa Noãn bị Trang Nghi đưa đi, đột nhiên Mạnh Cẩn Thành có cảm giác hụt hẫng không thể diễn tả thành lời. Không biết vì sao, trong đầu anh lại hiện lên bài thơ lúc trước:

Mười năm sinh tử miên man, Lòng xuân khôn dứt muôn ngàn ái ân. Quan san vạn dặm cô phần, Thê lương tình ấy phân trần nơi đâu.

Tương phùng chẳng nhận được nhau, Tóc xanh mặt ngọc đượm màu phong sương.

Đêm mơ về lại cố hương, Thấy em hiền vắng soi gương chải đầu. Nhìn nhau không nói một câu, Áo xanh ướt đầm lệ sầu chứa chan. Biết khi trăng chiếu thông ngàn, Đoạn trường chốn ấy gặp nàng được chăng?

Bỗng nhiên, sau lưng anh vang lên giọng nói khe khẽ của một chàng trai trẻ:

- Ay, chú út, sao chú lại ở đây? Cháu tìm khắp nơi mà không thấy chú.

[17]

Mạnh Cẩn Thành vội quay đầu lại, mỉm cười với chàng trai ấy và nói:

- Mạnh Cổ, sao cháu lại đến đây? Mạnh Cổ bước lên trước rồi nói:

- Chú có bệnh mắt, cháu không yên tâm để chú đến bữa tiệc một mình.

Mạnh Cẩn Thành cười và nói:

- Nhất định là ông bảo cháu đến, đúng không? Mạnh Cổ còn trẻ, thật thà, thẳng thắn, chưa đánh đã khai:

- Đúng vậy, ông lo chú tránh không gặp Trần Tịch... chú biết đấy, ông rất muốn thông gia với nhà họ Trần, vì vậy, ông bảo cháu đến giám sát chú.

Mạnh Cẩn Thành thở dài và nói:

- Từ trước đến nay chú vốn không có cảm tình gì với những cuộc hôn nhân như thế này... - Đối với anh, hôn nhân hông có tình yêu không chỉ khiến anh đau khổ mà còn khiến Trần Tịch đau khổ.

Mạnh Cổ cười và nói:

- Chú út, nếu nhà họ Trần đề nghị kết thông gia thì sao? Lẽ nào chú còn có thể từ chối? Chú không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho ông và tập đoàn Thượng Khang chứ?

Mạnh Cẩn Thành thở dài, không nói gì. Thực ra nếu nhà họ Trần có lòng thì chắc chắn anh sẽ không từ chối. Chỉ có điều, bảo anh chủ động tranh giành người mà anh không yêu thì anh không thể làm được...

Nghĩ đến đây, anh chợt nhớ đến chuyện khác, vội hỏi Mạnh Cổ:

- À, đúng rồi, gần đây cháu hỏi thăm tin tức về Nguyễn Nguyễn, có thông tin gì mới không?

Ánh mắt của Mạnh Cổ ánh lên nỗi bi thương thâm kín, anh lắc đầu và nói:

- Cháu cũng không biết có thể tìm thấy cô ấy được nữa không.

Hai người đều im lặng. Lúc ấy, Hạ Lương nhìn thấy sợi dây lụa màu xanh dưới đất, vội nhặt lên đưa cho Mạnh Cẩm Thành và nói:

- Cậu chủ, đây buộc tóc của cô Hứa. Mạnh Cổ vội cầm lấy sợi dây, ngắm nghía một lúc rồi đưa cho Mạnh Cẩm Thành và nói:

- Chú út, người phụ nữ của Trang Nghị trở nên tiết kiệm như thế này từ khi nào vậy, không ngờ lại dùng cái thứ rẻ tiền thế này.

Mạnh Cẩm Thành cầm sợi dây rồi hỏi Mạnh Cổ:

- Lúc cháu đến thì Trang Nghị và cô ta rời đi, không biết có chạm mặt anh ta không? Mạnh Cổ lắc đầu và nói:

- Cháu không nhìn thấy, có lẽ họ đi hướng khác. Sao ạ, có chuyện gì không ạ?

Mạnh Cẩm Thành đưa sợi dây cho Hạ Lương và nói:

- Hạ Lương, mang trả sợi dây này cho cô Hứa. Hạ Lương ngó nghiêng mãi mà không thấy Trang Nghị và Hứa Noãn, đành phải quay lại ban công, đưa sợi dây cho Mạnh Cẩm Thành và nói:

- Cậu chủ, cô Hứa và anh Trang đi trước rồi ạ. Đi rồi? Mạnh Cẩm Thành chau mày, khẽ chạm lên sợi dây, suy ngẫm một lúc rồi tự nói với mình, vậy thì để sau vậy.

Mạnh Cổ cười và nói:

- Chú út, cháu nghĩ người phụ nữ ấy sẽ không nhớ đến sợi dây này đâu, những người bám lấy Trang Nghị, lẽ nào chỉ vì một sợi dây lụa?

Mạnh Cẩm Thành cười và nói:

- Cháu đừng có mà lúc nào cũng đánh giá thấp những người phụ nữ bên cạnh Trang Nghị. Chú thấy người phụ nữ này có thể khiến anh ta đưa đến bữa tiệc sinh nhật của Trần Tịch thì chắc chắn không phải là người bình thường, không phải là loại phụ nữ thích leo cao như cháu tưởng tượng đâu. Dù sao thì Trang Nghị là một người IQ và EQ đều rất cao.

Mạnh Cổ nhún vai và nói:

- Chú út, chú cũng nói là IQ của Trang Nghị rất cao, thế chú đã nghĩ vì sao hôm nay anh ta lại dẫn theo một người phụ nữ đến dự tiệc chưa? Hôm nay là bữa tiệc của cô Trần Tịch, tất cả đàn ông, dù có vợ hay chưa có vợ, ai nấy đều đóng giả là người độc thân, chỉ có anh ta, một người phẩm chất cao thượng, chí hướng cao xa là coi gia sản của tập đoàn Trần Thị như bùn đất chắc? Chắc chắn là có vấn đề gì không bình thường.

Mạnh Cẩm Thành im lặng một lúc rồi nói:

- Mạnh Cổ, chú rất hối hận vì đã đưa cháu đến cái thế giới nhiều nhưong này, khiến suy nghĩ của cháu trở nên phức tạp như thế, khiến cháu rơi vào những cuộc đấu đá đầy mưu tính.

Mạnh Cổ thở dài rồi nói:

- Chú út, cháu nghĩ vậy là vì chú. Cháu không nhân hậu như chú, cháu không muốn một ngày nào đó tập đoàn Thượng Khang của chú giống như doanh nghiệp Hòa Phong hay tập đoàn Húc Nhật trước đây, đều bị Trang Nghị thôn tính. Chú cũng biết, ông Trang của chúng ta rất muốn lấy lại tất cả những gì đã từng là của ông ấy. Nếu cháu là chú, nhất định cháu sẽ thông gia với nhà họ Trần, để bệch tập đoàn Thịnh Thế Hòa Phong, để anh ta vĩnh viễn không có cơ hội giờ móng vuốt về phía chúng ta. Hơn nữa, cháu tin rằng ông cũng nghĩ như vậy. Vì vậy ông mới tha thiết xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với ông Trần.

Mạnh Cẩm Thành chau mày. Nếu có thể, anh thực sự rất muốn thoát khỏi cuộc sống mà lúc nào cũng phải mưu tính người khác và lúc nào cũng bị người ta mưu tính như thế này. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, anh phải bảo vệ tập đoàn Thượng Khang, đó là điều không thể chối cãi. Điều đó cũng có nghĩa, dù anh không muốn thì cũng không có cách nào thoát khỏi cuộc chiến nghị kỵ lẫn nhau này.

Ban đầu Trang Thân rất coi trọng sự lương thiện và thông minh của Mạnh Cẩm Thành. Dĩ nhiên nếu anh chỉ là một kẻ lương thiện ngu ngốc thì dù Trang Thân có vất kiệt sức cũng không thể nâng đỡ anh lên cái ghế tổng giám đốc của tập đoàn Thượng Khang, trở thành đối thủ một mất một còn của kỳ tài trong giới kinh doanh như Trang Nghị.

Tuy Mạnh Cẩm Thành lương thiện nhưng anh đã không ít lần để Trang Nghị tổn thất trong cuộc chiến làm ăn. Vì vậy, dù gạt bỏ mối quan hệ với Trang Thân thì Trang Nghị cũng vô cùng oán hận anh, lúc nào cũng muốn tranh giành với anh. Dĩ nhiên, đối diện với một đối thủ mà hành sự không theo quy luật bình thường như Trang Nghị, Mạnh Cẩm Thành không phải là không có lúc bị thất thủ. Vì vậy, về cơ bản hai người này là anh đâm tôi một dao thì tôi trả lại anh một dao, thỉnh thoảng cũng có lúc vì cùng hội cùng thuyền mà nâng cốc mỉm cười vui vẻ với nhau.

Trang Nghi từng nói với Mạnh Cẩn Thành: “Thực ra, có thể ném anh vào quan tài là niềm vinh dự lớn nhất của tôi. Có điều, nếu anh mà chết thật thì tôi cũng thấy cô đơn.”

Một số tờ báo lá cải cũng từng tung một số tin về những chuyện bí mật của hai bậc trẻ tuổi tài cao Trang Nghi và Mạnh Cẩn Thành, họ suy đoán, giấc mộng đẹp nhất của Trang Nghi là mơ thấy Mạnh Cẩn Thành của tập đoàn Thượng Khang cười hạc lên Tây Thiên. Còn Mạnh Cẩn Thành, mỗi buổi sáng thức dậy, thông tin tốt đẹp nhất mà anh muốn nghe thấy là Trang Nghi của tập đoàn Thịnh Thế Hòa Phong đã nhắm mắt xuôi tay.

Tất cả những điều đó chẳng qua là muốn nói, hai người tài giỏi ấy vốn dĩ có thể quý trọng lẫn nhau, chỉ có điều đứng ở hai đầu của lợi ích, tất cả mọi thứ đều không do mình quyết định, vận mệnh khiến họ trở thành kẻ thù không đội trời chung. Đôi lúc, con người sống trên thế giới này có thể lựa chọn vận mệnh, nhưng rất nhiều lúc, con người sống trên thế giới này bị vận mệnh lựa chọn.

Đột nhiên Mạnh Cẩn Thành rất nhớ khoảng thời gian sống ở làng Hoa Đào. Trời xanh, mây trắng, cây cối, sông suối, còn có một người con gái tên là Nguyễn Nguyễn... Anh khẽ nắm lấy sợi dây lụa màu xanh ấy, khuôn mặt thanh tú như ngọc ẩn chứa khí khái hào hùng. Anh quay người, khẽ thở dài.

Sau khi đưa Hứa Noãn rời khỏi ban công, Trang Nghi mới phát hiện sợi dây lụa xanh trên đầu cô đã biến mất, thay vào đó là chiếc khăn tay trắng trên tay cô. Trên chiếc khăn ấy có thêu chữ “M”. Rõ ràng đây là họ của Mạnh Cẩn Thành. Giống như tất cả những chiếc khăn của Trang Nghi, phía trên đều có thêu một chữ “T”.

Trang Nghi giật lấy chiếc khăn ấy, khuôn mặt tỏ vẻ bức bối. Anh ta nói:

- Khăn tay, dây buộc tóc của cô đâu? Tặng Mạnh Cẩn Thành rồi chứ gì? Đây là cái gì? Trao tín vật cho nhau sao?

Hứa Noãn ngẩng mặt, cố kìm nén nỗi đau thương. Cô nhìn Trang Nghi, ánh đèn chiếu vào mặt cô, khiến những giọt nước mắt của cô lấp lánh như thủy tinh.

Trang Nghi lạnh lùng đứng cạnh cô, không hề cảm thấy thương xót trước những giọt nước mắt ấy.

Anh ta ném chiếc khăn của Mạnh Cẩn Thành lên một chiếc khay trên tay nhân viên phục vụ, sau đó nhìn Hứa Noãn và bắt đầu mỉa mai:

- Đúng vậy, tôi muốn cô và Mạnh Cẩn Thành nói lại tình xưa, nhưng không phải là tối ngày hôm nay. Không phải cô là loại người mới rời xa đàn ông một ngày mà đã không sống nổi đây chứ? Nếu tôi không chạy đến kịp thời thì có phải là đêm nay cô sẽ bò lên giường anh ta?

Những lời nói của Trang Nghi giống như con dao nhọn đâm ọt, khiến vết thương của người khác đau đớn đến tê liệt. Hứa Noãn không kim được nước mắt. Những giọt nước mắt như sương mai chảy xuống ngực cô, thấm ướt bộ váy dạ hội đã bị rách.

Tuyệt vọng, bị thương, đau đớn, tan nát. Cô là con người, không phải khúc gỗ, có thể kìm chế được tình cảm và nỗi tuyệt vọng của mình, không dễ dàng vỡ òa. Cô đã từng nghĩ hàng nghìn, hàng vạn lần rốt cuộc Trang Nghi muốn cô làm gì. Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng, anh ta lại bảo cô làm hại Mạnh Cẩn Thành. Cô cứ tưởng rằng mình đã sớm nói lời tạm biệt với những gì đã qua, nhưng không ngờ, Trang Nghi lại cuốn cô vào quá khứ một lần nữa, vĩnh viễn không thể cự mình.

Vĩnh viễn chỉ có nỗi đau khổ vô tận, vĩnh viễn chỉ có nỗi nhục nhã tận cùng.

Hứa Noãn căm giận và tuyệt vọng đến cùng cực, cô nâng đuôi váy, vừa khóc vừa chạy ra khỏi hội trường.

Trang Nghi dõi theo bóng Hứa Noãn, đột nhiên thấy tim mình nhói đau.

Thực ra, hôm nay anh ta vất óc suy nghĩ để Mạnh Cẩn Thành gặp Hứa Noãn khi bệnh mắt của Mạnh Cẩn Thành tái phát là để mình có thể đi tiếp bước thứ hai - anh ta dự định sau bữa tiệc này, để Triệu Triệu tận dụng các mối quan hệ, đưa Hứa Noãn vào hộp đêm mà Mạnh Cẩn Thành đứng sau trút vốn. Mạnh Cẩn Thành tuyệt đối sẽ không thể biết được chuyện này. Sau đó, đợi đến khi Trần Từ Canh tuyên bố chuyện hôn sự của Trần Tịch - nếu là mình thì thôi, là người khác, cũng thôi. Nếu là Mạnh Cẩn Thành thì anh ta sẽ tung tin: Con rể tương lai nhà họ Trần vì muốn bảo vệ tiền bạc, địa vị và niềm vui mới mà nỡ ném “người vợ nhỏ bé” trước đây của mình vào chốn làng chơi... Đến lúc đó, dù Mạnh Cẩn Thành có vô tội thật, thanh minh mình không hề hay biết, tất cả đều là âm mưu thì cũng vô ích, bởi vì tất cả mọi người đều nhìn thấy Hứa Noãn và Mạnh Cẩn Thành gặp nhau trong bữa tiệc của Trần Tịch tối nay - đây cũng chính là nguyên nhân Trang Nghi đối đầu với Trần Tịch, nhất định yêu cầu Triệu Triệu trang điểm để Hứa Noãn trở thành tiên nữ tỏa sáng trong bữa tiệc. Anh ta muốn tất cả mọi người có mặt ở đó đều nhìn thấy Hứa Noãn.

Một khi kế hoạch này thành công thì sức công phá và khả năng sát thương của nó là vô cùng lớn. Nhà họ Trần vì muốn giữ thể diện sẽ hủy bỏ cuộc hôn nhân với Mạnh Cẩn Thành.

Dĩ nhiên, kế hoạch thứ hai này chỉ là kế hoạch bổ sung, đề phòng trường hợp kế hoạch ban đầu không thành công - kế hoạch quan trọng nhất hiện nay vẫn là kế hoạch bước đầu - để Hứa Noãn xuất hiện trước mặt Mạnh Cẩn Thành, nhưng mối nhân duyên cũ chưa chắc đã ngăn được cuộc hôn nhân giữa Mạnh Cẩn Thành và Trần Tịch.

Sở dĩ anh ta nghĩ đến kế hoạch bước hai hoàn toàn là vì một lần Triệu Triệu đã từng hỏi anh ta: “Nếu anh là Mạnh Cẩn Thành thì anh có vì người yêu cũ đã xa cách bảy năm mà vứt bỏ quyền lực hiện giờ của mình không?”

Trang Nghi ngạc nhiên một lúc rồi nói: “Anh chỉ biết là suốt mấy năm nay anh ta đều đi tìm cô ấy. Nếu không phải vì thế thì anh đã không nghĩ đến việc dùng quân cờ tốt nhất này để đối phó với anh ta.”

Tuy nói như vậy nhưng Trang Nghi vẫn lo lắng, tình cảm đã qua chưa chắc có thể khiến Mạnh Cẩm Thành từ bỏ Trần Tịch, vì vậy anh ta mới có kế hoạch bước hai.

Hai kế hoạch đều cần bố trí thật tốt. Như vậy mới là một kế sách vẹn toàn. Mặc dù vậy anh ta cũng rất hy vọng sự xuất hiện của Hứa Noãn sẽ khiến Mạnh Cẩm Thành từ bỏ Trần Tịch.

Bởi vì Trang Nghi thừa nhận khi nghĩ đến chuyện đưa Hứa Noãn vào hộp đêm, trái tim anh ta đột nhiên đau nhói. Anh ta biết rằng cảm giác này gọi là mềm lòng.

Hứa Noãn là người phụ nữ đầu tiên khiến anh ta mềm lòng. Vì vậy, khoảnh khắc mà Hứa Noãn ôm mặt khóc chạy khỏi bữa tiệc khiến Trang Nghi cảm thấy nhói đau.

Vì đau lòng, cũng vì lo rằng quân cờ này sẽ xảy ra chuyện nên anh ta cũng chạy theo.

Mặc dù trước đó anh ta đã dặn Mã Lộ và mấy người anh em ngầm bám sát Hứa Noãn, đảm bảo an toàn cho cô trong ngày diễn ra bữa tiệc. Anh ta lo rằng, mình tính toán từng đường đi nước bước nhằm đối phó với Mạnh Cẩm Thành, nhưng những đối thủ khác, ví dụ như Trang Thân, loại cáo già nhìn xa trông rộng đã sớm phát hiện sự tồn tại của quân cờ quan trọng này và sẽ nhân bữa tiệc lần này để ra tay tiêu diệt. Khi mưu tính người khác thì cũng phải đề phòng bị người ta mưu tính mình. Trang Nghi vẫn không yên tâm, đuổi theo Hứa Noãn.

Nhưng khi anh ta đuổi theo đến cửa thì chỉ thấy một vệt ánh sáng chói lóa, giống như mũi tên sắc nhọn, lao nhanh như chớp, bất thành linh đâm về phía Hứa Noãn.

Hứa Noãn không hề đề phòng, cũng chưa kịp hét lên thì đã bị bắn ra.

Trên con đường bị bóng đêm che phủ, cô giống như một bông hoa màu xanh rực rỡ, xòe nở trong gió đêm, trong nháy mắt, khô héo.

Trái tim Trang Nghi như vỡ ra, anh ta hét một tiếng thật to:

- Hứa Noãn. Chiếc xe kia nhanh chóng bỏ trốn.

[18]

Trang Nghi nhớ, đã từng có một lần Triệu Triệu uống say. Cô không ngừng nói lảm nhảm: “Trang Nghi, anh biết không, cả đời con người ta đều nói dối. Thực ra, nói những lời nói dối ấy không phải để lừa người khác, mà là lừa mình. Giống như anh, tự lừa mình là không hề quan tâm đến Hứa Noãn.”

Cô ấy còn nói, trên thế giới này, chỉ có một Lương Tiểu Sáng chưa bao giờ lừa mình. Cô ấy yêu là yêu, hận là hận, muốn gắn bó suốt đời thì gắn bó suốt đời. Đối với tình yêu mà trần trụi giống như một đứa trẻ sơ sinh khi nhìn thấy bình sữa, một đứa trẻ con khi nhìn thấy món đồ chơi yêu thích của mình.

Nhưng vì sao, những người như chúng ta lại không dám giống như cô ấy?

Vì sao lúc nào chúng ta cũng trốn tránh trái tim mình, nó rõ ràng là yêu người ấy, rõ ràng là yêu.

Nhưng chúng ta lại cố ép mình phải bỏ lỡ. Trang Nghi, em yêu anh. Em muốn lấy anh, em muốn sống bên anh trọn đời. Em muốn sinh con cho anh. Em muốn hàng ngày nấu cơm, giặt quần áo cho anh. Em muốn anh sống đến lúc đầu bạc răng long, khi còn sống cùng đắp một chiếc chăn, lúc chết cùng chôn trong một cỗ quan tài...

[19]

Rất nhiều năm sau đó, Mã Lộ nói với Trang Nghi: “Em chưa bao giờ nghe thấy anh gọi tên một người nào mà đau lòng như thế. Chỉ duy nhất có tiếng gọi xé lòng vào cái ngày mà Hứa Noãn bị tai nạn trong bữa tiệc của Trần Tịch. Lúc ấy em đang nấp ở chỗ tối bảo vệ Hứa Noãn. Tiếng hét ấy của anh khiến em có thể cảm nhận được: Đau đớn đến xé nát tim gan.”

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ký Ức Đã Qua

Em giống như một bông thương nhĩ, muốn theo anh đi đến chân trời góc biển, nhưng anh lại vứt bỏ em trong cái đêm tối năm mười sáu tuổi ấy, thế là, em không thể tìm thấy đường về nhà.

[20]

Những đêm không ngủ, Trang Nghi đều lật xem tư liệu của Hứa Noãn.

Đây là những tư liệu mà Mã Lộ đã giúp anh ta thu thập từ lâu lắm rồi, vào cái đêm mà lần đầu tiên anh ta gặp Hứa Noãn, anh ta cũng lật xem tư liệu của cô dưới ánh đèn mờ nhạt như thế này.

Những nỗi bi thương giằng xé ấy, trong đôi mắt lạnh lùng của Trang Nghi, phảng phất sự thương hại xót xa.

Khi Mã Lộ bước vào, anh ta gấp đóng tư liệu dày cộp, ngẩng đầu và hỏi:

- Có thông tin gì chưa? Mã Lộ gật đầu nói:

- Đúng như anh dự đoán, vụ tai nạn này không phải là một sự cố. Nhưng chắc chắn anh không thể ngờ rằng, ai đã ra chỉ thị tạo ra vụ tai nạn này.

Khuôn mặt tuấn tú của Trang Nghi cuộn cuộn sát khí đáng sợ. Anh ta hỏi:

- Ai? Mã Lộ tiến lên trước, ghé sát vào tai anh ta. Anh ta ngạc nhiên, sau đó cười khẩy, như đang chế nhạo, nhưng không giấu được niềm thương xót.

Hứa Noãn thích ngồi bên Cẩn Thành, giải bày tâm sự của mình, dù rằng rất nhiều lúc giống như đang tự nói một mình.

Cô héch chiếc cằm nhọn, chau mày nói:

- Cháu không thích tên của mình, không thích chút nào! Mạnh Cẩn Thành nhìn cô chăm chăm và cười. Nguyễn Nguyễn nhìn Mạnh Cẩn Thành, nghiêm túc nói:

- Chắc chắn là chú muốn biết vì sao cháu không thích, đúng không?

Mạnh Cẩn Thành vẫn nhìn cô cười. Nguyễn Nguyễn kìm nén rất lâu, cuối cùng vẫn không nói cho Mạnh Cẩn Thành, đó là bởi vì Mạnh Cỏ thường dùng vôi viết đầy những chữ nguệch ngoạc trên những bức tường từ nhà đến trường để chửi cô, ví dụ như Nguyễn Nguyễn là cục phân thối.

Từ tiểu học đến cấp hai, Mạnh Cỏ luôn phấn đấu không biết mệt mỏi để đưa cái khái niệm “Nguyễn Nguyễn là cục phân thối” đi sâu vào lòng những người xung quanh qua văn hóa “tường làng nguệch ngoạc”.

Mạnh Cỏ không thích cô, giống như cô không thích tên của mình vậy.

Từ năm sáu tuổi, trong tiết xuân se lạnh, khi bà Mạnh dẫn cô lúc ấy vẫn chỉ là một cô bé xanh xao vàng vọt về nhà nhận nuôi thì cô đã cảm nhận được ánh mắt thù địch mà Mạnh Cỏ dành cho mình.

Mạnh Cỏ không thích cô là do mẹ của anh ta xúi giục. Người phụ nữ trung niên hà khắc này dường như không hề cho rằng nhà mình còn có tiền dư dật để nhận nuôi đứa trẻ mồ côi này. Vì vậy, khi bà nội đưa Nguyễn Nguyễn đến trước mặt Mạnh Cỏ và nói với anh ta rằng “đây là Nguyễn Nguyễn, sau này sẽ là thành viên của gia đình chúng ta” thì Mạnh Cỏ đã trợn trừng mắt, vênh mặt lên, kiêu căng hăm hứ một tiếng: “Nguyễn Nguyễn, hứ, phân thối!”

Lần đầu tiên gặp mặt, cậu bé Mạnh Cỏ chín tuổi đã gắn cái từ bẩn thỉu nhất này với cô bé Nguyễn Nguyễn sáu tuổi. Thậm chí khi bà nội mắng mỏ anh ta, anh ta vẫn còn vênh vào cái cổ: “Sao? “Nhuyễn Nhuyễn” chẳng phải là phân thì là gì? Ai bảo cô ta có cái tên đáng buồn nôn như thế?”

Lúc ấy, cô vẫn còn nhỏ, bị tê nhưng thần ác nghiệt Mạnh Cỏ làm cho sợ phát khóc. Cô không biết vì sao cậu bé xinh trai này lại không thích mình. Lần đầu tiên gặp mặt đã chửi cô là phân thối, lại còn nhổ nước bọt vào mặt cô.

Lúc ấy cô không dám căm hận Mạnh Cỏ, chỉ có thể căm hận cái tên Nguyễn Nguyễn của mình.

Nhìn thấy Nguyễn Nguyễn bị ức hiếp, bà nội chỉ có thể thờ dài, không nỡ đánh cháu nhưng không thể không làm ra vẻ, vừa định cầm roi đuổi đánh thì Mạnh Cỏ liền chạy đến núp sau lưng chàng thiếu niên đang ngồi ngầy người trong khu vườn cách đó không xa rồi hét lên, “chú út, cứu cháu với, cháu sắp chết rồi, bà nội đánh cháu”. Nhưng trên mặt lại hiện lên vẻ miễn nguyện vốn có của những cậu bé thích đùa dai.

Nhiều năm sau, Nguyễn Nguyễn vẫn nhớ hình ảnh ấy, hình ảnh cậu bé Mạnh Cỏ chín tuổi đứng nấp sau chàng thiếu niên lớn tuổi kia. Sờ dĩ cô nhớ sâu sắc đến như vậy, không phải vì Mạnh Cỏ mà là vì chàng ngốc đang cười mà Mạnh Cỏ gọi là chú.

Thì ra là người này. Sao lại có thể là người này. Trang Nghi từ từ nhắm mắt. Tất cả những chuyện có liên quan đến Hứa Noãn ập đến như nước thủy triều.

Những đêm ngồi một mình trước giường bệnh của cô, dường như anh đã chìm vào trong giấc mơ dài vô tận ấy.

Giấc mơ đầy ắp những nỗi đau khổ tột cùng.

[21]

Có phải là thiên đường không? Hay là một giấc mơ? Linh hồn của cô đang vùng vẫy, giống như bị mài dưới lưỡi dao, không nhìn thấy máu nhưng đau đớn tột cùng.

Những chuyện quá khứ trước mười sáu tuổi như bùng tình trong từng tế bào ký ức của cô, trong từng lỗ chân lông của cô, trong mỗi lần cô thở...

Khoảnh khắc ấy, sinh mạng dường như bị xé một lỗ hổng, những chuyện đã qua trước mười sáu tuổi, mang theo mùi máu tanh và mùi hương của cô, tấp vào mặt - quá khứ, hiện tại bị giăng xé.

Mạnh Cẩn Thành, Mạnh Cỏ, làng Hoa Đào, thương nhĩ, Triệu Tiểu Hùng, và cô.

Những năm tháng ấy. Nỗi đau nghẹn ngào, quần quai. Như Lạc Tiểu một Mỹ giấc mơ.

Giấc mơ đau đớn tới cùng. Trong giấc mơ cô mang tên Nguyễn Nguyễn.

[22]

Dường như đã là một thói quen, Nguyễn Nguyễn rất thích dựa đầu vào vai Mạnh Cẩn Thành dưới ánh nắng ấm áp của chiều tà.

Khuôn mặt đẹp như tranh vẽ. Nhiều năm sau, mỗi lần nhớ lại lần đầu tiên gặp Mạnh Cẩn Thành, Nguyễn Nguyễn lại nhớ đến sáu chữ ấy.

Chàng thiếu niên với khuôn mặt đẹp như tranh vẽ ấy, lắc lư cái đầu ngời trên ghế băng, ánh mắt vô hồn mà ấm áp đến lạ thường, giống như đầy áp gió xuân vậy. Nếu không phải vì miệng không ngừng chảy dài thì có lẽ anh là một người hoàn mỹ, hoàn mỹ đến nỗi khiến người ta không dám nhìn thẳng. Khi bà nội dặt tay Nguyễn Nguyễn nước mắt đầm đìa đến trước mặt chàng thiếu niên ấy, anh ấy cười, đứng thẳng người, cố gắng giữ tay ra, vì dùng sức nên mặt hơi đỏ, lau nước bọt dính trên tóc Nguyễn Nguyễn.

Bàn tay mềm mại, đầu ngón tay lạnh lạnh. Sau đó, anh mở miệng nói, mép vẫn còn dính nước bọt, i i a a với cô, giống như đang an ủi vậy, giọng nói tuy bức thiết nhưng rất nhẹ, dường như sợ làm con nai nhỏ bé như cô khiếp sợ.

Chàng thiếu niên mà Mạnh Cỏ gọi là “chú út” chính là Mạnh Cẩn Thành - lúc ấy, tất cả mọi người trong làng Hoa Đào đều nói Mạnh Cẩn Thành là một kẻ điên.

Sự ấm áp đầu tiên mà Nguyễn Nguyễn nhận được từ khi bước chân vào nhà họ Mạnh chính là đầu ngón tay lạnh buốt của Mạnh Cẩn Thành.

Lúc ấy cô bé sáu tuổi không hề biết rằng, sở dĩ cô được nhận nuôi là vì bà nội muốn nuôi một cô dâu nhỏ cho Mạnh Cẩn Thành. Cô cứ tưởng rằng bà nội nhận nuôi cô vì bà là một người tốt bụng.

Số phận của cô lận đận và ly kỳ. Cô biết được điều đó qua những lời nói xấu sau lưng của mẹ Mạnh Cỏ và những người phụ nữ khác lúc buôn chuyện với nhau.

Mẹ cô là một cô gái trẻ, chưa chồng mà có con, lén lút sinh cô trong nhà vệ sinh của công trường. Nói ra thì mẹ của cô quả là lạ kỳ, sinh cô ở hồ tiêu, có lẽ lúc ấy muốn chìm chết cô. Nhưng đáng tiếc là cảnh ấy đã bị một chàng trai nhìn trộm lấp sau lỗ hổng ở nhà vệ sinh nhìn thấy. Có lẽ là vì lòng tốt mà anh ta hét toáng lên, quên rằng mình đang nhìn trộm. Thế là rất nhiều người chạy đến, đào hồ tiêu, cứu sống cô bé gần như bị chết chìm trong đó. Họ đã phải vỡ vào cơ thể mềm mại đó hơn ấy đúng nửa tiếng mới nghe thấy tiếng khóc yếu ớt như mèo kêu của cô.

Có lẽ cái tên Nguyễn Nguyễn của cô bắt nguồn từ “Nhuyễn Nhuyễn” (mềm yếu), mềm yếu khuất phục trước số phận, không thể phản kháng.

Cuối cùng, người mẹ trẻ không giữ cô bên mình. Sự xuất hiện của cô là một sai lầm mà bà đã phạm phải khi còn non trẻ. Thế là, bà bán cô cho một cặp vợ chồng trung niên không có con với cái giá tám trăm tệ, giống như trút đi một gánh nặng vậy.

Có lẽ, cho dù cặp vợ chồng trung niên ấy không trả tiền thì người mẹ trẻ chắc cũng sẽ vứt con đi. Một người đã muốn chìm chết con mình ngay từ lúc nó còn đỏ hỏn thì có gì là không thể đây?

Tên của cô là Nguyễn Nguyễn nhưng sinh mạng thì lại rất cứng, cứng như bông thương nhĩ bên đường vậy.

Hồi năm tuổi, mẹ nuôi chết đuối. Không lâu sau, bố nuôi lấy vợ mới, sống yên ổn ba năm, không ngờ bố nuôi lại chết vì tai nạn năm cô sáu tuổi. Thế là bà mẹ kế trẻ tuổi bán cô cho kẻ buôn người Triệu Lão Thất còn mình thì “ung dung” tái giá. Triệu Lão Thất vốn định bán cô đến làng quê Tứ Xuyên, làm con dâu nuôi từ nhỏ cho một lão góa vợ, nhưng trên đường đến trạm xe khách liên tỉnh thì lão ta bị một chiếc xe tải đâm vỡ sọ, chết ngay tại chỗ.

Vậy là Nguyễn Nguyễn được bà nội của Mạnh Cỏ nhận nuôi. Nguyễn Nguyễn vẫn còn nhớ, lúc ấy mặt cô, người cô còn dính đầy máu của Triệu Lão Thất. Cô run lập cập trong đám người vây quanh. Một bàn tay nhăn nheo kéo lấy cô, bàn tay không to nhưng hiền lành, phúc hậu giống như ánh mắt của người ấy vậy. Sự đôn hậu ấy giống như đom đóm ấm áp trong bóng đêm, khiến cô xúc động đến nỗi ôm chầm lấy người bà hiền từ ấy, òa khóc nức nở.

Số phận tròn trịa như vậy đây. Trông trành đến nỗi khiến cô không biết phải làm thế nào, không biết phải chống đỡ ra sao. Trông trành đến nỗi lúc nào cô cũng muốn mò mẫm trong bóng tối một bàn tay như thế, một bàn tay vĩnh viễn không bao giờ buông tay cô.

[24]

Mẹ của Mạnh Cỏ là Mã Liên rất không vui với chuyện hôn sự mà mẹ chồng đã “rám” trước cho chú út ngốc nghếch Mạnh Cẩn Thành. Trong mắt bà ta, Mạnh Cẩn Thành vốn đã là một cái nợ, một cái nợ mà không lâu sau sẽ chết đi cùng với mẹ chồng. Nhưng bây giờ lại thêm một cái miệng. Hơn nữa sau này, con bé tên là Nguyễn Nguyễn lớn lên, lấy chú út, không biết chừng lại còn sinh con đẻ cái, lại còn phân gia sản của mình.

Tuy rằng số gia sản này rất ít ỏi nhưng nó nên thuộc về con trai Mạnh Cỏ của bà ta mới đúng.

Nếu không phải vì Mạnh Cổ thì bà ta đã sớm tái giá sau khi chồng chết rồi, cũng sẽ không khổ sở chịu đựng sự giày vò bên cạnh một bà mẹ chồng ở góa, một đứa con nhỏ dại và một chú út bị bệnh đao.

Vì vậy, bà ta lúc nào cũng xúi giục Mạnh Cổ ức hiếp Nguyễn Nguyễn.

Hồi ấy, Nguyễn Nguyễn thường chơi nhảy dây trong vườn. Một đầu dây chun buộc vào cây hồng, một đầu buộc vào chân của chú ngốc Mạnh Cẩn Thành. Lúc ấy Nguyễn Nguyễn cảm thấy rất vui...

- Nhảy nhảy cái đầu mẹ mày ý! - Mỗi lúc như vậy, Mã Liên sẽ chạy trong nhà ra ngoài vườn, nói bóng nói gió, lúc thì đồ con riêng, lúc lại đồ con hoang.
- Còn Mạnh Cổ thì chạy ra phía sau Nguyễn Nguyễn, châm lửa đốt tóc cô, nhìn cô ôm đầu chạy khắp vườn mà há hê cười khoái trí.

Sau đó, anh ta còn hôn hờ chạy lại cắt sợi dây chun yêu quý của cô, vừa cắt vừa cười ha hả, còn Nguyễn Nguyễn chỉ có thể đứng sau Mạnh Cẩn Thành lau nước mắt.

Mỗi lần nhìn mái tóc đen nhánh của Mạnh Cẩn Thành qua lớp nước mắt nhạt nhòa, Nguyễn Nguyễn lại nghĩ, chú Mạnh Cẩn Thành, nếu chú không phải là một người ngốc thì chú có ôm cháu rồi khỏi nơi này, vĩnh viễn không để người khác ức hiếp cháu không?

Có lẽ vì ban đầu nụ cười của Mạnh Cổ quá gian ác, đến nỗi mà sau này xem phim hoạt hình “Xi trumi”, mỗi lần nhìn thấy gã phù thủy Gar game, Nguyễn Nguyễn lại nhớ đến hình ảnh của Mạnh Cổ lúc cắt dây chun của mình.

Anh ta cũng đã từng đi tiểu vào bát của Nguyễn Nguyễn, sau đó nhìn cô ăn com bằng chiếc bát đó, anh ta nằm bò ra bàn, cười ha hả như một kẻ tiểu nhân vừa thực hiện được ý đồ xấu xa của mình. Kết quả là suốt nửa thì chết vì sặc com.

Đợi đến khi ho ra được rồi, nhìn thấy cô đang nhếch mép cười thâm thì anh ta ném thẳng chiếc bát ăn com vào mặt cô... Năm ấy, cô bảy tuổi. Cậu bé Mạnh Cổ mười tuổi đã để lại vết thương trên thái dương của cô. Vết sẹo đáng sợ ấy hung hăng “nhe nanh giơ vuốt” ở thái dương bên trái. Vì thế mà sau này, cô thường để tóc mái để che đi vết sẹo ấy. Trước mười sáu tuổi, che đi là vì muốn đẹp, con gái đều thích làm đẹp. Sau năm mười sáu tuổi, che đi là vì muốn quên, xóa đi dấu vết mà cậu bé tên là Mạnh Cổ đã để lại trên người mình.

Anh ta còn làm những gì nữa? À, đúng rồi. Anh ta còn đẩy cô xuống giếng khi cô đang múc nước. Năm ấy, cô chín tuổi. Khi những người trong làng vớt cô lên, trông cô giống như một con gấu bông ngâm nước, hôn mê không biết gì.

Mạnh Cẩn Thành ở bên cạnh cô, lo lắng kêu ôa, lắc lắc cánh tay nhỏ bé của cô. Mọi người xung quanh mặc dù rất lo lắng nhưng vẫn không quên trêu anh: “Nhìn cậu ngốc này kìa, cũng biết thương vợ cơ đấy!”

Khoảnh khắc ấy, cậu bé Mạnh Cổ mười hai tuổi đột nhiên có cảm giác muốn khóc. Anh ta rất sợ, sợ cô sẽ chết đi như vậy. Anh ta đã quen ức hiếp cô, quen đánh cô, quen chửi cô là con hoang, chửi cô là phản thối, quen giật tóc cô, nhìn thấy đáng vẻ đau đớn của cô, sau đó cười há hê khoái chí... Đột nhiên anh ta nghĩ, nếu không có con bé tên là Nguyễn Nguyễn này thì anh ta sẽ viết câu “Nguyễn Nguyễn là phản thối” trên tường cho ai xem đây?

Bản chất anh ta không phải là người xấu. Trong máu anh ta có thứ gì đó rất lương thiện, giống như Mạnh Cẩn Thành vậy. Chỉ vì mẹ anh ta nói rằng, Nguyễn Nguyễn là đồ xấu xa. Vì vậy, anh ta căm ghét “đồ xấu xa” này như bản năng vậy, muốn đuổi “đồ xấu xa” ra khỏi nhà, không để nó làm hại mẹ, hại bà nội, hại chú út.

Sau vài hồi vật lên vật xuống, cuối cùng Nguyễn Nguyễn đã được cứu sống.

Khi tỉnh dậy, cô nhìn thấy một cái đầu nhỏ nằm nghiêng trên giường, mơ màng nằm ngủ bên cạnh người mình. Đó là Mạnh Cổ, lúc ngủ, anh ta còn chảy nhớt nhãi, dính đầy lên tay cô. Cô căm ghét và lo sợ rứt tay lại. Đúng là khắc tinh, ngay cả lúc ngủ anh ta cũng không quên phun nước bọt lên người mình.

Chú ngốc Mạnh Cẩn Thành ngồi trên chiếc ghế cách đó không xa, ngửa đầu ngủ rất say.

Đừng tưởng rằng từ đó thế giới hòa bình. Sau khi Nguyễn Nguyễn bình phục, Mạnh Cổ vẫn ức hiếp cô như xưa. Nhìn thấy đôi lông mày nhỏ xinh của cô co rúm lại, anh ta cảm thấy vui hơn bao giờ hết. Tuy anh ta đã không còn hung hăng như trước nữa nhưng đối với Nguyễn Nguyễn nhút nhát, anh ta vẫn là một kẻ đáng sợ.

Đến một ngày. Hôm ấy, Nguyễn Nguyễn đang nhảy dây. Chú ngốc Mạnh Cẩn Thành và cây hồng trong vườn trung thành với “nhiệm vụ” của mình. Mạnh Cổ sau khi tan học về lên ra vườn, rón ra rón rén đi tới, bắt ngờ cho một nhát kéo vào sợi dây chun đang buộc rất căng. Dây chun đứt, cuốn bay cát bụi dưới đất, co rúm lại, đập thẳng vào mắt Nguyễn Nguyễn. Khoảnh khắc ấy, thế giới chìm trong tối tăm.

Năm ấy, Nguyễn Nguyễn mười hai tuổi, Mạnh Cổ mười lăm tuổi.

Vậy là, Nguyễn Nguyễn lại sống trong bóng tối, giống như ngày cô chào đời, muốn đón lấy ánh sáng ấm áp của trần gian, nhưng chưa kịp mở mắt thì đã bị ném vào bóng tối.

Trong bóng tối, có tiếng thở dài của bà nội, có tiếng gọi i i a a của Mạnh Cẩn Thành... dường như còn có tiếng nhịp thở của Mạnh Cổ, cái ngực nhỏ bé đang phập phồng, phập phồng. Không có ai trách mắng anh ta. Bà nội không nỡ, mẹ anh ta vui mừng còn chẳng kịp nữa là, chú ngốc Mạnh Cẩn Thành thì chỉ biết cười ngơ ngếch, không bao giờ biết trách mắng. Nhưng Mạnh Cổ vẫn cảm thấy trong mắt có một chất dịch gì đó đang run rẩy, khiến anh ta thấy sống mũi cay cay.

Mẹ của Mạnh Cổ là người rời khỏi phòng trước tiên. Trước khi đi, bà ta vẫn không quên nói lời cay nghiệt: “Thật đúng là duyên trời định, một kẻ điên, một kẻ mù.”

Mù. Trong bóng tối, cái chữ đáng sợ ấy giống như mũi gai đâm vào tim Nguyễn Nguyễn. Cơ thể nhỏ bé của cô run rẩy. Bà nội thấy vậy, khẽ thở dài một tiếng, dường như an ủi Nguyễn Nguyễn và cũng là an ủi chính mình. Bà nói, không sao, không đi học, mù hay không, không sao cả.

Câu nói “không sao cả” của bà nội khiến Nguyễn Nguyễn thấy sợ, lẽ nào mình mù thật sao? Không thể nhìn thấy khuôn mặt đẹp như tranh vẽ của Mạnh Căn Thành, không thể nhìn thấy bà nội hiền từ, cũng không thể nhìn thấy tên Mạnh Cổ khiến người ta căm hận... Khoảnh khắc ấy, nước mắt rơi xuống là chã, thấm ướt cả miếng băng bó trên mắt.

Bà nội ôm cô vào lòng và nói:

- Nguyễn Nguyễn, đừng khóc, bà có thể nuôi được Căn Thành thì cũng có thể nuôi được cháu.

Đúng lúc ấy Mã Liên vào phòng giục Mạnh Cổ về phòng làm bài tập, nghe thấy lời bà nội nói, không kìm được cười lạnh lùng rồi nói: “Cảm động quá, quả là tấm lòng nhân hậu bao la! Mù rồi chẳng phải đứng với ý bà sao, không còn phải lo con chim bồ câu chưa chín này sẽ bay đi nữa.” - Nói xong bà ta lúi Mạnh Cổ xềnh xệch và nói: “Đứng ngay ra đây làm gì? Còn không về phòng làm bài tập sao?”

Mạnh Cổ sống chết không chịu về phòng, bà ta vừa lúi cậu vừa đập tay vào đầu cậu và nói:

- Mày đúng là đồ ngu, ở đây với một lũ người sắp vào quan tài rồi làm gì? Áa... - Nói đến đây, bà ta kêu toáng lên, và một cái thật mạnh vào mặt Mạnh Cổ và nói:

- Mày điên à? Cấn tao làm gì? Mày cũng giống cái đứa con hoang kia, mù rồi đứng không?

Mạnh Cổ ôm mặt, mắt đỏ lừ, trợn mắt lườm mẹ và nói:

- Cô ấy sẽ không mù. Mẹ Mạnh Cổ nghiêng răng nghiêng lợi véo tai cậu, lúi ra ngoài, vừa đi vừa nói:

- Mày đúng là thằng ngu, có phải vợ mày đâu, mù hay không không liên quan đến con mẹ mày. Đi về nhà làm bài tập ngay cho tao.

Vậy là tối hôm ấy, Mạnh Cổ bị mẹ lúi về phòng của mình. Còn Nguyễn Nguyễn thì ở trong phòng của bà nội, một mình trải qua một đêm không ngủ.

Mọi thứ trước mắt tối đen. Cô không thể nhìn thấy gì, trong khi đó, bên ngoài cửa sổ, ánh trăng lung linh lạng lẽ xuyên qua tán lá, chiếu rọi vào khuôn mặt trắng như sứ của cô.

Mạnh Căn Thành ở bên cô, “i i a a” suốt cả buổi tối, dường như muốn nói với cô bé này rằng, đừng sợ, có chú út đây.

Đêm tối trăng sáng lung linh ấy, Mạnh Cổ đã khóc suốt đêm nhưng không ai biết.

Cũng không ai biết rằng mới sáng sớm, cậu bé tên là Mạnh Cổ ấy đã cấp cạy sách đi ra khỏi nhà mà không thèm ăn sáng. Cậu ra công ra sức xóa những dòng chữ “Nguyễn Nguyễn là phân thối” mà mình đã dùng vôi viết trên đường đến trường. Nhưng cậu cố gắng thế nào cũng không thể xóa đi được, không thể che đi được. Cho dù bàn tay nhỏ bé của cậu có bị bức tường sần sùi cào rách... Có những thứ không thể xóa đi được, như những chữ mà anh ta đã để lại trên tường, như vết sẹo mà anh ta đã để lại trên trán Nguyễn Nguyễn.

Sau đó, cậu dựa người vào góc tường, ôm cặp sách, òa khóc nức nở: “Cô ấy không thể nhìn được nữa rồi.” Vậy thì những chữ này viết cho ai nhìn? Nhìn ai âm ỉ đến phát khóc, nhìn ai xấu hổ đến nỗi không biết làm thế nào, đuổi ai chạy khắp vườn, nhìn ai nấp sau lưng chú út Mạnh Căn Thành ngốc nghếch? Đã sáu năm nay, mình ra sức viết những dòng chữ ấy lên tường.

Sáu năm, chuyện mà anh ta kiên trì nhất e là ức hiếp một cô bé tên là Nguyễn Nguyễn, kiên trì không biết mệt mỏi. Từ năm cô sáu tuổi, đến tận năm cô mười hai tuổi.

Sau khi bị thương, đêm nào Nguyễn Nguyễn cũng mơ thấy ác mộng. Trong giấc mộng, có một giọng nói ám áp và trầm lắng của một người đàn ông khẽ gọi tên cô: Nguyễn Nguyễn, Nguyễn Nguyễn, tiếng gọi như xa vời nhưng lại nghe rất rõ. Cô chạy theo tiếng gọi ấy như bị trúng tà vậy. Cô cứ chạy, chạy và chạy, không thể dừng lại được. Tóc rũ ra, giày cũng mất, nhưng bước chân vẫn không thể dừng lại được. Trước mặt là vách sâu thăm thẳm. Cô không thể thở được, vô cùng sợ hãi, nhưng điều duy nhất cô có thể làm là gào khóc thảm thiết.

Không có một bàn tay! Không có một cái ôm! Ôm lấy cô, ôm chặt lấy cô trước khi cô rơi xuống vách núi! Trong cuộc đời này, nơi nào có thể cho cô một vòng tay, cho cô một nơi yên tĩnh? Không còn có nước mắt, không còn sợ hãi, không có những cái lườm đáng sợ, không còn lời trách mắng... Cô nghĩ cũng không cần những chiếc kẹp tóc xinh xắn trên đầu những cô bé khác, cũng không cần những sợi dây chuyền trên cổ của họ, cô chỉ cần một vòng tay.

Nhưng cuối cùng vẫn là vách sâu hun hút. Cô rơi xuống. Những giọt nước mắt hoảng sợ trong giấc mơ trào ra, thấm ướt miếng băng trên mắt, khiến mắt cô đau nhói: “A” - cô kêu lên một tiếng, giật mình tỉnh dậy sau cơn ác mộng hãi hùng. Cô nằm trên giường, thở hổn hển, người đầm đìa mồ hôi.

Nhưng vẫn là bóng tối không bờ bến. “Nguyễn... Nguyễn... đừng... đừng... sợ!” Trong bóng tối, có một bàn tay ấm áp, khẽ đặt lên đôi vai nhỏ bé của cô. Giọng nói ấy rất khó khăn, không có một sắc thái tình cảm, dường như chỉ được ghép lại từ vài âm tiết đơn giản. Nhưng nếu mấy âm tiết ấy được phát ra từ miệng chú ngốc Mạnh Căn Thành thì tất cả lại là một sự biến đổi kỳ diệu. Nguyễn Nguyễn vẫn chưa kịp đáp lời thì bà nội đứng ngoài cửa đã

hét lên vì quá đỗi vui mừng: “Cần Thành, Cần Thành, con đang nói đây à?”

Nguyễn Nguyễn không nhìn thấy, nhưng cô có thể cảm nhận được niềm vui và bất ngờ của bà nội. Hình như bà đã chạy đến trước mặt chú Mạnh Cần Thành, nắm lấy tay chú và hỏi, dường như có giọt nước mắt vui mừng chảy xuống gò má nhăn nheo của bà nội hiền từ.

Kỳ lạ là dù bà nội có hỏi như thế nào thì Mạnh Cần Thành cũng không đáp lời. Chỉ kêu i i a a. Dường như câu nói “Nguyễn... Nguyễn... đừng... đừng... sợ!” ấy không phải do chú nói mà là giọng nói của một thần thánh nào đó.

Hôm sau, khi tan học về, Mạnh Cỏ mang mấy chiếc kẹo vào phòng bà nội tìm Nguyễn Nguyễn. Anh ta vội vàng bóc vỏ, nhét kẹo vào miệng Nguyễn Nguyễn khi mà cô không hề có sự chuẩn bị.

Sự “tấn công” bất ngờ này khiến Nguyễn Nguyễn giật mình khẽ hét một tiếng. Nhưng tiếng hét vẫn còn tắc nghẹn ở cổ thì lưỡi đã cảm nhận được vị ngọt, hơn nữa cũng ngửi thấy hương bạc hà đặc biệt.

Mạnh Cỏ hỏi Nguyễn Nguyễn:

- Kẹo ngon không? Nguyễn Nguyễn gật đầu, lè lưỡi với Mạnh Cỏ nhưng vẫn khẽ chau lông mày vì mắt còn nhửc. Cô lặng lẽ cầm lấy mấy chiếc kẹo của Mạnh Cỏ. Bàn tay nhỏ bé khẽ xoay xoay trong túi, cẩn thận đếm từng viên kẹo, trong lòng cảm thấy rất vui mừng - những bảy viên kẹo liền!

Đột nhiên, cô nhớ lại “tiếng gọi” của Mạnh Cần Thành đêm qua, liền hỏi Mạnh Cỏ:

- Chú út Cần Thành bị như thế từ nhỏ sao? Mạnh Cỏ vừa lắc đầu, chưa kịp trả lời thì đã bị Mã Liên xông vào phòng như một cơn gió, xách tai cậu lôi về.

Mã Liên nói:

- Mạnh Cỏ, mỗi ngày đi học về mày không chạy vào thăm cái đứa con hoang chết giấm này thì ngứa ruột không chịu được à? Tao thấy nóng lòng nóng ruột như thế, hay là mày đầu thai sang kiếp khác đi.

[25]

Sau này, Mạnh Cỏ nói với Nguyễn Nguyễn:

- Trước đây chú út là người bình thường, về sau đột nhiên bị điên.

Nói đến đây, Mạnh Cỏ nghiêm mặt nhìn Nguyễn Nguyễn, chần chừ một lúc rất lâu rồi mới chậm rãi nói:

- Chú út... là lưu manh. Nói xong hai chữ ấy, mặt Mạnh Cỏ đỏ bừng lên. Lúc ấy, hai chữ “lưu manh” vô cùng nghiêm trọng, chứ một người là lưu manh thì chẳng khác nào xử tội chết. Hơn nữa, hai cô bé cậu bé chưa hiểu chuyện lắm mà nói đến hai chữ này thì vấn đề quá thật nghiêm trọng.

Nguyễn Nguyễn há hốc mồm, sau đó lắc đầu, ra công ra sức lắc đầu và nói:

- Sao chú út Cần Thành có thể là lưu manh được? Không thể nào.

Mặt Mạnh Cỏ đỏ như gấc chín, anh ta cũng lo lắng và nói:

- Tôi cũng không tin, nhưng khi còn đi học, rất nhiều người nói chú ấy như thế...

Giọng nói của Mạnh Cỏ thấp dần, thấp dần, rõ ràng là có một số chuyện anh ta không thể nói với Nguyễn Nguyễn. Những năm mà cậu còn đi học, gần như ngày nào trên đường đến trường và tan học về, cũng có người chỉ trỏ sau lưng cậu và nói:

- Nhìn kia, kia chính là cháu của thằng lưu manh Mạnh Cần Thành!

- Mạnh Cần Thành? Không phải là thằng điên ấy sao? - Đúng vậy. May mà bị điên, nếu không thì không biết sẽ lưu manh như thế nào. Nghe nói, cái đứa đấy mười mấy tuổi rồi...

- Hà? Thật không thể tưởng tượng được. - Chả thế? Anh trai nó bị nó làm cho ức chết. - Thế thì nó bị điên cũng đáng. - Nhìn thằng cháu kia kia, chẳng khác nào thằng lưu manh hồi nhỏ cả. Thằng lưu manh ấy cũng đẹp trai, đáng tiếc là nửa đời trước là lưu manh, nửa đời sau là thằng điên! Đáng tiếc, đáng tiếc!

- Ai dà, chị nói xem, có phải thằng cháu cũng giống thằng chú, không chịu học hành, sau này cũng trở thành lưu manh!

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 3.2

Vì những lời bịa đặt ấy mà dần dần Mạnh Cổ trở nên lạnh nhạt với Mạnh Cần Thành, không còn chạy đùa xung quanh, không còn hào hứng gọi “chú út”, “chú út” nữa, càng không cười lên lưng chú út của mình cười ngửa... Anh ta tìm mọi cách tránh mặt Mạnh Cần Thành. Dù mỗi lần nhìn thấy cậu, Mạnh Cần Thành đều thân mật gọi i a i a, nhưng cậu vẫn tuyệt tình đáp lại bằng cái bóng lạnh lùng.

Mạnh Cổ có những thay đổi như vậy là bởi sau mười hai tuổi, cậu đã hiểu ý nghĩa của từ “lưu manh” này.

Hồi còn nhỏ, khi người khác nói Mạnh Cần Thành là kẻ điên, kẻ lưu manh thì cậu luôn luôn đứng cạnh chú út của mình, giơ hai tay để bảo vệ chú, chửi lại những đứa trẻ đó, muốn dùng cơ thể nhỏ bé của mình để chặn những hòn đá nhỏ mà bọn chúng ném về phía Mạnh Cần Thành hay những bãi nước bọt phỉ nhổ.

Mặc dù cuối cùng, đều là Mạnh Cần Thành bảo vệ đứa cháu nhỏ bé mà bị thương tích đầy mình và nhầy nhụa trong nước bọt.

Sau đó, khi bà nội đuổi đến thì bọn trẻ con hỗn xược ấy chạy đi như một đàn ong vỡ tổ. Lúc ấy Mạnh Cần Thành mới bò dậy, nhìn đứa cháu nhỏ bình an vô sự. Mặc dù nước mắt trào dâng, mặt đầy thương tích nhưng vẫn nhẹ răng cười với Mạnh Cổ.

Mạnh Cổ hồi ấy là một Mạnh Cổ hiếu thắng, đã thề rằng, sau này nhất định phải trở thành một người tài giỏi, nhất định phải đưa chú út Mạnh Cần Thành ngóc ngách rồi khỏi cái làng này, không để người ta ức hiếp chú nữa.

Nhưng sau năm mười hai tuổi, Mạnh Cổ hiểu ý nghĩa của từ “lưu manh”. Là một cậu bé mới lớn, lòng tự tôn cũng mãnh liệt hơn. Cậu đã chọn cách tin vào những lời bịa đặt, những lời bôi tro trát trấu của dân làng, lạnh lùng, hờ hững với Mạnh Cần Thành.

Từ đó, mỗi khi thấy bọn trẻ con ném đá, nhỏ nước bọt vào người Mạnh Cần Thành, cậu đều lạnh lùng bỏ đi, không còn quan tâm đến Mạnh Cần Thành đáng thương bị lũ trẻ giày vò đến nỗi ngã lăn xuống đường. Một Mạnh Cần Thành toàn thân nhót nhát, một Mạnh Cần Thành với đôi mắt tê dại và thương cảm đã nhìn Mạnh Cổ hờ hững bỏ đi như thế.

... ... Vì không được chữa trị nên vết thương ở mắt của Nguyễn Nguyễn mãi không khỏi.

Mặc dù thầy thuốc trong làng đã thay băng cho Nguyễn Nguyễn nhưng cô vẫn không nhìn thấy gì. Chỉ có điều, cũng không phải là hoàn toàn không nhìn thấy gì mà là có thể nhìn thấy ánh sáng, nhưng không nhìn rõ, có thể nhìn thấy bóng người đi lại nhưng chỉ mờ mờ, không nhìn rõ chuyển động.

Mạnh Cổ xua xua tay trước mặt Nguyễn Nguyễn, cô khề lắc đầu, sau đó nước mắt trào ra.

Từng giọt từng giọt rơi xuống lòng bàn tay Mạnh Cổ. Nóng rát! Mạnh Cổ đứng trước mặt cô, giống như một đứa trẻ đã làm sai chuyện gì đó, hốt hoảng nói:

- Nguyễn Nguyễn, xin lỗi, xin lỗi. - Nói xong anh ta cũng khóc, - tôi không cố ý, thực sự không cố ý mà.

Nguyễn Nguyễn ôm Mạnh Cổ, òa khóc nức nở. Mạnh Cần Thành đứng cạnh, khề chau mày, nhìn hai đứa trẻ ôm nhau khóc, đột nhiên trong đáy mắt có thứ gì đó nhạt nhòa, mặt mũi khề lên lời vào. Nhưng bỗng chốc tan biến, không để lại một chút vết tích nào.

Mạnh Cổ không nhớ Nguyễn Nguyễn đã gọi “anh Mạnh Cổ” từ lúc nào.

Anh ta chỉ nhớ một lần đi học về, tay cầm kẹo bạc hà, Nguyễn Nguyễn lúc ấy đang dựa người vào chân chú út Mạnh Cần Thành, dường như người thấy mùi thơm, mắt sáng lên, lạnh lạnh gọi:

- Anh Mạnh Cổ, là anh đấy à? Tiếng “anh Mạnh Cổ” lọt vào tai bà nội giống như sét đánh vậy. Bà ngậy người nhìn Mạnh Cổ và Nguyễn Nguyễn.

Bà nghiêm mặt nói với cô:

- Lần sau không được phép gọi lung tung. Bà nội không cho phép Nguyễn Nguyễn gọi anh Mạnh Cổ, giống như không cho phép Nguyễn Nguyễn gọi chú Cần Thành vậy. Bà chỉ tay về phía Mạnh Cần Thành đứng phía sau và nói với Nguyễn Nguyễn:

- Lần sau nhớ gọi là anh Cần Thành, biết chưa? Nguyễn Nguyễn không biết vì sao lại như vậy, chỉ thấy đột nhiên người Mạnh Cần Thành đông cứng lại. Mạnh Cổ nhìn bà nội, không nói gì. Nguyễn Nguyễn thăm thẳm tính một hồi, mắt sáng lên một cách bí hiểm, cô đặc chí nói với Mạnh Cổ:

- Nếu tôi gọi là anh Cần Thành thì... haha... cậu phải gọi tôi là cô, nào, Mạnh Cổ, mau gọi cô đi!

Đúng lúc ấy mẹ của Mạnh Cổ đi chợ về, bà ta lờm Nguyễn Nguyễn một cái, rồi lại liếc nhìn mẹ chồng, cười khẩy rồi nói:

- Ôi ôi, còn cô nữa kìa? E rằng phải gọi là thím mới đúng. Khoảnh khắc ấy, Nguyễn Nguyễn cảm nhận được rằng, giữa cô và Mạnh Cần Thành có một thứ quan hệ gì đó không bình thường. Mỗi quan hệ này không phải là thứ cô muốn mà là sau khi cô được đưa đến nhà này, bà nội đã ép cô phải chấp nhận nó.

Bắt đầu từ hôm ấy, Nguyễn Nguyễn không còn dựa đầu vào chân Mạnh Cẩn Thành vào mỗi buổi chiều tà ảm áp nữa. Cũng bắt đầu từ hôm ấy, trên thế giới này, không còn một cô bé thuần khiết như dòng nước và một chàng ngốc khuôn mặt đẹp như tranh vẽ. Một người nói mọi chuyện như một con chim hót líu lo, một người ngồi cạnh, yên lặng cười ngờ ngạc nhiên.

Những gì tốt đẹp thường rất mỏng manh. Đối với Mạnh Cẩn Thành, sự xa cách của Nguyễn Nguyễn dường như đã được định trước. Có lẽ vì đã trải qua sự xa cách của Mạnh Cổ nên anh không còn cảm thấy bị thương nữa.

Chỉ có điều, mỗi khi đi trên đường, có người chế nhạo anh: “Này - tên ngốc nhà họ Mạnh, vợ cậu đâu? Không mang theo, cẩn thận bị người ta bán đi đấy!” Mạnh Cẩn Thành cười ngờ ngạc nhiên, nước bọt chảy xuống quần áo, giống như vệt nước mắt.

Hôm ấy, không biết là đứa trẻ nhà ai nhặt một cục đá to ném về phía Mạnh Cẩn Thành. Hòn đá bay trúng vào gáy anh.

Không hề có sự chuẩn bị. Gió thổi bay mái tóc đen nhánh, những giọt máu nóng ảm tuôn ra.

Mạnh Cẩn Thành ngã xuống đất, giống như một tờ giấy... Lúc ấy mới có người hét lên:

- Mau đi gọi nhà Mã Liên, cậu ngốc bị người ta ném chết rồi.

Sau đó, những người đi đường nháo nhác cả lên, có người chạy, có người hô hào, có người bàn tán, nhiều hơn cả là những người đứng xem.

Khoảnh khắc Mạnh Cẩn Thành nhắm mắt, khuôn mặt của anh vẫn đẹp như thế.

Thời gian trôi đi thật nhanh, anh đã phát điên hơn mười năm rồi.

Một người có thể có bao nhiêu cái mười năm? Hơn mười năm, có thể khiến một bí mật nát nhuyễn trong tim, cũng có thể khiến một bí mật nở hoa trong tim, giã vò suốt ngày suốt đêm, suốt ngày suốt đêm.

Mọi người nói xem, một người điên có bí mật không?

[26]

Bà nội ngồi trước giường Mạnh Cẩn Thành, vừa lau nước mắt, vừa vuốt ve bàn tay lạnh buốt của anh rồi tự nói với mình: Đứa con trai đáng thương của ta.

Đến tận đêm khuya, bà mới rời khỏi giường của Mạnh Cẩn Thành.

Sau khi bà về phòng, Nguyễn Nguyễn chớp mắt vờ ngủ, đến tận khi nghe thấy tiếng thở đều của bà khi đã chìm vào giấc ngủ thì cô mới mò mẫm trong bóng tối, rón rén bò xuống giường. Vì sợ gây ra tiếng động nên cô không đi giày mà đi chân đất. Thình thoảng lại có những cục đá nhọn hoắt đâm vào chân cô. Cô chỉ có thể nhắm mắt, hít một hơi rồi tiếp tục mò mẫm về phía trước.

Mạnh Cẩn Thành đã hôn mê rất lâu. Nguyễn Nguyễn đi đến giường anh, bàn tay nhỏ bé của cô chạm vào bàn tay lạnh ngắt của anh. Khoảnh khắc ấy, nước mắt của cô trào xuống như mưa.

Anh là một chàng ngốc, nhưng lại cho cô sự ảm áp lớn nhất trần gian.

Bao nhiêu năm nay, cô đều vui đùa bên anh, chìm đắm trong sự chiều chuộng của anh. Cô rất thích ngả chiếc đầu nhỏ bé của mình vào chân anh, quen với sự tồn tại của anh và sự quan tâm của anh. Tuy thời gian trước cô đã từng vì những lời nói của mẹ Mạnh Cổ mà xa lánh anh, hờ hững với anh, nhưng có một điều không bao giờ thay đổi, đó là anh chính là người thương cô nhất trong cái nhà này.

Dường như trong lòng cô có một âm thanh không ngừng nghẹn ngào, chú út Cẩn Thành... chú không được chết... chú không được bỏ lại Nguyễn Nguyễn... chú út Cẩn Thành...

Ánh trăng dịu dàng xuyên qua tán lá trước phòng, chiếu qua cửa sổ, rọi vào khuôn mặt nhỏ bé, xinh xắn của cô. Những vệt nước mắt lấp lánh dưới ánh trăng, giống như một dòng sông nhỏ khơi nguồn từ tim, uốn lượn trên khóe mi cô, chảy xuống khuôn mặt đáng yêu như con mèo con.

Từng giọt, từng giọt. Nước mắt nóng rát, nguội lạnh, rơi xuống giường, rơi xuống tay áo của cô, rơi xuống bàn tay lạnh buốt của Mạnh Cẩn Thành.

Trong bóng tối, anh ta co lại, giống như đang mơ ác mộng. Trong giấc mơ có lần chuyện quá khứ, dường như đang xé anh ra thành từng mảnh nhỏ bắn tung tóe. Trong giấc mơ, anh quay về với năm tháng trước mười hai tuổi, tuổi hoa đào chảy từ trên cao xuống, lao xuống thung lũng, vỡ thành từng giọt nước, trong suốt như thủy tinh, giống như những dòng thác nhỏ.

Lúc ấy anh mười một tuổi, là một cậu bé cô đơn, thích mặc áo trắng, tay áo bay bay trong gió.

Cậu đứng khóc bên vách núi, giải thích với anh trai Mạnh Cẩn An - người nhìn trộm ở nhà vệ sinh nữ không phải anh, thực sự không phải anh. Nhưng anh lại trở thành một người xui xẻo, dù có giải thích như thế nào thì cũng không rửa sạch tội của mình.

Nhưng Mạnh Cẩn Thành không tin anh, chỉ nằng chừ anh, bắt anh quỳ trước mặt hiệu trưởng, cầu xin ông ấy không đuổi học anh.

Anh chỉ ngang bướng không chịu ra đi, sau đó, sau đó, anh chỉ đẩy anh trai một cái, anh liền rơi xuống vực thẳm. Mạnh Cẩn Thành giờ tay ra kéo nhưng không kịp, chỉ có thể òa khóc bên vách núi.

Không phải anh cố ý, thực sự không phải anh cố ý! Về sau, anh bắt đầu hóa dại. Anh sợ rằng cảnh sát phát hiện mình hại chết anh trai, anh biến thành một người điên, một người vĩnh viễn chỉ có thể sống điên sống dại trên trần gian.

Mọi người cho rằng, anh không chịu được những lời đàm tiếu mà hóa điên. Không ai biết chuyện kinh hoàng bên vách núi.

Nguyễn Nguyễn cố mở to mắt để nhìn rõ anh hơn, nhìn xem anh đã tỉnh chưa. Nhưng tất cả cố gắng đều là vô ích, trước mắt vẫn chỉ là bóng tối, cô không nhìn thấy anh, không nhìn thấy ánh trăng lung linh đêm tối ấy.

Trong bóng đêm, cô quờ quạng tìm khuôn mặt anh, muốn biết xem anh đã tỉnh lại chưa.

Các ngón tay nhẹ nhàng lần từ bộ ngực nóng ấm, đến cái hầu khẽ rung rung, cái cằm đẹp như được chạm khắc, làn môi nứt nẻ khô ráp, sau đó là cái mũi cao và thẳng. Khi ngón tay chạm vào mắt anh, cô thực sự rất hy vọng anh đang mở mắt, hy vọng anh nhìn mình triu mến trong bóng tối, sau đó lại một lần nữa nói với cô rằng, Nguyễn Nguyễn, đừng sợ.

Nhưng bàn tay của cô chỉ sờ thấy đôi mắt đang nhắm chặt của anh, chúng giống như những con chim bồ câu về tổ, yên tĩnh gập đôi cánh của mình.

Nước mắt của cô lại trào ra, cô thấy mắt đau giống như bị gai đâm vậy.

Cô khóc đến nỗi là người đi, nằm gục xuống chân anh, ngủ thiếp đi, mang theo nỗi sợ hãi và tuyệt vọng, mang theo những nghi ngờ về tương lai.

Trong đêm tối, cô ôm đầu gối anh, nằm co ro bên cạnh anh, cơ thể nhỏ bé, đôi lông mày rung rung, khuôn mặt với những vệt nước mắt. Cô giống như một con chim đi trú đã bay mỏi, còn anh là chiếc tổ để cô dùng chân.

Khi tia sáng đầu tiên của bình minh chiếu rọi vào cái cây trước cửa, đột nhiên người Mạnh Cẩn Thành run lên, dường như cơn ác mộng đã kết thúc, cuối cùng đã tỉnh lại.

Nguyễn Nguyễn cảm nhận được sự run rẩy của anh. Cô giật mình tỉnh dậy, khoảnh khắc mở mắt, cô thấy mắt nhói đau. Ánh sáng mờ nhạt nhưng chọc vào đôi mắt không nhìn thấy ánh sáng của cô vẫn khiến cô cảm thấy đau đớn, khó chịu, chỉ có thể nhắm mắt.

Sau mấy lần cố gắng, khi cô mở mắt ra một lần nữa, ánh sáng đã mở rộng vòng tay ôm ấp với cô, cả thế giới bừng sáng, khiến cô không dám tương tượng.

Ánh sáng dần dần tích tụ lại trong mơ hồ, rõ nét. Dưới ánh nắng ban mai, cô nhìn thấy anh đang hôn mê - khuôn mặt nhợt nhạt không còn một tia máu. Hai mắt nhắm chặt, giống như hai đầm nước sâu bị khóa lại, ngăn những gợn sóng vô bờ. Lông mày của anh dài và cong, giống như một bức tranh thủy mặc. Đôi môi khô nứt, nhưng những vảy nứt màu trắng không thể che được màu hồng trên đôi môi anh, giống như chỉ cần một giọt nước thấm đẫm là có thể trở lại thành chàng trai với khuôn mặt đẹp như tranh vẽ với đôi môi hồng, làn da trắng như trước đây.

Dường như chỉ cần một tiếng sáo, một chùm ánh trăng là anh có thể từ từ bước ra từ trong bức tranh.

Không biết vì sao lúc ấy Nguyễn Nguyễn lại há mồm tròn mắt nhìn anh như vậy mà không hề biết rằng mắt mình đã hồi phục. Cô chỉ nghĩ người nhìn Mạnh Cẩn Thành đang nằm trên giường, sợ rằng mình nháy mắt một cái thì anh sẽ vỡ òa giống như một giấc mơ.

Mười hai tuổi, à không, chỉ vài ngày nữa là cô được mười ba tuổi. Mười ba tuổi, cái tuổi dậy thì, một thứ tình cảm đặc biệt dần len lỏi tận sâu trong con tim của cô. Thứ tình cảm khác lạ này khiến cô đỏ mặt, khiến tim cô đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, khiến lòng bàn tay của cô ướt ướt.

Nguyễn Nguyễn giật mình bỏ chạy, vừa chạy vừa lau nước mắt, bước chân nhẹ nhàng giống như một con chim yến. Cô chạy về phòng bà nội, hét thật to:

- Bà ơi, bà ơi, mau đến đây, mau đến xem chú út Cẩn Thành, chú ấy tỉnh rồi. Mau đến đây!

Mạnh Cỏ đi học về chạy đến thăm Mạnh Cẩn Thành, bà nội đã nói cho cậu biết chuyện Nguyễn Nguyễn đã nhìn thấy trở lại. Mạnh Cỏ gần như phát điên lên, cậu chạy ra ngoài, vừa chạy vừa gọi:

- Nguyễn Nguyễn, em nhìn thấy rồi sao? Lúc ấy Nguyễn Nguyễn đang bụng chầu nước bước ra khỏi phòng, va đúng vào người Mạnh Cỏ đang lao ra, hai người ngã xuống đất, Mạnh Cỏ nằm đè lên người Nguyễn Nguyễn, nước chảy lênh láng khắp sàn, thấm ướt áo hai người. Làn da non nớt tìm kiếm sự ẩm áp qua lớp áo mỏng, hai đứa trẻ chưa hiểu chuyện, một đứa mười sáu tuổi, một đứa mười ba tuổi, trong khoảnh khắc ấy, bốn mắt nhìn nhau, như bị sét đánh.

Đúng lúc ấy, Mã Liên đi làm về, nhìn thấy một đôi trai gái, ôm nhau ngã lăn dưới đất. Mạnh Cỏ đè lên người Nguyễn Nguyễn. Trong mắt người lớn, cái cảnh tượng vô tình ấy trở nên vô cùng nghiêm trọng. Hai người ướt áo, mắt chứa chan tình ý, nếu không có lớp áo ấy thì...

Mã Liên tức đến phát điên lên. Bà ta ném cái làn xuống đất, gào khóc:

- Cái thằng không biết liêm sỉ kia! - Nói xong, bà ta vớ lấy một cái que trước cửa rồi lao về phía trước.

Tình cảm giữa Mạnh Cổ và Nguyễn Nguyễn đã tan biến trước trận đòn như trời giáng của Mã Liên. Hôm ấy, anh đã đỡ đòn thay cô.

Một chàng trai ngoan cường, bướng bỉnh. Tất cả đã lọt vào mắt bà nội, lọt vào mắt Mã Liên, lọt vào mắt Mạnh Cẩn Thành vừa tỉnh dậy từ cơn ác mộng.

Hôm ấy, Mạnh Cẩn Thành hai ba tuổi, Mạnh Cổ mười sáu tuổi, Nguyễn Nguyễn mười ba tuổi.

Vận mệnh đã giăng thiên la địa võng với họ. Đây là kiếp nạn mà họ không thể chạy trốn được.

Sau khi hồi phục, Mạnh Cẩn Thành càng trở nên thâm lặng hơn, giống như mặt hồ yên ả. Chỉ có điều, anh không còn cười ngớ ngếch, không còn chảy nước miếng, chỉ im lặng, vĩnh viễn im lặng, thỉnh thoảng ánh mắt lại hướng về một nơi xa xăm.

Hết cấp ba, Mạnh Cổ không thể thường xuyên về nhà. Nhưng chỉ cần được về nhà là anh lại mang rất nhiều đồ ăn cho Nguyễn Nguyễn, mang cho cô những miếng tranh dán - tất cả đều là do anh tiết kiệm tiền mua cho cô.

Mỗi lúc như vậy, mặt của Mã Liên lại dài ra giống như bộ phim Hàn Quốc dài mấy trăm tập vậy.

Thời gian này, Triệu Tiểu Hùng xuất hiện trong cuộc sống của Nguyễn Nguyễn. Anh ta được bác đồ tể Lý Mộ nhận nuôi, đổi tên là Lý Hùng. Có điều, Triệu Tiểu Hùng không thích cái tên mới này. Anh bảo Nguyễn Nguyễn và mọi người gọi tên cũ của mình.

Anh ta vẫn là chàng thiếu niên nghịch ngợm, chỉ có điều, không còn giống như một tên địa chủ hồng hách như trước nữa.

Mỗi lần nhìn thấy Nguyễn Nguyễn, anh ta lại có ý chọc tức cô, gọi cô là cô dâu nhỏ.

Lúc ấy, tất cả mọi người trong làng Hoa Đào đều biết, Nguyễn Nguyễn là cô dâu nuôi từ nhỏ của chàng ngốc Mạnh Cẩn Thành - đây cũng chính là lý do mà Mạnh Cổ không tùy tiện về nhà - người con gái mà anh thích lại là người con gái mà anh không nên thích nhất.

Một mặt anh dần vật trong đau khổ, bởi vì Mạnh Cẩn Thành là người chú thương anh nhất. Bà nội là người bà thương anh nhất. Anh không muốn khiến hai người thân này thất vọng. Mặt khác anh lại muốn chống đối. Anh nghĩ cách làm của bà là cổ hủ, là lạc hậu trong cái thời đại này, là phạm pháp, là bất công đối với Nguyễn Nguyễn.

Vậy là trong cái làng nhỏ bé núi non xanh biếc này, câu chuyện giữa Mạnh Cẩn Thành, Mạnh Cổ và cô dâu nuôi từ nhỏ không ngừng bị người ta chỉ trích, bàn tán xôn xao.

Cũng chính vì vậy mà số lần Mạnh Cổ trở về nhà ngày càng ít đi.

Anh thường xuyên viết thư cho Nguyễn Nguyễn - dĩ nhiên, Nguyễn Nguyễn không biết chữ. Anh gửi kèm tất cả nỗi nhớ nhung của mình qua hình vẽ. Chàng trai trong bức tranh là anh, cô gái trong bức tranh là cô. Trái tim giữa cô và anh như thay lời nói anh rất nhớ cô.

Trong bức tranh, anh nắm tay cô, hôn bờ môi dịu dàng của cô, ôm cơ thể nhỏ bé của cô, cũng đã từng hứa hẹn với cô rằng, một ngày nào đó, nhất định anh sẽ đưa cô đi.

Triệu Tiểu Hùng bỗng trở thành “người phiên dịch” cho Nguyễn Nguyễn - Khi Mạnh Cổ về nhà sau kỳ nghỉ, anh đã dùng bộ truyện tranh “Slam Dunk” để mua chuộc anh ta.

Triệu Tiểu Hùng vỗ ngực nói: “Bắt đầu từ hôm nay, chuyện của người anh em cũng chính là chuyện của tôi, nhà của người anh em chính là nhà của tôi, vợ của người anh em chính là vợ của tôi, người phụ nữ của người anh em chính là người phụ nữ của tôi!”

Nói đến đây, anh ta phát hiện mình nói sai, chỉ cười khi khi, còn Mạnh Cổ thì tức đến nỗi muốn nện cho anh ta một trận. Nguyễn Nguyễn đứng cạnh, mặt đỏ ửng như gấc chín, giống như những bông hoa đào ở trong làng này vậy.

Khoảnh khắc ấy, Triệu Tiểu Hùng vừa thề thốt xong đột nhiên thấy tim mình đập thình thịch, sau đó anh ta thề thốt mình: cảm thú!

Vậy là Mạnh Cổ bắt đầu viết thư tình cho Nguyễn Nguyễn. Triệu Tiểu Hùng trở thành một “người phiên dịch” không chuyên nghiệp. Tuy anh ta thường xuyên đọc sai nhưng Nguyễn Nguyễn vẫn cảm thấy rất hạnh phúc.

Từ đó về sau, Triệu Tiểu Hùng không gọi Nguyễn Nguyễn là cô dâu nhỏ nữa.

Có lúc anh ta coi thường Nguyễn Nguyễn. Anh ta nghĩ cô là Phan Kim Liên, còn Mạnh Cổ là Tây Môn Khánh. Mạnh Cẩn Thành đáng thương đã bị rơi vào tay của Võ Đại Lương.

Có lúc anh ta lại thấy Nguyễn Nguyễn rất đáng thương. Mạnh Cổ cũng rất đáng thương. Một người phải lấy người dở điên dở dại mà mình không yêu. Một người lại yêu người mà có chết cũng không nên yêu. Đúng là bi kịch trần gian, thâm hơn cả Mitsui Hisashi khi không thể chơi bóng rổ.

Có lúc, Triệu Tiểu Hùng nghĩ, Nguyễn Nguyễn không muốn lấy Mạnh Cẩn Thành. Mạnh Cổ không nên rung động trước thím của mình. Vậy thì tốt nhất là Nguyễn Nguyễn nên thuộc về mình.

Mình không phải là người điên, cũng không phải là người thân hay kẻ địch của Mạnh Cầm Thành. Nhưng mỗi lần nghĩ đến đó, Triệu Tiểu Hùng lại coi thường bản thân mình, lại thầm chửi rửa mình một câu: cầm thú.

Cuộc sống chủ yếu của Triệu Tiểu Hùng cầm thú chính là đọc thư tình mà Mạnh Cổ gửi cho Nguyễn Nguyễn. Vì anh ta thường xuyên đến nhà họ Mạnh nên bà Mạnh hết sức đề phòng anh ta. Bà nghĩ bụng, lẽ nào thằng nhỏ này có tình ý gì với con dâu tương lai của mình?

Cho nên, Triệu Tiểu Hùng quyết định hẹn Nguyễn Nguyễn ra dòng sông nhỏ đầu làng, đọc thư của Mạnh Cổ gửi cho cô. Nguyễn Nguyễn thích nghe Triệu Tiểu Hùng đọc đi đọc lại những bức thư ấy. Triệu Tiểu Hùng thấy số mình khổ. Hồi còn đi học cũng không học hành chăm chỉ như thế. Bây giờ thì hay rồi, không đi học nữa nhưng lại bị đôi uyên ương đáng thương này giày vò.

Vậy là cậu bé Triệu Tiểu Hùng đáng thương này gần như đã học thuộc lòng những bức thư tình ấy.

Chuyện bí hiểm đã xảy ra đúng vào thời điểm này. Đó là vào một đêm trăng thanh gió mát, Triệu Tiểu Hùng đang đọc thư tình cho Nguyễn Nguyễn:

Anh biết em rất đau khổ, thực ra anh cũng vậy. Nhưng anh nhất định sẽ đưa em đi tìm hạnh phúc của chúng mình. Suốt đời này, anh mãi mãi không rời xa em, giống như bông thương nhĩ mà em đã đưa cho anh vậy. Anh sẽ đưa em rời khỏi làng Hoa Đào. Nguyễn Nguyễn, hãy tin anh. Anh dùng cả tính mạng của mình để thề với em rằng, nhất định anh sẽ đưa em rời khỏi làng Hoa Đào, để em được sống hạnh phúc. Nguyễn Nguyễn, anh yêu em..

Triệu Tiểu Hùng đang đọc rất say sưa, rất diễn cảm. Nguyễn Nguyễn xúc động lắng nghe, cảm nhận tình yêu của Mạnh Cổ dành cho mình. Đôi trai gái này không hề biết rằng bí kịch sắp xảy đến với mình.

Bà nội Mạnh Cổ dẫn theo một đám phụ nữ trung niên, có cả Lý Mộ Bạch, đang nấp sau bãi cỏ cách chỗ họ ngồi không xa. Lý Mộ Bạch không tin Triệu Tiểu Hùng lại làm cái chuyện mất hết tính người, dụ dỗ con dâu nhà người ta khiến thân linh không thể dung tha này. Nhưng khi nghe thấy “Nguyễn Nguyễn, hãy tin anh. Anh dùng cả tính mạng của mình để thề với em rằng, nhất định anh sẽ đưa em rời khỏi làng Hoa Đào, để em được sống hạnh phúc. Nguyễn Nguyễn, anh yêu em” thì ông ta tức đến phát ngất.

Lý Mộ Bạch lao ra, dựng Triệu Tiểu Hùng lên, cho anh một cái bạt tai, không ngừng chửi rửa, mắng nhiếc:

- Tao cho mày dùng tính mạng để thề này. Bỏ mày cũng dùng tính mạng để thề với mày. Nếu tao để cho thằng ranh con như mày làm cái chuyện bại hoại nhà họ Lý nhà tao thì tao sẽ mang họ Triệu giống như mày!

Triệu Tiểu Hùng sững sờ, Nguyễn Nguyễn cũng sững sờ. Triệu Tiểu Hùng hoảng hốt nói:

- Oi, ối, bố ơi, đây không phải là những lời con nói. Lý Mộ Bạch phỉ nhổ rồi nói:

- Mày là thằng hèn, dám làm không dám nhận! Triệu Tiểu Hùng vội nói:

- Bố ơi, con đang đọc thư, đang đọc thư mà. Lý Mộ Bạch tức giận:

- Sao mày không nói là mày đang diễn kịch nhân dịp Tết Thiếu nhi đi?

Triệu Tiểu Hùng nói:

- Đúng là con đang đọc thư mà bố. Lý Mộ Bạch đập Triệu Tiểu Hùng bắn ra đất và nói:

- Cầm miệng, đưa thư đây cho bố mày xem. Lúc ấy, Triệu Tiểu Hùng mới phát hiện không có bức thư nào cả, anh đã trở thành cái máy đọc thư rồi. Đã có thể đọc thuộc lòng, vậy thì mang theo nó đi làm gì nữa.

Thế là hôm ấy Triệu Tiểu Hùng đáng thương trở thành vật thế mạng cho Mạnh Cổ.

Nguyễn Nguyễn bị bà nội lôi về nhà. Bà Mạnh vô cùng tức giận, chỉ tay vào mặt cô, vừa khóc vừa mắng:

- Ta vất vả nuôi con khôn lớn như thế này, vậy mà con lại làm cái chuyện đáng xấu hổ ấy. Con có xứng đáng với ta không? Mã Liên đi ra ngoài, khuôn mặt rạn rờ như hoa nở, nhìn mẹ chồng rồi nói:

- Con đã nói rồi mà, mẹ chọn cô con dâu lung linh như thế kia cho con trai, không biết mai sau chú ấy sẽ bị cấm bao nhiêu chiếc sừng đây? Chưa chính thức bước chân vào cửa mà đã như thế, nếu mà chính thức bước chân vào...

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chương 3.3

Bà nội bị Mã Liên nói đến nỗi không còn mặt mũi nào, vớ lấy cái chổi ở góc tường, đập thẳng vào người Nguyễn Nguyễn. Bà vừa đánh vừa khóc, vừa khóc vừa chửi: “Ta phải cho con biết quy định của nhà họ Mạnh. Con không được ức hiếp con trai ta như thế!”

Hàng xóm xung quanh thấy bà Mạnh ra tay, ai lấy cũng vờ tốt bụng chạy sang ngăn bà lại rồi nói:

- Thím à, đừng tức giận quá mà ảnh hưởng đến sức khỏe! Âm thanh hỗn độn nối tiếp nhau khiến Mạnh Cẩn Thành giật mình tỉnh giấc. Dường như anh mơ màng nghe thấy tiếng khóc của Nguyễn Nguyễn. Thế là anh không nghĩ ngợi gì mà lao ngay ra cửa.

Khi nhìn thấy Nguyễn Nguyễn co rúm dưới đất, ôm mặt khóc với những vết thương còn dính máu trên tay, trên mặt thì anh vội lao ra ngăn mẹ lại.

Tất cả mọi người có mặt ở đó đều hết sức ngạc nhiên. Có người nói:

- Cậu ngược thật biết thương vợ. - Cậu ngược, mẹ cậu đang lập uy cho cậu đấy, dạy dỗ cô vợ không biết phép tắc của cậu. - Người khác lại thêm vào.

Mạnh Cẩn Thành không thêm đề ý đến lời họ nói. Anh ngước mắt nhìn mẹ.

Mái tóc bạc trắng, cơ thể gầy yếu. Thực ra, anh hiểu lòng mẹ, thậm chí anh cũng hiểu rằng, chính vì mình đã vô tình hại chết anh trai nên bây giờ gia đình mình mới ra nông nỗi này, mới hại Mạnh Cổ còn nhỏ tuổi như vậy mà đã trở thành trẻ mồ côi, hại chị dâu Mã Liên còn trẻ như vậy mà phải ở góa, hại mẹ không biết trông cậy vào ai...

Tất cả đều là lỗi của anh. Nhưng, sao anh có thể để cho một cô gái yếu đuối gánh chịu tất cả mọi lỗi lầm của mình được đây?

Hôm ấy, Mạnh Cẩn Thành bế Nguyễn Nguyễn về phòng. Nguyễn Nguyễn giống như một con mèo nhỏ, ôm chặt lấy anh khóc thút thít, đến tận lúc khóc mệt rồi mới nằm ngủ trên chân anh.

Mạnh Cẩn Thành lấy nước, nhẹ nhàng lau những vết thương trên mặt, trên người cô.

Khi anh lau cổ cô, làn da trắng mịn tỏa ánh sáng lung linh giống như ngọc trai vậy. Anh ngây người, lúc ấy anh mới phát hiện, Nguyễn Nguyễn đã không còn là cô bé sáu tuổi nữa, mà đã là một thiếu nữ mười sáu tuổi xinh đẹp.

Trong đêm tối tĩnh lặng, Mạnh Cẩn Thành nghe thấy nhịp đập của con tim mình...

Trong cái đêm không ngủ ấy, cùng nhịp đập với tiếng con tim anh là tiếng gào khóc của Triệu Tiểu Hùng.

Tối hôm ấy, Triệu Tiểu Hùng bị Lý Mộ Bạch trói về nhà, treo lên cột nhà, đánh cho một trận thừa sống thiếu chết.

[28]

Mạnh Cổ không bao giờ quên ngày hôm ấy, cái ngày mà anh vừa thi xong.

Anh vui vẻ trở về nhà. Mã Liên đi ra con đường núi ở đầu làng đón anh. Bỗng nhiên, một chiếc xe chở đất phóng như bay, cán nát qua người bà ta. Từ đó, bà ta không thể đứng dậy được nữa...

Tối hôm ấy, anh bế người mẹ đã bị cán nát về nhà, đau đớn như đứt gan đứt ruột. Anh đã hứa với mẹ là đợi anh thi đỗ đại học, sau này tìm được việc, kiếm thật nhiều, thật nhiều tiền để mẹ không phải sống khổ sở nữa.

Nhưng đó là một lời hứa đau đớn vì sẽ chẳng thể nào thực hiện được nó nữa.

Mặc dù bà ta cay nghiệt, bà ta bợ đỡ, nhưng bà ta vẫn là người mẹ thương anh nhất, yêu anh nhất.

Bà nội không biết an ủi cháu như thế nào, chỉ có thể ngồi cạnh lau nước mắt. Bà nhìn Mạnh Cổ rồi lầm nhảm: “Đứa cháu đáng thương của bà.”

Mạnh Cẩn Thành nhìn Mạnh Cổ khóc đến chết đi sống lại mà cảm thấy vô cùng đau xót.

Anh đi lên trước, vỗ vai Mạnh Cổ. Mạnh Cổ ngẩng mặt lên, đột nhiên ôm chặt lấy anh, giống như một đứa trẻ không nơi nương tựa, vừa khóc vừa nói:

- Chú út, huhu. Nguyễn Nguyễn nấp sau cánh cửa, đau đớn nhìn Mạnh Cổ. Cô không biết phải làm thế nào.

Chỉ có thể khóc theo anh.

Ba hôm sau, Mã Liên được chôn ở cánh đồng làng. Mạnh Cổ trở thành người ít nói. Rõ ràng là sau khi thi đại học xong, một người vui vẻ, tràn trề nhiệt tình sống như anh không thể ngờ rằng mẹ của mình lại biến mất khỏi cuộc sống của mình nhanh đến thế.

Đời người thật là mỏng manh. Đã có kết quả thi đại học, anh đỗ thủ khoa. Đêm hôm ấy, anh đến trước mộ mẹ, rót rượu, sau đó dựa người vào mộ không nói gì. Nước mắt không ngừng trào ra.

Rất nhiều năm sau, Hứa Noãn vẫn còn nhớ đêm hôm ấy. Cô thường nghĩ, nếu có một ngày mình chết đi thì ai sẽ cúng rượu trắng trước mộ mình đây? Ai sẽ khóc vì mình giống như một đứa trẻ?

Đêm hôm ấy, Mạnh Cổ uống rất nhiều rượu. Anh loạng choạng bước về nhà.

Sau đó, anh nhảy múa trước mặt Nguyễn Nguyễn giống như một con khỉ trong rạp xiếc vậy, cuối cùng ngã lăn ra đất. Trán đập mạnh xuống sân gạch, máu bắn ra trên cái trán đầy đặn.

Mạnh Cẩn Thành vừa đi ra từ phòng bên, định đỡ anh về giường nhưng thấy Nguyễn Nguyễn hốt hoảng chạy lên trước, nhẹ nhàng xé vạt áo, khẽ lau máu tươi không ngừng phun ra trên trán anh.

Mạnh Cổ ôm Nguyễn Nguyễn, gào khóc. Anh nói:

- Nguyễn Nguyễn, anh không bao giờ nghe lời mẹ, không nghe lời mẹ. Bây giờ anh muốn nghe lời mẹ, nhưng anh biết đi đâu tìm mẹ đây, Nguyễn Nguyễn, huhu.

Anh đau xót ôm lấy Nguyễn Nguyễn giống như ôm lấy sự ấm áp còn sót lại trên thế gian này vậy, không muốn buông tay ra. Cuối cùng, đôi môi dính đầy nước mắt của anh khẽ hôn lên mái tóc mềm mại như lụa của cô, hôn lên cái trán giống như mặt trăng và đôi môi đẹp như cánh hoa hồng...

Nụ hôn trong tuyệt vọng ấy mon man, mon man, giống như ngọn lửa cháy rừng rực, dần dần lên men dưới tác dụng của cồn. Tay anh run rẩy cởi áo sơ mi của cô, cơ thể đáng chất và ấm áp ấy giống như thuốc phiện, đầy cảm dỗ nhưng cũng đầy cự tuyệt.

Cô kinh ngạc. Nhưng tất cả đều tan ra trong nước mắt của Mạnh Cổ. Cô cảm nhận được sự đau đớn của anh, hy vọng có thể an ủi anh. Cuối cùng cô trở nên mềm yếu.

Mạnh Cẩn Thành đứng im trong phòng, như bị sét đánh vậy. Bầu trời mây đen găng phủ, giống như nỗi lòng trĩu nặng vậy, không thể chạm vào, nếu chạm vào thì sẽ bị xé toạc!

Cuối cùng, chớp xé toạc bầu trời. Ánh sáng dữ dội ấy chiếu thẳng vào đôi mắt bi thương của Mạnh Cổ, chiếu vào làn da trắng mịn như mỡ dê của Nguyễn Nguyễn.

Cuối cùng, Mạnh Cổ đau đớn nhắm mắt, quay người lại, trốn vào bóng đêm, đóng chặt cửa phòng - nhưng anh không thể hàn gắn được vết thương lòng.

Mạnh Cổ nhận được giấy báo trúng tuyển vào những ngày cuối cùng của dịp nghỉ hè.

Cả nhà đều vui mừng, đặc biệt là bà nội, gần như bà đã đi đến từng nhà, khoe cháu trai mình đã thi đỗ vào trường đại học nổi tiếng, sau đó nghe những lời khen ngợi mà đã lâu lắm rồi không có ai nói với bà.

Bí thư xã đứng cạnh, nói với giọng đầy nuối tiếc:

- Nếu không có chuyện của Cẩn Thành năm ấy thì nhà bà đúng là hai đời đại học. Bà lão thử dài. Vì câu nói đầy nuối tiếc của bí thư xã mà bà quyết định cho Mạnh Cẩn Thành và Nguyễn Nguyễn động phòng.

Sau khi quyết định như vậy, bà liền đến chỗ Lý Mộ Bạch mua thịt lợn, ngày mai chiều đãi dân làng.

Lúc ấy Triệu Tiểu Hùng ở nhà. Sau khi nghe bà lão mặt mày rạng rỡ nói về chuyện này, anh vội lao ra cửa, phi như bay đến chỗ Nguyễn Nguyễn.

Vừa vào đến cửa, anh ta hét toáng lên:

- Nguyễn Nguyễn, ngày mai bà nội em bắt em động phòng với chú ngốc, em mau cùng Mạnh Cổ trốn đi.

Khi hét xong, anh ta nhìn lại thì thấy Mạnh Cẩn Thành đang ngồi trong vườn, Nguyễn Nguyễn ở bên cạnh anh.

Triệu Tiểu Hùng ngượng ngùng nói:

- Tôi đến tìm Mạnh Cổ. Mạnh Cẩn Thành vẫn không bộc lộ chút cảm xúc nào. Lúc ấy Triệu Tiểu Hùng mới yên tâm, thầm nói với mình: “Không sao, anh ta là một kẻ điên đại.”

Mạnh Cổ nghe thấy tiếng hô hào của Triệu Tiểu Hùng, liền chạy ra, nhìn Mạnh Cẩn Thành, sau đó kéo áo Triệu Tiểu Hùng và hỏi:

- Ai bảo thế? Triệu Tiểu Hùng nói:

- Bà nội anh đến nhà em mua thịt, nói với bố em thế mà. Mạnh Cổ bối rối nhìn Mạnh Cẩn Thành. Tuy chú ấy là một người không bình thường nhưng chú ấy vẫn là chú út của anh, anh vẫn cảm thấy có lỗi.

Đêm hôm ấy, Mạnh Cổ nói với Nguyễn Nguyễn:

- Anh sẽ đưa em đi, anh sẽ không để em bị tổn thương nữa. Thế là hai người hẹn nhau ngày hôm sau đến đồi hoa đào, cùng nhau bỏ trốn, cùng đến thành phố nơi Mạnh Cổ học đại học.

Ngày hôm sau, khi Nguyễn Nguyễn chạy đến đồi hoa đào, cô không thấy Mạnh Cổ mà thấy bà nội cùng một đám người. Họ trói cô về nhà, nhốt cô với Mạnh Căn Thành vào trong một phòng. Cô đập cửa, gào khóc, nước mắt chảy thành sông.

Nhưng không có ai chịu mở cánh cửa ấy cho cô, giống như không có ai chịu nói với cô rằng, vì sao Mạnh Cổ không đưa cô đi như những gì anh đã hứa.

Mạnh Căn Thành định an ủi cô, nhưng cô lại tránh anh giống như tránh thú dữ vậy.

Tối hôm ấy, ánh trăng rất đẹp. Đến lúc nửa đêm, không biết Mạnh Căn Thành tìm thấy chiếc riu ở đâu, anh lặng lẽ nhìn cô và nói:

- Sau khi cánh cửa này mở ra, cô chạy đi, chạy về hướng nam, đi tìm Mạnh Cổ.

Nguyễn Nguyễn ngạc nhiên nhìn Mạnh Căn Thành. Cô không thể ngờ rằng anh có thể nói những lời ấy lưu loát đến thế.

Mạnh Căn Thành cố gắng hết sức phá cửa sau đó, anh nói với Nguyễn Nguyễn:

- Đứng ngay ra đây làm gì, còn không đi mau. Trước khi bà nội phát hiện, Nguyễn Nguyễn lao như bay ra khỏi vườn, lao thẳng đến bến tàu, không quay đầu lại.

Nhưng giữa sân ga lạnh lẽo, không có hạnh phúc mà cô có thể với nắm bắt được.

Không có.

Không ai biết rằng, đêm hôm ấy, trên chiếc tàu đi về phía nam, có một chàng trai mười chín tuổi, lặng lẽ ngồi trên tàu, đến tận lúc nước mắt trào ra, anh ta mới không kìm được ôm mặt khóc.

Hôm ấy, anh đã mất đi vật báu mà anh yêu quý nhất. Bà nội ép anh lên tàu. Bà biết rằng anh sẽ bỏ trốn cùng với Nguyễn Nguyễn. Bà biết có thứ gì đó xao động trong dòng máu tràn đầy nhiệt huyết của một chàng trai trẻ như anh.

Anh quỳ xuống cầu xin bà tác thành. Anh gọi bà là bà nội, cầu xin bà giống như đòi một chiếc kẹo bông hồi còn nhỏ.

Nhưng anh không ngờ, bà cũng quỳ xuống, nước mắt đầm đìa, bà nói:

- Mạnh Cổ à, trên đời này có biết bao cô gái, sao cháu lại tranh giành với chú út? Tiền đồ của cháu rộng mở như vậy, sẽ có rất nhiều cô gái yêu cháu. Nhưng chú út của cháu thì chỉ có một Nguyễn Nguyễn thôi.

Bà vừa khóc vừa đập đầu trước mặt anh, bà nói:

- Coi như bà không cần cái mạng già này nữa, bà xin cháu, cầu xin cháu, Tiểu Cổ, đừng để nhà chúng ta trở thành trò cười cho cả làng. Suốt đời này bà nội đã khổ lắm rồi.

Mạnh Cổ thấy tim mình thắt lại, anh không biết nên làm thế nào. Nhưng anh biết, anh không thể thỏa hiệp, nếu anh thỏa hiệp thì Nguyễn Nguyễn sẽ bị giam cầm ở đây suốt đời.

Thế là, anh ôm bà nội và khóc, anh nói:

- Cháu không thể bỏ rơi cô ấy, cháu không thể phụ cô ấy..... Cuối cùng, bà rút kéo, đâm thẳng vào ngực mình. Bà nói:

- Nếu cháu muốn mang nó đi thì ta sẽ chết cho cháu xem. Mạnh Cổ sững sờ, anh không thể ngờ rằng bà nội lại lấy cái chết để ép anh.

Anh hốt hoảng giật lấy cái kéo ấy, nhưng cái kéo đã xuyên vào ngực bà, dần dần, dần dần, máu thấm ướt áo bà.

Bà đau đớn nhìn anh và nói:

- Bà già rồi, không thể sống để đối diện với chuyện như thế này. Cháu đưa nó đi đi, đi đi. Cháu để chú út cô đơn suốt đời đi, để nó cô đơn đến chết đi..

Vết máu đỏ tươi trước ngực bà nội đã lấy đi tất cả hy vọng của Mạnh Cổ.

Anh ôm bà khóc thảm thiết, anh nói:

- Bà ơi, cháu không đưa cô ấy đi nữa. Cháu không đưa cô ấy đi nữa. Cháu đồng ý với bà, thế vẫn chưa được sao? Huhu. Bà nội ôm anh khóc, bà nói:

- Cháu à, ta biết đã làm khó cho cháu. Cháu của ta, lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt. Cháu bảo ta làm thế nào đây.

Mạnh Cổ vừa khóc vừa nói:

- Bà ơi, cháu tạm biệt Nguyễn Nguyễn rồi đi, cháu sẽ không để bà khó xử nữa, bà ơi!

Nhưng bà không đồng ý để anh gặp mặt Nguyễn Nguyễn lần cuối cùng. Bà lấy tấm vé mà Lý Mộ Bạch đã mua giúp, đưa cho Mạnh Cổ và nói:

- Ta muốn nhìn thấy cháu lên chiếc tàu này rồi đi. Mạnh Cổ nhìn tấm vé, gào khóc, anh nói:

- Cháu phải gặp cô ấy một lần cuối. Nếu không, chắc chắn cô ấy sẽ không sống được. Cháu xin bà!

Bà lại giờ chiếc kéo một lần nữa và nói:

- Nếu cháu không lập tức đi ngay thì ta sẽ chết cho cháu xem. Nói xong, bà bật khóc và nói, Cô Nhi, không phải bà ép cháu, là cháu ép bà, bà xin cháu, cầu xin cháu!

..... Cuối cùng, Mạnh Cổ bị Lý Mộ Bạch áp giải lên chiếc tàu đi về phía nam.

[29]

Đêm động phòng, Mạnh Cẩn Thành thả Nguyễn Nguyễn, sau đó anh bỏ trốn khỏi làng Hoa Đào. Nếu tiếp tục sống trong cái thôn làng ngọt ngào này thì chắc chắn anh sẽ phát điên.

Có điều, anh không hề biết rằng, Nguyễn Nguyễn không tìm thấy Mạnh Cổ. Cuối cùng, cô bị bà nội dẫn theo một đám người lỏi về nhà, chịu đủ mọi sự giày vò.

Mạnh Cẩn Thành mất tích, mọi người đều nói, Nguyễn Nguyễn quyến rũ người đàn ông khác, hại chết anh ta.

Triệu Tiểu Hùng thường xuyên đến thăm Nguyễn Nguyễn. Nhưng lần nào cũng bị Lý Mộ Bạch lỏi về, đánh cho thừa sống thiếu chết.

Về sau, Nguyễn Nguyễn bị phát hiện có mang. Hôm ấy, bầu trời như sập xuống trước mắt cô. Bà nội đã hóa điên đánh cô thâm tím mình mẩy, vừa đánh vừa chửi:

- Mày nói xem, mày mang thai đồ nghiệt chủng nào? Mày đúng là loại phụ nữ không biết liêm sỉ. Mày trả lại con trai Cẩn Thành cho ta.

Nguyễn Nguyễn co rúm lại, bảo vệ cái bụng của mình, để cho roi da quất vào người mình, chỉ khóc trong thâm lặng. Cô không nỡ khai người kia, mặc dù anh ta đã không giữ lời thề. Nửa đêm, Triệu Tiểu Hùng lén vào nhà bếp, đưa cho Nguyễn Nguyễn đã bị bỏ đói suốt một ngày một chiếc bánh mìn thầu và một ít lạc.

Nguyễn Nguyễn vừa khóc, vừa gặm bánh mìn thầu. Triệu Tiểu Hùng thấy cô rất đáng thương, một lúc sau, anh vút cả nắm lạc vào mồm như nuốt lòng quyết tâm vậy, anh nói:

- Đừng khóc nữa, anh đưa em đi tìm Mạnh Cổ. Nguyễn Nguyễn lại bật khóc. Đêm hôm ấy, Nguyễn Nguyễn cùng Triệu Tiểu Hùng lặng lẽ rời khỏi làng Hoa Đào, lang thang hết thành phố này đến thành phố khác.

[30]

Năm mười bảy tuổi, Nguyễn Nguyễn từng trải qua một quãng thời gian đen tối.

Trong thành phố, họ đều đã từng rất chăm chỉ. Triệu Tiểu Hùng đi làm thuê, nhưng thường xuyên bị người ta nợ lương. Về sau, vì sinh tồn, thậm chí Triệu Tiểu Hùng còn đến siêu thị ăn trộm đồ, bị người ta bắt được, đánh cho một trận suýt chết. Phần lớn thời gian Nguyễn Nguyễn đi làm theo giờ hoặc làm bảo mẫu. Nhiều bà chủ rất thích cô vì cô là người nhanh nhẹn, nhưng thường xuyên bị ông chủ động tay động chân - tuy cuộc sống rất vất vả nhưng cô chưa bao giờ từ bỏ hy vọng về một cuộc sống tốt đẹp.

Nhưng tất cả mọi kiên trì và nỗ lực đều tan biến sau một trận viêm phổi của Hứa Điệp khi chưa tròn một tuổi. Mười bảy tuổi, lứa tuổi vẫn được coi là trẻ con, nhưng Nguyễn Nguyễn đã bắt đầu cuộc sống ở chốn làng chơi. Đó là nỗi bi thương mà suốt đời cô không thể rửa sạch được.

Vì đứa con gái ốm yếu - mặc dù, lúc nào cô cũng nói đó là em gái của cô. Nhưng Hứa Điệp nhỏ bé ấy chính là cốt nhục của cô, là máu mủ của cô.

Quan trọng hơn, Hứa Điệp chính là mối liên hệ duy nhất giữa cô và Mạnh Cổ trong cuộc đời này.

[31]

Triệu Tiểu Hùng từng mắng cô: “Em sinh con cho một người đàn ông đã bỏ rơi em, lại vì cứu nó mà bán rế bán thân, em thấy có đáng không? Em không thấy mình là người phụ nữ ngốc nhất, ngu nhất, đàn độn nhất thế giới này sao?”

Trái tim của cô như bị dao cứa, nhưng cô không nói gì. Bởi vì cô không còn gì để nói. Không lâu sau khi cô sinh con, Triệu Tiểu Hùng nói với cô, anh ta đã tìm thấy Mạnh Cổ, có điều, Mạnh Cổ nói không muốn gặp lại cô, bởi vì anh đã không còn yêu cô nữa.

Không còn yêu. Có thể coi đây là câu trả lời cuối cùng mà anh dành cho cô không? Khi cô mang thai đứa con của anh, vượt nghìn trùng xa xôi đi tìm anh thì đột nhiên anh phát hiện mình không còn là chàng thiếu niên ở làng quê miền núi ấy nữa, không còn yêu cô gái đã mất hết tất cả ở làng quê ấy nữa.

Cuối cùng Triệu Tiểu Hùng còn bổ sung thêm một câu:

- Anh nhìn thấy người con gái khác bên cạnh Mạnh Cổ. Cô ta rất cao, rất gầy, rất xinh đẹp.

Từ đó về sau, trong thế giới của Hứa Noãn không còn ánh mặt trời.

Năm mười bảy tuổi ấy, cô chịu sống sa đọa như vậy, ngoài việc Hứa Diệp cần tiền để chữa bệnh viêm phổi, quan trọng hơn là cô muốn sống buông thả, muốn trừng phạt mình.

Muốn cắt bỏ trái tim. Cắt bỏ tình yêu. Cắt bỏ những mơ mộng và nỗi nhớ nhưng cuối cùng dành cho một chàng trai tên là Mạnh Cổ.

[32]

Thực ra, đây là những chuyện mà Triệu Tiểu Hùng cảm thấy dần vật, bởi anh đã lừa Nguyễn Nguyễn.

Anh không hề tìm thấy Mạnh Cổ, thậm chí anh không biết Mạnh Cổ học đại học ở thành phố nào. Vậy thì dĩ nhiên là Mạnh Cổ không nói những lời tuyệt tình như thế, càng không có cô gái nào cao, gầy, xinh đẹp bên cạnh.

Tất cả đều là những lời nói dối mà Triệu Tiểu Hùng tạo ra. Anh cũng không biết vì sao mình lại làm chuyện bỉ ổi như thế. Có lẽ vì anh không muốn nhìn thấy Hứa Noãn tiếp tục chờ đợi - Đối với anh, Mạnh Cổ đã bỏ đi như vậy thì không còn xứng đáng để Nguyễn Nguyễn tiếp tục yêu, tiếp tục đợi chờ.

Có lẽ vì anh cũng yêu cô. Ích kỷ vì tình yêu, ai cũng sẽ có ngày này.

Sau này, Triệu Tiểu Hùng không ngừng an ủi mình, nhất định anh phải tìm cơ hội nói cho Nguyễn Nguyễn biết sự thật, nhất định phải nói với cô rằng thực ra anh không hề tìm thấy Mạnh Cổ và Mạnh Cổ cũng không hề nói những lời như thế.

Đáng tiếc là có những chuyện vĩnh viễn không bao giờ xảy ra.

Giống như sau này Triệu Tiểu Hùng trở thành một người dờ dĩen dờ đại, không thể nói sự thật cho Nguyễn Nguyễn nữa.

[33]

Hôm ấy, gió tuyết mịt mù. Anh ta xuất hiện trước mặt cô. Anh ta nói, từ nay về sau, tôi gọi cô là Hứa Noãn. Anh ta nói, từ nay, cô chính là quân cờ của tôi, quân cờ không cần có suy nghĩ.

Anh ta nói, nhiệm vụ của cô chính là làm cho Mạnh Cẩn Thành biến mất khỏi thành phố này.... ..

[34]

Mạnh Cẩn Thành đã hồi phục thị lực, anh đang ngồi trong phòng tổng giám đốc của tập đoàn Thượng Khang, ngắm người nhìn sợi dây lụa màu xanh trên tay mình.

Đây là sợi dây mà một cô gái tên là Hứa Noãn đã làm rơi trong bữa tiệc.

Anh đặt sợi dây ấy trên tập hồ sơ trước mặt. Tập hồ sơ này là những thông tin liên quan đến Nguyễn Nguyễn mà gần đây đệ tử của anh đã thu thập được. Anh chưa bao giờ từ bỏ việc đi tìm cô. Mặc dù anh biết rằng, nếu tìm thấy cô, anh chỉ có thể là người chúc phúc cho cô và Mạnh Cổ.

Nhưng chỉ cần biết rằng cô hạnh phúc, như vậy là quá đủ. Mạnh Cẩn Thành thờ dài, hướng ánh mắt trầm tư về phía cửa sổ.

Bảy năm đã trôi qua. Nguyễn Nguyễn, em ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Năm Tháng Mịt Mù

Cửa đây năm ngoái cũng ngày này.

Má phấn, hoa đào ửng đỏ hây.

Má phấn giờ đây, đâu vắng tá.

Hoa đào còn bồn gió xuân đây.

[35]

Lý Lạc nói cho Lương Tiểu Sáng biết tin Hứa Noãn gặp tai nạn. Lương Tiểu Sáng không đến bữa tiệc sinh nhật của Trần Tịch. Cô ta không có chút cảm tình nào với người phụ nữ họ Trần đã cướp đi rất nhiều thứ của mình. Cái kiểu góp vui lấy lệ như thế này hiện nay cô ta vẫn không thèm làm.

Trước bữa tiệc này, cô ta và Lý Hồ Phách đã gặp Hứa Noãn ở quán cà phê, vốn dĩ muốn ức hiếp cô, không ngờ Triệu Triệu - người phụ nữ mạnh mẽ với sức chiến đấu mãnh liệt lại mang theo một con dao nhọn gọt hoa quả khiến cô ta và Lý Hồ Phách hốt hoảng bỏ chạy.

Cô ta nói với Lý Lạc chuyện này. Nhưng Lý Lạc nói:

- Lương Tiểu Sáng, cậu ít qua lại với em họ mình thôi. Bản thân cậu đã là một quả bom rồi. Lý Hồ Phách lại là ngòi nổ. Hai người mà ở cạnh nhau thì sớm hay muộn sẽ xảy ra chuyện!

Lương Tiểu Sáng bĩu môi, không thèm để ý đến Lý Lạc. Lý Lạc thấy Lương Tiểu Sáng và Lý Hồ Phách là mầm họa bẩm sinh. Không biết hai người này đang nghĩ cái gì. Lúc thì gần gũi nhau không rời, lúc lại so đo với nhau, ngay cả mẫu bạn trai lý tưởng cũng được thống nhất với nhau trong những lần so sánh. Họ thích những nhân vật thuộc hàng chú - mấy hôm trước, anh nghe nói Lý Hồ Phách thích Mạnh Cổ của tập đoàn Thượng Khang, hơn nữa đã săn đuổi anh ta rất nhiều ngày rồi. Chỉ có điều, cũng may là nó không thích Mạnh Cần Thành. Đột nhiên, Lý Lạc như nhớ ra chuyện gì đó, anh ta nói với Lương Tiểu Sáng:

- Quên không nói với cậu, không biết cậu đã nghe nói hay chưa, Hứa Noãn gặp tai nạn trong bữa tiệc sinh nhật.

Lương Tiểu Sáng vừa nghe cũng quên chuyện mà lúc này Lý Lạc phê bình cô. Cô chỉ nghĩ thiên thần trên thế giới này cuối cùng cũng bắt đầu “làm việc”, cuộc sống lại một lần nữa mỉm cười với cô ta. Cô ta vừa bóc chuối cho Lý Lạc, vừa hỏi Lý Lạc:

- Cô ta chết chưa? Lý Lạc nằm trên giường, nhìn đáng vẻ sung sướng trước nỗi đau của người khác của Lương Tiểu Sáng và nói:

- Đang trong giai đoạn cấp cứu. Lương Tiểu Sáng bực tức nói:

- Đồ Trang Nghị chết giẫm, thế mà dám nói là không yêu Hứa Noãn. Dám nói là bạn bè bình thường. Vậy mà dốc hết sức để cứu chữa cho cô ta. - Nói đến đây, cô vứt phịch quả chuối xuống đất, giẫm hai cái khiến Lý Lạc đang nằm trên giường chờ chuối mếu máo đến suýt khóc.

Lương Tiểu Sáng phát hiện Lý Lạc đáng thương đang nhìn mình chăm chăm, liền lè lưỡi, nhún vai tỏ vẻ ăn năn và nói:

- Để mình bóc cho cậu quả khác. Nói xong cô ta lấy một quả chuối rồi bắt đầu bóc, đột nhiên cô ta hỏi:

- Thế vụ tai nạn có hủy hoại dung nhan của cô ta không? Lý Lạc nói:

- Lương Tiểu Sáng, có cần thiết phải vui mừng trước nỗi đau của người khác như thế không? Dù gì cũng là một mạng người. Lương Tiểu Sáng nhìn Lý Lạc với ánh mắt khinh miệt và nói:

- Thôi, thôi, nếu Trang Nghị bị tai nạn thì chắc chắn bây giờ cậu sẽ vui hơn mình. Nhất định cậu sẽ tổ chức tiệc ăn mừng, trang trí bóng bay đầy phòng, đốt pháo đánh trống tung bông suốt ba ngày ba đêm.

Lý Lạc lườm cô ta một cái rồi nói:

- Thôi đi, mình không hẹp hòi như cậu đâu. Cậu nói mà xem, lúc nào mình cũng cầu chúc cho cậu và Trang Nghị sống đến đầu bạc răng long. Cậu mà kết hôn với anh ta thì Lý Lạc mình đây sẽ làm phù rể cho cậu! Mình còn tặng cậu hai phong bao. Một phong bao mừng cậu kết hôn. Một phong bao mừng cậu cái giá.

Lương Tiểu Sáng nhìn Lý Lạc với ánh mắt ranh mãnh và nói:

- Cậu yêu tâm, cả đời này mình sẽ không cái giá. Lương Tiểu Sáng mình đây đã thề độc, cả đời này nhất định phải làm cho Trang Nghị yêu mình, làm cho anh ta phải lấy mình. Nếu anh ta không lấy mình thì mình sẽ chết cho anh ta xem.

Lý Lạc nói:

- Lương Tiểu Sáng, cách làm ấy của cậu lạc hậu rồi. Lương Tiểu Sáng nói:

- Sao? Lý Lạc nói:

- Cậu không nên quán lấy Trang Nghị, cậu nên bắt tay từ Hứa Noãn. Cậu quyến rũ Hứa Noãn, làm cho Hứa Noãn yêu cậu, từ bỏ Trang Nghị. Như vậy thì chẳng phải cậu sẽ có được lão già Trang Nghị sao?

Lương Tiểu Sáng nhún mày nói:

- Lý Lạc, cậu nói thế là có ý gì? Lý Lạc nói:

- Không có gì, mình muốn nói là làm cho Trang Nghi yêu cậu còn khó hơn là làm cho Hứa Noãn yêu cậu. Hahahaha. - Nói đến đây, Lý Lạc cười ha ha.

Lương Tiểu Sáng nghe vậy, tức đến nỗi vút quả chuối vô tội xuống đất, sau đó nhảy lên giường, ra tay với Lý Lạc, dường như quên rằng anh ta đang là một bệnh nhân. Cô ta vừa đánh anh vừa chửi:

- Lý Lạc, cậu là đồ khốn! Lý Lạc cố nén đau đớn, cười ha ha với Hứa Noãn, giống như để mặc cho một đứa trẻ như cô giầy vò mình.

Lương Tiểu Sáng thấy Lý Lạc cau mày, đột nhiên nhớ lại anh ta bị thương ở cột sống, thế là vội nhảy xuống và nói:

- Lý Lạc, cậu không sao chứ? Lý Lạc lắc đầu, thờ dãi và nói:

- Không sao, bao nhiêu năm như vậy, mình quen rồi. Bố mẹ mình sinh một người con như hoa như ngọc thế này mà lại để đại nương Lương Tiểu Sáng là cậu vui dập.

Lương Tiểu Sáng nhìn Lý Lạc, trong lòng cảm thấy chua chát. Cô không phải là một cô gái xấu xa. Cô biết Lý Lạc đối xử tốt với mình. Anh chiều cô, dung túng cho cô. Trên thế giới này không thể tìm thấy người thứ hai đối xử tốt với cô như thế. Cô nhìn Lý Lạc một lúc lâu rồi nói:

- Lý Lạc, cậu đúng là người anh em tốt của mình. Lý Lạc cố chịu đau, chau mày nói, cậu đã có thể đào được cái thứ “cậu là anh em tốt của mình” ở dưới đáy sâu như vậy rồi, vậy thì nếu có thời gian cậu hãy cố gắng đào sâu thêm chút nữa, không biết chừng cậu sẽ phát hiện mình là một người chồng tốt đấy. Hahaha.

Hai người lại bắt đầu đấu khẩu với nhau, không ai chịu thua ai, cuối cùng, Lương Tiểu Sáng gục đầu xuống giường của Lý Lạc, gối vào tay anh, mái tóc rối bời, khuôn mặt ai oán, cô nói:

- Làm thế nào bây giờ, Lý Lạc? Mình thực sự rất yêu Trang Nghi, làm thế nào bây giờ?

Lý Lạc cảm thấy xót xa, trầm nghĩ, còn có thể làm thế nào được nữa, cậu cứ tiếp tục như thế đi.

Lương Tiểu Sáng ngược mắt lên nhìn Lý Lạc và nói:

- Khi nào cậu đi Mỹ làm phẫu thuật? - Vẫn chưa có kế hoạch cụ thể. - Lý Lạc đáp. Lương Tiểu Sáng nghĩ một lúc rồi nói:

- Nguy cơ rủi ro của phẫu thuật là rất lớn, nếu không thành công thì cậu sẽ tàn phế...

Lý Lạc nhìn Lương Tiểu Sáng, mỉm cười rồi khẽ “ừ” một tiếng. Lương Tiểu Sáng nói:

- Lý Lạc, hay là chúng ta không làm phẫu thuật này nữa. Cậu như thế này cũng rất đẹp trai mà. Mình không muốn nhìn thấy cậu phẫu thuật không thành công. - Nói xong cô bắt đầu khóc, nước mắt lã chã như mưa.

Thực ra, cô còn muốn nói với Lý Lạc về đau khổ giày vò mình suốt bấy lâu nay - làm thế nào để chữa căn bệnh “không ngóc” của Trang Nghi. Nhưng cô lo rằng một cái bạt tai của Lý Lạc sẽ cho mình bay ra khỏi bệnh viện, nhân tiện còn chửi một câu: “Lương Tiểu Sáng, cậu đúng là đồ dâm dê tục tĩu”. Thế là cô liến từ bỏ. Bây giờ khóc như vậy cô cũng quên nó rồi.

Lý Lạc không thể kim lòng khi thấy Lương Tiểu Sáng khóc. Anh xoa đầu cô và nói:

- Này, này, này, chồng của cậu là mình vẫn chưa chết đâu, cậu đừng có mà khóc thảm như vậy.

Lương Tiểu Sáng nói:

- Lý Lạc, mình không đùa với cậu đâu. Cậu cũng đừng đùa với mình nữa. Cậu đừng mạo hiểm làm phẫu thuật nữa, được không? Mình không muốn nhìn thấy cậu bị tàn phế, huhu.

Lý Lạc cười và nói:

- Lương Tiểu Sáng, hôm nay cậu ăn canh quạ đen à? Sao cứ trù ẻo mình thế?

Lương Tiểu Sáng nói:

- Mẹ cậu cũng không muốn cậu làm phẫu thuật. Mọi người đều biết, cuộc phẫu thuật này nguy hiểm như thế nào.

Lý Lạc cười, như muốn an ủi Lương Tiểu Sáng:

- Chỉ cần có một tia hy vọng thì mình cũng phải thử. Mình là một nhân vật lóe sáng thế này mà phải làm chồng thay thế cho cậu. Nếu bây giờ mình cứ thế này thì e rằng suốt đời cậu sẽ không cái giá lấy mình, haha. - Lý Lạc cố tỏ vẻ nghiêm túc, - Dù thế nào thì mình cũng phải nổi trội hơn lão Trang Nghi chứ, đúng không?

Lương Tiểu Sáng ngẩng người nhìn anh. Thực ra, rốt cuộc thì Trang Nghi có gì tốt cơ chứ? Chẳng qua chỉ là đẹp trai hơn một chút, tính khí ngoan cường

hơn một chút, chắc chắn là mình chịu được ngược đãi thì mới có thể yêu được Trang Nghi, yêu đến điên cuồng.

Cô yêu Trang Nghi nhiều như thế nào? Thực ra cũng không nhiều, ở mức độ “muốn ở bên anh ta suốt đời”.

Rất muốn, rất muốn ở bên anh ta. Rất muốn.

Trang Nghi rời khỏi phòng bệnh của Hứa Noãn, sai người canh ở đó hai tư trên hai tư. Anh ta nói, nếu Lương Tiểu Sáng tìm đến thì nhất định không được cho cô ta vào phòng bệnh, không được để cô ta tiếp cận Hứa Noãn.

Đệ tử của anh cũng rất hiểu tính ngang ngược, kiêu căng của Lương Tiểu Sáng, vì vậy liền hỏi:

- Nếu cô ta cứ đòi vào thì sao ạ? Trang Nghi bước đi, không quay đầu lại, dẫn giọng:

- Đánh! Mã Lộ và Thuận Từ đi sau Trang Nghi. Hai người cùng nhún vai rồi nhìn nhau.

Thuận Từ phát hiện trong đáy mắt của Mã Lộ ánh lên điều gì đó rất khác lạ.

Cuối cùng Thuận Từ cũng hiểu ra rằng, trên thế giới này, không phải chỉ có một mình anh phát hiện Trang Nghi đối xử đặc biệt với Hứa Noãn. Anh cũng có “tri kỉ”, ví dụ như Mã Lộ.

Nếu không phải vì Hứa Noãn gặp tai nạn thì Mã Lộ đã về Tân An Thành. Dù sao thì anh ta không giống với Thuận Từ. Anh ta là ân nhân của Trang Nghi, không phải là đệ tử của Trang Nghi. Nếu gặp chuyện nghiêm trọng thì anh ta sẽ giúp Trang Nghi, bởi vì anh ta là người mà Trang Nghi tin tưởng nhất trên thế giới này.

Thuận Từ cũng biết điều này, vì vậy anh ta cũng rất tôn trọng Mã Lộ. Tuy người đàn ông mặt mũi sáng sủa, khí chất lạnh lùng này trông rất nhỏ con nhưng Thuận Từ biết mối thân tình giữa anh ta và Trang Nghi, cũng biết rằng ở Tân An Thành, anh ta là một nhân vật lợi hại và nguy hiểm như thế nào.

Nói theo lời Trang Nghi thì “người anh em Mã Lộ của ta mà dặm chân thì Tân An Thành đừng mong thái bình.”

Lúc Triệu Triệu đến tìm Trang Nghi, anh đang nói chuyện với Thuận Từ.

Thuận Từ ghi chép tất cả những lần Hứa Noãn lên mạng thời gian trước, bao gồm những cuộc nói chuyện với Lâm Hân và những bản đăng ký tìm việc trong hộp thư của cô.

Khi ánh mắt của Trang Nghi lần đến bốn chữ “tập đoàn Thượng Khang” thì mặt anh sa sầm xuống, vội hỏi:

- Cô ta gửi hồ sơ đăng ký cho công ty của Mạnh Cẩn Thành? Thuận Từ gật đầu, có lẽ Hứa Noãn muốn tự mình tìm một công việc gì đó.

Trang Nghi cười khẩy:

- Cô ta đúng là kẻ thích làm loạn. Đột nhiên Thuận Từ rất muốn giúp cô thanh minh, dù sao thì cô ấy cũng là một người phụ nữ tuyệt vời, hơn nữa anh đã từng ăn rất nhiều món điểm tâm ngon lành do chính tay cô ấy làm.

Trang Nghi nói:

- Tạm dừng tất cả các phương thức liên lạc trên bản đăng ký này, sửa lại địa chỉ của Hứa Noãn.

Thuận Từ nói:

- Vâng, tôi sẽ không để Mạnh Cẩn Thành liên lạc được với cô ấy.

Tuy miệng thì nói vậy nhưng trong lòng Thuận Từ thì không hề để tâm. Đối với anh, những công ty lớn như tập đoàn Thượng Khang thì một tổng giám đốc như Mạnh Cẩn Thành sao có thể nhìn thấy hồ sơ của Hứa Noãn được.

Có điều, những lời mà Thuận Từ không nói thì sẽ có người thay anh nói ra.

Triệu Triệu thông thả bước lên trước, cười và nói:

- Trang Nghi, có phải anh quá nhạy cảm rồi không? Một ông chủ lớn như thế làm sao có thể quản lý được những chuyện nhỏ nhặt ở phòng nhân sự được? Mạnh Cẩn Thành sẽ không nhìn thấy hồ sơ của Hứa Noãn, dĩ nhiên cũng sẽ không nhìn thấy bức ảnh dán trên hồ sơ, chính là “cô vợ nhỏ” đã mất tích nhiều năm.

Sắc mặt của Trang Nghi có chút khó coi. Anh ta không thích dùng ba từ “cô vợ nhỏ” để gắn Hứa Noãn và Mạnh Cẩn Thành lại với nhau. Vì vậy, anh ta không đáp lại lời Triệu Triệu mà quay sang hỏi Mã Lộ:

- Cậu biết Tiểu Điệp là con của Hứa Noãn và người đàn ông nào không?

Mã Lộ lắc đầu. Thuận Từ nói, tôi sẽ nhanh chóng lấy tóc của Mạnh Cẩn Thành và Mạnh Cổ, làm xét nghiệm ADN.

Trang Nghi gật đầu. Mã Lộ nhìn Trang Nghi và nói:

- Đứa trẻ này là con của ai quan trọng đến thế sao? Trang Nghi không nói gì. Mã Lộ nói:

- Nếu Hứa Noãn chết, lẽ nào anh muốn dùng đứa trẻ này làm quân cờ? Chẳng phải như vậy là quá tàn nhẫn sao?

Trang Nghi vẫn không nói gì. Bất anh nói thế nào đây? Lẽ nào bất anh ta thừa nhận, anh ta đang phát điên lên, thần kinh của anh ta không bình thường, vì vậy anh ta muốn biết rốt cuộc đứa trẻ này là con của Hứa Noãn và ai?

Sau khi Mã Lộ và Thuận Tử rời đi, Triệu Triệu ngồi cạnh Trang Nghi, mỉm cười rạng rỡ và nói:

- Xem ra kế hoạch của anh sắp phá sản rồi. Trang Nghi nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng:

- Nói thế ý gì?

Triệu Triệu nhìn Trang Nghi và nói:

- Em muốn nói là nếu Hứa Noãn hồi phục, anh cũng sẽ không nỡ bảo em đưa cô ấy vào hộp đêm Patong mà Mạnh Cẩn Thành rút vốn, đúng không? Ai dè, dù anh có nhần tâm đến đâu thì trái tim của anh đâu phải là sắt đá... Có điều, Hứa Noãn cũng thật tốt số, dù quá khứ của cô ta có mục nát, thối rữa đến đâu thì vẫn có người đàn ông chịu đứng ra mua lại quá khứ của cô ta... Trang Nghi, không phải là em bôi nhọ cô ta. Em ngưỡng mộ cô ta thôi. Em cũng muốn người mình dính đầy vết nhơ nhưng vẫn có thể trở thành vật báu trong tay người đàn ông khác. Anh không nỡ thì thôi, em sẽ bảo với các chị em ở Patong tạm gác chuyện này lại...

Triệu Triệu cười, cố tình nói gay gắt để kích Trang Nghi. Trang Nghi tức giận, giờ tay bóp cằm Triệu Triệu rồi nói:

- Không nỡ? Nực cười! Triệu Triệu cười tươi như hoa, cố tình tiếp tục nói kích Trang Nghi:

- Lẽ nào anh nỡ làm thế thật sao? Đừng tự lừa dối mình nữa, Trang Nghi. Nếu thích thì để lại mà dùng. Nếu không cần giang sơn thì có thể giữ lại người đẹp. Tên Mạnh Cẩn Thành kia mà biết vợ con mình ở đây thì cũng coi là chẳng còn mặt mũi nào nữa.

Trang Nghi bóp cằm Triệu Triệu chặt hơn và nói:

- Cô yên tâm, chỉ cần cô ấy khỏi lại thì tôi sẽ đưa cô ta đến chỗ cô!

Triệu Triệu cười, giống như đã đạt được âm mưu của mình:

- Em đã nói rồi mà, quả nhiên là Trang Nghi vĩnh viễn không bao giờ làm chuyện đại dột vì phụ nữ.

Đêm hôm ấy, Triệu Triệu cùng Trang Nghi uống rất nhiều rượu. Đầu Trang Nghi đau như muốn nổ tung ra.

Những ngày mà Hứa Noãn bị tai nạn, anh ta thấy lòng mình rối bời.

Mười ngày nay, bắt đầu từ ngày Hứa Noãn bị xe đâm trước mặt anh, anh đã xuất hiện rất nhiều mâu thuẫn. Những mâu thuẫn và giằng xé mà trước đây anh ta không muốn đối diện đã hoàn toàn nổ tung trong khoảnh khắc mà người phụ nữ này hôn mê, máu chảy lênh láng.

Anh không hiểu vì sao lòng mình lại rối bời như thế. Có lẽ anh không muốn hiểu.

Bắt đầu từ cái ngày mà chú anh hại chết bố mẹ anh, âm mưu chiếm đoạt tập đoàn Húc Nhật, bắt đầu từ cái ngày mà chú anh sai người truy sát anh thì con người anh đã lạnh như băng, trái tim cứng như sắt đá.

Dưới ánh đèn, ly rượu vang trở nên trong trẻo, đỏ rực, giống như máu của Hứa Noãn hôm ấy. Chúng vui vẻ tranh nhau chạy ra khỏi người cô, trong cái khoảnh khắc mà anh ôm cô, chúng đã dính đầy quần áo cô.

Trên đường phố lúc nửa đêm, anh đau đớn gọi tên cô:

- Hứa Noãn. Đây là chuyện mà anh không thể ngờ tới. Khoảnh khắc ấy, anh thấy tim mình đau nhói, đau đến nỗi không biết phải bộc lộ như thế nào, chỉ có thể đau đớn gọi tên cô. Sau đó, Mã Lộ và các đệ tử lao ra, đưa Hứa Noãn vào bệnh viện.

Hôm ấy, máu của cô chảy đầy xe anh. Anh nắm chặt tay cô, nắm chặt tay cô đến tận lúc vào bệnh viện..... Trang Nghi cười, nhìn rượu vang sóng sánh trong chiếc ly trong suốt. Anh nghĩ, có lẽ anh chỉ đang đau vì kế hoạch của mình đã bị phá sản? Chắc chắn là như vậy. Hứa Noãn là cái gì cơ chứ, chẳng qua chỉ là một quân cờ trong tay mình mà thôi.

Nghĩ đến đây, Trang Nghi ngừng đầu uống cạn ly rượu. Trong đêm tối, dường như có một âm thanh vang lên bên tai anh. Âm thanh ấy khẽ nói, anh thấy chưa, con người lúc nào cũng ngốc nghếch như vậy, cố tạo ra biết bao cái cớ chỉ để lừa dối bản thân mình.

Trang Nghi cười, em mới là người ngốc nghếch. Trong đêm tối mơ hồ ấy, đôi tay của Triệu Triệu vuốt ve ngực anh ta, muốn khơi dậy ngọn lửa nguyên thủy đang bùng cháy trong con người anh ta.

Sau đó, cùng nhau bốc cháy, cùng nhau hủy diệt. Nếu không thể yêu một cách tuyệt vọng, vậy thì sẽ làm một cách tuyệt vọng.

Dường như đây là cách làm tốt nhất của những người yêu da diết mà không thể có được người mình yêu. Triệu Triệu cảm thấy nếu không được thổ lộ thì chắc chắn mình sẽ bị nhấn chìm trong tình yêu dành cho Trang Nghi đến nổi ngạt thở.

Cuối cùng Trang Nghi vẫn để cho cô ngạt thở. Bởi vì anh ta nắm lấy cổ tay cô, nghiêm mặt nói:

- Triệu Triệu, đừng làm trò nữa! Triệu Triệu ngây người. Rõ ràng là cô ta không thể ngờ rằng Trang Nghi lại cự tuyệt mình. Phải biết rằng lần này cô đã lấy hết dũng khí của mình. Bốn năm nay, tuy cô và Trang Nghi thường xuyên thân mật với nhau như thể này, nhưng cô không dám, cũng không thể vượt qua ranh giới của thể xác.

Đối với cô, Trang Nghi là một vị thần. Cô đau đớn nhìn Trang Nghi và nói:

- Anh chê em? Trang Nghi nhìn Triệu Triệu, anh muốn nói với cô, mình không phải là con bướm bay qua những bụi hoa thơm mà người ta đồn đại. Anh cũng muốn nói, Triệu Triệu, em là người phụ nữ tốt, anh không muốn tùy tiện với em. Có lẽ, anh cũng muốn nói... Nhưng những lời xúc động ấy lại tắc nghẹn ở cổ họng, cuối cùng biến thành mấy con chữ lạnh lùng:

- Anh rất mệt. Anh rất mệt? Triệu Triệu sửng sốt, cô có thể cảm nhận được sự nóng ấm như ngọn lửa bùng cháy trên làn da của Trang Nghi, cũng có thể chạm tới dục vọng của anh ta, lẽ nào... Đột nhiên Triệu Triệu nhớ đến tin đồn “không góc” của anh ta... Nghĩ đến đây, cô há miệng tròn mắt nhìn anh và nói:

- Lẽ nào anh... Nói đến đây, cô ta vội dừng lại. Cô biết rằng, khả năng sát thương của ba chữ ấy lớn như thế nào, không biết chừng Trang Nghi sẽ ném cô từ tầng thứ hai bảy xuống đất.

Trang Nghi là người thông minh tuyệt đỉnh, làm gì có chuyện không biết Triệu Triệu muốn nói gì? Nghĩ đến Lương Tiểu Sáng, anh ta cười nhún nhó.

Dĩ nhiên, dù lúc ấy anh ta có thông minh tuyệt đỉnh như thế nào thì cũng không thể ngờ rằng không lâu sau đó, cô tiểu thư Lương Tiểu Sáng ngang bướng đã “vũ trang đầy đủ” để chữa trị căn bệnh “không góc” cho anh. Bên ngoài chiếc quần lót gợi cảm là đồ chơi tình dục, trang phục của những cô y tá giống trong phim sex khiến anh ta suýt chết vì ộc máu.

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 4.2

[36]

Ba tháng sau. Tại cửa cầu thang máy tầng một của tập đoàn Thượng Khang.

Mạnh Cẩn Thành bước ra từ thang máy, đám nhân viên nữ dán mắt vào anh. Ông chủ của họ là một người đẹp trai, phong độ, đó là sự thật không thể chối cãi.

Mơ ước của họ là hàng ngày được gặp anh ở cửa thang máy hoặc quán cà phê.

Lúc nào anh cũng mỉm cười, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, một người đàn ông đã ngoài ba mươi tuổi mà vẫn có thể phong độ như anh, mỗi khi mỉm cười lại toát lên vẻ gì đó trẻ con đáng yêu thì quả là hiếm có.

Rất nhiều nhân viên nữ đều thi thắm to nhỏ, nhất định là Mạnh Cẩn Thành đã dưỡng da ở một spa nào đó...

Mạnh Cẩn Thành vừa bước vào thang máy, nhân viên Ammy hót hơ hót hải chạy đến, chắc là có chuyện gấp, vội vàng chen vào thang máy, không cần biết phía trước có người hay không, lao thẳng vào Mạnh Cẩn Thành.

Hồ sơ bắn tung tóe. Ammy vội vàng nhặt những giấy tờ rơi dưới đất, miệng không ngừng lẩm bẩm, “xong rồi, xong rồi, lần này chết thật rồi.” Khi cô ta ngẩng đầu lên, phát hiện người đàn ông trước mặt chính là ông chủ của mình thì cô ta lập tức đứng im như một pho tượng, cô ta áp ứng nói, “tổng, tổng giám đốc Mạnh...” Mạnh Cẩn Thành cười, cúi người xuống, giúp Ammy nhặt hồ sơ.

Phía sau bắt đầu có tiếng thì thào to nhỏ của những nhân viên khác.

- Con nhỏ Ammy này thật là thủ đoạn, dám quyến rũ ông chủ của chúng ta như thế.

Một người khác nói:

- Chẳng phải thế là gì? Có điều, tổng giám đốc Mạnh quả là người phong độ.

Sau đó một đám người nói:

- Tổng giám đốc Mạnh thật thân thiện. Một người khác chỉ tay vào người đàn ông trẻ tuổi phía sau Mạnh Cẩn Thành và nói:

- Ay, sao người này lại giống tổng giám đốc Mạnh của chúng ta thế nhỉ?

Một người biết rõ sự tình vội nói:

- Lâu như thế rồi mà cô còn không biết. Anh ấy là Mạnh Cổ, cháu của tổng giám đốc Mạnh của chúng ta.

- Thật sao? Chả trách. Tổ tiên nhà họ Mạnh chắc chắn là đã tích rất nhiều phúc đức, vì thế mà con cháu ai ai cũng đẹp như trong tranh ấy.

Mạnh Cổ thấy chú út cúi người xuống, vội đi lên trước, cười và nói:

- Cứ để cho họ xử lý là được rồi, chúng ta còn có cuộc họp. Ammy nói:

- Xin lỗi, xin lỗi, để tôi làm là được rồi, đều là hồ sơ của người mới, họ đến dự tuyển.

Mạnh Cẩn Thành cười và nói:

- Không sao. Đứng vào cái khoảnh khắc mà anh vừa nói dứt lời thì đột nhiên anh ngẩng người trước một tập hồ sơ dưới đất. Người con gái trên bức ảnh, khuôn mặt thanh tú, giống như mặt biển dưới ánh trăng, bấp bênh, thê lương, nhưng lại khiến bạn không thể kiềm chế được. - Khuôn mặt ấy mới thân quen làm sao. Mạnh Cẩn Thành nhất thời không kiềm chế được bản thân - Nguyễn Nguyễn? Lẽ nào là Nguyễn Nguyễn?

Sau khi nhặt tập hồ sơ ấy lên, Mạnh Cẩn Thành đứng ngẩng người giống như bị điện giật vậy.

Người con gái trên tập hồ sơ ấy tên là Hứa Noãn, sống trong một căn nhà ở đường Minh Dương trong thành phố này. Trên đó còn có số điện thoại liên lạc.

Đột nhiên Mạnh Cẩn Thành thấy tay mình run rẩy. Hứa Noãn? Vì sao cái tên này lại thân thuộc như vậy? Bỗng nhiên anh không thể nhớ được là mình đã nghe thấy cái tên này ở đâu.

Mạnh Cổ đi lên trước, khi ánh mắt của anh hướng tới bức ảnh của Hứa Noãn thì đột nhiên mặt anh tái nhợt lại, dường như có một thứ gì đó cào xước trái tim anh, vết thương ấy ẩn chứa biết bao nỗi đau.

Anh ngạc nhiên nhìn Mạnh Cẩn Thành, đôi môi run rẩy:

- Chú út, cô ấy... cô ấy là... Mạnh Cẩn Thành lập tức nhấn số điện thoại trên hồ sơ. Giọng nói trầm bổng của một cô gái ở đầu bên kia vang lên, “số điện thoại mà quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau... số điện thoại mà quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Mạnh Cẩn Thành ngẩng người, sau đó gọi máy bàn, nhưng chỉ là tiếng tí tí tí tí vô hồn...

Mạnh Cẩn Thành chau mày, nét mặt nghiêm nghị hẳn lên. Mạnh Cổ do dự một lúc, ánh mắt ẩn chứa nỗi bi thương, anh ngập ngừng hỏi:

- Chú út, chú xem, có lẽ nào chỉ là giống hay chăng? Mạnh Cẩn Thành nhìn Mạnh Cổ, giọng nói trở nên ngưng ngớt, hỏi vặn lại:

- Lẽ nào cháu hy vọng chỉ là giống hay sao? Anh cũng không biết vì sao mình lại không vui như vậy. Hai năm nay, anh có thể cảm nhận được sự kháng cự của Mạnh Cổ. Dường như anh ta không hề tích cực trong việc đi tìm Nguyễn Nguyễn.

Mạnh Cổ cảm nhận được sự không vui của Mạnh Cẩn Thành. Anh cúi đầu, cười và nói:

- Cháu cũng hy vọng cô ấy là Nguyễn Nguyễn, nhưng, khi một người đã trải qua biết bao hy vọng, rồi lại trải qua biết bao thất vọng thì anh ta sẽ trở nên sợ hãi. Anh ta sợ rằng đó là ảo tưởng, sợ rằng đó là tham vọng...

Khi nói những lời ấy, trong mắt Mạnh Cổ đã ứa nước.

Những chuyện quá khứ như hiện ra trước mắt anh, bà nội lấy cái chết để ép anh, lấy đi tất cả niềm hy vọng về hạnh phúc của anh và cô, cuối cùng, để lại vết thương trong suốt bảy năm. Mạnh Cẩn Thành cũng không trách Mạnh Cổ nữa. Đột nhiên anh phát hiện, sở dĩ Mạnh Cổ không tích cực tìm Nguyễn Nguyễn hoàn toàn không phải là anh ta đã quên cô như anh đã nghĩ. Chỉ là, đây là kết quả của sự sợ hãi mà một người đàn ông hai mươi sáu tuổi phải trải qua. Nếu nhận được kết quả là Nguyễn Nguyễn đã chết, vậy thì sẽ đau đớn biết bao. Vì thế, anh ta chọn cách chạy trốn, chọn cách không đi tìm cô nữa, chọn cách tin rằng Nguyễn Nguyễn đang sống ở một góc nhỏ nào đó trên cái thế giới này, đang tận hưởng cuộc sống hạnh phúc. Mạnh Cẩn Thành thở dài và nói:

- Đi thôi. Mạnh Cổ hỏi:

- Đi đâu? Mạnh Cấn Thành nói:

- Cô ấy ở tòa nhà trên đường Minh Dương. Mạnh Cỏ không nói gì, ngẩng người một lúc, nhưng vẫn gật đầu.

Khi Mạnh Cấn Thành và Mạnh Cỏ phóng như bay đến đường Minh Dương, gõ cửa căn nhà ấy thì phát hiện ở đó chỉ có một người phụ nữ trung niên béo mập. Người phụ nữ này đặc giọng Đông Bắc, bà ta nói:

- Ở đây không có Hứa Noãn gì cả, chỉ có một mình tôi sống, sống lâu lắm rồi.

Mạnh Cấn Thành ngạc nhiên nhìn bà ta, sau đó lại nhìn địa chỉ trên hồ sơ. Chính là tòa nhà này, không sai.

Nhưng vì sao lại như vậy được? Mạnh Cỏ đứng cạnh đột nhiên thấy có gì đó là lạ, anh lạnh lùng nhìn xung quanh, muốn tìm một chút manh mối.

Cuối cùng anh nói:

- Chú út, chúng ta đi thôi. Mạnh Cấn Thành rời khỏi căn nhà ấy mà trong lòng cảm thấy hụt hẫng, khuôn mặt khô ngò ản chứa vẻ nghi ngờ và chút gì đó đau khổ.

Lúc anh và Mạnh Cỏ đi, hai người cùng quay đầu lại, trong vườn hoa nhỏ, có hai cây hoa đào cành lá rậm rạp.

Một người đàn ông, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ ản chứa đầy nỗi xót thương.

Một người đàn ông, ánh mắt tẻ nhạt, ản chứa biết bao tâm sự. Hình ảnh ấy đã lọt vào mắt của Trang Nghị. Anh ta đứng trên ban công tòa nhà đối diện, lặng lẽ đứng nhìn, bụng một cốc trà, khói tỏa nghi ngút, mùi hương lan khắp nơi. Anh ta cười lạnh lùng, những ngón tay dài khẽ gõ xuống bàn, đọc từng câu từng chữ, tỏ vẻ rất hồi tiếc:

“Cửa đây năm ngoài cũng ngày này. Má phấn, hoa đào ừng đỏ hây. Má phấn giờ đây, đâu vắng tá. Hoa đào còn bốn gió xuân đây”. Đọc xong bài thơ này, anh ta lắc đầu một cách tiếc nuối, khẽ hớp một ngụm trà và nói:

- Ngày ấy khi Thôi Hộ viết bài thơ này, chắc là không thể ngờ rằng, hàng nghìn năm sau, có hai người đàn ông họ Mạnh tình sâu nghĩa nặng theo gót mình, rơi vào thảm cảnh: “Hoa đào thì vẫn còn đây mà người biết ở nơi đâu?” Ngồi đối diện với anh ta là Hứa Noãn. Một Hứa Noãn nước mắt như mưa. Cô sụt sịt, nhìn bóng Mạnh Cấn Thành và Mạnh Cỏ dần khuất đi.

Mạnh Cỏ. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh sau bảy năm xa cách.

Bảy năm nay, mặc dù cô luôn nói với mình là phải quên, phải quên. Mặc dù cô cũng căm hận anh vì đã phản bội lại lời thề. Nhưng cô vẫn mơ tưởng hàng ngàn hàng vạn lần lúc được gặp lại anh. Phụ nữ là thế, cho dù thực sự đã không còn yêu, cho dù thực sự đã không còn hận, nhưng vẫn mơ tưởng được gặp lại người tình xưa.

Hứa Noãn đã từng nghĩ, có lẽ họ sẽ gặp nhau trên đường phố đông đúc, có lẽ sẽ gặp nhau trên con đường đầy lá vàng rơi, có lẽ sẽ gặp nhau trong đêm đông tuyết phủ trắng trời...

Một tấm kính, một bức tường đã ngăn đi tất cả. Khi Mạnh Cỏ xuất hiện trong tầm mắt của cô, cô sững sờ không thốt lên lời.

Khuôn mặt anh tuấn tú, đôi mắt thật đẹp. Hứa Noãn chạy đến cửa sổ, bàn tay của cô chạm vào tấm kính trong suốt. Cô muốn gần anh hơn một chút, muốn gọi tên anh. Nhưng vẫn chưa kịp mở miệng thì đã bị Trang Nghị lời đi xềnh xệch, sau đó anh ta ản cô ngồi xuống ghế.

Anh ta rất tức giận với biểu hiện của Hứa Noãn khi nhìn thấy Mạnh Cỏ. Đối với anh ta, những giọt nước mắt của cô, những cử chỉ của cô thật đáng khinh bỉ.

Anh ta cười lạnh lùng và nói:

- Cô có muốn khóc thì cũng phải khóc trước mặt tôi. Thuận Từ ngồi cạnh không kim được nhìn Hứa Noãn, Triệu Triệu cũng hướng ánh nhìn về phía anh ta.

Tuy chưa từng trải qua nhưng dường như họ có thể cảm nhận được nỗi đau khổ trong tim Hứa Noãn - người đàn ông mình đã từng yêu hoặc vẫn còn yêu đứng trước mắt nhưng lại không thể khóc, không thể gọi tên.

Vậy là Mạnh Cỏ lặng lẽ đến rồi lặng lẽ đi trong nước mắt của cô.

Trang Nghị nhìn những giọt nước mắt trên mặt Hứa Noãn rồi nói:

- Sao? Cô vẫn còn nhớ những Mạnh Cỏ hả? Một người đàn ông có thể bỏ rơi cô và đưa con gái của mình suốt bảy năm, không thèm để ý đến các người. Quả thực tôi không thể hiểu nổi vì sao cô vẫn còn khóc vì anh ta?

Hứa Noãn không nhìn anh ta, khóc trong thầm lặng. Trang Nghị cười khẩy và nói:

- Hôm ấy nhìn thấy Mạnh Cấn Thành trong bữa tiệc cô đã khóc. Hôm nay nhìn thấy Mạnh Cỏ cô cũng khóc. Hay là tôi mang tất cả những tấm ảnh

trước đây đến trước mặt cô, vậy là cô có thể giống Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành?

Nói xong những lời ấy, Trang Nghi lại thấy có chút tàn nhẫn. Đột nhiên anh ta nhớ đến một người rất quan trọng, Ninh Tài Xuyên. Sau khi Ninh Từ Kính chết, anh ta mua doanh nghiệp Hòa Phong, đưa cho Ninh Tài Xuyên một khoản tiền lớn như đã hẹn, sau đó đưa anh ta sang châu Úc. Nghe nói bây giờ anh ta đã di cư sang Mỹ. Người mà Trang Nghi không yên tâm nhất chính là Ninh Tài Xuyên, cuộn phim mà lúc đầu anh ta ném cho Ninh Từ Kính lại không cánh mà bay. Thuận Tử và các đệ tử có mặt ở đó đều nói không nhìn thấy. Anh ta cũng đã từng bí mật sai người đến nhà xác kiểm tra xác của Ninh Từ Kính, nhưng cũng không phát hiện cuộn phim ấy. Điều đó khiến anh ta cảm thấy bất an.

Lời nói của Trang Nghi đâm thẳng vào dây thần kinh yếu ớt nhất của Hứa Noãn. Cô nhìn anh ta với ánh mắt đầy oán hận. Thực ra, nếu không phải Trang Nghi cứ nhất định phải đưa cô đến trước mặt hai người họ thì suốt đời này cô cũng không muốn gặp họ. Cô không muốn mang theo những thương tích này đến trước mặt họ. Nhưng bây giờ Trang Nghi lại đưa hai người ấy đến trước mặt cô một cách thô bạo và độc ác. Khoảnh khắc ấy, cô rất muốn hỏi anh ta rằng, “anh cho tôi nhìn thấy họ nhưng lại không cho phép tôi biểu lộ cảm xúc, anh coi trái tim của tôi là sắt đá sao?”

Nhưng cô lại không thể và cũng không dám mở miệng, chỉ có thể đau khổ nhìn Trang Nghi. Sau vụ tai nạn ấy, cơ thể của cô càng gầy yếu hơn, đáng thương hơn.

Trang Nghi không muốn nhìn thấy đôi mắt của cô. Anh ta đứng dậy, lạnh lùng nói:

- Tôi không biết cô và Mạnh Cổ đã từng có gì với nhau. Nhưng từ nay về sau, trong cuộc chơi này, cô chỉ có thể yêu một người, đó chính là Mạnh Cẩm Thành!

Nói xong câu ấy, đột nhiên Trang Nghi có một cảm giác kỳ lạ khó diễn tả thành lời, dường như câu nói ấy có vấn đề vậy. Anh ta nhớ lại những bộ phim đã từng xem trước đây. Diễn viên nam chính gần như đều nói như vậy - anh không biết trước đây em và anh ta như thế nào, nhưng bắt đầu từ hôm nay, em chỉ có thể yêu một người, đó chính là anh!

Anh? Trang Nghi cười mỉa mai. Cuối cùng, anh ta vẫn không quên uy hiếp Hứa Noãn:

- Nếu cô không làm được, nếu cô vẫn còn dám có dính líu với Mạnh Cổ thì đừng trách tôi không khách khí với Hứa Điệp. - Nói xong, anh ta cười, nụ cười bí hiểm, gian ác, khiến người ta giật mình hoảng hốt. - Tôi nghĩ cô cũng không muốn nhìn thấy đứa con gái của mình và Mạnh Cổ chết, đúng không?

Những lời nói tàn khốc ấy khiến Hứa Noãn không thể nhẫn nhịn được nữa. Cô gào khóc:

- Vì sao anh không để tôi bị xe đâm chết đi cho rồi? Vì sao anh còn cứu sống tôi? Lẽ nào muốn tôi tiếp tục chịu đựng sự giày vò của anh sao?

Trang Nghi cười và nói:

- Chẳng phải cô tự hỏi tự trả lời sao, tôi cứu sống cô chính là vì muốn giày vò cô.

Hứa Noãn không nói gì, những nỗi oán hận trong ánh mắt đã lên đến đỉnh điểm.

Trang Nghi quay lại nhìn cô, bóp cằm cô, cười và nói:

- Tôi thừa nhận, nhìn dáng vẻ này của cô rất đẹp. Chỉ có điều, tôi không muốn nhìn, cô cười lên cho tôi.

Hứa Noãn quay mặt sang một bên, nước mắt tuôn rơi. Trang Nghi không thèm để ý đến những giọt nước mắt của cô, nhắc lại:

- Cười! Cuối cùng, khuôn mặt của Hứa Noãn nở một nụ cười khổ sở. Nụ cười mới thấm hại làm sao! Đáng thương làm sao!

Khoảnh khắc ấy, Hứa Noãn cảm thấy dường như mình thiếp đi. Trong giấc mơ, Trang Nghi cười với cô. Nụ cười ấy giống như ngọc lưu ly trong suốt, giống như ánh mặt trời ấm áp, khiến cô muốn ôm lấy anh và khóc, nói cho anh biết nỗi ám ức của mình cùng với những điều bất mãn và oán hận mà cô dành cho anh.

Sau khi tỉnh dậy, cô thấy vô cùng hoảng loạn, không hiểu sao cô lại có thể dựa dẫm và ảo tưởng về tên ác quỷ Trang Nghi này. Sau đó cô cười mình, tên ác quỷ Trang Nghi làm sao có thể cười giống như ánh nắng mặt trời ấm áp được? Hơn nữa, làm gì có chuyện anh ta chịu dịu dàng với mình?

Hôm nay, Trang Nghi đã hoàn toàn hủy diệt chút ảo tưởng cuối cùng mà cô dành cho anh ta...

[37]

Từ sau khi địa chỉ của Hứa Noãn bị lộ, cô bị Thuận Tử đưa đến chỗ ở của Trang Nghi.

Trang Nghi sống ở con phố náo nhiệt nhất trong trung tâm thành phố, tắc đất tắc vàng, nhưng cái tên của tòa nhà ấy thì thô tục đến đáng sợ - Kim Cung. Dường như mỗi thành phố đều có những khu sang trọng được đặt tên là “X cung” hoặc “XX cung”. Đối với Hứa Noãn, chỉ có tên bạo chúa muốn thống trị cả vũ trụ như Trang Nghi thì mới có cái nhìn độc đáo về việc đặt tên những công trình kiến trúc như thế.

Anh ta mua hẳn một khu trên cùng của tòa Kim Cung, thiết kế theo kiểu hai tầng.

Anh ta sống ở tầng hai bảy, “giam cầm” Hứa Noãn ở tầng hai tám.

Thực ra, từ sau khi Hứa Noãn xuất viện, Trang Nghi đã sắp xếp cho cô ở chỗ này, nói cho hay ho một chút là để tiện chăm sóc cô, thực ra là muốn dễ dàng khống chế cô hơn.

Chỉ có điều, Hứa Noãn thường không xuống tầng dưới - cô và tên bạo chúa Trang Nghi không hợp nhau. Hơn nữa cô cũng không muốn tự chuốc lấy nỗi nhục về mình.

Sau khi Hứa Noãn bị Thuận Tử đưa đến căn hộ của Trang Nghi, Triệu Triệu nhìn hai cây hoa đào trong khu vườn nhỏ ở căn nhà mà trước đây Hứa Noãn đã sống rồi khẽ thở dài. Cô ta có thể hiểu được nỗi đau khổ của Hứa Noãn. Dù thế nào đi nữa, dù Mạnh Cổ có khiến cô bị tổn thương lớn đến thế nào thì cũng không thể thay đổi được sự thật anh ta đã từng là một phần rất quan trọng trong cuộc sống của cô. Cô đã để mất anh rất nhiều năm trong cái dòng đời ngược xuôi này.

Triệu Triệu hiểu nỗi đau của sự mất mát, chờ đợi và tìm kiếm này. Bao nhiêu năm nay, cô luôn ôm một niềm hy vọng xa vời, tìm kiếm người em trai đã li tán nhiều năm. Nếu lúc này em trai cô xuất hiện trước mặt cô, mà cô lại bị người ta giam cầm, không thể nhận mặt em trai mình thì có lẽ cô sẽ đau khổ hơn cả Hứa Noãn Khoảnh khắc ấy, đột nhiên cô thấy thương Hứa Noãn -

nếu không phải vì bị rơi vào bàn cờ lợi ích này thì có lẽ Hứa Noãn đã trở thành vật báu được Mạnh Cần Thành, Mạnh Cổ hay Trang Nghi nâng niu.

Vì sao mình lại cho thêm Trang Nghi nhỉ?... Triệu Triệu chau mày, thực sự cô không muốn tin vào trực giác của mình. Chỉ có điều, cô lập tức mỉm cười, quay người sang hỏi Trang Nghi:

- Bây giờ em vẫn chưa hiểu, nếu anh muốn hứa Noãn chiếm được trái tim của Mạnh Cần Thành, để anh ta không còn duyên nợ gì với Trần Tịch. Vậy thì vì sao bây giờ có cơ hội tốt như vậy, Mạnh Cần Thành đã tìm đến tận cửa rồi mà anh lại không để anh ta gặp Hứa Noãn? Nếu anh đã không muốn để họ gặp mặt thì vì sao lại mua chuộc nhân viên của Mạnh Cần Thành, để cô ta có tình cảm rơi hồ sơ của Hứa Noãn trước mặt anh ta, dù anh ta đến nhà của Hứa Noãn? Điều em không thể hiểu nổi là anh mua chuộc nhân viên của Mạnh Cần Thành, để anh ta có được manh mối này, rõ ràng là vì muốn để anh ta nhìn thấy Hứa Noãn, nhưng vì sao lại tốn công tốn sức bắt Thuận Tử hủy bỏ số điện thoại di động, số điện thoại bàn của Hứa Noãn và bắt cô ấy chuyển khỏi chỗ cũ? Rốt cuộc anh đang làm gì? Trang Nghi ời là Trang Nghi, quả thực là em không thể hiểu được anh.

Trang Nghi không nói gì, chỉ hướng ánh mắt ra rất xa. Sau đó, anh ta cười, nhìn Triệu Triệu và nói:

- Em thắc mắc hơi nhiều rồi đấy. Triệu Triệu cười và nói:

- Rõ ràng đây không phải là lời khen ngợi. Trang Nghi cười:

- Em biết thế là tốt. - Anh chê em lắm chuyện? Trang Nghi không nói gì, một lúc lâu sau, anh ta mới nhìn Triệu Triệu bằng ánh mắt rùng rục và nói:

- Trong tim người đàn ông có một ngọn lửa, đây là một ngọn lửa ngay từ lúc sinh ra đã có. Anh muốn ngọn lửa trong tim Mạnh Cần Thành bùng cháy, cuối cùng thiêu đốt anh ta.

Triệu Triệu tò mò nhìn Trang Nghi. Anh ta cười và nói:

- Triệu Triệu, không phải em không biết, đối với đàn ông, càng là những thứ không đạt được, không tìm thấy được thì càng có thể khơi dậy được dục vọng của anh ta. Đàn ông đều là thú hoang, thú hoang thì thích săn mồi. Dĩ nhiên anh muốn Mạnh Cần Thành có thể sớm gặp được Hứa Noãn. Nhưng nếu dễ dàng để anh ta nhìn thấy như vậy thì sức cuốn hút của Hứa Noãn với anh ta chỉ thế mà thôi. Ngược lại, nếu làm như thế này, để cho anh ta một manh mối, cho anh ta lần mò. Vốn dĩ tưởng rằng “mã đáo thành công” nhưng kết quả là chẳng thu được gì. Dù là người nhẹ nhàng như Mạnh Cần Thành thì trong lòng cũng bùng lên ngọn lửa ấy. Con người sẽ không nhụt chí với những thứ mà mình nhìn thấy hy vọng. Anh muốn để ngọn lửa trong tim Mạnh Cần Thành bùng cháy, cuối cùng cháy thành than!

Triệu Triệu ngạc nhiên nhìn Trang Nghi. Cô biết anh ta thông minh nhưng không ngờ anh ta lại thông minh đến như vậy. Tất cả những gì anh ta làm chẳng qua là muốn để Mạnh Cần Thành biết được rằng tìm được Hứa Noãn không dễ dàng chút nào, vì thế mà sẽ càng trân trọng hơn. Anh ta càng trân trọng thì sức mạnh của quân cờ này sẽ càng lớn hơn, càng có lợi cho Trang Nghi.

Người đàn ông này thật đáng sợ. Triệu Triệu trầm nghĩ. Có điều, cô ta vẫn cười và nói:

- Trang Nghi ời Trang Nghi, anh thấy không, anh hiểu tâm lý đàn ông như thế, khiến một tú bà như em còn cảm thấy xấu hổ. Hay là hôm nào anh đến chỗ bọn em, lên lớp cho các chị em ở chỗ em một buổi?

Trang Nghi biết Triệu Triệu đang nói đùa. Anh ta cũng cười và nói:

- Thôi, để họ càng đơn giản càng tốt, càng trong sáng càng tốt. Đôi khi đàn ông không thích những người phụ nữ quá xảo quyệt. - Nói xong, anh ta đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Thực ra, những lời nói ấy anh ta muốn nói với Triệu Triệu, bởi vì anh ta biết chuyện cô cố tình kéo dài thời gian để Hứa Noãn và Trần Tịch chạm mặt nhau. Trong bữa tiệc hôm ấy, Trần Tịch đã nhắc đến chuyện này. Cô ta khen: “Bạn gái anh thật đẹp, em ngại không dám xuống dưới.”

Nhưng Trang Nghi không hề lập tức trút giận lên Triệu Triệu, bởi vì, trên thế giới này, cô ta là người phụ nữ tiếp cận gần gũi với linh hồn của mình nhất. Hơn nữa, bao nhiêu năm nay, cô ấy đã hy sinh quá nhiều vì anh.

Triệu Triệu có thể cảm nhận được hàm ý trong câu nói ấy, nhưng lúc này, cô thấy lòng rối bời, không còn tinh thần để mà suy ngẫm nữa. Đột nhiên, cô gọi Trang Nghi lại, khẽ hỏi anh ta:

- Trang Nghi, có phải anh... yêu Hứa Noãn rồi không? Câu hỏi bất ngờ ấy như tiếng sét đánh ngang tai Trang Nghi. Anh ta quay lại nhìn Triệu Triệu, ánh mắt lạnh lùng, sâu lắng, hạ thấp giọng:

- Đùa kiểu gì vậy? Triệu Triệu không nói gì. Cuối cùng, Trang Nghi đột nhiên quay đầu lại, suy ngẫm một lúc, dường như nhớ ra chuyện gì đó. Anh ta gạt bỏ cái chủ đề khiến người ta khó xử ấy và nói:

- Triệu Triệu, cho anh một căn phòng lịch sự ở New Star, tối nay anh có một vị khách rất quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 4.3

Triệu Triệu vẫn chưa lấy lại tinh thần. Cô tò mò nhìn Trang Nghi rồi nói:

- Hà? Lúc ấy, điện thoại của Trang Nghi đổ chuông. Anh ta nhìn tên trên màn hình điện thoại rồi cười.

Đúng rồi. Đây chính là người mà anh ta đợi suốt một buổi chiều, cũng chính là người mà anh ta muốn gặp ở New Star.

Mạnh Cẩn Thành!

Sau khi đến nhà Hứa Noãn mà không thu được kết quả gì, Mạnh Cẩn Thành cứ suy nghĩ mãi, không biết rốt cuộc là chuyện gì? Cuối cùng anh nhớ ra rằng, trong bữa tiệc sinh nhật của Trần Tịch, mình có gặp một người con gái tên là “Hứa Noãn”. Cô ấy là bạn gái của Trang Nghi.

Mạnh Cẩn Thành nhìn sợi dây màu xanh mà Hứa Noãn để lại, đột nhiên anh thấy tim mình nhói đau.

Cô ấy có phải chính là Hứa Noãn đã gửi hồ sơ dự tuyển vào công ty anh. Cô ấy có đúng là Nguyễn Nguyễn mà anh đã tìm kiếm bao nhiêu năm nay không?

Chẳng phải hôm ấy Hạ Lương đã nói rồi sao? Cô Hứa này cứ khóc mãi trước mặt mình. Trời ơi, lẽ nào, cô ấy đúng là Nguyễn Nguyễn? Mạnh Cẩn Thành không dám nghĩ tiếp.

Hôm ấy, bệnh mắt của anh tái phát, anh không nhìn thấy cô, không nhìn thấy cô.

Anh hôn tay cô, khen cô xinh đẹp nhưng lại không thể nhìn thấy cô, không thể nhận ra cô... Lúc ấy, nếu cô ấy đúng là Nguyễn Nguyễn thì chắc chắn sẽ vô cùng đau lòng, chửi trách mà cứ khóc mãi như thế.

Nhưng nếu cô ấy là Nguyễn Nguyễn thì vì sao cô ấy lại không nhận mặt anh? Trang Nghi nói dây thanh của cô ấy có vấn đề, rốt cuộc là chuyện gì đây?

Lẽ nào Trang Nghi đang giấu cái bẫy gì đó sau lưng anh? Mạnh Cẩn Thành càng nghĩ càng thấy rối tung cả lên. Cái đáp án này e rằng chỉ có đến chỗ Trang Nghi mới biết được. Có đúng là cái bẫy hay không anh mặc kệ. Dù thế nào đi nữa thì phải tìm thấy Hứa Noãn trước đã, nếu không e là bỏ lỡ rồi sẽ không có cơ hội tìm thấy nữa.

Nghĩ đến đây, anh nhấc điện thoại, bấm số của Trang Nghi.

Trang Nghi mỉm cười nhấc máy, hai người cùng “hàn huyên”. Trang Nghi thốt lên:

- Không biết ngọn gió từ đâu thổi tới mà có thể thổi được điện thoại của anh Cẩn Thành. Anh đừng có dọa tôi, nói là tập đoàn Thượng Khang phá sản, muốn đến chỗ tôi làm thuê đấy chứ?

Mạnh Cẩn Thành tỏ ra rất lạnh nhạt, anh cười và nói:

- Cũng chưa đến mức phá sản, công trình ở Sân Đầu mà mấy hôm trước anh Trang “nhường” lại cho tôi, tôi có thể miễn cưỡng sống qua ngày, sau này vẫn cần anh chi bảo nhiều.

Mạnh Cẩn Thành vừa nhắc đến Sân Đầu, Trang Nghi lại thấy máu trong người như chảy ngược lại.

Công trình ở Sân Đầu đẩy anh ta đã lao tâm khổ tứ biết bao nhiêu, nhưng cuối cùng đã bị Mạnh Cẩn Thành cướp mất. Ngày khởi công, Mạnh Cẩn Thành còn mời một đoàn du lịch, tổ chức chuyến du lịch cuối tuần ở Sân Đầu Quảng Châu, đến trước tòa Thịnh Thế của Trang Nghi tuyên truyền, nói là miễn phí cho công nhân của tập đoàn Thịnh Thế Hòa Phong, coi như là thay ông chủ Trang ban phúc cho công nhân. Lúc ấy Trang Nghi đứng trong tòa

nhà, nhìn thấy tấm băng rôn tuyên truyền treo trước cửa nhà mình, chỉ muốn giết chết Mạnh Cầm Thành. Thực ra cũng không thể trách Mạnh Cầm Thành được. Hai người họ đã hết anh hết tôi như vậy bao nhiêu năm nay

rồi. Ban đầu Mạnh Cầm Thành bị bệnh mắt, anh ta cũng thuê một đám người mù nửa đêm đứng bên ngoài tòa nhà của Mạnh Cầm Thành tấu bài “Nhị tuyền ánh nguyệt”. Mặc dù như thế nhưng Trang Nghi vẫn thấy chưa đủ, anh ta nói với Thuận Từ: “Không tin cậu cứ chờ xem, đợi đến khi nào thắng khôn Mạnh Cầm Thành tổ chức tang lễ thì nhất định ông đây sẽ tổ chức tiệc mừng, tiệc mừng thật lớn.”

Có lúc, thấy hai đối thủ một mất một còn này giằng co nhau như vậy, Thuận Từ cũng thấy ức chế. Những người biết chuyện thì đều nghĩ rằng hai kẻ thù không đội trời chung này đang phá đám nhau. Những người không biết thì còn tưởng rằng hai người đàn ông này có thiện cảm không thể nói cho người nào biết, đang ca tụng lẫn nhau.

Tuy Mạnh Cầm Thành nhắc đến chuyện ở Sán Đầu khiến Trang Nghi mất mặt nhưng trong lòng anh ta thì đã đoán được rằng hôm nay người đàn ông này gọi điện đến là có chuyện nhờ vả mình. Vì vậy anh ta không tính toán nữa mà đi thẳng vào vấn đề:

- Anh gọi điện cho tôi có chuyện gì sao? Mạnh Cầm Thành ngạc nhiên, anh nói:
- Muốn hỏi thăm anh về một người... Anh vừa nói đến đây, vẫn chưa kịp hỏi tên Hứa Noãn thì Trang Nghi đã dập máy rồi, chỉ để lại một câu:
- New Star có chút chuyện, liên lạc với anh sau. Tiếng títt títt trong điện thoại khiến Mạnh Cầm Thành ngây người một lúc lâu.

Trang Nghi cất điện thoại, quay sang cười với Triệu Triệu và nói:

- Tôi nay, bảo ca sĩ hát cho anh bài “Khuôn mặt đào hoa” nhé, chỉ hát đúng bài đấy. Triệu Triệu tròn mắt ngạc nhiên, cô nói:
- Khuôn mặt đào hoa? Bài hát của Đặng Lệ Quân á? Bài hát này cổ lỗ lắm rồi.

Trang Nghi gật đầu và nói:

- Đúng, “Khuôn mặt đào hoa” của Đặng Lệ Quân. Một lúc sau, Triệu Triệu hỏi:
- Anh chắc chắn là tối nay Mạnh Cầm Thành sẽ chạy đến New Star tìm anh vì Hứa Noãn? Trang Nghi cười và nói:
- Anh đánh cược là anh ta sẽ đến. Nếu ngay cả cái này mà anh ta không làm được thì Hứa Noãn không đáng để anh mất nhiều công sức như vậy.

[38]

Trong hộp đêm, nữ ca sĩ khẽ hát bài “Khuôn mặt đào hoa”, giọng hát rất trầm lắng, khiến người ta nghe mà não lòng.

Triệu Triệu thấy âm điệu, không còn tâm trạng cười nói với khách hàng.

Trang Nghi ngồi trên sofa, khuôn mặt không chút biểu cảm. Thuận Từ vừa gọi điện thoại từ bệnh viện, anh ta nói sau lần đi tháp truyền hình từ mấy tháng trước, thời gian gần đây Hứa Điệp bắt đầu sốt... anh ta chưa nói hết thì đã bị Triệu Tiểu Hùng giắt điện thoại ném vỡ tan.

Trang Nghi cảm thấy lo lắng, anh ta gọi điện thoại cho những người bên cạnh Thuận Từ, dặn dò bọn họ chú ý chăm sóc Hứa Điệp.

Mạnh Cầm Thành vừa bước vào hộp đêm New Star liền nghe thấy bài hát “Khuôn mặt đào hoa” ai oán, não nề này. Lời bài hát giống như mũi kim đâm vào trái tim anh. Khoảnh khắc ấy, anh nhớ lại những gì mà mình đã trải qua khi đi tìm Hứa Noãn, nói đúng hơn là Nguyễn Nguyễn. Bao nhiêu năm nay, cô giống như “khuôn mặt” không biết đã phiêu bạt đến phương trời nào, để lại những cánh hoa đào rơi đầy thành.

Nghĩ đến đây, Mạnh Cầm Thành từ từ nhắm mắt. Khi Trang Nghi ra đón thì Mạnh Cầm Thành đang ngây người. Những câu hát đưa anh trở về với quá khứ. Anh nhớ lại cái đêm động phòng ấy, anh đã dùng riu mở cánh cửa tự do cho Nguyễn Nguyễn.

Đáng tiếc là cuối cùng Nguyễn Nguyễn không tìm thấy hạnh phúc của mình.

Trang Nghi nhìn thấy Mạnh Cầm Thành, cố làm ra vẻ rất kinh ngạc:

- Không biết rốt cuộc là tôi đã tích đức ở kiếp nào mà khiến tổng giám đốc Mạnh hạ cố đến thăm đây.

Mạnh Cầm Thành cười và nói:

- Trong điện thoại anh nói có chuyện, vì vậy tôi chỉ có thể mạo muội đến đây.

Trang Nghi vỗ tay, lòng mày khẽ nháy nháy và nói:

- Sao lại gọi là mạo muội được, ông chủ Mạnh như hoa như ngọc thế này, anh vừa đến, các chị em ở chỗ chúng tôi ai ai cũng tràn đầy sức sống, còn mạnh hơn cả thuốc lắc.

Hai người nói cười một hồi rồi ngồi xuống.

Tối hôm ấy, Mạnh Cầm Thành uống rượu giải sầu, bài hát “Khuôn mặt đào hoa” khiến anh chìm vào ký ức bi thương, khó mà thoát ra được. Mỗi lần anh định mở miệng hỏi Hứa Noãn thì Trang Nghi lại dùng những chủ đề khác nhau để ngắt lời anh. Điều đó khiến anh không khỏi nghi ngờ, liệu có phải Trang Nghi đã biết mục đích anh đến đây, còn Hứa Noãn lại chính là bạn gái của anh ta? Nếu mình đường đột mở miệng thì có lẽ sẽ không được hay ho cho lắm, giống như lần này mình đến là để tặng “sừng” cho Trang Nghi vậy.

Đột nhiên, Trang Nghi thờ dài.

Mạnh Cầm Thành ngạc nhiên nhìn anh ta, không biết anh ta đột nhiên muốn giờ trò gì. Anh cười và hỏi:

- Dường như tối nay anh Trang không hứng thú lắm thì phải? Trang Nghi nói:

- Nghe bài hát này cảm thấy rất thương cảm. Mạnh Cầm Thành cười và nói:

- Đúng là rất thương cảm. Trang Nghi cười và nói:

- Nào, lại đây, hôm nay anh cùng tôi uống rượu giải sầu. Tuy nhiều năm nay hai người chúng ta cứ tranh đi tranh lại, nhưng đối thủ lớn nhất không phải là không thể trở thành tri kỷ lớn nhất, đúng không nào? Những chuyện cô đơn, đau lòng như thế này cũng chỉ có rượu gặp bạn hiền ngàn chén thiếu thôi.

Mạnh Cầm Thành trầm nghĩ, tri kỷ, anh quá đề cao tôi rồi. Chỉ có điều anh lại nghĩ, trên thế gian này có ai là không có chuyện buồn đau? Trong mắt người khác chẳng phải mình cũng vô cùng mạnh mẽ sao? Nhưng đến khi nhớ đến Nguyễn Nguyễn thì lại không kìm được nỗi đau khổ. Có lẽ là Trang Nghi đã khơi dậy nỗi đau của anh, thế nên anh cũng tin lời Trang Nghi. Anh cười và nói:

- Không phải là anh định mượn rượu giải sầu thật đấy chứ? Trang Nghi cười và nói:

- Cứ coi là thế. Mạnh Cầm Thành nói:

- Chẳng trách ở đây lại hát đi hát lại bài hát buồn như thế này, thì ra là anh Trang có chuyện đau lòng.

Trang Nghi cũng thừa nhận, nói cứ như thật vậy:

- Năm mươi chín tuổi tôi bị người ta truy sát, gặp một cô gái tên là Mã Tiểu Tự. Cô ấy đã cứu tôi. Tôi yêu cô ấy. Cô ấy là người phụ nữ mà tôi yêu nhất trong suốt cuộc đời này. Tôi cứ ngỡ rằng cô ấy sẽ đợi tôi quay lại. Nhưng hôm qua tôi mới biết cô ấy đã lấy chồng. Ai dà, “Má phán giờ đâu, đâu vắng tá. Hoa đào còn bốn gió xuân đây”. Nào, anh Mạnh, chúng ta uống rượu, uống rượu.

Mã Lộ ngồi cạnh, nghe vậy mà thấy choáng váng, rõ ràng là tôi cứu anh! Hơn nữa, anh yêu chị tôi lúc nào?

Mạnh Cầm Thành cười, hỏi dò:

- Tôi còn tưởng, cô Hứa Noãn mà anh đưa đến bữa tiệc hôm trước mới là người mà anh yêu nhất. - Nói xong anh nhìn Trang Nghi chăm chăm, chờ đợi câu trả lời của anh ta.

Trang Nghi biết được ý đồ của Mạnh Cầm Thành. Anh ta cười và nói:

- Hứa Noãn á! - Nhắc tới cái tên này, anh ta cố tình kéo dài giọng nói của mình, rõ ràng là muốn Mạnh Cầm Thành lo lắng. Sau đó, anh ta uống một ngụm rượu, cười rồi khẽ nói với Mạnh Cầm Thành, - thực ra, cô Hứa Noãn ấy chính là gái làng chơi của hộp đêm chúng tôi.

- Gái làng chơi? Mạnh Cầm Thành sửng sốt, bỗng chốc anh không thể lấy lại được tinh thần.

Đây là câu trả lời mà anh không hề ngờ tới. Trang Nghi nhìn Mạnh Cầm Thành, sóng sánh ly rượu trên tay, chậm rãi nói:

- Đúng vậy, gái làng chơi. Anh Cầm Thành, không phải là anh kỳ thị nghề nghiệp đấy chứ?

Mạnh Cầm Thành gượng cười và nói:

- Đâu có. Trang Nghi vờ như không hề phát hiện sự biến đổi của Mạnh Cầm Thành. Anh ta nói:

- Đây là chủ ý của Triệu Triệu. Cô ấy nói, nên đưa các chị em ở chỗ chúng tôi đến xã hội thượng lưu xem thế nào, học cách cao quý, mở rộng tầm mắt, ứng phó với đàn ông cũng rất chuyên nghiệp... Tôi nghĩ làm thế cũng đúng. Thế là tôi đồng ý. Cô ấy liền chọn cho tôi một cô xinh đẹp nhất để tôi đưa đi.
- Nói đến đây, anh ta ngừng lại một lát, nheo mắt hỏi. - Cầm Thành, không phải hôm nay anh đích thân đến đây để hỏi thăm Hứa Noãn đấy chứ? Sao? Lẽ nào... Anh Cầm Thành đã thích cô ấy?

Mạnh Cầm Thành ngây người. Anh nhìn Trang Nghi, cuối cùng vẫn lắc đầu, cười và nói:

- Anh Trang chê cười rồi. Hôm nay tôi đến là muốn hỏi thăm về cô gái tên là Lý Hồ Phách.

Trang Nghi ngỡ ngàng, rõ ràng là anh ta không thể ngờ rằng Mạnh Cầm Thành lại phủ nhận nhanh như vậy, hơn nữa lại còn nhanh chóng chuyển chủ đề. Có điều, anh ta nhanh chóng trở lại bình thường, cười và nói:

- Lý Hồ Phách? Chẳng phải là em họ của nhà Lý Thị sao? Sao? Anh Cẩn Thành, không phải anh thích gái trẻ đấy chứ?

Mạnh Cẩn Thành đang chất chứa rất nhiều tâm sự, không có tâm trạng để tiếp tục dây dưa với Trang Nghi, đành phải tìm cách ứng phó:

- Gần đây cô ta qua lại với Mạnh Cổ. Trang Nghi hỏi:

- Anh muốn làm ông mới? Mạnh Cẩn Thành lắc đầu và nói:

- Chỉ là tôi không tiện hỏi Mạnh Cổ, nghe nói cô ta chơi rất thân với cô bạn nhỏ Lương Tiểu Sáng của anh nên muốn đến hỏi anh.

Vừa nghe cái tên Lương Tiểu Sáng, Trang Nghi đã thấy co giật, sau đó, anh ta thầm chế nhạo Mạnh Cẩn Thành vì đã dùng “Lý Hồ Phách” để thay thế cho “Hứa Noãn”, cách làm đó có phần gượng ép. Chỉ có điều anh ta vẫn phối hợp với Mạnh Cẩn Thành diễn kịch. Anh ta khẽ uống một ngụm rượu rồi nói:

- Cẩn Thành, anh quả là biết thương yêu và quan tâm đến cháu của mình, vì một cô bạn gái không hề quen biết mà đến tận đây để hỏi thăm. Nếu tôi có người chú tốt như anh thì có chết vẫn mỉm cười.

Mạnh Cẩn Thành cười, anh biết Trang Nghi đang chế nhạo mình. Nhưng đối diện với câu trả lời của anh ta về Hứa Noãn, quả thực là anh thấy rối bời.

Bóng đêm dần buông xuống, Mạnh Cẩn Thành tạm biệt Trang Nghi, rời khỏi hộp đêm New Star với trăm mối suy tư ngổn ngang trong lòng.

Triệu Triệu nhìn Mạnh Cẩn Thành ra về, trông anh giống như một cái bóng cô đơn. Cô đi đến trước mặt Trang Nghi và hỏi:

- Hứa Noãn trở thành gái làng chơi từ khi nào vậy? Trang Nghi giơ tay, lạnh lùng nói:

- Vừa xong. Triệu Triệu cười, cô dò hỏi:

- Lẽ nào anh không sợ Mạnh Cẩn Thành để ý sao? Em thật không hiểu anh muốn Hứa Noãn phá hoại anh ta và Trần Tịch hay là anh đang phá hoại anh ta và Hứa Noãn? Anh làm như vậy, lẽ nào không sợ anh ta không còn hứng thú với Hứa Noãn sao?

Trang Nghi cười và nói:

- Sợ chứ. Triệu Triệu rồi tung lên, cô hỏi:

- Anh sợ? Sao anh còn làm như vậy? Trang Nghi cười và nói:

- Vì vậy, anh chỉ có thể đánh cược là Mạnh Cẩn Thành không để ý.

Triệu Triệu ngạc nhiên hỏi:

- Anh việc gì phải làm thế? Anh có thể tùy ý cho Hứa Noãn một danh phận, như thế tốt hơn gái làng chơi nhiều, sau đó anh có thể trực tiếp để Hứa Noãn gặp Mạnh Cẩn Thành. Em nghi ngờ là anh vẫn còn lưu luyến Hứa Noãn?

Sắc mặt Trang Nghi biến đổi, tỏ vẻ không vui. Triệu Triệu lập tức cười lảng lơ, dường như muốn lấy lòng Trang Nghi. Cô ta nói:

- Em chỉ buột miệng đùa thế thôi, anh là người độ lượng, đừng chấp kè tiểu nhân.

Trang Nghi không nói gì. Mã Lộ ngồi cạnh cũng im lặng nhìn anh, dường như muốn nhìn thấu suy nghĩ của anh ta.

Triệu Triệu rót cho Trang Nghi một ly rượu, đưa trước mặt anh ta, nũng nịu nói:

- Em cũng chỉ vì lo cho anh. Lúc nãy anh nói với Mạnh Cẩn Thành là Hứa Noãn làm gái gọi ở đây, nếu như anh ta muốn gặp Hứa Noãn thì anh lấy ở đâu ra?

Trang Nghi không chút biểu cảm. Anh ta nói:

- Nếu anh ta chịu gặp Hứa Noãn ở đây, vậy thì Hứa Noãn sẽ không còn bất kỳ giá trị gì nữa.

Thực ra, Trang Nghi cũng đang đánh cược, đánh cược Mạnh Cẩn Thành thực sự yêu Hứa Noãn, vì vậy sẽ thương xót cho cảnh ngộ của cô, trân trọng lòng tự tôn của cô, sẽ không gặp Hứa Noãn ở đây. Anh ta muốn đánh cược tình yêu của Mạnh Cẩn Thành với Hứa Noãn, rốt cuộc là tình yêu ấy sâu sắc đến đâu, đồng thời anh ta cũng muốn đánh cược, rốt cuộc là giá trị của quân cờ trong tay mình lớn đến đâu.

Triệu Triệu ngây người một lúc lâu mới hiểu. Cô ta cười và nói:

- Anh đúng là nhà tâm lý học. Anh có hiểu cho em không? Trang Nghi nói:

- Triệu Triệu, em đi tiếp khách đi. Triệu Triệu nói:

- Chỉ có điều, em vẫn không thể hiểu được, anh bảo Hứa Noãn là gái gọi, lẽ nào thực sự không lo Mạnh Cẩn Thành sẽ để ý, tình cảm của anh ta dành cho Hứa Noãn sẽ giảm đi sao?

Trang Nghi cười và nói:

- Vì vậy anh mới nói là anh đang đánh cược. Có điều, anh tin mình sẽ chiến thắng. Anh cũng tin là nếu biết Hứa Noãn vì cứu đứa trẻ mà rơi vào chốn làng chơi thì Mạnh Cẩn Thành thương xót còn chẳng kịp nữa là. Dĩ nhiên, anh ta cũng sẽ cảm thấy dằn vặt.

Nói đến đây, Trang Nghi cười, không nói tiếp nữa. Anh ta đã không còn gì để nói nữa - thương xót, dằn vặt, đau khổ, tất cả đã định trước, Hứa Noãn là khắc tinh của Mạnh Cẩn Thành.

Triệu Triệu lắc đầu, sau đó cười và nói:

- Trang Nghi ơi là Trang Nghi, ai mà là kẻ thù của anh thì chết chắc.

Trang Nghi cười, không nói gì. Triệu Triệu đi ra ngoài, đột nhiên lại quay lại hỏi Trang Nghi:

- À đúng rồi, rốt cuộc là ai đâm Hứa Noãn? Các anh làm gì mà thần bí thế?

Trang Nghi chậm rãi nói:

- Một người mà em vĩnh viễn sẽ không bao giờ đoán ra được. Khi nói câu nói ấy, rõ ràng là Trang Nghi không thể ngờ rằng trong nhà anh ta sẽ xảy ra một chuyện mà vĩnh viễn anh ta không thể đoán ra được. Chuyện này khiến một thời gian rất dài sau này anh ta không thể ngẩng đầu trước mặt Hứa Noãn.

Triệu Triệu không biết được người đã đâm Hứa Noãn. Cô quyết định không quấy rầy anh ta nữa. Khi cô ta đang định bỏ đi thì Trang Nghi gọi cô và nói:

- Triệu Triệu, em cứ chờ mà nhận ngân phiếu đi. Không đầy hai ngày nữa, Mạnh Cổ sẽ mang phong bao đến cho em. Triệu Triệu ngẩng người nhìn Trang Nghi, không biết vì sao anh ta lại nói như vậy.

Khi Trang Nghi rời khỏi New Star, Mã Lộ đi theo anh. Ngoài cửa, gió thổi bụi bay mù mịt. Bỗng nhiên Mã Lộ hỏi Trang Nghi:

- Nếu đột nhiên anh biết rằng người con gái mà anh đã tìm kiếm bảy năm lại là một cô gái làng chơi, vậy thì anh có để ý không?

Trang Nghi ngẩng người nhìn Mã Lộ, không đáp lại. Mã Lộ cười, thực ra anh không cần câu trả lời. Điều mà anh ta muốn hỏi là nếu có một ngày, anh phát hiện mình đã yêu Hứa Noãn, vậy thì anh có vì những chuyện quá khứ của cô ấy mà lùi bước không?

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 4.4

[39]

Khi Trang Nghi về đến nhà, trời đã khuya lắm rồi. Hứa Noãn không xuống dưới. Anh ta cũng không lên trên. Trong đám đệ tử của Trang Nghi đã từng có một người hỏi Mã Lộ và Thuận Từ:

- Các anh nói mà xem, không biết đầu óc của ông chủ chúng ta có vấn đề không, hai người có mối thù sâu đậm với nhau như vậy làm sao có thể ở cùng nhau được?

Mã Lộ và Thuận Từ nhìn nhau cười rồi nói:

- Có lẽ ông chủ muốn tiết kiệm chi phí cho bảo mẫu và vệ sĩ. Đây gọi là một công đôi việc.

Cậu đệ tử đó thờ dài và nói:

- Nếu em mà là anh ấy thì chắc chắn không dám ngủ. Anh nghĩ mà xem, anh làm hại một cô gái ra nông nỗi này, người ta không tìm cơ hội cầm dao chém anh mới là lạ.

Rõ ràng là Trang Nghi không hề lo rằng mình sẽ bị Hứa Noãn đâm chết.

Bởi vì chỉ cần Hứa Điệp trong tay anh ta thì cô sẽ không kích động như vậy. Dù sao thì nó cũng là cốt nhục của Mạnh Cổ. Nghĩ đến Mạnh Cổ, Trang

Nghị lại sa sầm mặt xuống.

Dĩ nhiên, sau khi biết cha đẻ của Hứa Điệp là ai, anh ta cũng không ít lần si nhục Hứa Noãn, nào là “chơi cả chú cả cháu”, nào là “đứng núi này trông núi nọ”, nào là “gia đình thân thiết khiến ai cũng phải ngưỡng mộ”... Tóm lại trong những lời nói sắc nhọn của anh ta, Hứa Noãn là một tên dâm phụ vô liêm sỉ, không từ mọi thủ đoạn.

Có lúc Trang Nghị nói mà cũng thấy mình buồn nôn, thấy mình chẳng khác gì một bà già lắm điều cả.

Chỉ là ánh mắt mà Hứa Noãn nhìn anh ta càng ngày càng lạnh, khiến anh ta thấy không quen.

Sau khi Hứa Noãn dọn đến, Trang Nghị liền cho bảo mẫu nghỉ việc.

Động một tí là anh ta lại gọi cô xuống rót trà bung nước, vẻ mặt rất khoái chí. Chỉ có điều mỗi lần đều phải hét rất to, nếu không cô sẽ không bao giờ chủ động xuống dưới.

Sau khi về đến nhà, Trang Nghị mở tủ lạnh tìm cái ăn, kết quả phát hiện trên bàn ăn có cháo nóng rót ta khỏi phích giữ ấm. Phản ứng đầu tiên của anh ta là món cháo này có thuốc độc. Lúc ấy, đột nhiên anh ta nghe thấy tiếng sột soạt trong phòng ngủ, giống như tiếng mèo kêu, lại còn là một con mèo động đực. Anh ta nghĩ, lẽ nào Hứa Noãn vì muốn gặp Mạnh Cô mà định chơi trò nỡn nhân kẻ với mình?

Anh ta cười khẩy, thầm nghĩ, biết ngay mà, người phụ nữ này là một người lẳng lơ.

Thế là anh ta ném áo khoác xuống ghế sofa, lạng lẽ đi vào phòng ngủ, chuẩn bị “dạy dỗ” Hứa Noãn, bảo cô ta đừng có mơ mộng hão huyền.

Kết quả là anh ta vừa mở cửa thì nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đang bán nude nằm trên giường. Rõ ràng là còn rất non, nhưng lại cố làm ra vẻ hấp dẫn.

Anh nhìn kỹ, là Lương Tiểu Sáng! Anh chau mày. Cuối cùng Lương Tiểu Sáng đã đợi được Trang Nghị về nhà, lập tức tạo dáng với anh ta, khẽ kêu một tiếng gọi tình:

- Trang Nghị, anh không nhìn thấy sao? Com ở trên giường, em ở trong nôi.

Vừa nói xong, Lương Tiểu Sáng lập tức phát hiện mình nói nhầm lời thoại, vội vàng sửa lại:

- Trang Nghị, anh không nhìn thấy sao? Em ở trên giường, com ở trong nôi.

Cái tiếng “Trang Nghị” khiến anh ta nghe mà nổi da gà. Trang Nghị vô cùng tức giận, anh ta nói:

- Sao cô vào được đây? Đột nhiên, anh có cảm giác không tốt, lẽ nào, lẽ nào, Hứa Noãn đã bị Lương Tiểu Sáng “giết” rồi sao? Nghĩ đến đây, anh hoảng hốt giật mình, lao thẳng lên tầng.

Lương Tiểu Sáng còn tưởng rằng người đàn ông không biết rung động này chạy lên tầng thượng nhảy lầu, thế là nhanh chóng bò dậy, ôm chặt Trang Nghị như một con bạch tuộc và nói:

- Không được chạy! Trang Nghị đẩy cô ta ra vào nói:

- Cô ăn lại mặc như thế này, muốn làm gì? Lương Tiểu Sáng nói:

- Kỳ lạ, sao anh không nói là em cởi ra như thế này, muốn làm gì?

Trang Nghị không thêm đề ý đến cô ta, vừa định mở miệng gọi “Hứa Noãn” thì Lương Tiểu Sáng đã chạy tới, lấy một bình thuốc nhỏ, phụt như điên vào mặt anh ta.

Trang Nghị đáng thương vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã hôn mê.

Lương Tiểu Sáng nhấc cái thân thon dài, giẫm lên người Trang Nghị giống như một nữ hoàng vậy, nhưng dường như cô ta quên lời thoại, thế nên lập tức lăn xuống giường, lấy mảnh giấy nhỏ, sau đó giẫm lên ngực Trang Nghị, cười ha hả, tối nay, người là người của bà rồi!

Sau đó, cô ta ngồi xuống, chau mày nhìn khuôn mặt tuần tú của Trang Nghị, ai oán thở dài và nói:

- Chẳng phải là em muốn chữa căn bệnh “không góc” cho anh sao.

Từ sau khi biết “bí mật” của Trang Nghị, Lương Tiểu Sáng cảm thấy vô cùng đau khổ. Cô đến bệnh viện nhờ bác sĩ tư vấn, sau đó lên mạng tìm tài liệu. Ở đâu người ta cũng nói, những người đàn ông mắc bệnh này cần được vợ thông cảm và hướng dẫn.

Lương Tiểu Sáng nghĩ, Trang Nghị không có vợ mà. Thôi, muốn chữa bệnh của anh ta, cũng chỉ có thể để mình đích thân ra tay - cũng chỉ có chữa khỏi bệnh cho anh ta thì anh ta mới sống cùng mình.

Thế là Lương Tiểu Sáng lên kế hoạch cho chuyện này suốt mấy tháng trời, bao gồm cả việc lén lút đánh một chùm chìa khóa nhà anh ta.

Lúc tỉnh dậy, Trang Nghi thấy mình đã bị Lương Tiểu Sáng trói trên ghế sofa.

Lương Tiểu Sáng ngồi đối diện với bộ đồ Bunny Girl gợi cảm, đang cười rất gợi tình với anh ta, giống như con cáo ăn trộm gà vậy.

Thực ra, Lương Tiểu Sáng đã phải luyện trước gương rất lâu mới có được điệu cười như thế. Trên sách nói, điệu cười này khiến người ta hồn xiêu phách lạc. Nhưng rõ ràng là Trang Nghi ngồi đối diện với cô không “hồn xiêu phách lạc” mà là vô cùng hoảng sợ.

Trang Nghi vừa vùng vẫy vừa gào lên:

- Lương Tiểu Sáng, thả tôi ra! Lương Tiểu Sáng nói:

- Em không thả. Trang Nghi gần như sắp khóc. Anh ta thấy từ khi lọt lòng mẹ đến nay, chưa bao giờ phải chịu nỗi nhục lớn như thế này. Anh ta gầm lên với Lương Tiểu Sáng:

- Rốt cuộc cô muốn làm gì? Lương Tiểu Sáng cười khì khì, để lộ hai cái răng nanh nhỏ, cô ta nói:

- Em muốn làm gì chẳng phải đã quá rõ ràng rồi sao? Anh nhìn này, em đã còi đến thế này rồi.

Lương Tiểu Sáng đi đến trước mặt Trang Nghi, cố gắng nhớ lại những tình hoa về chiến thuật khêu gợi mà các bạn bè trên diễn đàn đã nói cho cô biết. Cô ta uốn éo trước mặt Trang Nghi và nói:

- Anh nhìn em có đẹp không? Trang Nghi thấy mình sắp phát điên lên mất, Lương Tiểu Sáng trước mặt anh đẹp cái nỗi gì cơ chứ, đúng là cua học đi. Lương Tiểu Sáng rất hài lòng với cách thể hiện của mình. Cô ta nghĩ, nếu không phải Lý Lạc đến Mỹ chữa trị thì chắc chắn cô ta sẽ để cho anh ta đánh giá, hướng dẫn để mình biểu hiện càng hoàn hảo hơn.

Trang Nghi hét lên với cô ta:

- Thả tôi ra! Đường như Lương Tiểu Sáng không nghe thấy. Cô ta nhìn Trang Nghi, tự kiểm điểm lại mình:

- Ay, sao em không cởi hết quần áo của anh ra mà đã trói anh lại rồi nhỉ!

Trang Nghi nói:

- Vậy thì cô nói lỏng ra rồi hãy cởi quần áo cho tôi. Lương Tiểu Sáng cười xảo quyệt và nói:

- Anh tưởng em là con cóc à? Ai dè, em biết, đàn ông các anh mà mắc loại bệnh này thì không dám đối mặt với sự thực, không muốn chữa trị. Vì vậy em phải ép anh chữa trị. Em không thể nói lỏng cho anh.

Nói xong, cô ta lấy kéo, cười khì khì đi đến trước mặt Trang Nghi.

Vậy là Trang Nghi đáng thương chỉ biết giương mắt nhìn chiếc áo sơ mi của mình biến thành vụn. Chỉ thấy hai mắt con sói Lương Tiểu Sáng sáng lên như pháo hoa vậy. Cô ta nói:

- Oa, Trang Nghi, da anh thật mịn. Cảm giác ấy giống như một con sói đang ăn thịt một con gà. Con sói nói:

- Oa, mùi vị thật thơm ngon. Đây là nỗi nhục lớn nhất trong cuộc đời Trang Nghi. Anh ta phải giết chết Lương Tiểu Sáng! Giết! Giết! Tuyệt đối không để lại đường sống. Lương Tiểu Sáng bắt đầu cắt quần anh ta. Lúc ấy Trang Nghi chỉ muốn chết đi cho rồi.

Anh ta nói:

- Lương Tiểu Sáng, Lạc Tiểu Mỹ tôi sẽ giết cô!

Lương Tiểu Sáng mỉm cười với anh ta, để lộ hàm răng trắng nhọn và nói:

- Chỉ một lúc nữa thôi chúng ta sẽ là vợ chồng, đừng có mà em chết anh sống như thế nữa.

Trang Nghi thấy mình sắp ngạt thở, sắp không sống được nữa.

Hơn nữa, khi Trang Nghi phát hiện Hứa Noãn đang đứng ở lan can tầng hai, há mồm tròn mắt nhìn anh và Lương Tiểu Sáng. Anh chỉ thấy mạch máu trong cơ thể mình chảy ngược. May mà Lương Tiểu Sáng quay lưng lại nên không phát hiện ra Hứa Noãn.

Trang Nghi đau đớn nhìn cơ thể trần trụi của mình dưới những nhát kéo của Lương Tiểu Sáng, may mà cô ta còn nể tình giữ lại cho anh ta chiếc quần lót, nếu không thì chắc chắn là anh ta không muốn sống nữa.

Lương Tiểu Sáng nhìn chiếc quần lót, ngấm ngứa một lúc lâu rồi nói:

- Tạm thời không cắt hết, xấu hổ lắm. Dù sao thì cũng có thể nhìn thấy sự biến đổi, thấy được hiệu quả chữa trị.

Trang Nghi gùm gùm nhìn cô ta, thầm nghĩ:

- Nếu cô thấy xấu hổ sao còn làm chuyện này với tôi? Nhân lúc Lương Tiểu Sáng không chú ý, Trang Nghi nhảy mất với Hứa Noãn, bảo cô nhanh chóng liên lạc với Thuận Tử đến cứu mình.

Kết quả là Hứa Noãn không thèm quan tâm, chỉ lạnh lẽo đứng trên tầng, vẻ mặt ẩn chứa niềm vui sướng khi chứng kiến sự thê thảm của Trang Nghi.

Trang Nghi gùm gùm nhìn cô với ánh mắt đầy căm phẫn. Vì thiếu công cụ nên Lương Tiểu Sáng ôm cây lau nhà nhà Trang Nghi rồi múa may cời tung quần áo. Trang Nghi chỉ có thể nhắm chặt mắt, không dám nhìn.

Lương Tiểu Sáng nhảy bổ vào anh, làn da nóng ảm của cô chạm vào làn da của Trang Nghi, mặt áp vào cổ anh ta. Cô ta nói:

- Vì sao anh không nhìn em? Thực sự em đáng ghét đến thế sao? Em cũng chỉ vì anh, vì tương lai của chúng ta mà thôi.

Trang Nghi nói:

- Lương Tiểu Sáng, nếu cô còn muốn chúng ta có tương lai thì xin cô hãy nhanh chóng rời khỏi đây.

Lương Tiểu Sáng cười và nói:

- Chú Trang Nghi, ông Trang Nghi, anh đúng là cở lỗ sĩ. Trên thế giới này đều là phụ nữ chịu thiệt. Em đã không sợ thì thôi, anh sợ gì chứ?

Nói xong, Lương Tiểu Sáng cời nốt mảnh vải cuối cùng trên người mình. Cô ta vạch mặt Trang Nghi ra, nài nỉ:

- Trang Nghi, em yêu anh! Năm mươi ba tuổi, lần đầu tiên gặp anh em đã yêu anh rồi. Anh không thể không cần em, không thể coi thường em, không thể không yêu em. Em yêu anh! Anh phải đáp lại em.

Trang Nghi đau đớn nhắm mắt. Anh không thể yêu cô ta, không thể đáp lại cô ta. Cô ta vẫn còn là một đứa trẻ, một đứa trẻ ngang bướng. Anh không thể yêu cô ta. Anh không thể hiểu được vì sao cô gái này lại dai đến như vậy, lại dính đến mình, chết cũng không buông tha. Anh nghĩ nhất định là thượng đế muốn đùa giỡn với mình.

Bàn tay nhỏ bé của Lương Tiểu Sáng đặt vào mảnh vải duy nhất trên người anh ta, như muốn lột nó ra. Cô ta nói:

- Trang Nghi, chúng ta sắp hòa vào làm một rồi... Khoảnh khắc ấy Trang Nghi gần như sụp đổ. Nhưng đột nhiên Lương Tiểu Sáng ngã lăn ra đất. Anh ta mở mắt nhìn thì thấy Hứa Noãn dùng cây lau nhà mà lúc này Lương Tiểu Sáng vừa ôm vừa uốn éo lột quần áo, đập vào đầu cô ta.

Hứa Noãn nhìn cô ta, khuôn mặt không chút biểu cảm. Trang Nghi chỉ muốn chui xuống đất cho rồi. Anh ta xấu hổ đến nỗi không dám nhìn Hứa Noãn, chỉ gượng dừ nói:

- Cô mau cời trói cho tôi! Vẫn là cái giọng ra lệnh hống hách. Hứa Noãn lạnh lùng nhìn anh ta, vẻ mặt ấy như muốn nói “đáng đời anh cũng có ngày hôm nay”.

Trang Nghi nhìn cơ thể gần như khỏa thân của mình. Mặt anh ta đỏ ửng lên, gằn giọng gầm lên với Hứa Noãn:

- Cô nhìn đủ chưa? Cô là con yêu râu xanh à? Hứa Noãn cũng thấy xấu hổ. Tuy mình đang hả hê trong lòng, nhưng dù sao thì Trang Nghi cũng gần như là khỏa thân trước mặt mình.

Nghĩ đến đây, Hứa Noãn cũng đỏ mặt. Trang Nghi thấy lúc này, nếu mà mình trình liệt một chút thì chắc chắn sẽ tự sát. Cuối cùng anh ta không thể kìm được nữa, nói với Hứa Noãn:

- Nếu cô không muốn Lương Tiểu Sáng vùng dậy làm cách mạng thì tốt nhất nên thả tôi ra.

Trang Nghi vừa nhắc đến Lương Tiểu Sáng, Hứa Noãn lại nhớ đến bức ảnh mà cô thư ký của Trang Nghi đã bị đánh như thế nào. Cô nhìn Lương Tiểu Sáng đang hôn mê trước mặt mình mà rung mình. Chỉ sợ cái con nử ma đầu này tỉnh dậy tính sổ với mình. Thế là cô vội chạy lên trước để cời trói cho Trang Nghi. Nào ngờ không cẩn thận vướng vào cây lau nhà, không đứng vững được, ngã nhào xuống người anh ta.

Thế là, trong đêm tối, tiếng gào thét “hải hùng” của đôi trai gái lan khắp tòa nhà...

Hứa Noãn, một Hứa Noãn vĩ đại, một Hứa Noãn có tinh thần khai phá, đã đề cơ thể nhỏ bé không đầy bốn mươi lăm kí lô của mình lên đôi chân đang gập lại của Trang Nghi, khiến nó kêu khục một cái.

Còn Trang Nghi, à, nhầm, phải nói là chân của Trang Nghi đã đập gãy chiếc răng cửa như hoa như ngọc của Hứa Noãn.

... ... Tối hôm ấy, Trang Nghi gần như khỏa thân, Hứa Noãn với đầy miệng máu và Lương Tiểu Sáng trong trang phục Bunny Girl đã được đưa vào bệnh viện.

Ngày hôm sau, giới truyền thông tung tin sốc. Scandal tình ái của ông chủ giàu có gây chấn động toàn cầu.

Tiêu đề của các bài viết khiến người dân vô cùng phấn khích. Nào là “Tiểu thư Lê Đạt vì tình mà hóa thân thành Bunny Girl, hiến mình cho người tình”. Nào là “Kỷ lục hoang đâm của đại gia giàu có, cùng vui đùa với hai mỹ nhân trong nhà riêng”. Nào là “Trò chơi tình ái hot nhất thời đại”... Có bài báo còn viết “Cuộc chiến thảm khốc giữa hai cô gái vì tranh giành người tình”...

Tóm lại, người dân trong thành phố đọc mà chảy nước bọt thèm thương.

Mọi người còn khiếm tốn triển khai chủ đề thảo luận, khơi dậy hàm ý sâu xa ẩn chứa trong những scandal ấy.

Anh Lý nói:

- Anh nói xem, Trang Nghi là một nhân vật có máu mặt như vậy mà bị lạm dụng tình dục sao? Vì sao còn bị người ta trói lại?

Anh Lưu nói:

- Khó nói lắm, những người giàu có như thế, ai mà biết được họ thích làm trò gì.

Trưởng phòng Ngô nói:

- Nghe nói cảm xúc bùng cháy mãnh liệt đến nỗi một mỹ nhân đã gãy cả răng cửa.

Khuôn mặt anh Lý ánh lên niềm ngưỡng mộ:

- Không biết rốt cuộc là làm những trò gì đây? Anh Lưu thờ dãi và nói:

- Chắc chắn là cách làm của bọn tây rồi. Cách làm của người giàu, người bình thường chúng ta không hiểu được đâu. Ai dà.

Lương Tông Thái tức đến nổi lôi cổ Lương Tiểu Sáng từ bệnh viện về nhà. Ông ta chỉ vào mặt cô và nói:

- Có phải cháu thích giày vò ta đến chết thì mới thấy vui không? Cháu đọc báo ngày hôm nay đi. Cháu đã thành ra thế nào rồi hả? Có ra thể thống gì nữa không? Nhà họ Lương chúng ta thật không còn mặt mũi nào để nhìn thiên hạ nữa.

Lương Tiểu Sáng xấu hổ đến đỏ mặt, nhưng cô ta vẫn thấy cách làm của mình rất đúng. Cô ta thầm nghĩ, “lẽ nào không đúng sao, cháu yêu Trang Nghi, lẽ nào cần người khác cho phép cháu theo đuổi anh ấy như thế nào, yêu anh ấy thế nào sao?”. Vì thế, cô ta bĩu môi, nũng nịu nói:

- Ông ơi, cháu chỉ đến nhà anh ấy thôi mà. Lương Tông Thái trợn mắt lườm cô ta rồi nói:

- Ta đã nói với cháu bao nhiêu lần rồi. Trang Nghi là người như thế nào? Cháu là người như thế nào? Trên cái thương trường này, Trang Nghi là người ăn thịt người, ăn thịt người không nhả xương. Còn cháu? Cháu là một con thỏ không biết gì. Trang Nghi không hợp với cháu!

Lương Tiểu Sáng bám lấy tay ông nội, nũng nịu nói:

- Ông ơi ông, ông cũng nói Trang Nghi là kỳ tài trên thương trường cơ mà. Sau này nhất định anh ấy sẽ trở thành trợ thủ đắc lực của ông. Vì thế, cháu tuyệt đối không nhìn lầm người.

Lương Tông Thái nhìn Lương Tiểu Sáng rồi thờ dãi:

- Sao cháu lại u mê không chịu tính ngộ như vậy? Trang Nghi là nhân vật như thế nào, anh ta không phải là người tốt đẹp gì đâu. Năm ấy anh ta nuốt sống doanh nghiệp Hòa Phong là vì ông chủ Ninh Từ Kính của doanh nghiệp Hòa Phong qua lại rất thân mật với ông chú Trang Thân của anh ta. Hôn nữa cái chết của Ninh Từ Kính đến nay vẫn còn là một dấu chấm hỏi. Rõ ràng là Trang Nghi chiếm đoạt doanh nghiệp Hòa Phong của người ta, lại còn đến trường trao học bổng “Hòa Phong” cái nổi gì chứ. Nói là tưởng nhớ đến “tiền bối” của doanh nghiệp Hòa Phong. Chiêu này thật đẹp, người khắp thiên hạ đều nghĩ anh ta là người có tấm lòng độ lượng, cao thượng. Nhưng rốt cuộc Trang Nghi là người như thế nào, không phải là ông nội cháu chưa được lĩnh giáo. Vì vậy, cháu đừng có mà giúp ta tìm trợ thủ gì hết. Ta thấy, không biết chừng sau này ông nội của cháu cũng sẽ chết trong tay anh ta.

Lương Tiểu Sáng chớp mắt một cái, rồi nói:

- Ông nội, ông dè chừng Trang Nghi như thế, vậy thì càng nên để cháu chơi trò mỹ nhân kế với anh ta chứ. Nếu anh ta yêu cháu thì nhất định sẽ không động đến ông nội!

Lương Tông Thái thờ dãi và nói:

- Cháu ơi là cháu, ta biết nói với cháu thế nào đây? Lương Tiểu Sáng cười khi khi, ôm chặt cánh tay của ông ta và nói:

- Ông ơi, ông không cần nói gì hết. Cháu yêu Trang Nghi. Ông càng nói như thế thì cháu càng thấy anh ấy hấp dẫn, rất manly, rất khêu gợi.

Lý Lạc từng nói, Lương Tiểu Sáng là cô gái thông minh, lanh lợi, nhưng lại ngang bướng, bảo thủ. Những chuyện gì mà cô ta đã cho là đúng thì không ai có thể lay chuyển được.

Lương Tông Thái nhìn Lương Tiểu Sáng rồi lắc đầu. Lúc quay người bước đi, ông ta dặn dò thư ký mấy câu - đây là quyết định bất đắc dĩ của ông ta:

- Đưa Lương Tiểu Sáng ra nước ngoài. Đây là cách duy nhất mà hiện nay ông ta có thể nghĩ ra được để Lương Tiểu Sáng rời xa Trang Nghị.

Sau chuyện lần này, Lương Tiểu Sáng càng oán hận Hứa Noãn. Cô ta hận một nỗi không thể bóp vỡ sọ cô.

Lý Hồ Phách liếc nhìn Lương Tiểu Sáng, nói với cô ta bằng cái giọng hết sức chua chát:

- Lương Tiểu Sáng, chẳng phải chị nói mình rất lợi hại sao? Sao lại ngã trước mặt Hứa Noãn như vậy? Ai dè, tôi đã nói là nếu không có cái bản lĩnh ấy thì chị hãy ngoan ngoãn mà ngồi chờ anh họ tôi hồi phục đi.

Những lời nói của Lý Hồ Phách khiến Lương Tiểu Sáng không còn mặt mũi nào. Cái tính kiêu ngạo của cô ta lại trỗi dậy. Cô ta bĩu môi rồi nói:

- Tôi sẽ cho cô ta biết tay. Cô ta quyết định dù có phải lên trời hay xuống đất cũng phải trả thù Hứa Noãn.

Chính cô ta đã khiến mình không thể ngẩng đầu trước mặt Lý Hồ Phách mà chị em thường ngày vẫn chơi thân với nhau.

Chính cô ta đã làm hỏng chuyện của mình. Nếu không phải là cô ta thì bây giờ mình đã có thể cùng Trang Nghị sát cánh bay lên trời rồi.

Lương Tiểu Sáng quyết định bằng giá nào cũng phải điều tra Hứa Noãn, xem xem rốt cuộc cô ta có điểm gì thần bí.

Trang Nghị không phải là pháp lực thông thiên sao? Không phải anh định giấu Hứa Noãn suốt đời đấy chứ? Vậy thì Lương Tiểu Sáng tôi sẽ quyết chiến với anh. Tôi muốn cho anh biết được rốt cuộc người vợ của đời anh lợi hại như thế nào.

Lương Tiểu Sáng không ngờ rằng, lần giày vò này lại để lại “di chứng”.

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 4.5

Tất cả mọi người trong giới đều biết “bí mật” của Trang Nghị. Trong nháy mắt, tất cả những người đàn ông trong thương trường đều hướng ánh mắt đồng cảm về phía anh ta. Thề thốt hơn là chuyện này đã đến tai Trần Tử Canh. Dù ông ta có coi trọng Trang Nghị như thế nào thì cũng không thể không nghĩ đến Trần Tịch. Cuối cùng ông ta quyết định gả Trần Tịch cho Mạnh Cần Thành.

Mã Lộ đọc được đoạn miêu tả kêu gọi của Trang Nghị vào cái đêm kỳ diệu ấy trên báo. Lúc ấy anh ta đang uống sữa đậu nành, kết quả là sữa đậu nành tắc nghẹn ở cổ, phụt thẳng vào mặt Thuận Tử.

Lúc ấy Thuận Tử đang rất bức mình. Anh ta vừa mới ở bệnh viện về, lúc chăm sóc Hứa Diệp, anh ta đã bị Triệu Tiểu Hùng phun nước khắp người. Lau mặt định nói: “Một Triệu Tiểu Hùng ức hiếp tôi còn chưa đủ sao, cậu cũng đến tham gia....”

Nhưng vừa nói đến chữ “Triệu” thì Triệu Triệu đã cười tươi như hoa nở, đưa giấy ăn cho anh ta, muốn nói anh ta đừng làm ầm ĩ nữa.

Cô và Mã Lộ vừa đến viện thăm Trang Nghị thì gặp Thuận Tử cũng đang chăm sóc Hứa Diệp ở đó. Sáng sớm nay cô còn làm đồ ăn sáng cho Mã Lộ và Thuận Tử.

Mã Lộ chỉ Lạc Tiểu Mỹ vào những chữ trên báo và nói:

- Mọi người nói xem, rốt cuộc tôi qua đã xảy ra chuyện gì. Tôi đến bệnh viện rồi nhưng anh ấy không nói.

Thuận Tử lau sữa đậu nành dính trên mặt, vớt cái khăn vào mặt Mã Lộ rồi nói:

- Không biết. Chẳng phải là hai người đến viện rồi sao? Anh ấy không muốn gặp ai sao? Triệu Triệu cười và nói:

- Thật không hiểu nổi vì sao Trang Nghị lại như thế được. Hơn nữa anh ta lại còn có khuynh hướng bị lạm dụng, thích được người ta trói. Tôi thật không thể đoán ra được. Thôi, không nói nữa. Nói rồi tôi lại thấy đỏ mặt.

Thuận Tử lắc đầu rồi nói:

- Tôi dám lấy cái đầu của mình ra để đánh cược rằng, ông chủ của chúng ta không phải là người hoang dã như thế. Anh ấy là một người tiết dục thanh tâm

Triệu Triệu nhìn Thuận Từ, tỏ vẻ rất có hứng thú, dường như muốn thăm dò chuyện bí mật:

- Ý của cậu không phải nói anh ấy tiết dục thanh tâm, đúng không? Cậu muốn nói bí mật của anh ấy...

Thuận Từ nhìn Triệu Triệu và nói:

- Sao dạo này cô hay chìa mũi nhọn vào mặt ông chủ thế? Triệu Triệu ngậy người, đúng vậy, quả thực gần đây mình luôn chìa mũi nhọn về phía Trang Nghị.

Từ sau khi anh ta quan tâm đến Hứa Noãn một cách quá mức, từ sau khi anh ta từ chối mình, từ sau khi phát hiện anh ta có sự quan tâm đặc biệt dành cho Hứa Noãn thì Triệu Triệu cảm thấy mình sắp phát điên lên. Lúc nào trong lòng mình cũng có một ngọn lửa, có thể bùng lên bất cứ lúc nào.

Mã Lộ thấy Triệu Triệu không nói gì, liền hỏi Thuận Từ:

- Sau khi Hứa Noãn chuyển khỏi đường Minh Dương, anh sắp xếp cho hai người họ ở đâu?

Thuận Từ ngó người ra một lúc rồi cười và nói:

- Cậu nói Hứa Điệp và Triệu Tiểu Hùng? Thuận Từ vừa nói dứt ba chữ “Triệu Tiểu Hùng”, Triệu Triệu liền nhảy dựng lên giống như ngồi vào mũi dao vậy. Cô ta trở mặt ngạc nhiên, run rẩy nói:

- Cái gì mà Triệu Tiểu Hùng? Ở chỗ các cậu có Triệu Tiểu Hùng sao?

Thuận Từ ngạc nhiên nhìn khuôn mặt tái nhợt của Triệu Triệu rồi nói:

- Cô kích động cái nỗi gì, mới sáng sớm. Đột nhiên Triệu Triệu như biến thành một kẻ điên loạn, tóm chặt lấy Thuận Từ không chịu buông tha, giọng nói cũng có chút biến đổi. Cô nói:

- Mau đưa tôi đến gặp Triệu Tiểu Hùng, mau đưa tôi đến gặp Triệu Tiểu Hùng!

Thuận Từ nói:

- Triệu Triệu, cô làm sao vậy? Sao hôm nay cô lạ thế? Triệu Triệu như bị trúng bùa chú vậy, cô gào lên:

- Triệu Tiểu Hùng! Tôi muốn gặp Triệu Tiểu Hùng! Tôi đã tìm Triệu Tiểu Hùng bao lâu nay!

Thuận Từ nói:

- Ông chủ không cho người ngoài gặp cậu ta. Nước mắt của Triệu Triệu tuôn rơi, cô nói:

- Đối với anh ta, tôi là người ngoài sao? Tôi chỉ là một người ngoài thôi sao? Tôi lúc nào cũng nghĩ cho anh ta, chuyện gì cũng để tâm tới anh ta. Lẽ nào tôi vẫn là người ngoài sao?

Mã Lộ đứng cạnh, nhìn Triệu Triệu kích động như vậy, anh chợt nhận ra một điều, một người phụ nữ đã chờ đợi hạnh phúc từ rất lâu, đột nhiên phát hiện hạnh phúc không đến với mình mà đến với người khác thì quả là bi thương.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Triệu Triệu thực sự rất yêu Trang Nghị. Chỉ có điều, Triệu Tiểu Hùng thì sao?

[41]

Mạnh Cảnh Thành từ công ty về nhà với tờ báo trên tay. Những lời lẽ miêu tả về chuyện chăn gối của Trang Nghị khiến anh dờ khóc dờ cười.

Anh cảm thấy thật may mắn, may mà bên cạnh anh không có một khắc tinh giống như Lương Tiểu Sáng, nếu không nhất định anh sẽ thảm hơn anh ta.

Nhắc đến chữ “thảm”, đột nhiên anh lại nhớ đến hứa Noãn. Tim anh nhói đau, nếu cô ấy đúng là Nguyễn Nguyễn... Nghĩ đến đây anh nhắm mắt, nỗi đau khô lại trào dâng trong tim. Hai đêm nay, lúc nào anh cũng suy nghĩ xem nên bước tiếp con đường phía sau như thế nào. Nếu Hứa Noãn đúng là Nguyễn Nguyễn thì anh nên đối diện với cô như thế nào, nên nói cho Mạnh Cổ biết tất cả mọi chuyện như thế nào.

Tối hôm qua, sau khi bước ra khỏi New Star, anh đã nghĩ rất nhiều. Ở cái chốn đèn xanh đèn vàng ấy, những cô gái yêu kiều như hoa, mỉm cười với anh. Nhìn thấy vậy mà trái tim của anh như bị khoét sâu vậy.

Đêm hôm ấy, anh không tài nào nhắm mắt. Anh ngồi trong thư phòng, trên tay là sợi dây lụa mà Hứa Noãn để lại trong bữa tiệc sinh nhật.

Màu xanh dịu nhẹ màu uất, giống như mặt hồ cô đơn, giống như mặt biển lúc về đêm, rất giống cô bé Nguyễn Nguyễn của nhiều năm trước. Một đêm

không ngủ. Khi ánh ban mai xuất hiện, anh đứng dậy, chiếc rèm cửa trong phòng khẽ rung rung, giống như đuôi váy của một người con gái đang khóc trong thâm lặng. Trái tim của anh lại nhói đau. Tất cả những chuyện bất ngờ này khiến anh không biết đối diện thế nào.

Anh quay đầu lại thì nhìn thấy một chữ mà mình đã viết đi viết lại nhiều lần trên bàn tối qua: “Vẫn còn.”

Vẫn còn? Những con chữ mà anh đã viết trong vô thức ấy muốn nói với anh rằng, anh vẫn còn rất yêu Hứa Noãn sao? Dù cô ấy là ai, dù cô ấy đã phải trải qua những gì thì anh vẫn còn yêu cô sao? Mạnh Cầm Thành thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Anh như chợt nhớ ra điều gì đó, lập tức gọi điện thoại cho Hạ Lương - bảo anh ta nhanh chóng đi tìm Triệu Triệu. - Anh bảo Hạ Lương đưa cho Triệu Triệu một tấm ngân phiếu để Hứa Noãn không phải tiếp khách nữa.

Cho dù anh vẫn chưa hoàn toàn hiểu hết mọi chuyện thì anh vẫn muốn bảo vệ Hứa Noãn.

Đây là sự bảo vệ mà anh đã nợ cô suốt bảy năm. Tuy rằng đã rất muộn. Nhưng còn hơn là không bao giờ đến. Mạnh Cầm Thành nghĩ, anh chỉ cần một chút thời gian để suy nghĩ thật kỹ xem mình nên đón nhận Hứa Noãn như thế nào để không làm tổn thương đến lòng tự trọng của cô ấy, và nói mọi chuyện với Mạnh Cầm như thế nào. Còn một điều nữa, anh cũng cần một chút thời gian để cời cái nút thắt chưa thể chấp nhận được sự thật trong lòng mình.

Mạnh Cầm Thành không ngờ vào cái đêm mà anh mất ngủ, Trang Nghi cũng xảy ra chuyện lớn như vậy.

Không biết vì sao, Mạnh Cầm Thành thờ dài. Dù một người nhẹ nhàng như mây bay gió thổi thì cũng không tránh khỏi có tâm sự.

Anh về đến nhà, bảo mẫu đưa dép cho anh, đỡ tờ báo trong tay anh, giúp anh treo áo khoác, mỉm cười nói:

- Thưa ông, cháu của ông đang chờ ông trong phòng khách. Lúc ấy Mạnh Cầm Thành mới phát hiện Mạnh Cầm đang ngồi trên ghế sofa.

- Mạnh Cầm? Sao muộn như vậy rồi mà cháu vẫn chưa ngủ? - Mạnh Cầm Thành đi lên phía trước hỏi anh.

Mạnh Cầm nhìn Mạnh Cầm Thành rụt rè định nói điều gì đó lại thôi. Cuối cùng anh ta cũng quyết tâm

- Chú út, cháu đang chờ chú. Nghe nói... mấy hôm trước chú đã đi gặp Trang Nghi vì chuyện rốt cuộc Hứa Noãn có phải là Nguyễn Nguyễn không, đúng không ạ?

Mạnh Cầm Thành do dự một lúc, anh cũng không biết nên nói với Mạnh Cầm như thế nào về chuyện cô gái tên là Hứa Noãn rất có khả năng là Nguyễn Nguyễn đang làm gái gọi ở New Star.

Mạnh Cầm lại tiếp:

- Cháu nghe Hạ Lương nói, trong bữa tiệc, Hứa Noãn đã từng xuất hiện trước mặt chú. Hôm ấy cô ta cứ khóc mãi. Nhưng lúc ấy chú lại không nhìn thấy...

Lời nói của Mạnh Cầm khiến trái tim của Mạnh Cầm Thành quặn đau.

Nếu cô ấy đúng là Nguyễn Nguyễn thì chắc chắn lúc đó cô ấy sẽ đau lòng biết bao.

Bởi vì người dính phong trần mà thậm chí dùng khí để gọi một tiếng chú út Cầm Thành cũng không có. Vậy thì sau này cô ấy sẽ đối diện với Mạnh Cầm thế nào đây? Trái tim Mạnh Cầm Thành như thắt lại.

Mạnh Cầm nói:

- Thực ra, cô ấy cũng có thể không phải là Nguyễn Nguyễn, nhưng chú út... - Nói đến đây, anh bỗng ngập ngừng, không biết nên mở miệng như thế nào.

Mạnh Cầm Thành ngạc nhiên nhìn Mạnh Cầm và nói:

- Sao? Mạnh Cầm nghĩ rất lâu, cuối cùng lấy hết dũng khí nói:

- Cháu không biết vì sao chú nhất định phải tìm được Nguyễn Nguyễn. Có lẽ cô ấy đã không còn trên thế giới này, có lẽ khi tìm thấy, cô ấy đã là vợ của người khác rồi... Thực ra, cháu rất sợ, cháu rất sợ cái kết cục này.

Mạnh Cầm Thành sững sờ, rõ ràng là anh không ngờ Mạnh Cầm lại nói như vậy. Anh nghi ngờ hỏi:

- Lê nào Nguyễn Nguyễn đã không còn quan trọng với cháu? Mạnh Cầm thờ dài và nói:

- Cháu cũng không biết. Cháu chỉ biết là sự xa cách bảy năm trước đã kéo cháu và cô ấy cách nhau quá xa. Khoảng cách này cháu không thể định nghĩa được. Nếu không phải vì chú gặp được quý nhân, làm tổng giám đốc của tập đoàn Thượng Khang thì cháu nghĩ, cháu chẳng qua chỉ là một cậu sinh viên nghèo mà thôi. Có lẽ suốt ngày phải chạy vạy khắp nơi để kiếm sống. E là không còn thời gian để suy nghĩ xem cuộc sống của mình có còn một người yêu từ thời thanh mai trúc mã hay không... Có lẽ, khi màn đêm buông xuống, cháu cũng rất nhớ cô ấy. Nhưng thực sự cháu không thể đảm bảo được rằng nếu tìm thấy cô ấy thì cháu có còn yêu cô ấy. Còn nữa, ba người chúng ta sẽ đối diện với nhau như thế nào đây? Mặc dù cô ấy là người yêu của

cháu, nhưng trên danh nghĩa lại đã từng là vợ của chú. Cháu không mong muốn chúng ta lại rơi vào tình thế khó xử... Chú út, điều đó khiến cháu rất đau khổ.

Mạnh Cẩn Thành im lặng, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ không bộc lộ chút biểu cảm nào. Một lúc lâu sau, anh nói:

- Ý của cháu là... bây giờ Nguyễn Nguyễn là tay nài của cháu, là gánh nặng của cháu? Mạnh Cỏ ngây người, vội giải thích:

- Chú út, cháu không có ý đó. Cháu muốn nói là cháu không biết nên đối diện với Nguyễn Nguyễn như thế nào. Mặc dù cô ấy luôn ở trong tim cháu.

Mạnh Cẩn Thành lại im lặng, đôi lông mày giống như phong lan khẽ nhíu lại. Anh chậm rãi nói:

- Ý của cháu là, chúng ta... không nên tìm cô ấy nữa? Mạnh Cỏ gật đầu và nói:

- Đừng tìm cô ấy nữa. Chúng ta đều nên có cuộc sống riêng của mình. Chúng ta không còn là những cậu bé ở làng Hoa Đào nữa. Nguyễn Nguyễn cũng chưa chắc sẽ là Nguyễn Nguyễn của ngày xưa.

Mạnh Cẩn Thành vốn dĩ rất mềm tính đột nhiên nổi giận. Tuy Mạnh Cỏ nói rất mơ hồ, nói rất lộn xộn nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được điều mà Mạnh Cỏ muốn nói. Đó là quăng tất cả những lời nói đẹp đẽ sang một bên, nào là “cô ấy luôn ở trong tim cháu”, “không biết đối diện như thế nào”, “có cuộc sống riêng của mình”, trong lòng chỉ có đúng một suy nghĩ, đó là không đi tìm cô ấy nữa.

Mạnh Cẩn Thành không kim được, giọng nói lạnh lùng hằn lên. Anh nhìn Mạnh Cỏ chăm chăm, dần từng tiếng:

- Cháu đã bao giờ nghĩ rất có thể bây giờ cô ấy đang sống rất khổ sở không?

Mạnh Cỏ thấy chú út vốn ôn hòa nho nhã đột nhiên nổi giận, trong lòng cũng thấy bất an. Nhưng anh vẫn phản bác lại:

- Đúng, rất có thể là cô ấy sống khổ sở. Nhưng chú đã bao giờ nghĩ, nếu chú tìm thấy cô ấy, cô ấy lấy người khác rồi thì sao? Cô ấy có con rồi thì làm thế nào? Cô ấy tàn tật thì làm thế nào? Hoặc cô ấy không hy vọng gặp lại chúng ta thì làm thế nào? Hoặc bây giờ cô ấy là gái bao, là nữ cướp, thậm chí là tội phạm giết người...

Những lời nói ấy khiến Mạnh Cẩn Thành nổi giận thực sự. Khuôn mặt nhợt nhạt của anh ần chứa nổi tức giận lên đến cực điểm - bảy năm trước, sự tác thành của anh không những đã không mang lại hạnh phúc cho Nguyễn Nguyễn mà còn khiến cô ấy thê thảm như thế này. Lúc này đây, người đàn ông lẽ ra nên mang lại hạnh phúc cho cô ấy thì lại tìm đủ mọi cái cớ đẹp đẽ để thoái thác... Mạnh Cẩn Thành vung tay, tát một cái thật mạnh vào mặt Mạnh Cỏ.

Mạnh Cỏ không thể ngờ rằng chú út lại đánh mình vì chuyện này. Anh ôm má, nói với Mạnh Cẩn Thành:

- Chắc chắn một ngày nào đó chú sẽ biết rằng những lời cháu nói là đúng. Sự xuất hiện của cô ấy lần này có lẽ sẽ hủy diệt chú. Chú có biết không?

Mạnh Cẩn Thành giờ tay, cho Mạnh Cỏ một cái bạt tai nữa và nói:

- Cháu nói đúng? Cháu nói đúng chỗ nào? Cả đời này, khi cháu ôm cô ấy, khi cháu hôn cô ấy, khi cháu có được cô ấy, khi cháu để cô ấy mang thai đẻ con của mình một mình sống khổ sở trên cái thế giới này, cháu đã bao giờ nghĩ những luận điệu này của cháu đúng ở chỗ nào chưa?

Mạnh Cỏ nghiêng răng, nhìn Mạnh Cẩn Thành và nói:

- Ai mà chẳng phạm sai lầm lúc còn trẻ. Chú không phạm sai lầm sao? Chú không đến nhà vệ sinh nữ nhìn trộm sao, không bị ép giả điên giả dại suốt bao nhiêu năm để bố cháu cũng gặp xui xẻo mà chết đi sao? Lẽ nào chúng ta phải trả giá vì những sai lầm của mình? Ai quy định chúng ta chỉ có thể yêu một người? Hơn nữa một khi yêu là phải yêu suốt đời? Ai quy định, chúng ta và cô ấy lên giường với nhau thì phải...

Mạnh Cỏ vẫn chưa nói hết câu thì Mạnh Cẩn Thành đã tức giận giật mạnh vạt áo mình. Đột nhiên anh nhận ra một điều, trên khuôn mặt trầm tĩnh ấy, ánh mắt ần chứa nổi tức giận tột cùng.

Anh chợt hiểu ra mọi chuyện. - Thì ra bao nhiêu năm nay cháu không điều tra được tin tức của cô ấy không phải vì không điều tra được mà là vì cháu không muốn tìm cô ấy. Cháu nghĩ cô ấy không còn xứng đáng với một người đàn ông cao quý như cháu nữa. Nhưng, cháu còn có lương tâm không? Khi cháu nhìn thấy những thông tin mà cháu điều tra được, biết được cô ấy có con, có đứa con của cháu, là máu mủ của cháu, cốt nhục của cháu. Cho dù cháu không vì Hứa Noãn thì cũng phải vì đứa trẻ ấy chứ. Cháu có thể ích kỷ như thế được hay sao?

Đứa trẻ? Nước mắt của Mạnh Cỏ rơi xuống, thực ra không phải anh không yêu Nguyễn Nguyễn, chỉ là anh không thể làm được như Mạnh Cẩn Thành. Cuối cùng anh đã thất bại trước thời gian và khó khăn. Anh gạt tay Mạnh Cẩn Thành ra, chậm rãi nói:

- Chú út... không phải cháu không biết mình đã nợ cô ấy nhiều như thế nào. Chỉ có điều, cháu không thể đối diện với khoảng cách bảy năm giữa chúng cháu. Cháu không thể đối diện với cái mớ bong bóng mà cô ấy đã gặp phải suốt bảy năm nay. Chúng sẽ làm cho cháu phát điên lên.

Mạnh Cẩn Thành nhìn anh, cười lạnh lùng. Đối với anh, tất cả những lời nói của Mạnh Cỏ chẳng qua chỉ là để cho sự phụ bạc của anh ta không còn trở nên tàn khốc nữa.

Anh giận dữ nói:

- Cháu nghe cho rõ đây. Bao nhiêu năm nay, chú đều biết tình yêu mà cô ấy dành cho cháu. Vì thế bảy năm trước chú đã tác thành cho hai người. Trong suốt mấy năm tìm kiếm cô ấy, chú cứ tưởng rằng cháu sẽ giống như chú, muốn tìm thấy cô ấy vì dù sao cháu cũng nợ cô ấy quá nhiều. Nhưng bây giờ, chú rút lại sự tác thành dành cho cháu.

Nói đến đây, Mạnh Cầm Thành không nói nữa, khuôn mặt đã bình tĩnh trở lại, anh nói từng câu từng chữ:

- Từ nay, tất cả mọi thứ của Nguyễn Nguyễn không còn liên quan đến cháu nữa! Còn về hàng vạn câu hỏi vì sao lúc nãy của cháu, chú không ngại nói với cháu rằng - Nếu khi chú tìm thấy cô ấy, cô ấy lấy chồng rồi, cô ấy có con rồi, vậy thì chú sẽ chúc phúc cho cô ấy và nhìn cô ấy hạnh phúc. Nếu khi chú tìm thấy cô ấy, cô ấy tàn tật, vậy thì chú sẽ chăm sóc cho cô ấy suốt đời, vĩnh viễn không bao giờ rời xa cô ấy. Nếu khi chú tìm thấy cô ấy, cô ấy không muốn gặp lại chú thì chú sẽ bỏ đi không chút do dự. Nếu khi chú tìm thấy cô ấy, cô ấy... là một... gái bao, vậy thì cô ấy vẫn là người con gái mà chú yêu và chú sẽ mãi yêu cô ấy. Nếu khi chú tìm thấy cô ấy, cô ấy là một nữ cướp, vậy thì chú sẽ nhìn cô ấy giờ mạnh khỏe, cùng cô ấy chạy trốn. Nếu khi chú tìm thấy cô ấy, cô ấy là tội phạm giết người, vậy thì chú sẽ mang com tù cho cô ấy suốt đời. Nếu cô ấy bị xử bắn thì chú sẽ chuẩn bị mộ cho cô ấy, chôn cất cô ấy, để cô ấy yên nghỉ, phía trên sẽ khắc chữ: Ái thiếp Nguyễn Nguyễn!

Nói xong những lời ấy, Mạnh Cầm Thành cũng thấy sững sờ. Anh không thể ngờ rằng người con gái tên là Nguyễn Nguyễn này có thể khiến mình can tâm tình nguyện đến mức ấy. Cô ấy là tất cả những ký ức tốt đẹp và sự mong chờ của anh trong những năm tháng của tuổi thanh xuân. Vì vậy anh cam tâm tình nguyện chờ đợi những tin tức mong manh xa vời của cô trong suốt bảy năm.

Mây đen đã tan, bầu trời lại trong xanh. Những nỗi dằn vặt trong suốt hai ngày hôm nay đã tan biến. Mạnh Cầm Thành ngẩng người nhìn Mạnh Cầm Thành. Anh biết rằng chú út của mình rất yêu Nguyễn Nguyễn. Nhưng anh không thể ngờ rằng tình yêu ấy lại sâu sắc và mãnh liệt đến thế, bao nhiêu năm đã qua đi, vậy mà tình yêu ấy vẫn không hề thay đổi.

Nhưng anh vẫn muốn nói với Mạnh Cầm Thành rằng, đôi khi, vật đổi sao dời, con người ta không thể biết trước được. Con người không nên gầy vò bản thân như thế, có lẽ Nguyễn Nguyễn đã không muốn gặp lại những người đã mang trong mình quá nhiều ký ức bị thương... Nhưng đối diện với sự kiên quyết của Mạnh Cầm Thành, anh biết rằng Mạnh Cầm Thành sẽ không chịu nghe những lời mình nói. Anh gượng cười và nói:

- Chú út, chú sẽ hối hận. Mạnh Cầm Thành không nói gì. Mạnh Cầm Thành kìm nén một lúc lâu, cuối cùng không kìm được và nói:

- Cháu và Hứa Noãn không thể nữa rồi. Chú và Hứa Noãn cũng không thể nữa. Hôm nay, Trần Tử Canh đã bàn chuyện hôn sự giữa chú và Trần Tĩnh với ông rồi. Ông đã đồng ý, chú đã biết chưa?

Vào cái lúc mà cuối cùng Mạnh Cầm Thành đã quyết định, cái tin này giống như sét đánh bên tai anh.

Mạnh Cầm Thành đứng ngây ra đó như một pho tượng.

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Sự Nuôi Tiếc

Trong cuộc đời này, chúng ta đã lỡ một bước

Vì một bước ấy mà chúng ta lỡ cả một đời

[42]

Không gian trong phòng bệnh yên lặng một cách kỳ lạ. Trang Nghi không nói gì, dường như đã đắm chìm trong suy tư. Khuôn mặt của anh đẹp như một bức tranh thủy mặc. Một lúc sau, anh ta ngẩng đầu nhìn Thuận Từ, giọng nói có lẫn chút gì đó mệt mỏi và khó xử:

- Cậu nói Triệu Tiểu Hùng là... người em trai đã li tán nhiều năm của Triệu Triệu?

Thuận Từ gật đầu, khuôn mặt có rất nhiều nét biểu cảm đan xen. Anh ta có thể hiểu được sự ngạc nhiên của Trang Nghi lúc này. Khi biết rõ sự thật, anh ta cũng cảm thấy khó lòng mà tin được.

Hôm ấy, Triệu Triệu gần như phát điên lên, bắt Thuận Từ phải đưa cô ta đến chỗ ở của Triệu Tiểu Hùng.

Khi cánh cửa vừa mở ra, Triệu Triệu nhảy bổ về phía Triệu Tiểu Hùng như một kẻ điên loạn vậy. Lúc ấy, Triệu Tiểu Hùng đang tranh miếng cháy với Hứa Điệp, vụn cháy dính đầy miệng. Anh nhìn thấy một người phụ nữ lạ tóc tai bồm xồm lao vào, tưởng rằng người phụ nữ ấy đến cướp cháy nên nằm đè lên miếng cháy đó và kêu ầm lên.

Triệu Triệu chạy lên, tóm lấy vạt áo của anh và hỏi:

- Em là Tiểu Hùng? Em là Triệu Tiểu Hùng? Bố em có phải là Triệu Lão Thất, chị em có phải là Triệu Cát Tường không?

Triệu Tiểu Hùng ra công ra sức vùng vẫy, miệng không ngừng lẩm nhẩm:

- Com... cháy... com... cháy. Thuận Từ muốn kéo Triệu Triệu đứng lên. Anh ta đã nói với cô rằng đầu óc của Triệu Tiểu Hùng có vấn đề, điên điên dại dại, không bình thường.

Triệu Triệu không kiềm được nước mắt. Cách biệt đã hơn mười năm. Hai chị em bị li tán từ khi còn rất nhỏ, bao nhiêu năm trôi qua, khó mà nhận ra nhau được.

Triệu Triệu rất buồn. Cô hy vọng người trước mặt mình đây là Triệu Tiểu Hùng, bởi vì cô đã đi tìm anh bao nhiêu năm nay. Nhưng cô lại sợ anh ta là Triệu Tiểu Hùng, cô không thể chịu đựng được sự thật một ông vua nhỏ vốn thích tác oai tác quái trước đây đột nhiên lại biến thành một người điên.

Triệu Triệu bất chấp tất cả, định kéo quần của Triệu Tiểu Hùng xuống. Thuận Từ đứng cạnh thấy vậy mà trợn mắt há mồm. Anh ta vội bịt mắt Hứa Điệp lại. Đột nhiên anh phát hiện trán của cô bé nóng như lửa, khuôn mặt nhợt nhạt đến đáng sợ.

Triệu Tiểu Hùng ra công ra sức bảo vệ cái quần của mình. Tuy anh ta điên điên dại dại nhưng vẫn biết xấu hổ. Anh ta hét loạn lên:

- Lưu... lưu manh. Triệu Triệu mặc kệ, cuối cùng cô đã kéo được nó xuống, để lộ cái mông của Triệu Tiểu Hùng - vết cắn ở trên đó vẫn còn rõ mồn một như ngày nào.

Nước mắt của Triệu Triệu rơi xuống, cô ôm Triệu Tiểu Hùng rồi gào khóc.

Năm ấy, cô đã để lại vết cắn ấy trên mông Triệu Tiểu Hùng. Năm ấy, Triệu Tiểu Hùng bán rế cô, nói cô ăn trộm đồ cho ba cô bé mà bố đã mua về. Bố đã đánh cho cô một trận như tử và cắt mái tóc dài yêu quý của cô. Cô ôm hận trong lòng. Vào một buổi trưa nọ, cô dùng cái ngò ngọt dụ Triệu Tiểu Hùng ra khu đất hoang ở ngoài và đánh cho cậu ta một trận. Vì Triệu Tiểu Hùng không ngừng phản kháng nên trong lúc giằng co, cô đã cắn một miếng vào mông anh ta - vết cắn ấy khiến Triệu Tiểu Hùng suốt ngất đi.

Triệu Tiểu Hùng ôm cái mông đau nhức về nhà, vừa đi vừa gào khóc. Thế là Triệu Triệu lại bị Triệu Lão Thất lôi ra vườn đánh cho một trận.

Về sau bố chết, mẹ tái giá, hai chị em họ bị bán đi. Lúc ấy, cô nghiêng răng an ủi Triệu Tiểu Hùng:

- Đừng sợ, chị nhất định sẽ tìm thấy em. Dù là mười mấy năm hay mấy chục năm, chỉ cần em là em của chị, chỉ cần vết cắn trên mông em vẫn còn thì chị nhất định sẽ tìm thấy em.

Triệu Tiểu Hùng khóc và nói:

- Nhưng em không tìm thấy chị thì làm thế nào? Mông chị làm gì có vết?

Triệu Triệu nghĩ một lúc, đưa cánh tay nhỏ bé của mình ra trước mặt Triệu Tiểu Hùng và nói:

- Cắn đi, sau này dựa vào vết cắn này để tìm chị. Có lẽ Triệu Tiểu Hùng sợ mất chị nên đã há miệng cắn thật đau.

Dường như cậu bé ấy muốn trút bỏ mọi nỗi sợ hãi... Triệu Triệu đau đến nỗi nước mắt nước mũi chảy ròng ròng. Rõ ràng là cô không thể ngờ rằng Triệu Tiểu Hùng lại cắn thật, cắn thì cắn, lại còn cắn đau như thế. Thế là cô lại nện cho Triệu Tiểu Hùng một trận.

Triệu Tiểu Hùng khóc ầm lên, âm ức nói:

- Chị bảo em cắn chứ, chị bảo em cắn chứ!..... Có lẽ người buồn trẻ con cảm thấy chán ngấy vì hai chị em suốt ngày đánh nhau nên nhanh chóng bán họ đi.

Rất nhiều năm sau, Triệu Triệu thường nhìn vào vết cắn mà Triệu Tiểu Hùng để lại trên cổ tay mình và nghĩ, nếu hôm ấy cô không đánh Triệu Tiểu Hùng thì có lẽ hai chị em cô không bị bán đi nhanh như vậy...

..... Triệu Triệu vẫy vẫy cái cổ tay của mình cho Triệu Tiểu Hùng đang nằm bò dưới đất nhìn, cô vừa khóc vừa nói:

- Tiểu Hùng, em nhìn đi. Chúng ta đã hứa với nhau rồi, sau này em sẽ dựa vào vết cắn này để tìm chị. Tiểu Hùng, chị là chị của em. Chị là chị của em đây mà. - Nói xong cô ôm Triệu Tiểu Hùng, gào khóc trong đau đớn.

Triệu Tiểu Hùng thì gia công ra sức vùng vẫy, vừa kéo quần, vừa gùm gùm chửi Triệu Triệu:

- Lưu... lưu manh. Thuận Từ đưa Hứa Điệp vào phòng ngủ. Anh không muốn để con bé nhìn thấy cảnh tượng này. Khi bước ra, anh nhìn thấy Triệu Triệu đang ngồi ngầy ngấy dưới đất.

Còn Triệu Tiểu Hùng thì đang ăn cháy, ăn ngấu ngiến, chốc chốc lại cảnh giác nhìn Triệu Triệu, vừa ăn vừa lẩm nhẩm:

- Lưu... lưu manh. Thuận Từ biết Triệu Triệu rất xinh đẹp, nhưng anh nghĩ rằng vẻ đẹp của cô là vẻ đẹp của một cô gái lẳng lơ, không giống với vẻ đẹp

dịu dàng, yên tĩnh của Hứa Noãn. Nhưng hôm nay, cô lại giống một cái bóng nhợt nhạt, ngồi ngầy dưới đất như một cái xác vô hồn. Cuối cùng thì anh đã hiểu, những cô gái dù có lắng lơ đến đâu thì cũng có lúc thuần khiết như dòng nước.

Đột nhiên Triệu Triệu châm một điếu thuốc, nhìn Thuận Từ với ánh mắt tê dại. Cô hỏi rất thẳng thắn:

- Ai hại nó ra nông nỗi này? Cô là một người phụ nữ khôn khéo. Trực giác mách bảo cô rằng Triệu Tiểu Hùng không thể tự mình biến thành thế này. Chắc chắn là có mối liên quan nào đó với Trang Nghị hoặc đệ tử của anh ta, mặc dù cô không muốn tin chuyện này thực sự có liên quan đến Trang Nghị.

Thuận Từ sững người lại. Anh ta cúi đầu, không biết phải nói thế nào. Bắt đầu từ cái lúc mà anh ta biết Triệu Tiểu Hùng là em trai của Triệu Triệu thì anh ta đã có cảm giác như có một tảng đá đè lên ngực mình.

Biết nói thế nào đây? Ai có thể ngờ rằng mọi chuyện lại thành ra như thế? Ai có thể ngờ rằng những chuyện đã làm vào cái đêm cách đây bốn năm, bây giờ lại phải giải thích lại? Không phải là anh ta không dành vật lương tâm, không cảm thấy có lỗi. Anh ta cũng có em gái, một cô em gái mà anh ta yêu quý nhất, cũng đã từng nghĩ sẽ trân trọng, bảo vệ tinh thần... Nhưng anh ta không biết phải nói với Triệu Triệu như thế nào, bởi vì anh ta không muốn lừa dối cô.

Triệu Triệu cười, một nụ cười khiến người ta náo lòng. Cô nói:

- Có phải là liên quan đến Trang Nghị không? Thuận Từ lập tức phủ nhận:

- Không phải.

Anh ta biết rằng mình đã nói dối. Anh ta không phải là một người đàn ông không dám chịu trách nhiệm. Chỉ là câu trả lời của câu hỏi này nằm ở chỗ Trang Nghị. Điều đó liên quan đến mối quan hệ giữa anh ta và Triệu Triệu, đồng thời liên quan đến rất nhiều chuyện. Vì vậy một đệ tử như anh không thể tùy tiện trả lời được.

Triệu Triệu cười, cô cảm nhận được sự do dự của Thuận Từ. Mặc dù cô thực sự hy vọng rằng chuyện này không dính dáng đến Trang Nghị, khi Trang Nghị tìm thấy Triệu Tiểu Hùng thì Triệu Tiểu Hùng đã biến thành thế này rồi.

Cô nhìn Triệu Tiểu Hùng mà thấy xót xa trong lòng. Cô lấy một chai nước khoáng ở chỗ Thuận Từ đưa cho Triệu Tiểu Hùng, nhưng vừa nhìn thấy chai nước trên tay cô, Triệu Tiểu Hùng liền co rúm người lại, đau đớn gào thét:

- Đừng mà. Triệu Triệu sững sờ. Cô hoàn toàn không biết rằng, trong cái đêm đông đau đớn ấy, Triệu Tiểu Hùng nhớ rất rõ một thứ giống như “cái chai” đổ lên người mình. Cuối cùng, một cô gái dịu dàng đã đứng chắn cho anh. Cô ấy đã hét lên một tiếng: Đừng mà! Đúng vậy, đừng. Đừng làm hại, đừng làm tổn thương. Anh không nhớ rõ khuôn mặt của người con gái ấy. Nhưng chắc chắn người ấy rất quan trọng đối với anh và chắc chắn anh cũng rất quan trọng đối với cô ấy. Vì vậy cô ấy mới lấy thân mình bảo vệ anh. Bao nhiêu năm nay, anh không ngừng nghĩ đến người con gái ấy, rốt cuộc cô ấy là ai?

Có lúc anh đã từng hỏi Hứa Noãn. Nhiều lúc anh cũng ngầy người nhìn cô. Dù thế nào đi nữa thì trong cái ký ức vụn nát ấy, cái chai là một thứ rất đáng sợ.

Triệu Triệu ngầy người một lúc lâu rồi quay sang nhìn Thuận Từ. Thuận Từ không nói gì.

Lúc rời đi, Triệu Triệu hỏi Thuận Từ một câu:

- Thôi được, nếu anh không muốn nói thì thôi. Chỉ xin anh hãy nói cho tôi biết rốt cuộc chuyện này có liên quan đến Trang Nghị không? Anh chỉ cần trả lời tôi, có hay không? - Nói xong, khuôn mặt cô làm ra vẻ lạnh lùng của Triệu Triệu toát lên vẻ đau khổ, mắt cũng đỏ hoe.

Thuận Từ vẫn lựa chọn sự im lặng.

Trong phòng bệnh, Trang Nghị nhìn Thuận Từ rồi im lặng một lúc rất lâu. Đột nhiên anh ta nhớ đến câu nói - nhân quả báo ứng. Nghĩ đến đây, anh ta thở dài rồi nói:

- Sau khi ra viện, tôi sẽ giải thích với Triệu Triệu. Thuận Từ ngạc nhiên nói:

- Anh muốn nói với cô ấy là chúng ta làm hại Tiểu Hùng? Trang Nghị thờ dãi và nói:

- Tôi không muốn lừa dối Triệu Triệu. Trang Nghị biết rằng một khi Triệu Triệu biết rõ sự thật thì chắc chắn sẽ căm hận anh ta đến thấu xương. Nhưng anh ta không thể lừa dối cô.

Thực ra, Trang Nghị chỉ nghĩ đến điều này mà bỏ qua một chuyện quan trọng hơn. Đó là, sau khi Triệu Triệu biết sự thật, e rằng căm hận chỉ là một phần nhỏ, nhiều hơn là đau khổ- Người đàn ông mà cô yêu nhất đã làm hại người thân duy nhất mà cô đã tìm kiếm biết bao lâu nay - Mặc dù năm ấy Trang Nghị không cố tình làm như vậy, nhưng Triệu Tiểu Hùng bị anh ta hủy hoại ra nông nỗi này lại là một sự thật vô cùng tàn khốc, không thể chối cãi. Sau c

hi im lặng một hồi rất lâu, Trang Nghị nói với Thuận Từ:

- Giúp tôi làm thủ tục xuất viện. Tôi muốn ra viện. Thuận Từ rất muốn ngăn anh ta lại, dù sao thì Trang Nghị vẫn cần phải ở trong bệnh viện một thời gian nữa. Nhưng anh biết tính Trang Nghị, có ngăn cũng vô ích.

Làm xong thủ tục xuất viện, Thuận Từ liền đẩy Trang Nghi rời khỏi bệnh viện.

Trang Nghi đang ngồi trên xe chọt quay đầu lại hỏi Thuận Từ:

- Đã có kết quả kiểm tra của Tiểu Diệp chưa? Thuận Từ lắc đầu và nói:

- Chiều mai mới có kết quả. Trang Nghi gật đầu, anh ta có chút lo lắng về tình trạng sức khỏe của Tiểu Diệp. Đứa trẻ này ngay từ lúc mới sinh đã ốm yếu bệnh tật. Bao nhiêu ngày nay sốt cao không hạ. Khuôn mặt nhợt nhạt đến đáng sợ. Gần đây, mỗi lần anh ta bế Hứa Diệp trên tay, kể chuyện cho nó nghe, nó đều ngủ mê ngủ mệt trong lòng anh.

Mỗi lần như thế, nhìn cái đầu nhỏ bé của Tiểu Diệp, trong lòng Trang Nghi lại trào dâng một niềm ám áp khó diễn tả thành lời.

[43]

Những ngày ở nhà dưỡng bệnh, Trang Nghi rất mong Triệu Triệu đến.

Hứa Noãn giống như một con chuột bận rộn suốt ngày, còn Trang Nghi bị gãy chân thì giống như một tên địa chủ hồng hách, tác oai tác quái.

Địa chủ khát, chuột con phải chít chít chít chít đi rót nước cho anh ta uống. Hơn nữa phải là nước lạnh. Địa chủ đói, chuột con phải chít chít chít chít vào nhà bếp nấu cơm cho anh ta ăn.

Có lẽ tên địa chủ muốn trả thù chuột con vì đã giẫm gãy chân anh ta, hoặc là muốn trả thù chuột con vì đã nhìn thấy cái cảnh xấu hổ không biết chui vào đâu giữa anh ta và Lương Tiểu Sáng. Nói tóm lại là anh ta bắt bẻ cô đủ điều.

Lúc này, còn có chuyện khác cho án hết tâm trí của địa chủ, vì vậy mà cuộc sống của chuột con cũng không đến mức quá tồi tệ.

Thuận Từ nói với Trang Nghi là Trần Từ Canh và Trang Thân đã bàn bạc xong hôn sự của Mạnh Cẩm Thành và Trần Tịch. Trang Nghi gật đầu, bảo Mã Lộ chọn một món quà thật lớn tặng cho Trần Từ Canh, tỏ ý chúc mừng.

Lúc ấy, Hứa Noãn ngồi cạnh anh ta. Anh ta cười với cô rồi mĩa mai:

- Cô khóc đến chết đi sống lại trước mặt anh ta như vậy, chẳng phải anh ta vẫn lấy người phụ nữ khác sao.

Cuối cùng, anh ta vẫn muốn nói - phải xem có thủ đoạn gì để anh ta quay về với mình. Như thế mới không phụ công tôi nuôi quân cờ như cô suốt bốn năm.. Nhưng câu nói ấy lại tắc nghẹn ở cổ họng, không thể bật thành lời.

Hứa Noãn không nói gì. Cô cứ tưởng rằng Trần Tịch sẽ lấy Trang Nghi. Bây giờ đột nhiên lại biến thành Mạnh Cẩm Thành. Cô cũng không thể nói rõ được cảm nhận của mình lúc này.

Trang Nghi sai Thuận Từ đi xem tình hình của Triệu Triệu. Sau khi rời khỏi căn hộ của Trang Nghi, Thuận Từ đến chỗ ở của Triệu Triệu. Nhưng Triệu Triệu không chịu mở cửa. Anh ta đành phải hậm hực bỏ đi. Trước khi đi, anh ta nói:

- Trang Nghi xuất viện sớm như vậy là vì không yên tâm về cô. Sau đó, trong phòng vang lên tiếng khóc bị kìm nén của một người phụ nữ, tiếng khóc ấy đau đớn khiến người ta náo lòng.

Những ngày này, Trang Nghi thường chìm đắm trong suy tư, Triệu Triệu sẽ đến tìm anh với dáng vẻ như thế nào? Hùng hùng hổ hổ? Đau khổ tuyệt vọng, hay là vô cùng lạnh lùng? Dù là dáng vẻ nào thì anh ta cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần, để mặc cho cô trút giận.

Đáng tiếc là Triệu Triệu không xuất hiện. Trang Nghi không thể ngờ rằng Triệu Triệu đang trốn tránh, sợ đối mặt với sự thật. Tuy Thuận Từ đã nói với cô không biết bao nhiêu lần là Trang Nghi về nhà rồi, đang chờ cô và sẽ cho cô câu trả lời. Nhưng sự phẫn nộ ban đầu của cô bây giờ lại biến thành hốt hoảng và lo sợ. Điều đó khiến cô cảm thấy mình thật hèn mọn.

Cô hút thuốc, uống rượu, muốn làm tê liệt bản thân mình. Đã biết bao nhiêu lần cô đau khổ đi đi lại lại dưới tòa nhà của Trang Nghi, nước mắt đầm đìa, nhưng cuối cùng vẫn không thể lấy được dũng khí để đi tìm anh ta.

Nếu câu trả lời đúng là Trang Nghi, vậy thì sau này, cô và anh sẽ đối diện với nhau như thế nào đây?

Con người lúc nào cũng thích chạy trốn.

Triệu Triệu đón Triệu Tiểu Hùng về sống với mình. Nhưng Triệu Tiểu Hùng lại đẩy cô ra, chạy về căn nhà mà trước đây mình sống - ở đó có Hứa Noãn.

Triệu Triệu không biết làm thế nào, chỉ có thể chiều theo ý của Triệu Tiểu Hùng.

Những lúc trời u ám, Triệu Tiểu Hùng lại nằm thu mình trên ghế sofa, vừa ăn vừa xem tivi.

Triệu Triệu thấy móng tay của Triệu Tiểu Hùng rất dài, không kìm được, muốn giúp anh cắt móng tay.

Triệu Tiểu Hùng vẫn đề phòng cô, vung tay vung chân và không ngừng chửi rủa:

- Lulu... lulu mạnh. Móng tay sắc nhọn của anh vô tình cào xước mặt Triệu Triệu. Cô ôm mặt, nỗi đau đớn ập đến bất ngờ khiến nước mắt cô trào ra.

Triệu Tiểu Hùng rất vui, cuối cùng anh đã đuổi được kẻ lulu mạnh này đi. Vì vậy, anh vui sướng vỗ tay, không ngừng reo hò... Nhưng khi anh phát hiện kẻ lulu mạnh này từ từ ngồi xuống đất, ôm đầu gối, đôi vai run run, rồi ôm mặt khóc nức nở thì anh lại ngây người nhìn.

Mái tóc của cô giống như tảo biển rậm rạp mọc trên hồ ký ức.

Trong ký ức, dường như có một cái bóng nhỏ mơ hồ suốt ngày chạy theo sau đuổi đánh anh. Cái bóng nhỏ bé ấy dường như đã cùng anh trải qua sống chết biệt li, dường như đã chịu biết bao giày vò trong cái thế giới mênh mông này, nhưng vẫn không ngừng đi tìm anh... Trong không gian bí mật, dường như có một âm thanh khẽ gọi anh - Tiểu Hùng, Tiểu Hùng, chị là Cát Tường, chị là chị Cát Tường của em..

Triệu Tiểu Hùng nghiêng đầu nhìn Triệu Triệu đang ngồi bên cạnh mình. Anh không biết ai là Cát Tường, cũng không biết cái gì là chị. Anh chỉ biết anh đã khiến một kẻ lulu mạnh phải khóc - làm cho con gái khóc là không tốt, cho dù cô ta là lulu mạnh - Trong ký ức, dường như đã có một người con gái mà anh rất yêu, yêu da diết, yêu sâu sắc. Đã từng có một khoảng thời gian rất dài, người con gái ấy lúc nào cũng khóc, khóc rất nhiều, bởi vì mối tình đầu của cô đã phản bội cô...

Những ký ức mơ hồ ấy khiến Triệu Tiểu Hùng sợ hãi.

Anh khẽ chạm tay vào người Triệu Triệu. Triệu Triệu ngẩng đầu, những giọt nước mắt lăn dài trên má cô, những vết xước trên má vẫn còn đỏ. Cô đau lòng nhìn Triệu Tiểu Hùng.

Dường như Triệu Tiểu Hùng muốn dỗ dành Triệu Triệu, anh giơ chiếc bánh quy trước mặt cô rồi kêu a a như muốn mời cô ăn bánh.

Triệu Triệu ngây người nhìn Triệu Tiểu Hùng. Triệu Tiểu Hùng chần chờ một lúc rồi cẩn thận đưa chiếc bánh vào miệng cô.

Triệu Triệu cắn nát chiếc bánh, ngây người nhìn Triệu Tiểu Hùng, nước mắt lại một lần nữa trào xuống.

Triệu Tiểu Hùng hoảng hốt, anh không ngờ Triệu Triệu ăn bánh rồi mà vẫn còn khóc. Anh thầm nghĩ, “nhất định là cô ấy nghĩ rằng mình cho cô ấy ăn thứ gì đó không tốt”. Thế là anh vội vàng nhét bánh quy vào miệng, ăn ngấu nghiến, muốn chứng minh cho cô thấy những chiếc bánh này rất ngon, vì thế cô đừng khóc nữa.

Triệu Triệu nhìn đáng vẻ ngây ngô của Triệu Tiểu Hùng mà thấy trái tim tan nát.

Cô quay mặt sang chỗ khác rồi lau nước mắt.... .... Hôm ấy, Triệu Triệu cắt móng tay cho Triệu Tiểu Hùng. Bầu trời u ám, không có ánh mặt trời. Khuôn mặt của Triệu Triệu đầy vết cào xước. Cô cúi đầu, cẩn thận cắt móng tay cho Triệu Tiểu Hùng.

Triệu Tiểu Hùng ngây người nhìn cô. Đột nhiên anh nghĩ đến việc lâu lắm rồi Hứa Noãn không đến.

Trước đây, Hứa Noãn thường ngồi cạnh anh trong những buổi chiều nắng ấm. Cô cắt móng tay cho anh, nghe anh i i a a không ngừng. Anh thường nói với Hứa Noãn rằng - Trước đây có một người con gái mà anh rất yêu - Nhưng câu nói ấy lại bị anh diễn tả một cách vụn vặt, lộn xộn.

Anh nhìn Triệu Triệu, đột nhiên anh thấy kẻ lulu mạnh này cũng không đáng ghét lắm. Những vết thương trên mặt cô khiến anh cảm thấy có lỗi.

Đột nhiên anh đưa tay ra, khẽ chạm nhẹ vào mặt Triệu Triệu. Không biết vì sao, đột nhiên Triệu Tiểu Hùng hét lên một tiếng:

- Chị! Triệu Triệu ngạc nhiên nhìn anh, nắm chặt tay anh và nói:

- Em, em, em vừa nói gì? Triệu Tiểu Hùng hốt hoảng lắc đầu, sau đó im lặng không nói gì.

Sự im lặng ấy khiến Triệu Triệu cảm thấy tuyệt vọng. Hứa Noãn đến thăm Triệu Tiểu Hùng, cô che miệng cười. Cô bị gãy một chiếc răng trong vụ va chạm lần trước. Trang Nghi đã hẹn nha sĩ, hai tuần sau trồng răng.

Vốn dĩ cô muốn đến cắt móng tay cho Triệu Tiểu Hùng, nhưng khi cô nhìn thấy móng tay của anh đã được cắt tỉa gọn gàng thì cô chợt hiểu rằng Triệu Triệu đã đến thăm anh.

Cô ấy chính là Triệu Cát Tường năm ấy. Hứa Noãn thấy lòng rối bời. Cô bé đã từng lấy trộm khoai cho cô ăn, giờ lại đùa giỡn với đời như thế.

Vận mệnh là một vòng luân hồi. Những người mà chúng ta đã từng gặp sẽ xuất hiện trong cuộc sống của chúng ta vào một ngày nào đó.

Hứa Noãn đặt đồ ăn mà mình đã mua cho Triệu Tiểu Hùng lên bàn, lặng lẽ nhìn anh, trong ánh mắt ẩn chứa sự lo âu.

Triệu Tiểu Hùng cũng ngây người nhìn cô. Dường như đang cố nhớ lại một điều gì đó, nhớ lại hình bóng của một người con gái luôn ở trong tim anh nhưng anh lại không thể gọi tên cô ấy. - Đó là người con gái mà anh đã từng yêu da diết.

Trước khi đi, Hứa Noãn nói với Triệu Tiểu Hùng:

- Tôi đã gặp họ. Họ. Đó chính là Mạnh Cổ và Mạnh Cần Thành. Hứa Noãn biết rằng nói điều đó cho Triệu Tiểu Hùng nghe cũng vô nghĩa. - Hứa Noãn, mày đã gặp họ, nhưng, biết làm thế nào bây giờ?

Từ khi cô gặp Trang Nghị, cuộc sống trở nên thật khó nắm bắt.

[44]

Buổi chiều, Hứa Noãn vừa về đến căn hộ của Trang Nghị thì Lâm Hân gọi điện thoại:

- Hứa Noãn à, mình không thể ở nhà được nữa rồi. Mình phải quay lại thành phố lớn lấy một người giàu có.

Hứa Noãn cười Lâm Hân vì đã có những ý nghĩ viển vông như vậy. Cô vừa thay dép vừa nói:

- Người giàu không dễ dàng lấy như thế đâu. Kết quả là vừa ngẩng đầu lên thì thấy Trang Nghị đang phơi mình trong căn phòng ngoài trời. Anh ta liếc nhìn cô, tỏ vẻ rất “hứng thú” với câu nói ấy.

Sau khi nghe Lâm Hân nói một tràng giang đại hải, Hứa Noãn cúp điện thoại, ngượng ngùng nhìn Trang Nghị.

Anh ta nói:

- Thật khó mà nhận ra rằng cô đang ngậm tính làm thế nào để lấy người giàu có. Chẳng phải cô là người thanh cao lắm sao?

Hứa Noãn không nói gì. Bây giờ cô đang thấy rất chán. Lâm Hân nói sẽ quay lại, hơn nữa lại còn nói rất hùng rằng:

- Hứa Noãn, cậu phải cho mình ở cùng. Mình sẽ đồng cam cộng khổ với cậu. Cậu chuẩn bị cuối tuần này đón mình nhé!

Hứa Noãn vẫn chưa kịp nói gì thì cô ấy đã cúp máy. Hứa Noãn chưa bao giờ thấy mình đáng thương như lúc này, làm thế nào bây giờ? Lẽ nào để Lâm Hân nhìn thấy mình sống cùng với loại đàn ông như Trang Nghị? Nghĩ đến đây cô lại thấy đau đầu.

Đột nhiên Trang Nghị nói:

- Tôi đói rồi. Giọng nói ẩn chứa một chút gì đó trách móc rất trẻ con, giống như đang làm nũng.

Hứa Noãn giật nảy mình, ngẩng người nhìn Trang Nghị. Dường như Trang Nghị cũng cảm nhận thấy chút bất thường trong cách nói của mình, thế nên lại lấy lại giọng nói lạnh lùng như thường ngày:

- Đứng ngây ra đấy làm gì? Tôi đói rồi. Thế mới đúng là Trang Nghị chứ. Hứa Noãn vội lao thẳng vào bếp, sau đó lại thấy mình thấp hèn, không thể quen được với sự dịu dàng của Trang Nghị, cứ phải đợi anh ta bắt bẻ mình thì mới thấy thỏa mãn. Hứa Noãn vừa nấu cơm vừa suy nghĩ. Lâm Hân nói cô ấy lưu vong đến bên cô. Cô ấy còn nói, “Hứa Noãn, mình quyết tâm rồi, hai đứa mình hợp sức lại với nhau cùng tấn công một ti phú nhé!”

Lúc ấy Hứa Noãn thấy rung mình. Cô nghĩ, “Lâm Hân, cậu cứ quyết đi, mình chịu thôi”.

Ai dà, cuối tuần nên làm thế nào đây? Không biết có phải vì có quá nhiều chuyện phiền muộn hay không mà Hứa Noãn đã làm cháy thức ăn. Sau đó cô lại luống cuống gấp thức ăn ra - bốn đĩa thức ăn và một bát canh: thịt xào nấm, cần tây bách hợp, thịt gà xào măng, trứng sốt cà chua, canh cải thảo.

Ngoài món trứng sốt cà chua bị cháy, những món khác tạm được coi là thơm ngon.

Hứa Noãn nhìn món trứng cháy, lè lưỡi, sau đó đi đến căn phòng ngoài trời, gọi Trang Nghị ăn cơm.

Trang Nghị đặt tờ báo xuống, nhìn Hứa Noãn và nói:

- Cô làm gì mà chậm như rùa thế, tôi đói sắp chết rồi. Sau đó anh ta vẫy tay về phía Hứa Noãn, hấp hứ một tiếng. Hứa Noãn ngẩng người nhìn anh ta, không biết là anh ta có ý gì.

Trang Nghị gườm gườm nhìn cô và nói:

- Đờ tôi dậy! Hứa Noãn vội đi lên trước. Trang nghị đặt tay lên bờ vai mảnh nhỏ của Hứa Noãn. Cô thật gầy, dường như chỉ cần dùng một tay có thể nhấc được cả người cô lên. Khoảnh khắc ấy, trong lòng Trang Nghị như được bao phủ bởi rất nhiều nhánh cỏ xuân. Nhánh cỏ mềm mại, vurun mình ra khỏi mặt đất.

Anh ta cúi đầu, ánh mắt toát lên sự dịu dàng hiếm có. Anh ta nhìn Hứa Noãn, ngửi mùi hương như mùi hoa hồng trên mái tóc bóng mượt của cô. Mùi thơm ấy có sức mạnh vừa e thẹn vừa ngoan cường, chạm vào lòng anh.

Hứa Noãn cẩn thận đỡ anh ta, nhưng trong lòng lại chửi anh ta hàng nghìn hàng vạn lần. - Đồ ác quỷ, anh áp bức người quá đáng, lại còn bắt tôi đỡ anh. Ai dà, sao anh lại nặng đến thế chứ?

Cô đang lằm nhằm trong lòng, lúc ngẩng đầu lên thì thấy Trang Nghị đang từ từ áp mặt vào tóc mình, khẽ ngửi, ánh mắt rất dịu dàng, giống như những bông tuyết hôn lên mặt đất vậy. Khoảnh khắc ấy, cô thấy tim mình đập rộn ràng, không hiểu sao lại thấy hoảng loạn.

Khi Trang Nghi thấy Hứa Noãn đang nhìn mình, anh ta vội quay mặt đi, tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Cuối cùng, anh ta cố tỏ vẻ bình tĩnh, chau mày nói:

- Cô nhìn tôi làm gì? Tôi thật không chịu nổi ánh mắt điên dại ấy của cô.

Hứa Noãn không nói gì, nhưng trong lòng thì không ngừng lăm lăm. - Anh mới là đồ điên, cả nhà anh đều điên. Ngay cả lúc ăn cơm, Trang Nghi cũng không để cho cái miệng của mình nghỉ ngơi, không ngừng lấy Hứa Noãn ra để mua vui. Anh ta nhúu mày, chỉ vào đĩa trứng chấy và nói:

- Cô không biết là ăn thức ăn chấy sẽ bị ung thư sao? Cô muốn tôi chết sớm đúng không?

Hứa Noãn nói:

- Để tôi làm cho anh đĩa khác. Nói xong, cô bê đĩa trứng ấy đi. Trang Nghi ngăn lại rồi nói:

- Thôi, suốt bốn năm nay, lúc nào mà cô chẳng muốn giết tôi, đúng không? Thấy cô vất vả như thế, làm sao tôi có thể “từ chối” cô được.

Nói xong anh ta bắt đầu ăn cơm. Hứa Noãn ức chế không nói được lời nào. Hôm nay Trang Nghi ăn rất ngon lành nhưng Hứa Noãn thì chẳng còn tâm trí nào mà ăn uống. Cô nghĩ đến Mạnh Cổ và Mạnh Cẩm Thành. Nghĩ đến “sứ mạng lịch sử” mà Trang Nghi giao cho mình mà thấy đầu như muốn nổ tung ra. Huống hồ là bây giờ Lâm Hân lại đột nhiên “đến thăm”.

Trang Nghi ngẩng đầu, thấy Hứa Noãn đang đắm chìm trong suy tư, chau mày nói:

- Tôi vẫn chưa chết, cô đừng có mà lúc nào cũng nhìn tôi như nhìn người chết vậy.

Hứa Noãn không nói gì.

Bây giờ, dù tên ác quỷ Trang Nghi có nói những lời cay nghiệt như thế nào thì cô cũng bỏ ngoài tai, không biểu lộ chút cảm xúc nào. Cô đang đấu tranh tư tưởng, không biết nên nói với anh ta chuyện Lâm Hân như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 5.2

Cuối cùng, Hứa Noãn lấy hết dũng khí, ngập ngừng nói với Trang Nghi chuyện Lâm Hân muốn nhờ vả cô. Trang Nghi ngẩng mặt nhìn Hứa Noãn và nói:

- Tôi biết rồi. - Vậy tôi có thể ra ngoài sống cùng cô ấy được không? Trang Nghi đặt đũa xuống bàn, lạnh lùng nói:

- Ra ngoài sống? Muốn gặp Mạnh Cổ dễ dàng hơn chứ gì? À há, sức hút của người tình cũ quả là lớn.

Hứa Noãn không hiểu vì sao khả năng liên tưởng của Trang Nghi lại mạnh mẽ đến như vậy. Cô đang nói về Lâm Hân, nhưng anh ta lại lôi cả Mạnh Cổ và Mạnh Cẩm Thành vào. Thế nên cô khẽ giải thích:

- Tôi không muốn Lâm Hân hiểu lầm tôi và anh sống cùng nhau.

Thực ra cô muốn nói là “sống thử” nhưng lại ngại nhắc đến từ đó.

Trang Nghi gạt đầu và nói:

- Cảm ơn cô đã nghĩ đến sự trong trắng của tôi. Nhưng rõ ràng là chúng ta đang sống cùng nhau mà.

Sau đó anh ta cười, cười một cách điên cuồng và bí hiểm. Anh ta nói:

- À, tôi biết rồi, chắc chắn là cô không muốn để cho Lâm Hân biết. Cô lo là cô vẫn chưa câu được tôi thì đã bị Lâm Hân phá đám. Cũng đúng thôi, ngày phòng đêm phòng nhưng khó mà lường hết được mọi chuyện.

Hứa Noãn ngây người nhìn Trang Nghi. Cô thấy gần đây tính cách của anh ta thay đổi đột ngột, dường như rất thích trêu đùa cô. Nhưng đối với cô, những trò đùa này thật quái đản. Có lúc cô nghi ngờ Trang Nghi bị mắc bệnh tâm thần phân liệt nghiêm trọng. Lúc thì âm, lúc thì dương, không có chuyện gì cũng muốn bị ăn đòn. - Dĩ nhiên cô không dám đánh anh ta.

Hai người “đấu khẩu” với nhau đến tận lúc Thuận Từ đến. Khi chuông cửa vang lên, Trang Nghi thấy hơi căng thẳng. Anh ta tưởng rằng Triệu Triệu đến. Nhưng khi Hứa Noãn ra mở cửa và Thuận Từ bước vào thì anh ta mới thở phào nhẹ nhõm. Sau khi bước vào, Thuận Từ căng thẳng nhìn Trang Nghi, rồi lại nhìn Hứa Noãn.

Trang Nghi ngược mắt nhìn Hứa Noãn và nói:

- Cô lên trên đi. Hứa Noãn nhìn Thuận Từ, khuôn mặt có chút căng thẳng, cô sợ rằng họ lại bàn với nhau về chuyện làm thế nào để cô đối phó với Mạnh Căn Thành. Trước khi đi, cô hỏi Thuận Từ:

- Tiểu Diệp vẫn khỏe chứ? Lâu lắm rồi cô không nhìn thấy Tiểu Diệp. Điều đó khiến cô cảm thấy bất an. Cô đến chỗ Triệu Tiểu Hùng mấy lần nhưng không gặp Tiểu Diệp. Hỏi Trang Nghi thì anh ta nói gần đây Tiểu Diệp ở cùng với Thuận Từ.

Thuận Từ gượng cười và nói:

- Khỏe, rất khỏe. Hứa Noãn yên tâm đi lên tầng. Sau khi Hứa Noãn đi, Thuận Từ nhìn Trang Nghi và nói:

- Anh... vẫn chưa nói với cô ấy? Trang Nghi im lặng một lúc lâu, chầm chậm nói, giọng nói có chút khàn khàn:

- Tiểu Diệp sao rồi? - Bác sĩ dùng thuốc kháng sinh, vẫn chưa tìm thấy tùy thích hợp.

Nói đến đây, anh ta ngừng lại, vốn dĩ định nói, “vì sao anh không suy nghĩ về phương án máu dây rốn mà bác sĩ đã nói? Nhưng anh ta lại không dám hỏi Trang Nghi.

Mấy hôm trước, Thuận Từ đến lấy kết quả kiểm tra của Tiểu Diệp. Bác sĩ chữa cho Hứa Diệp nói cần bố mẹ hoặc người giám hộ đến. Lúc ấy, Thuận Từ nghĩ sự việc nghiêm trọng nên quay về tìm Trang Nghi.

Trang Nghi đến bệnh viện cũng là lúc gần hết giờ làm việc. Bác sĩ nói:

- Anh Hứa, con gái anh... Trang Nghi ngắt lời anh ta:

- Tôi họ Trang. Bác sĩ ngó người một lúc rồi nói:

- Vậy con gái anh họ... - Nó tên là Trang Hứa Diệp. Bác sĩ mỉm cười ngượng ngùng, nhưng sắc mặt thì có vẻ rất nghiêm trọng. Ông nói sơ qua cho Trang Nghi biết về bệnh tình của Hứa Diệp và nói:

- Cháu đã mắc căn bệnh ung thư máu mãn tính nguyên bào tủy. Bởi vì nhóm máu hiếm nên e rằng không tìm thấy tùy tương ứng để tiến hành cấy ghép. Hiện nay, điều duy nhất có thể làm là dùng thuốc kháng sinh, nghe theo số trời... - Nói đến đây, dường như bác sĩ do dự một lúc.

Trang Nghi nghe mà thấy như sét đánh bên tai. Anh ta cũng biết là tình trạng sức khỏe của Tiểu Diệp có vấn đề nhưng không thể ngờ là nó lại lớn đến như vậy. Khoảnh khắc ấy, anh không thể bình tĩnh được.

Một lúc lâu sau, người vốn lạnh lùng là anh ta nhanh chóng bắt lấy sự do dự của bác sĩ và hỏi:

- Bác sĩ, ngoài cấy tủy, lẽ nào không có cách nào khác sao? Bác sĩ thờ dãi:

- Còn có một cách khác, đó là cấy tế bào gốc từ máu cuống rốn. Nhưng không biết đứa trẻ này có thể chờ lâu như vậy được không.

Trang Nghi ngây người:

- Cấy tế bào gốc từ máu cuống rốn? Bác sĩ gật đầu và nói:

- Có nghĩa là vợ chồng anh sinh thêm một đứa con. Đứa trẻ này sẽ có khoảng 25% tỷ lệ thích hợp với bệnh nhân.

Trang Nghi ngồi im như một pho tượng. Khoảnh khắc ấy, trái tim băng giá của anh ta đột nhiên trở nên thật mơ hồ, mơ hồ đến nỗi anh ta không biết mình đang ở đâu.

Đề Mạnh Cổ và Hứa Noãn sinh một đứa con nữa? Sao có thể được cơ chứ? Trang Nghi im lặng một lúc lâu rồi chậm rãi nói:

- Tôi hy vọng có thể tìm thấy tùy tương ứng. Nói đến đây, anh ta nhìn bác sĩ rồi bổ sung thêm một câu:

- Bằng bất kỳ giá nào. Nói xong câu ấy, anh ta bảo Thuận Từ đưa cho bác sĩ danh thiếp của mình.

Bác sĩ nhìn danh thiếp, sững người một lúc rồi nói:

- Anh Trang, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức. Nhưng hy vọng là anh có thể suy nghĩ về cấy tế bào gốc từ máu cuống rốn. Bởi vì tôi e rằng chúng ta không có nhiều thời gian để tìm tùy tương ứng.

Thực ra, ông ta còn muốn nói - dù là cây té bào gốc từ máu cuống rốn thì cũng cần một khoảng thời gian, không thể đảm bảo là bệnh nhân có thể đợi được đến ngày đó... Nhưng ông ta nghĩ rằng nói những lời ấy với một ông bố trẻ tuổi dường như là quá khốc liệt.

Mấy chữ “Tập đoàn Thịnh Thế Hòa Phong” và “Trang Nghi” trên tấm danh thiếp khiến anh ta hiểu rằng người đàn ông trước mắt là nhân vật trong truyền thuyết. Trước đây, anh ta thường nhìn thấy những tin tức có liên quan đến Trang Nghi trên báo chí hay ti vi. Dĩ nhiên, ngoài những thành công trong sự nghiệp là những scandal um xùm không ngớt. Nhưng anh ta không thể ngờ rằng, cô con gái riêng của anh ta trong scandal lại là thật.

Sau khi Trang Nghi đi, Thuận Từ và mấy đệ tử ở lại phòng làm việc của bác sĩ, dùng những phương thức khác để “nói chuyện” với anh ta. Họ nói:

- Vì an toàn của bác sĩ và gia đình, xin bác sĩ hãy giữ bí mật về chuyện con gái của anh Trang và chuyện nó bị ốm. Nếu không, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức mình để đưa bác sĩ và gia đình của mình vào trong nước sôi lửa bỏng. Vì vậy, vì hòa bình của xã hội, xin bác sĩ hãy giữ mồm giữ miệng.

Từ khi biết được bệnh tình của Hứa Điệp, Trang Nghi thường cùng Thuận Từ đến thăm nó dù rằng vết thương ở chân vẫn chưa lành.

Dĩ nhiên, Hứa Noãn không hề biết chuyện ấy. Trang Nghi lo rằng Hứa Noãn sẽ không thể chịu đựng được. Thực ra, trong lòng anh ta luôn ẩn chứa một nỗi thương xót dành cho Hứa Noãn. Cuộc sống của cô thật trớ trêu, lận đận.

Tuy cô luôn luôn nín nhịn, luôn luôn chịu đựng nhưng Trang Nghi vẫn có thể cảm nhận được rằng trong sâu thẳm trái tim của người con gái này ẩn chứa một sức sống mãnh liệt - chị của Mã Lộ là Mã Tiểu Tụ là một người phụ nữ đã trải qua biết bao đau đớn thăng trầm. Cô ấy cũng nói:

- Nếu tôi là Hứa Noãn thì tôi đã tự tử từ lâu.

Hứa Điệp ngày càng yếu đi, khuôn mặt nhợt nhạt giống như một con búp bê dễ vỡ. Khi nhìn thấy Trang Nghi, nó vui mừng nhảy nhót. Trẻ con cũng biết đẹp. Nó đã từng nói với Hứa Noãn, - chị ơi, em thích chú Trang Nghi. Em sẽ lấy chú ấy!

Hứa Noãn đỏ mặt, lúc ấy Trang Nghi cũng có mặt ở đây. Thuận Từ hỏi Trang Nghi:

- Hay là để Hứa Noãn đến thăm Tiểu Điệp? Trang Nghi lắc đầu và nói:

- Đợi Tiểu Điệp khỏe lại đã. Trang Nghi bảo Thuận Từ chăm sóc Hứa Điệp, chú ý theo dõi tiến trình chữa trị và việc tìm tủy.

Thuận Từ cũng sẵn lòng tắt tả ngược xuôi. Anh có thể cảm nhận được rằng Trang Nghi rất lo lắng về chuyện này - rõ ràng là anh ta không muốn suy nghĩ đến việc cây té bào gốc từ máu cuống rốn.

Thuận Từ hỏi Mã Lộ:

- Anh nói xem, rốt cuộc vì sao mà ông chủ không chịu suy nghĩ về phương án cây té bào gốc từ máu cuống rốn?

Mã Lộ cười:

- Lộn cũng biết, không ngoài hai nguyên nhân, một là tiến hành phương án cây té bào gốc từ máu cuống rốn thì Hứa Noãn sẽ về với Mạnh Cổ. Vậy thì kế hoạch dùng Hứa Noãn để phá hoại cuộc hôn nhân của Mạnh Cảnh Thành và Trần Tịch mà anh ấy đã dự định bao nhiêu năm nay tan thành bong bóng xà phòng. Hai là, tiến hành phương án này thì Hứa Noãn sẽ phải ở bên Mạnh Cổ... tuy anh ấy không thừa nhận, nhưng làm gì có người đàn ông nào muốn người phụ nữ mình yêu đẻ con cho thằng khác? Thuận Từ nói:

- Chúng ta đánh cược đi. Tôi cược phương án hai.

- Thôi, đừng đánh cược nữa.

- Vì sao? - Bởi vì hai người chúng ta không có ai cược phương án một. Cược như thế thì phân thắng bại làm sao được?

Trang Nghi lo lắng chờ đợi thông tin bệnh tình của Hứa Điệp đã chuyển biến tốt. Nhưng rõ ràng là thông tin mà Thuận Từ mang tới lần này không lạc quan cho lắm.

Sau khi Thuận Từ đi, anh ngẩng mặt nhìn lên tầng, ánh mắt ẩn chứa niềm xót xa.

Hứa Noãn xuống dưới dọn bát đĩa. Trang Nghi nói:

- Tôi hơi mệt, muốn về phòng nghỉ ngơi. Không biết vì sao, Trang Nghi vừa nhắc đến chuyện về phòng nghỉ, Hứa Noãn lại nhớ đến cái đêm mà Lương Tiểu Sáng mò vào nhà. Bỗng nhiên mặt cô đỏ bừng lên. Tất cả đều lọt vào mắt Trang Nghi, anh ta nhíu mày và nói:

- Có cần phải kích động như thế không? May là tôi nói là về phòng nghỉ chứ không nói là lên giường nghỉ.

Hứa Noãn không nói gì, đi lên đỡ anh ta dậy. Nhưng lại bị Trang Nghi từ chối:

- Thôi, đưa tôi cái nạng. Tôi không muốn thấy cô vừa vào phòng thì thú tính lại nổi lên, hủy hoại thân tôi.

Hứa Noãn chau mày, trầm nghĩ, “không biết là ai đâu?”

Ngày vẫn lặng lẽ trôi qua. Triệu Triệu không đến, bệnh tình của Hứa Điệp không mấy lạc quan. Chuyện Mạnh Cẩn Thành và Trần Tịch sắp đính hôn cũng đã được giới truyền thông sốt sắng đưa tin.

Thuận Từ hỏi Mã Lộ:

- Anh nói xem, ông chủ của chúng ta có nỡ để Hứa Noãn tiếp cận Mạnh Cẩn Thành không?

Mã Lộ gật đầu và nói:

- Có! Thuận Từ thốt lên một tiếng, ngạc nhiên nhìn Mã Lộ. Mã Lộ bình tĩnh nói:

- Anh ấy rất thích tự ngược đãi mình, không phải là cậu không biết điều đó.

Hứa Noãn yên tĩnh ở trong căn hộ của Trang Nghị. Thỉnh thoảng đi thăm Triệu Tiểu Hùng. Ở đó cô đã gặp Triệu Triệu, người phụ nữ sắc sảo ấy gần đây gầy đi nhiều.

Hứa Noãn ngượng ngùng chào cô, nhưng cô ta không đáp lời.

Triệu Triệu biết Mạnh Cẩn Thành và Trần Tịch kết hôn. Cô cũng biết Trang Nghị không đưa Hứa Noãn để nhộp đêm Patong của Mạnh Cẩn Thành.

Hứa Noãn đặt đồ ăn lên bàn rồi ra về. Đột nhiên trời đổ cơn mưa như trút nước. Ở thành phố này, cuối mùa hạ mưa rất nhiều. Hứa Noãn không mang ô, cô do dự một lúc nhưng vẫn đi dưới trời mưa.

Lúc ấy, đồ ăn mà cô mang tới cho Triệu Tiểu Hùng bị Triệu Triệu ném từ tầng ba xuống, rơi trúng đầu cô.

Nước mưa ngấm vào người cô, ngấm vào những đồ ăn rơi là tả dưới đất.

Triệu Triệu đứng trước cửa sổ, lạnh lùng nhìn cô rồi đóng chặt cửa.

Triệu Triệu không mắng chửi Hứa Noãn nhưng cô ta đã dùng hành động để tỏ rõ lập trường của mình.

Cô ta căm hận Hứa Noãn, vì Trang Nghị, vì Triệu Tiểu Hùng. Hứa Noãn lặng lẽ quay người bước đi. Trong mưa vang lên tiếng bước chân. Triệu Tiểu Hùng nhanh như chớp, nhảy bổ xuống đất, ra sức nhặt những đồ ăn bắn tung tóe dưới đất. Nước mưa làm ướt khuôn mặt tuần tú của anh. Anh cố gắng mở to mắt, ra hiệu với Hứa Noãn, mong cô ấy dừng tức giận.

Hứa Noãn nhìn Triệu Tiểu Hùng. Khuôn mặt mờ nhạt của anh trong mưa giống như tuổi thanh xuân của họ, nhạt nhòa, xa vời.

Khi Hứa Noãn chạy về nhà, quần áo của cô đã ướt sũng. May mà Trang Nghị không có nhà. Cô nhanh chóng thay quần áo, không để làm ướt sàn nhà. Cô chạy thật nhanh vào phòng vệ sinh, quần khăn tẩm vào người rồi chạy lên tầng tắm nước nóng.

Trang Nghị không bị dính mưa. Hứa Noãn nhìn nồi nước gừng, biết là mình đã mất công chuẩn bị cho anh ta.

Cô thờ dài, trầm nghĩ, “những người giàu có thật là sướng, ra ngoài làm gì cũng có người chăm sóc. Ngay cả lúc trời mưa cũng không bị dính hạt nước nào”.

Trang Nghị ngửi thấy mùi nước gừng, vội hỏi:

- Đây là... Hứa Noãn chạy xuống dưới, ngượng ngùng nói:

- Tôi vừa bị dính mưa, nấu cho mình chút nước gừng, sợ bị cảm cúm - Cô nói dối.

Trang Nghị nhú mày và nói:

- Rất tốt, biết yêu bản thân mình. Nói xong thì hắt hơi. Anh ta che miệng rồi nói với Hứa Noãn:

- Xin lỗi. Hứa Noãn đi lên trước đỡ anh ta, nhẹ nhàng hỏi:

- Không phải anh bị cảm cúm đấy chứ? Trang Nghị nói:

- Sao có thể như thế được? Tôi rất khỏe mạnh, cường tráng.

Nói xong hai chữ “cường tráng”, Trang Nghị thấy có chút gì đó hơi kỳ quặc.

Hôm nay Trang Nghị đã đến chỗ Tiểu Điệp. Bác sĩ nói:

- Tiểu Diệp rất ngoan, rất kiên cường, dũng cảm phối hợp điều trị.

Sau khi bác sĩ đi, Tiểu Diệp hỏi Trang Nghi:

- Chú ơi, cháu bị bệnh gì? Trang Nghi xoa đầu nó và nói:

- Tiểu Diệp ngoan, Tiểu Diệp chỉ bị cảm cúm thôi. Hứa Diệp nhìn Trang Nghi, nước mắt trào ra:

- Vậy thì Tiểu Diệp có chết không? Trang Nghi thấy tim mình thắt lại:

- Không đâu, Tiểu Diệp sẽ nhanh chóng khỏi bệnh. Hứa Diệp tin lời anh ta, gật đầu thật mạnh và nói:

- Khó chịu quá. Cháu không muốn chết, không muốn rời xa chị, không muốn rời xa chú Tiểu Hùng, chú Trang Nghi và chú Thuận Tử...

Lúc ngủ, Hứa Diệp nắm chặt tay Trang Nghi, không chịu buông ra. Nó ngẩng mặt hỏi:

- Chú ơi, vì sao chị không đến thăm cháu? Lâu lắm rồi cháu không nhìn thấy chị.

Trang Nghi xoa đầu Tiểu Diệp và nói:

- Đạo này chị rất bận, đợi khi nào Tiểu Diệp khỏe, chú và chị sẽ đến thăm Tiểu Diệp.

Hứa Diệp gật đầu rất mạnh. Trang Nghi rời khỏi bệnh viện trong tâm trạng chán chường. Anh ta vừa bước xuống tầng một của bệnh viện thì nghe thấy giọng nói

như tiếng pháo nổ của Lương Tiểu Sáng. Trang Nghi chưa kịp quay người lại thì Lương Tiểu Sáng đã lao nhanh như một tia chớp, bám chặt lấy cánh tay.

Lương Tiểu Sáng đã đợi Trang Nghi rất lâu rồi. Anh ta nghe Lý Hồ Phách nói Trang Nghi đến bệnh viện Saint Mary. Vì thế, bất chấp tất cả chạy đến chờ anh ta.

Những ngày này, cô ta không thể gặp được Trang Nghi. Cô để ngõ cửa nhà anh ta thì anh ta không mở cửa. Đến công ty thì không thấy bóng dáng anh ta đâu. Chỉ có điều, không sao cả, điều đó hoàn toàn không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt đẹp của cô ta. - Ngoài Hứa Noãn thì “đôi thủ” đáng gờm Trần Tịch đã kết hôn với Mạnh Cần Thành. Đó là một tin tốt lành.

Cô ta bỏ nhào tới và nói:

- Trang Nghi, chúc mừng anh, Trần Tịch sắp kết hôn rồi. Trang Nghi nhìn Lương Tiểu Sáng, chỉ thấy trước mặt tối đen. Anh ta còn nhớ rất rõ màn “khô hình” tối hôm đó.

Trang Nghi không thoát khỏi Lương Tiểu Sáng, đành nói:

- Cô ta kết hôn, cô chúc mừng tôi làm gì? Muốn chúc mừng thì đến chỗ Mạnh Cần Thành ấy.

Lương Tiểu Sáng cười và nói:

- Dĩ nhiên là phải chúc mừng anh rồi. Cô ấy sẽ không còn phá hoại quan hệ của chúng ta nữa.

Trang Nghi muốn ngắt đi cho rồi. Anh ta trầm nghĩ, “không biết bộ não của Lương Tiểu Sáng là cái thể loại gì. Sao lại có những thứ lô gích mà anh ta không tài nào hiểu được. Hơn nữa, đáng khâm phục hơn là mỗi lần nói những suy luận lô gích dị hình ấy, cô ta lại nói năng rất hùng hồn”.

Trang Nghi chau mày, giúp cô ta sửa lại:

- Chúng ta? Xin cô đừng dùng hai chữ “chúng ta” ấy trước mặt tôi. Tôi và cô, vĩnh viễn chỉ là “tôi và cô”, không thể là “chúng ta” được.

Lương Tiểu Sáng không thèm để ý đến những lời nói ấy.

Cô ta nhìn Trang Nghi phải chống nạng, hai mắt sáng lên, giống như con sói đang nhỏ dãi thềm thuồng. Cô ta lắc lắc cánh tay của Trang Nghi và nói:

- Anh đẹp trai quá đi. Ngay cả lúc chống nạng mà vẫn đẹp trai. Em chưa bao giờ nhìn thấy thằng què nào đẹp trai như thế này.

Mặt Trang Nghi xanh như tàu lá chuối. Cuối cùng, Thuận Tử đã kéo Lương Tiểu Sáng ra và nói:

- Ông chủ cần phải bàn chuyện hợp đồng. Xin cô Lương lượng thứ.

Lương Tiểu Sáng hét lên:

- Họ Trang kia, lẽ nào giá trị của Lương Tiểu Sáng tôi đây còn thấp hơn một bản hợp đồng dơ bẩn của anh sao? Anh đừng đối xử với tôi như thế có được không? Mưa gió thế này, tôi đến tìm anh có dễ dàng gì không?

Trang Nghi nói:

- Tôi biết cô vất vả. Xin cô, sau này cô hãy làm những chuyện đỡ vất vả thôi.

Lương Tiểu Sáng nghiêng răng nghiêng lợi hết:

- Họ Trang kia, anh nghe cho rõ đây! Dù có phải lên rừng đao xuống biển lửa tôi cũng không từ. Anh phải là của tôi. Ngoài tôi ra, anh không thể là của bất kỳ người nào khác.

Trang Nghi giận sôi máu. Anh ta thậm chí nói một câu: “Đồ cầm thú!”

Trời mưa như trút nước, Lương Tiểu Sáng bám theo xe anh ta một đoạn rất lâu, cuối cùng ngã xuống đường, dõi nhìn theo chiếc xe của anh ta. Cô ta lầm lũi:

- Anh phải là của em. Trang Nghi! Anh phải là của em. Trang Nghi vừa bước vào nhà thì nhìn thấy Hứa Noãn.

Không biết có phải vì vừa chạy thoát khỏi chỗ của Lương Tiểu Sáng hay vì lý do nào khác mà anh ta rất thích mùi hương nhẹ nhàng trên người Hứa Noãn. Mùi hương ấy thơm mát như hoa dành dành.

Nghĩ đến Lương Tiểu Sáng, anh ta lại thấy rung mình. Thậm chí anh ta nghĩ, không biết có phải Lương Tiểu Sáng là gián điệp mà Lương Tông Thái phái đến để quấy rầy mình không. Nếu đúng là như vậy thì chiều này quả là cao siêu. Mỗi lần nhìn thấy Lương Tiểu Sáng anh ta lại thấy rất chán đời. Sau đó lại nghĩ ngờ không biết vì sao mình lại sống trên cái thế giới này.

Hứa Noãn bung nước gừng đến cho anh ta và nói:

- Anh uống đi. Trang Nghi ngây người nhìn cô, mắt hơi nheo lại và nói:

- Không phải là cô nấu riêng cho tôi đấy chứ? Hứa Noãn đỏ mặt:

- Lúc này tôi bị dính mưa, tôi nấu cho mình uống mà. Trang Nghi nhún vai, trong lòng cảm thấy hụt hẫng. Anh ta nói:

- Thôi được, vậy thì tôi theo cô hưởng phúc vậy. Lúc uống nước gừng, Trang Nghi liếc nhìn Hứa Noãn mấy lần. Anh ta nghĩ không biết có nên nói cho cô biết bệnh tình của Hứa Điệp không.

Có lẽ Thuận Tử nói đúng, Hứa Noãn có quyền biết sự thật, nếu không, một khi Tiểu Điệp không thể cầm cự được, vậy thì Hứa Noãn có thể cùng nó đi nốt đoạn đường cuối cùng. Thuận Tử nói: “Ông chủ, cô ấy là mẹ của Tiểu Điệp.”

Trang Nghi bắt đầu khó xử, anh ta chau mày, lòng dạ rối bời.

Hứa Noãn nhanh chóng cảm nhận được sự biến đổi trên nét mặt của Trang Nghi, cô khẽ hỏi:

- Có phải là nước gừng rất khó uống không?

Trang Nghi nhìn cô, nỗi thương xót trào dâng trong lòng. Anh gượng cười. Lúc ăn cơm, Hứa Noãn nói với Trang Nghi:

- Cuối tuần Lâm Hân không đến nữa. Cô ấy nói là một thời gian nữa, đợi đến khi nào tu thân xong thì sẽ đến.

Trang Nghi gật đầu và nói:

- Vốn dĩ tôi cũng muốn cùng cô đi gặp bạn của cô. Hứa Noãn ngạc nhiên nhìn anh ta. Trang Nghi cười và nói:

- Vậy thì cô sẽ đắc chí lắm. Cô hãy nói cho cô ấy biết là cô đã cứu được một người giàu có như tôi như thế nào? Thật là đáng tự hào. Con gái bọn cô chẳng phải là thích so sánh sao? Quả nhiên, Trang Nghi là người không bao giờ nói được những lời tốt đẹp.

Hứa Noãn bĩu môi, không thèm để ý đến anh ta. Ăn cơm xong, Trang Nghi thấy hơi nhức đầu. Không biết là vì trời mưa, trời chuyển lạnh hay là vì bị Lương Tiểu Sáng dọa.

Ăn cơm xong, anh ta vào phòng nghỉ ngơi.

[46]

Nửa đêm, Hứa Noãn nghe thấy tiếng cốc vỡ dưới tầng. Cô vội vàng ngồi dậy, chạy xuống dưới nhà. Vừa bật đèn thì thấy Trang Nghi ngồi dưới đất, chiếc cốc vỡ tan cạnh chân anh ta. Mặt anh ta đỏ bừng lên.

Hứa Noãn lao ra như bay đỡ anh ta dậy. Nhiệt độ trên người anh truyền vào đầu ngón tay của cô qua lớp áo mỏng khiến cô giật mình. Cô ngạc nhiên nhìn anh ta, sờ tay lên trán anh rồi nói:

- Anh đang sốt?

Trang Nghi chau mày và nói:

- Tôi... muốn uống... nước. Hứa Noãn vội chạy đi rót nước, đặt vào đôi môi khô nứt của anh, nhìn anh khổ sở uống nước.

Cô đỡ anh về phòng. Cơ thể anh không thể chống chọi được sức mạnh của mình, nặng hơn bình thường. Đỡ được anh ta lên giường, Hứa Noãn cũng ngã vật xuống đó.

Giường của anh rất mềm, giống như thảm bông vậy. Khoảnh khắc ấy, Hứa Noãn nằm trong lòng anh mà giống như nằm giữa đám mây vậy.

Mặt cô đỏ bừng, nhanh chóng bò dậy. Cô đắp chăn cho anh, sau đó chạy ra phòng khách, lục lọi tìm thuốc hạ sốt. Nhưng trong nhà người đàn ông kỳ bí này lại không có bất kỳ loại thuốc nào.

Cô nhanh chóng chạy về phòng anh ta và hỏi:

- Thuốc hạ sốt ở đâu? Trang Nghi lắc đầu và nói:

- Tôi khỏe rồi. Tôi muốn ngủ. Lạnh quá! Lấy cho tôi cái chăn. Hứa Noãn nhắc điện thoại trên đầu giường anh ta và nói:

- Tôi gọi 120. Cô vừa nhắc đến 120, Trang Nghi đột nhiên tỉnh táo như được uống thuốc kích thích vậy. Anh ta nhảy bổ vào cái điện thoại, gần như sùi bọt mép và nói:

- Đừng mà. Anh ta nghĩ rằng một người đàn ông như anh ta, cúm sốt là chuyện nhỏ. Vì chuyện này mà phải gọi 120 thì quả là mất mặt. Huống hồ, anh không muốn mình bị bọn săn tin chụp được rồi lại tung scandal. Cứ nghĩ đến những tiêu đề sốc và thần kỳ ấy, anh ta lại buồn nôn.

Hứa Noãn ngạc nhiên nhìn anh ta, sau đó lại thấy anh ta nằm vật xuống giường.

Trông anh ta thật thảm hại, giọng nói không ngừng run lên:

- Nếu... nếu... cô... cô... không muốn... mang lại... phiền phức... cho tôi... thì... đừng... đừng gọi... gọi 120.

Không phải là Hứa Noãn không được nếm trải sự lợi hại của những bài báo ấy. Cô cũng không muốn mình lại trở thành tiêu điểm. Rất có khả năng những bài báo ấy sẽ xuất hiện trước mặt Mạnh Cổ và Mạnh Cẩm Thành.

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chương 5.3

Nghĩ đến Mạnh Cổ và Mạnh Cẩm Thành, cô lại thấy hận Trang Nghi.

Cô cúi đầu nhìn người đàn ông trước mặt. Tuy lúc này trông anh ta rất giống đĩa thịt bò hầm, nhưng cũng là một đĩa thịt bò “hấp dẫn”. Để đĩa thịt bò ấy không biến thành thịt bò khô, Hứa Noãn quyết định chăm sóc anh ta.

Cô về phòng lấy chăn của mình rồi đắp lên người Trang Nghi. Nhưng anh ta vẫn run rẩy, miệng không ngừng lẩm nhảm:

- Lạnh quá! Lạnh quá! Hứa Noãn đành phải bật điều hòa, điều khiển chiều nóng. Đêm hôm ấy, cô dùng khăn lạnh lau người cho Trang Nghi suốt đêm.

Thời tiết cuối hè nóng bức, ngồi trong phòng điều hòa mà Hứa Noãn không ngừng đổ mồ hôi. Cô là đi. May mà, người đàn ông trước mặt cũng đã đỡ hơn, sắc mặt không còn khó coi như lúc trước nữa.

Hứa Noãn lau mồ hôi trên trán, nhìn Trang Nghi rồi thở dài:

- Anh thật hạnh phúc. Hứa Noãn giống như một cái máy tỏa nhiệt, khiến Trang Nghi lúc ấy đang muốn hấp thu thật nhiều nhiệt áp sát người cô hơn. Cuối cùng, trong lúc mê man, nửa tỉnh nửa mê, anh đã kéo cô vào lòng.

Hứa Noãn vẫn chưa kịp vùng vẫy thì anh ta đã ghì chặt lấy cô, giống như một con gấu khổng lồ vậy. Đôi lông mày cong cong, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, anh ta rên rầm nói hai chữ:

- Am quá! Hứa Noãn liền từ bỏ ý định vùng vẫy. Anh cố gắng áp cô vào lòng, thật chặt, thật chặt. Dường như làn da của cô có thể thổi bùng ngọn lửa

rùng rục trong nháy mắt. Tim Hứa Noãn đập thành thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nhưng anh ta thì lại ngủ rất ngon lành, rất ngoan ngoãn. Chỉ muốn tham lam lấy đi hơi ấm trên người cô. Anh ôm cô, giống như ôm một con gấu Pooh vậy. Anh ngả đầu vào nách cô, vẻ mặt rất mãn nguyện, giống như một đứa trẻ tìm kiếm sự ấm áp. Mọi người thường nói, lúc con người yếu đuối nhất cũng là lúc trong sáng nhất và giống trẻ con nhất.

Hứa Noãn không thể ngờ rằng, một người như Trang Nghi, một người mà thượng đế là chú anh ta, diêm vương là cậu anh ta, lại có lúc trẻ con như thế này.

Khoảnh khắc ấy, trái tim cô như hóa thành một hồ nước xuân, lăn tăn gợn sóng. Cô khẽ đưa tay ra, do dự, bắt an, sau đó run rẩy ôm anh.

Khoảnh khắc mà cô ôm anh, trong lòng cô, những bông hoa ngủ quên bao nhiêu năm bỗng nở rộ.

Nước mắt lại trào ra - đây có được coi là cái ôm tuyệt vọng nhất hay không?

Trong dòng đời mênh mông, một đôi nam nữ vô cùng xa cách, lại tạo ra một vòng tình yêu tuyệt vọng nhất trong cái tư thế ấm áp nhất này.

Hứa Noãn biết mình đã sai. Nếu cô yêu anh ta thì sẽ nực cười như thế nào đây?

Không chỉ người trên khắp thế giới cười nhạo cô vì đã yêu một người đàn ông giày vò mình, đày đoạ mình đến thế. Thậm chí ngay cả Trang Nghi cũng sẽ cười nhạo cô.

Yêu tôi? Cô có xứng không? Anh ta sẽ dùng những lời nói sắc nhọn nhất để làm tổn thương cô, không chút thương xót: “Cô không xứng.”

Ngay từ cái khoảnh khắc mà cô xuất hiện trước mặt anh, cô đã không xứng rồi.

Trong cái đêm tối gió tuyết mù trời ấy, cô chẳng qua chỉ là một người con gái bán thân, kéo tay của người đàn ông này. Nếu ban đầu anh ta chịu dừng bước vì cô thì có lẽ cô sẽ bớt thấp hèn hơn một chút. Nhưng anh ta lại bỏ đi và thờ ơ nhìn thâm kịch xảy đến với cô. Nghĩ đến điều đó, Hứa Noãn cảm thấy thân thể mình thật nhơ bẩn... Con người sống trên đời này vĩnh viễn phải trả giá vì những gì mình đã làm. Trừ phi trên thế giới này có một người có thể bất chấp tất cả vì mình, có thể yêu mình da diết, có thể trả giá cho những sai lầm mà hồi trẻ mình đã phạm phải.

Nhưng, khi một người hoàn hảo như thế xuất hiện thì bạn có thể coi những chuyện khủng khiếp ấy chưa từng xảy ra không...?

Có những người đã lỡ một bước thì đồng nghĩa với việc lỡ cả cuộc đời.

Trang Nghi, xin lỗi! Hứa Noãn khẽ gọi tên anh, cô thấy lòng mình đau nhói, giống như mặt biển lạnh giá vậy.

..... Khi tỉnh dậy, Trang Nghi thấy hoa mắt chóng mặt nhưng đã không còn sốt nữa. Anh mơ màng nhớ lại, đêm hôm qua, Hứa Noãn hình như vì anh mà tắt cả ngược xuôi, giống như chú chuột con đáng yêu, còn mình thì giống như một người hung ác, kéo cô ấy vào lòng... Lúc ấy, anh ngỡ rằng tất cả chỉ là tưởng tượng của mình, anh chỉ ôm một “chiếc chăn” ấm áp mà thôi. Thế nên anh yên tâm chìm vào giấc ngủ, ôm “chiếc chăn” ấm áp đến lạ kỳ.

Nhưng khi anh tỉnh dậy thì lại phát hiện trong không khí khô hanh thoang thoảng mùi hương hoa hồng quen thuộc - Cô là người đi, hơn nữa vì phải chạy đi chạy lại và ra nhiều mồ hôi nên mới ngủ ngon lành như vậy.

Ánh sáng ban mai chiếu rọi vào căn phòng, hôn lên khuôn mặt của anh và cô. Anh ngậy người nhìn cô. Cô giống như một thiên thần đang ngủ say. Khoảnh khắc ấy, anh không nhớ làm cô thức giấc, mặc dù đầu cô đè lên cánh tay anh khiến anh cảm thấy tê nhức.

Cô cách anh thật gần, chiếc áo xộc xệch, tay cô khẽ ôm ngực anh, giống như một người chết đuối, khổ sở ôm lấy cái cột gỗ cứu mạng mình.

Đột nhiên, khuôn mặt của Trang Nghi lộ lên vẻ khổ sở - dường như có chút gì đó không bình thường, chân của cô đè nhầm chỗ... “Chỗ ấy” làm sao có thể đè được chứ, nhất là trong thời gian tập thể dục buổi sáng đặc biệt này - Đúng là người phụ nữ ngu ngốc!

Trang Nghi nhăn nhó gãi tay ra, khẽ gạt cái chân đè “nhầm chỗ” của cô xuống dưới chân. Nhưng khi anh chạm tay vào đôi chân nhỏ nhắn, mịn màng ấy, đột nhiên có cảm giác như bị điện giật vậy. - Trời ơi, không phải cô ấy khóa thân đấy chứ?

Nghĩ đến đây, Trang Nghi lại thấy suy nghĩ của mình quá tục tĩu. Thì ra là lúc ngủ, chiếc váy ngủ của Hứa Noãn bị kéo lên trên nên dĩ nhiên là thành ra như vậy.

Sau khi gạt chân Hứa Noãn ra, Trang Nghi thở phào nhẹ nhõm.

Đáng tiếc là, anh chưa nhẹ nhõm được bao lâu thì Hứa Noãn lại một lần nữa đè lên chỗ ấy - Mặt Trang Nghi biến dạng.

Anh ta nhìn Hứa Noãn để chắc chắn là không phải cô có ý muốn trả đũa anh, chắc chắn là cô đang ngủ say, chắc chắn là không phải cô đang quyến rũ anh. Nhưng Hứa Noãn ngủ rất ngon lành, chỉ là vì quá nóng nên hơi thở có chút nặng nề. Trang Nghi với tay tắt điều hòa.

Anh khẽ lật chăn ra, sau đó lại khẽ gạt chân Hứa Noãn - lần này thì càng tồi tệ hơn.

Dường như Hứa Noãn đang chìm trong giấc mơ cảm thấy khó chịu vì có người làm phiền mình. Thế là cô bực mình “đạp” thật mạnh để chứng tỏ sự

phản kháng của mình - Lần này thì Trang Nghi sốc thật sự.

Anh ta muốn nhảy dựng lên. Có cái kiểu giãy vò người ta như thế này sao? Khoảnh khắc ấy, Trang Nghi thấy mình giống như một con sói xám bị chú cừu non là Hứa Noãn giãy vò đến nổi thân xác biến dạng, nhưng không có ai đồng cảm - Hoặc là nói cách khác, anh là sói, cô là cừu?

Vấn đề là ở chỗ ai sẽ đồng tình với một con sói bị dê ức hiếp?

Vấn đề là ở chỗ ai sẽ tin rằng dê có thể ức hiếp sói? Trang Nghi đành phải ôm trái tim nhỏ bé của mình, than khóc trong nước mắt. Ai bảo mình là sói cơ? Dù có bị què thì vẫn là sói!

Trang Nghi đành phải lặng lẽ rơi lệ, một lần nữa gạt chân Hứa Noãn ra.

Có điều, điều khiến Trang Nghi cảm thấy không cân bằng nhất là con sói xám bị thương là anh vẫn chưa kịp hét lên thì chú dê con Hứa Noãn đã kêu loạn lên - đột nhiên cô tỉnh giấc, phát hiện bàn tay tội ác của anh ta đang sờ vào chân mình, hơn nữa còn giống như đang làm tình.

Hứa Noãn hét lên rồi nhảy xuống giường. Trước khi xuống còn giẫm vào cái chân chưa lành hẳn của Trang Nghi.

Trang Nghi cảm thấy cuộc đời đã mất hết hy vọng.

Ngày 29 tháng 9 năm 2008, tám giờ sáng, tại tòa Kim Cung, tiếng hét của Hứa Noãn và Trang Nghi lên xuống như sóng biển.

Hứa Noãn tưởng rằng Trang Nghi xúc phạm mình, vì thế ngồi ở góc tường hét thảm thiết.

Trang Nghi bị Hứa Noãn giẫm vào cái chân bị gãy, ôm chân ngồi trên giường kêu la om sòm.

Suốt một ngày không ai thèm để ý đến ai. Trang Nghi không còn giãy vò Hứa Noãn như trước đây nữa, ví dụ như bắt cô bóp chân, rót nước, chơi trò cò ti phú hay chiến đấu với chủ đất hoặc bắt cô đọc báo cho anh ta nghe nữa. Anh ta nói anh ta mỏi mắt, mặc dù Hứa Noãn rất không muốn nhưng cũng không còn cách nào.

Dĩ nhiên, còn một điều quan trọng hơn cả đó là anh ta cười nhạo chiếc răng cửa của cô. Anh ta thường mỉa mai cô:

- Này, Hứa Noãn, sao cô không nói gì? Sau đó làm ra vẻ ngộ ra vấn đề, nói tiếp:

- Cô xem, tôi đáng trí quá. Quên cả việc bây giờ cô là một bà lão đã rụng răng.

Chỉ có điều, vì tình huống khó xử sáng nay mà hai người không thèm nhìn mặt nhau.

Hứa Noãn nấu xong bữa trưa, dọn ra bàn ăn, còn mình thì chạy lên tầng ăn.

Bữa tối cũng vậy.

Hứa Noãn cứ tưởng rằng ngày hôm nay sẽ trôi qua như vậy.

Kết quả là trước khi đi ngủ, đột nhiên Trang Nghi gọi cô xuống. Trong phòng ngủ của Trang Nghi vọng ra tiếng gầm rú:

- Hứa Noãn, cô bước vào đây cho tôi. Hứa Noãn giật nảy mình, không biết là đã xảy ra chuyện gì, cô sợ hãi bước vào.

Trang Nghi ngồi trên giường, tay cầm mấy bông thương nhĩ, đung đưa trước mặt Hứa Noãn và nói:

- Đây, đây là cái gì? Những người sống ở thành phố dĩ nhiên không biết thương nhĩ. Chúng mọc ở các cánh đồng, rậm rạp và cứng cáp. Khi còn xanh, thương nhĩ có những chiếc gai rất mềm. Lúc già rồi thì có gai cũng cứng và nhọn.

Hứa Noãn vừa nhìn thấy chúng, lập tức nhớ lại mấy hôm trước mình đã ra ngoại ô hái thương nhĩ. Những ngày này cô cảm thấy phiền muộn, sau khi gặp Mạnh Cổ, cô lại nhớ đến thương nhĩ, loài thực vật nhỏ bé đã chứng giám cho tình yêu của mình nên đã tìm đến chúng.

Không khí ở ngoại ô thật trong lành và thoáng mát. Lúc về, Hứa Noãn đã hái vài bông thương nhĩ.

... . Sau đó, sau đó không phải là tối qua, cô và anh “cùng ngủ trên một chiếc giường” sao. Sau đó, sau đó, lúc cô ngủ, những bông thương nhĩ vốn ở trong túi áo của cô đã rơi xuống giường Trang Nghi. Sau đó, tên ác quỷ Trang Nghi đã cầm những bông thương nhĩ và hét loạn lên với cô...

Hứa Noãn nhìn Trang Nghi, ấp úng nói:

- Thương nhĩ. Trang Nghi chau mày rồi nói:

- Cô định mưu sát sao? Dẫm gãy chân tôi vẫn chưa đủ à?

Cô muốn hại chết tôi đúng không? Để thỏa mong ước của cô với Mạnh Cổ, hay là với Mạnh Cần Thành?

Hứa Noãn không nói gì. Anh ta hết lần này đến lần khác nhắc tên hai người ấy, nhắc lại những hồi ức đau lòng khiến cô cảm thấy xót xa.

Trang Nghị thấy Hứa Noãn không nói gì, trong mắt long long những giọt nước mắt nhạt nhòa, cảm thấy không nổi, nhưng anh ta vẫn lạnh lùng nói:

- Mau dọn sạch cho tôi. Hứa Noãn lặng lẽ đi lên phía trước, cúi người, cẩn thận nhặt từng bông thương nhĩ nhỏ bé - Từ trước đến nay, chúng giống như tình yêu thầm lặng của cô, đi theo người mà cô yêu, dù là chân trời góc biển, dù là đông tây nam bắc, không bao giờ xa rời.

Nhưng trong dòng đời hỗn loạn này, tình yêu giống như thương nhĩ sẽ thế lương và vô vọng. Trước đây, bây giờ và mãi mãi về sau.

Nước mắt Hứa Noãn chảy xuống, rơi vào chiếc chăn của Trang Nghị.

Mái tóc của cô giống như dòng thác ào ào, xòa xuống giường, che đi đôi mắt đắm lệ của cô. Chỉ có thể nhìn thấy bờ vai cô đang run rẩy, niềm bi thương của cô cũng đang run rẩy. Khoảnh khắc ấy, nước mắt của cô đâm trúng tim Trang Nghị.

Đột nhiên, anh đưa tay ra, dịu dàng vén tóc cô, nhẹ nhàng vuốt mặt cô. Cô ngoan cường nhìn anh - đúng vậy, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà anh đối xử với tôi như vậy? Chỉ vì tôi ăn thịt con chó của anh? Chỉ vì tôi là quân cờ mà anh cần? Chỉ vì anh có tiền có quyền, vì vậy tôi phải trao vận mệnh và tất cả cho anh? Ngao cường cũng là anh cho tôi, bi thương cũng là anh cho tôi. Nước mắt nụ cười, tất cả đều là anh cho tôi.

Hứa Noãn không nói gì, nhưng nước mắt của cô đã bán rẻ cô. Trang Nghị thấy tim mình nhói đau. Anh nhẹ nhàng nâng mặt cô, hôn vào mặt cô. Cuối cùng, đôi môi ẩn chứa niềm xót thương tột cùng của anh đặt vào đôi môi mềm mại như cánh hoa hồng của cô.

Nụ hôn của anh rất mãnh liệt, dường như muốn ngăn không để cô khóc nữa.

Sau nụ hôn ấy, hai người cảm thấy rất khó xử. Đột nhiên, mối quan hệ của họ trở nên rất khó định nghĩa.

[47]

Trang Nghị ngồi trên xe lăn, sắc mặt có chút nghiêm trọng. Bác sĩ nói rất rõ ràng về bệnh tình của Hứa Diệp. Tỷ lệ tìm thấy người có tủy tương ứng với Hứa Diệp là rất nhỏ. Những ngày này, tất cả mọi sự tìm kiếm dường như đều là vô ích.

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của bác sĩ, anh đến phòng bệnh chơi với Hứa Diệp.

Hứa Diệp nói nó nhớ rất chú Tiểu Hùng. Lúc ấy Trang Nghị mới phát hiện Triệu Triệu không đến tìm mình. Anh nghĩ, "hay là mình nên đích thân đến tìm Triệu Triệu và nói cho cô biết mọi chuyện?"

Anh mỉm cười với Hứa Diệp và nói:

- Máy hôm nữa chú sẽ bảo chị và chú Tiểu Hùng đến thăm cháu.

Hứa Diệp chau mày và nói:

- Chú ơi, chú không được lừa người khác đâu đấy. Nói xong, nó đưa ngón tay út ra trước mặt Trang Nghị rồi nói:

- Chúng ta ngoắc tay.

Ngón tay út của anh khẽ ngoắc vào ngón tay út của Tiểu Diệp. Anh nói:

- Chú sẽ không lừa cháu.

Trang Nghị rời khỏi phòng bệnh, anh nhìn đồng hồ, hôm nay là ngày hẹn nha sĩ cho Hứa Noãn, trồng một chiếc răng giả đẹp đẽ.

Thế là khi Thuận Từ và Mã Lộ đẩy xe lăn của anh vào thang máy, anh hỏi Thuận Từ:

- Hứa Noãn đến khám nha sĩ chưa?

- Tôi không biết.

Đột nhiên bên cạnh có một cậu bé nói:

- Ở đại sảnh đang quay phim à? Nhìn đôi trai gái ấy, đôi mắt ai oán ấy, mà xót xa.

Trang Nghị tò mò nhìn về phía đại sảnh.

Bỗng nhiên, khuôn mặt của anh sa sầm đến đáng sợ. Chiếc thang máy dần trôi xuống, qua lớp kính trong suốt, anh nhìn thấy cảnh tượng mà mình không muốn nhìn thấy một chút nào: Đôi trai gái nhìn nhau đắm đuối trong đại sảnh của bệnh viện chính là Hứa Noãn và Mạnh Cổ.

Thuận Từ vừa nhìn thấy cảnh tượng đó, mặt biến sắc:

- Sao lại đến đây được nhỉ?

Thang máy xuống tầng một.

Khi Trang Nghi đi từ trong thang máy ra, Hứa Noãn và Mạnh Cổ vẫn còn chìm đắm trong nỗi kinh ngạc của lần gặp gỡ này.

Hứa Noãn không thể ngờ rằng mình lại có thể gặp Mạnh Cổ trong bệnh viện.

Vốn dĩ cô và anh đi lướt qua nhau. Mạnh Cổ vừa bước ra từ phòng của bác sĩ chữa trị cho Trang Thân. Còn Hứa Noãn thì vừa đến khám nha khoa. Khi đi lướt qua nhau, cả hai không hề chú ý đến đối phương.

Sau này, Mạnh Cổ nói với Hứa Noãn, vào cái khoảnh khắc mà họ đi lướt qua nhau, không biết là sức mạnh nào đã kéo anh lại. Anh cảm thấy dường như mình đã mất đi thứ gì đó, mất đi một thứ rất quan trọng. Thế là anh quay đầu lại, nhìn bóng dáng quen thuộc và xa lạ rồi hét lên một tiếng: Nguyễn Nguyễn.

Giọng nói ấy, run rẩy, xót xa, kinh ngạc.

Khoảnh khắc ấy, trái tim Hứa Noãn như ngừng đập.

Cô quay đầu.

Nhìn khuôn mặt khô ngô, quen thuộc mà xa lạ.

Kinh ngạc. Hoảng loạn.

Bốn mắt nhìn nhau, vui buồn đan xen. Vô tình gặp lại nhau mà linh hồn thì giằng xé trong đau khổ.

Thời gian như ngừng trôi trong lần quay mặt ấy.

Chàng trai đã mang lại cho cô biết bao yêu thương.

Chàng trai đã mang lại cho cô biết bao nỗi ám ức.

Ánh mắt của Hứa Noãn dần dần, dần dần nhạt nhòa, mờ ảo.

Hôm nay Mạnh Cổ cùng Mạnh Cẩn Thành đưa Trang Thân đi khám bệnh. Không biết có phải vì chuyện hôn lễ với nhà Trần Từ Canh mang tới niềm vui quá lớn hay không mà sức khỏe của Trang Thân bắt đầu có vấn đề. Mạnh Cổ rời khỏi chỗ bác sĩ là vì cuộc nói chuyện không mấy vui vẻ gì với Mạnh Cẩn Thành lần trước.

Thực ra, anh cũng chỉ muốn tốt cho Mạnh Cẩn Thành. Anh không muốn Mạnh Cẩn Thành sa vào cái bẫy mà người ta đã gài sẵn. Dù sao thì đối với những người đàn ông mà trước đây thân phận thấp hèn thì địa vị bây giờ quả là không dễ dàng gì mà óc được. Anh thừa nhận mình rất bi ổi, nhưng anh không thể cao thượng được.

Từ trước đến nay, anh tưởng rằng, anh đã cố gắng để trái tim mình nguội lạnh trước Hứa Noãn bây giờ hay nói đúng hơn là Nguyễn Nguyễn. Nhưng trong cái khoảnh khắc hai người đi lướt qua nhau, khi trực giác nói với anh rằng người con gái trước mắt là Nguyễn Nguyễn thì anh lại gọi tên cô giống như bị sét đánh vậy. Lúc này đây, khi cô nhìn anh trong nước mắt nhạt nhòa, trái tim anh đột nhiên tan ra.

Anh ngậy người nhìn cô.

Xa cách đã bảy năm.

Quãng thời gian thật dài.

Quãng thời gian thật tàn khốc.

Những giọt nước mắt trào dâng, tan biến rồi lại trào dâng, cuối cùng bật ra khỏi sự kìm nén và xuống rơi.

Thì ra, có lúc, con người ta không thể không chế trái tim mình.

Khoảnh khắc mà nước mắt của Mạnh Cổ chạy xuống thì nước mắt của Hứa Noãn cũng tuôn rơi.

Đối với cô, nước mắt của Mạnh Cổ chính là sự đền bù lớn nhất cho những nỗi ám ức mà biết bao năm nay cô đã phải trải qua. Khoảnh khắc ấy, trái tim cô ấm áp hơn rất nhiều. Dường như tất cả những tổn thương mà cô phải chịu đựng bao lâu nay đều tan thành mây khói - con gái thường ngốc như thế. Chỉ cần đối phương rơi một giọt nước mắt thì sẽ được họ tha thứ.

Trên thế giới này, không chỉ một nụ cười có thể hóa giải được thù hận. Thì ra, một giọt nước mắt cũng có thể.

Trang Nghi đứng trước cửa thang máy, lặng nhìn tất cả đang diễn ra. Thuận Từ cũng đứng nhìn từ xa, quay sang nhìn Trang Nghi, rồi lại nhìn Mã Lộ,

không kim được chữ một tiếng:

- Mẹ kiếp, anh ta đúng là vua điện ảnh.

Ở bữa tiệc, người muốn đâm chết cô ấy là anh. Bây giờ người khóc nước mắt cá sấu cũng là anh ta!

Trang Nghi mím chặt miệng, sắc mặt có chút gượng gạo. Hai tay anh nắm chặt hai bên xe lăn.

Mã Lộ nhìn Thuận Từ, rồi lại nhìn Trang Nghi đang giống như ngọn núi lửa có thể phun trào bất kỳ lúc nào. Tuy anh ta không muốn gặp Mạnh Cổ, nhưng vì là đàn ông nên đường như anh ta có thể hiểu được trong lòng Mạnh Cổ đang giằng xé như thế nào:

Không phải anh ta không yêu Hứa Noãn. Chỉ có điều anh ta quá yêu bản thân mình.

Khoảnh khắc nước mắt tuôn rơi, Hứa Noãn định quay người bước đi - bởi vì đã khóc xong rồi, câu trả lời cũng biết rồi, tất cả đều không còn quan trọng nữa. Điều quan trọng là những giọt nước mắt của anh đã nói cho cô biết rằng anh đã từng yêu cô. - Cho dù sau này, anh có phản bội như thế nào, có độc ác nói không muốn gặp lại. - Thực ra Hứa Noãn không biết, tất cả đều là lời nói dối của Triệu Tiểu Hùng.

Hứa Noãn nói với mình, “quay người lại, quay người lại mỉm cười với mình”.

Từ nay về sau, sẽ sống thật tốt.

Lúc ấy, đột nhiên Mạnh Cổ chạy lên, ôm người con gái đang định quay người bước đi vào lòng.

Hứa Noãn bất giác về lùi phía sau. Cô đã từng khao khát cái ôm này biết bao nhiêu, cũng đã từng mơ mộng đến lúc gặp lại nhau. Nhưng hôm nay, cái ôm này thật xa lạ.

Nhưng cuối cùng cô vẫn bị Mạnh Cổ kéo vào lòng.

Đây là cái ôm mà cô không còn khao khát nữa. Nhưng cô vẫn không thể kiềm chế được. Nước mắt lại trào ra - những vết thương và nỗi uất ức đã chất đầy lên trong suốt bảy năm. Lúc nào cô cũng nghĩ đến chuyện, nếu có một ngày gặp lại anh thì nhất định cô sẽ hỏi anh, vì sao năm ấy anh lại rời xa mình? Vì sao lại để mình lang thang khổ sở trên cái thế giới này, ném trái tim mọi nỗi đau đớn giày vò? Nhưng hôm nay, khi tất cả mọi chuyện xảy ra giống như một giấc mộng, sau khi nước mắt đã cạn thì trái tim của cô lại bình tĩnh đến lạ thường.

Không còn yêu, không còn hận.

Biết bao nhiêu lần cô tưởng rằng, khi gặp lại Mạnh Cổ, cô sẽ khóc lóc thảm thương đến long trời lở đất. Nhưng chẳng qua cũng chỉ như thế, nghìn nỗi đau xót, vạn nỗi ám ức, dường như đã được trút bỏ qua những giọt nước mắt của cô. Có lẽ thực sự đã không còn yêu vậy. Vì không còn oán, không còn hận nữa.

Khoảnh khắc Mạnh Cổ kéo Hứa Noãn vào lòng, Trang Nghi như muốn nhảy dựng lên, nhưng đã bị Mã Lộ ngăn lại.

Thuận Từ nói:

- Tôi muốn lên trước dạy bảo cái thằng khốn kia. Quả thực tôi chưa thấy người nào hèn hạ như thế. Không biết anh ta là cái thể loại gì?

Khuôn mặt Trang Nghi hết sức u ám, đôi mắt giống như ngôi sao ánh lên sự chế nhạo và cười mỉa bí hiểm. Anh ngẩng đầu nhìn Mạnh Cảnh Thành và Trang Thân đang từ từ đi xuống thang máy - Đúng vào cái khoảnh khắc mà Mạnh Cảnh Thành xuất hiện thì Mạnh Cổ kéo Hứa Noãn vào lòng. Mạnh Cảnh Thành đứng ngây ra như một pho tượng. Trang Nghi cười khẩy và nói:

- Câu trả lời ở đó.

Thuận Từ dõi theo ánh mắt của Trang Nghi. Chỉ thấy Mạnh Cảnh Thành ngây người đứng đó, cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh, chứng kiến tất cả. Đột nhiên Thuận Từ thấy Mạnh Cổ thật là đáng ghét, không kim được chữ nữa:

- Đúng là đồ xấu xa. Đúng vậy.

Cái ôm này là Mạnh Cổ cố tình ôm cho Mạnh Cảnh Thành thấy.

Anh muốn chứng minh với Mạnh Cảnh Thành - anh yêu Hứa Noãn. Từ trước đến nay anh tưởng rằng mình đã quên cô ấy. Nhưng khoảnh khắc mà anh ta vừa nhìn thấy Hứa Noãn thì trời như đổ sụp xuống. Anh không thể để mất cô, không thể không yêu cô, hy vọng Mạnh Cảnh Thành có thể quên đi những lời nói hồ đồ của anh, chúc phúc cho anh và Hứa Noãn, tác thành cho anh và Hứa Noãn.

Vì vậy, trong khoảnh khắc mà hình ảnh Mạnh Cảnh Thành đỡ Trang Thân xuống tầng xuất hiện trong ánh nhìn của anh thì anh đã ôm Hứa Noãn vào lòng.

Tuy anh cũng căm hận bản thân mình, nhưng anh không muốn vì Hứa Noãn mà Mạnh Cảnh Thành vứt bỏ cuộc hôn nhân với Trần Tịch. Như vậy sẽ mang lại rất nhiều tổn thất cho tập đoàn Thượng Khang, thậm chí hủy hoại tiền đồ của chú út. Hơn nữa, trực giác nói với anh rằng, Hứa Noãn chính là quân cờ của Trang Nghi. Anh ta muốn dùng nó để hủy hoại Mạnh Cảnh Thành. Anh không hiểu vì sao Mạnh Cảnh Thành thông minh như vậy mà không thể nhìn thấu tất cả chuyện này?

Hứa Noãn ngược nhìn khuôn mặt u ám của Trang Nghi từ phía xa. Đột nhiên cô thấy hoảng loạn. Cô không ngờ lại trùng hợp như vậy, Trang Nghi đã nhìn thấy tất cả. Cô vùng vẫy nhưng bị Mạnh Cổ ghì chặt trong vòng tay.

Trang Nghi quay sang nhìn Thuận Từ, mỉm cười lạnh lùng, ánh mắt toát lên nỗi thù hận khó diễn tả thành lời. Anh nói:

- Chúng ta đi cửa sau, đừng làm phiền thế giới ân ái của ba người họ.

Thuận Từ ngậy người, không biết nói gì, chỉ có thể đẩy Trang Nghi rời đi.

Chỉ còn một mình Mạnh Cẩm Thành ở đại sảnh bệnh viện, lặng lẽ nhìn đôi trai gái đã từng là tình nhân ôm nhau khóc.

Trang Thân không nhìn thấy gì, chỉ có thể hỏi Mạnh Cẩm Thành đang đứng ngây bên cạnh mình:

- Cẩm Thành, có chuyện gì vậy?

Mạnh Cẩm Thành gượng cười, ánh mắt ẩn chứa nỗi đau.

Anh nói:

- Không có gì ạ, kẻ địch.

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 5.4

[48]

Màn đêm tĩnh lặng giống như một con thú dữ muốn nuốt sống cả nhân gian.

Tòa nhà Kim Cung, Tầng hai bảy. Đồng hồ chạy từng giây, từng phút. Trong phòng, khói thuốc mịt mù. Trang Nghi rất ít khi hút thuốc. Anh là một người đàn ông sạch sẽ, vì vậy, trong cái đêm gió tuyết bốn năm trước, sau khi rút con dao trên người Ninh Từ Kính, anh đã nhẹ nhàng lau vết máu dính trên đó. Anh gạt tất cả những vết nhơ. Hầu hết những người thuộc cung xử nữ đều như vậy.

Bên ngoài trời mưa như trút nước. Ba giờ đêm. Tiếng bấm chuông inh ỏi, thổi bùng nỗi tức giận của Trang Nghi. Anh ta đứng dậy, từ từ đi về phía cửa, mà trong đầu đã chuẩn bị tất cả những lời mắng nhiếc độc ác nhất để “ca ngợi” người con gái đã khơi động tro tàn cùng người tình cũ.

Nhưng khi mở cửa, anh ta mới biết không phải Hứa Noãn. Mà là Triệu Triệu. Anh ta thậm chí rửa mình một tiếng, “đáng chết”. Thực ra, anh ta nên sớm nghĩ rằng không phải là Hứa Noãn. Cũng đúng thôi, gặp người tình cũ thì một đêm làm sao tâm sự hết mọi chuyện được. Hơn nữa sao Hứa Noãn có thể gõ cửa cơ chứ? Cô có chìa khóa nhà anh.

Haha, thì ra, cô ta có chìa khóa nhà mình. Trang Nghi tự cười nhạo mình. Triệu Triệu yên lặng đứng ngoài cửa, người ướt như chuột lột. Vì không che ô nên quần áo ướt sũng. Hơn nữa, mùi rượu nồng nặc trên người cô khiến Trang Nghi ngột thở.

Anh đưa tay đỡ cô gái đang loạng choạng như sắp ngã. Cô cười với anh, cười rất hả hê. Cô chỉ tay vào mặt anh và nói:

- Thì ra, thì ra, anh cũng ngồi chờ một người, chờ đến tận đêm khuya. Hahaha, Trang Nghi, em tưởng anh là động vật máu lạnh, không có tình cảm. Trang Nghi lạnh lùng nói:

- Em nói lung tung gì vậy? - Em không nói lung tung. Em biết đêm nay Hứa Noãn đến nhà Mạnh Cổ, hơn nữa nhất thời ham vui, mê man bất tỉnh, Mạnh Cổ gọi xe cấp cứu. Nghe nói sự việc xảy ra lúc hơn một giờ đêm. Khi Hứa Noãn được đưa lên xe cấp cứu, trên người không có mảnh vải che thân, chỉ quần ga trải giường. Đám phóng viên ấy đều biết Hứa Noãn là bồ nhí của Trang Nghi, thế nên vây quanh hộp đêm New Star của chúng ta như một lũ điên loạn...

Nói đến đây, Triệu Triệu lại cười ha hả và nói:

- Ông chủ Trang, hôm nay hộp đêm của chúng ta kiếm được rất nhiều, hahahaha.

Đầu Trang Nghi như nổ tung ra. Anh đã nghĩ ra rất nhiều thứ, nhưng khi cái thông tin này xuất hiện trước mặt anh dưới hình thức của một vụ scandal thì anh vẫn thấy trời đất quay cuồng. Anh cố gắng không biểu lộ chút cảm xúc nào, cố gắng không để Triệu Triệu thấy được sự biến đổi của mình, cố gắng không nổi giận, nhưng sắc mặt của anh đã bán rở trái tim anh.

Triệu Triệu cười và nói:

- Thực ra em không nên đến đây lúc này. Em nên đợi đến sáng mai mang một tờ báo đến chúc mừng anh!

Đầu Trang Nghị như muốn nổ tung ra, cảnh tượng mà Triệu Triệu miêu tả không ngừng xoáy vòng trong đầu anh. Cuối cùng nhún chìm anh giống như nước thủy triều dữ dội.

Triệu Triệu nhìn anh, cười và nói:

- Em tưởng con người máu lạnh như anh không biết đau lòng?

Trang Nghị quay người, không nói gì. Anh đi đến gần sofa giống như đang đi trên mây vậy, không có chút cảm giác nào.

Triệu Triệu đi đến bên anh, cười như chưa bao giờ vui như thế, ánh mắt toát lên niềm vui sướng trước nỗi đau của người khác.

Trang Nghị nhìn Triệu Triệu, cố gắng kìm nén cảm xúc của mình. Rất lâu sau, anh mới từ từ nói:

- Chuyện của em trai em là do bốn năm trước anh... Triệu Triệu kêu lên một tiếng, vừa lắc đầu vừa hét:

- Em không muốn nghe, không muốn nghe, không muốn nghe.

Trang Nghị giật nảy mình trước phản ứng của Triệu Triệu. Anh biết là cô sẽ đau lòng, nhưng không ngờ cô lại phản ứng dữ dội như thế.

Anh nói:

- Xin lỗi. Sau đó cúi đầu không nói gì. Triệu Triệu ngậy người, sau đó cười rất to:

- Anh muốn nhìn thấy tôi đau lòng sao? Anh muốn tôi và anh cùng đau lòng giống nhau sao? Anh muốn có một người cùng đau lòng với anh, đúng không, Trang Nghị? - Nói xong, cô lại cười ha hả, nhưng nước mắt lại không ngừng tuôn rơi.

Một thời gian dài như vậy, lúc nào cô cũng chờ đợi anh, chờ anh đến trước mặt cô để cho cô đánh, để cho cô than vãn, để cho cô chửi rủa, để cho cô ôm rồi khóc một trận.

Không phải cô không muốn tha thứ cho anh, không phải là không thể tha thứ cho anh. Cô yêu anh, yêu say đắm, yêu đến phát điên lên, yêu đến nỗi cảm thấy tuyệt vọng... Nhưng biết bao nhiêu ngày trôi qua, anh lại cùng với người phụ nữ kia, không chịu đến bên cô, cho cô một lời giải thích.

Anh đang đợi cô sao? Đợi cô đến trước mặt anh, đòi anh một lời giải thích sao? Lẽ nào anh chỉ biết Hứa Noãn nhút nhát, Hứa Noãn sợ sệt mà không biết Triệu Triệu cũng biết sợ, cũng yếu đuối, cũng không dám đối mặt với sự thật sao?

Sao anh có thể nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng như vậy, cứ mặc kệ cô, để cô thích làm gì thì làm?

Nước mắt của Triệu Triệu tuôn như mưa. Đã bao nhiêu ngày nay, giờ nào phút nào cô cũng sống trong đau khổ quằn quại. Cuối cùng hôm nay cô đã nắm được cơ hội, cô phát điên lên, muốn nhìn thấy anh mất bình tĩnh, muốn nhìn thấy anh nổi giận, muốn thấy anh phát điên lên... nhưng trước mặt cô, anh lại cố kìm nén như vậy, chưa bao giờ anh cho cô thấy con người thật của mình.

Vận mệnh. Lẽ nào vận mệnh đã định sẵn, anh vĩnh viễn chỉ có thể là một người lạ quen thuộc nhất của cô thôi sao?

Nước mắt của Triệu Triệu khiến Trang Nghị cảm thấy nhói đau. Trên cái thế giới này, có lẽ cô là người phụ nữ mà anh thấy có lỗi nhiều nhất. Anh đã mang lại cho cô quá nhiều ảo tưởng đẹp đẽ, nhưng lại không thể cho cô một cái kết hoàn mỹ.

Trang Nghị chỉ nhắc lại câu nói:

- Triệu Triệu, anh xin lỗi. Không một cái ôm, không một lời an ủi, không có bất kỳ lời giải thích nào.

Anh chỉ cho cô lời xin lỗi ngắn gọn nhất và lạnh lùng nhất. Nhưng anh càng lý trí thì cô càng đau khổ. Ngay cả nỗi xót thương mà cô muốn bao biện cho anh, cô cũng không có được. Nếu anh làm hại người thân của Hứa Noãn thì anh có hờ hững như thế không? Chỉ nói đúng một câu “xin lỗi” thôi không?

- Anh nói dối em có được không? Anh nói dối em có được không? Em theo anh bao năm nay, lẽ nào em không đáng để anh nói dối với em một lần? Vì sao phải nói cho em biết sự thật? Vì sao? - Triệu Triệu nhảy bổ vào lòng Trang Nghị, vừa gào khóc vừa đánh vào ngực anh.

Trang Nghị không nói gì, để mặc cho cô trút giận. Cuối cùng, cô không đánh nữa, chỉ ôm anh, khóc thút thít. Lúc này đây, cô ôm anh rất chặt, ở khoảng cách gần như vậy nhưng cô lại cảm thấy khoảng cách ấy sao mà xa vời đến thế. Xa vời đến nỗi giống như một giấc mộng có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Triệu Triệu với nỗi bi thương tột cùng đột nhiên hôn Trang Nghị.

Người anh cứng lại, muốn đẩy cô ra. Triệu Triệu ngẩng mặt lên, nói với giọng điệu mỉa mai:

- Anh giữ mình vì ai vậy? Vì cái người phụ nữ vừa gặp lại người tình cũ đã lên giường với anh ta sao? Lẽ nào bình thường anh không thể thỏa mãn được

cô ta sao...

Triệu Triệu vẫn chưa nói hết câu thì đã bị Trang Nghi bịt miệng.

Lời nói của cô giống như một lưỡi dao, đâm thẳng vào chỗ đau nhất trong trái tim anh, khiến anh nổi giận, khiến anh phát điên lên.

Đêm tối, trời mưa như trút nước, trong phòng khách, hai linh hồn không được giải thoát đã mượn thân thể tê liệt để giảm bớt nỗi đau đớn trong tim.

Trang Nghi đau đớn nhắm mắt, trong đầu hiện lên hình bóng của Hứa Noãn.

Anh cố gắng mở to mắt, ép mình phải nhìn thật rõ người con gái nằm dưới mình.

Cô ấy là Triệu Triệu, người đã yêu anh biết bao nhiêu năm, nhẫn nhịn anh suốt bao nhiêu năm, chờ đợi anh biết bao nhiêu năm.

Màn đêm, đã bị xé rách.

[49]

Hứa Noãn không biết vì sao mình nằm viện. Cô chỉ nhớ tối qua, trời mưa rất to.

Nếu không phải là Trang Nghi thì cuộc gặp gỡ sau bảy năm này sẽ không nặng nề như thế. Hứa Noãn chỉ nghĩ người nhìn Mạnh Cẩm Thành, hầu như không nói gì, chỉ cảm thấy vô cùng đau khổ.

Mạnh Cẩm ngồi bên cạnh cô, tỏ ra rất dịu dàng. An tối ở nhà Mạnh Cẩm Thành xong, cô muốn về nhà. Mạnh Cẩm Thành đặt bát đĩa xuống, nhìn qua cửa sổ thấy trời đang mưa rất to nên nói:

- Mưa to lắm, để anh bảo chị Lưu dọn phòng khách cho em. Tối nay em ở lại đây nhé!

Cô ngượng ngùng nhìn Mạnh Cẩm Thành rồi lắc đầu.

Mạnh Cẩm muốn đưa cô về nhà nhưng cô đã từ chối. Bởi vì cô không muốn để họ biết mình đang sống ở chỗ Trang Nghi. Cuối cùng, Mạnh Cẩm nói, dù sao thì anh cũng về nhà, chỉ bằng tiền cô một đoạn, đến nhà anh rồi cô bắt xe về nhà.

Về sau thế nào? Mạnh Cẩm mời cô vào nhà uống nước, sau đó cô không còn nhớ gì nữa.

... ... Đến tận trưa cô mới tỉnh lại. Mạnh Cẩm Thành ngồi bên cạnh cô, nhìn cô với ánh mắt xót thương. Nỗi xót thương ấy khiến Hứa Noãn cảm thấy mình thật độc ác.

Cô khẽ gọi một tiếng, một tiếng gọi thân thuộc:

- Chú út! Mạnh Cẩm Thành gượng cười. - Đúng vậy. Tối qua, khi Mạnh Cẩm đưa cô đến trước mặt mình đã nói như thế:

- Nguyễn Nguyễn, mau gọi chú út đi! Tiếng chú út ấy đã nhắc nhở anh rằng thế giới của cô vĩnh viễn không liên quan tới anh.

Hứa Noãn ngập ngừng nói:

- Chú út, cháu có chuyện gấp, phải về nhà ngay. Sau này cháu sẽ tìm chú và Mạnh Cẩm.

Nói xong, cô không thay quần áo trong bệnh viện, không buộc tóc mà chạy đi ngay, giống như cô bé Lọ Lem bị chuông đồng hồ điểm mười hai giờ thúc giục.

Hứa Noãn nhảy lên một chiếc taxi, lái xe nhìn cô như nhìn một người điên vậy.

Hứa Noãn vừa nhìn đồng hồ vừa náo lòng. Cô nghĩ, “quả này thì chết chắc rồi. Về đến nhà, nhất định Trang Nghi sẽ dùng những lời nói ác độc nhất thế giới này để sỉ nhục mình”... Tuy rằng trước đó không lâu, anh ta đã hôn cô.

Nghĩ đến đó, Hứa Noãn lại thấy đỏ mặt. Lúc lên tầng, cô nhìn thấy Trần Tịch đang đi đi lại lại ở đó mà không khỏi ngạc nhiên.

Trần Tịch mặc bộ quần áo màu đen, trông giống như một con búp bê sứ.

Cô ta nhìn thấy Hứa Noãn lên tầng, liếc nhìn cô một lượt từ đầu đến chân.

Hứa Noãn hỏi:

- Cô tìm Trang Nghi? Trần Tịch không nói gì, chỉ nhìn Hứa Noãn, ánh mắt ẩn chứa vẻ gì đó không bình thường, giống như vợ cả nhìn thiếp của chồng vậy. Điều đó khiến Hứa Noãn cảm thấy rất khó chịu.

Hứa Noãn nói:

- Nếu cô muốn tìm anh ấy thì đi cùng tôi. Trần Tích vẫn không biểu lộ chút cảm xúc nào, nhìn Hứa Noãn, sau đó quay người đi xuống.

Cô ta không nói một lời, chỉ dùng một ánh mắt mà đã có thể kéo khoảng cách giữa cô ta và Hứa Noãn ra xa như vậy.

Hứa Noãn thở dài, quay người lên tầng. Lúc mở cửa, Hứa Noãn đã chuẩn bị sẵn sàng, cô quyết định nhắm mắt chờ đợi sự si nhục của Trang Nghi.

Nhưng, cái khoảnh khắc mà cô mở cửa ra đã khiến cô thực sự sốc.

Phòng khách bừa bộn, quần áo vứt tả tơi, không khí ẩm áp, gọi tình lan tỏa trong không gian, trên tấm thảm là hai người đang ôm nhau ngủ.

Đột nhiên mặt Hứa Noãn tái nhợt, không còn một giọt máu.

Trang Nghi tỉnh dậy, nhìn Hứa Noãn tròn mắt há mồm đứng ở cửa.

Anh ta vội vàng lấy quần áo che người mình và Triệu Triệu, sau đó, nhìn Hứa Noãn bằng ánh mắt coi thường.

Triệu Triệu tỉnh dậy, nhìn Hứa Noãn, khuôn mặt không chút biểu cảm, lấy tay gạt chiếc áo trên người mình xuống, sau đó quay sang hôn Trang Nghi.

Quay lại mỉm cười với Hứa Noãn rồi đi vào phòng vệ sinh. Hứa Noãn thấy mình như sắp ngạt thở. Anh ta hôn cô, cô cứ tưởng rằng anh ta đã rung động với mình. Nhưng hôm nay cô mới phát hiện ra rằng, thì ra, anh ta cho người khác nhiều hơn, nhiều hơn cái hôn ấy, cái ôm ấy rất nhiều, rất nhiều.

Cô lặng lẽ đứng ở cửa. Đúng vậy, cô không có tư cách để chạy đi. Cô không là gì với anh ta cả. Cô chỉ là một quân cờ của anh ta. Quân cờ có nhiệm vụ riêng của mình, đó là vĩnh viễn nghe theo lời của người chơi cờ, để anh ta tùy ý sắp đặt.

Nhưng nếu không phải quân cờ yêu người chơi cờ thì làm sao có thể can tâm để cho anh ta thích sắp đặt như thế nào thì sắp đặt?

Lúc đi ngang người cô, Triệu Triệu cố tình cho cô xem nụ hôn ở cổ mình.

Hứa Noãn vẫn đứng ngây người ở cửa, tim róm máu. Trang Nghi nhìn Hứa Noãn, lạnh lùng nói:

- Không ngờ Mạnh Cổ lại có hứng thú với quần áo bệnh nhân.

Hứa Noãn không nói gì. Trang Nghi lạnh lùng nhìn cô:

- Chà trách sau khi nhìn thấy chúng, cô không liên lạc với chúng. Tôi tưởng rằng cô nghĩ cho Tiểu Diệp. Bây giờ mới biết thì ra là vì chưa trông rắng. Hôm qua trông xong rồi thì vội vàng chạy đến để bóc bầu tâm sự.

Hứa Noãn buồn rầu nhìn anh ta, không còn sức để giải thích, mọi chuyện không phải như anh ta nghĩ.

Trang Nghi cười khẩy, bóp cằm cô:

- Tôi trông cho cô chiếc răng đẹp dễ như thế này không phải để cô cười cho chúng xem.

Lời nói của anh ta và cảnh tượng tàn khốc mà cô nhìn thấy lúc bước vào cửa khiến người cô run lên, không biết cô lấy dũng khí ở đâu mà lớn tiếng phản bác anh ta:

- Chẳng phải anh bắt tôi làm con cờ đi quyến rũ anh ấy sao?

Trang Nghi sa sầm mặt xuống, anh ta không ngờ Hứa Noãn lại phản kháng.

Anh ta đẩy cô ngã xuống đất, lạnh lùng nhìn cô và nói:

- Tôi bảo cô quyến rũ Mạnh Cần Thành, không bảo cô lên giường với Mạnh Cổ.

Nói đến đây, anh ta trở nên giận dữ, giống như một con thú dữ:

- Hứa Noãn, tôi khuyên cô hãy vì Tiểu Diệp mà giữ lại chút liêm sỉ. Con gái cô bị ốm nằm trong bệnh viện, không biết sống chết thế nào. Cô là mẹ mà lại vui vẻ với gã đàn ông khác đến nỗi phải nhập viện. Tôi thấy xấu hổ thay cho con gái cô. Nói xong những lời ấy, Trang Nghi lại thấy hối hận. Nhưng hối hận cũng đã muộn, lời nói của anh giống như sét đánh bên tai Hứa Noãn.

Cô chỉ thấy mắt tối sầm lại: Tiểu Diệp!!!

[50]

Mạnh Cần Thành nhìn tờ báo trước mặt mà không khỏi chau mày.

Anh thở dài một tiếng, từ từ đứng dậy, ngây người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Gió thu lùa vào phòng, khẽ thổi bay chiếc áo sơ mi của anh, khiến anh giống như một công tử thời cổ đại trong tranh. Đêm qua, trợ lý Hạ Lương đã gọi điện thoại cho anh. Anh ta nói:

- Ông chủ, Hứa Noãn xảy ra chuyện rồi. Anh được biết Hứa Noãn đã qua đêm ở nhà Mạnh Cổ, sau đó đột nhiên ngắt đi, sau đó bị một nhóm phóng viên chụp ảnh khỏa thân lúc được đưa ra từ nhà Mạnh Cổ.

Khoảnh khắc ấy, trái tim của anh như vỡ vụn ra thành từng mảnh.

Mạnh Cổ cũng lo lắng gọi điện cho anh:

- Chú út ơi, làm thế nào bây giờ? Cháu không ngờ lại có nhiều phóng viên như thế. Cháu chỉ gọi 120 thôi...

- Đừng nói nữa, hãy ở lại bệnh viện chăm sóc Hứa Noãn, còn những chuyện khác để chú giải quyết.

Thực ra, anh cảm thấy rất không vui vì nghĩ rằng Mạnh Cổ không cẩn thận chút nào, để chuyện như thế này lộ ra ngoài. Nói thế nào thì Hứa Noãn là một cô gái, danh dự là quan trọng nhất.

Đêm ấy, Mạnh Cẩm Thành bảo Hạ Lương gọi điện cho tất cả các tòa báo, mua lại những bức ảnh ấy.

Hạ Lương không dám lên tiếng, không dám thở dốc, anh ta chưa bao giờ thấy một Mạnh Cẩm Thành điềm tĩnh, nhẹ nhàng lại lo lắng như vậy.

Anh ta lờ mờ cảm thấy quan hệ giữa Mạnh Cẩm Thành, Mạnh Cổ và Hứa Noãn không phải là quan hệ bình thường.

Sau khi đọc bài viết của các tờ báo lớn, Mạnh Cẩm Thành mới thờ phào nhẹ nhõm.

Chỉ có điều, nhân vật chính của bài báo lần này là Lương Tiểu Sáng - Thiên kim giàu có vì muốn níu kéo người tình nên đã đến nước X phẫu thuật nâng ngực. Sau khi về nước, vừa xuống máy bay liền ngắt đi. Kết quả là thông tin từ bệnh viện cho hay, sau khi bác sĩ kiểm tra phát hiện, ngực giả đã bị nổ. Vì chuyện đó mà tiêu đề bài báo càng gây sốc hơn - Vụ án “nổ núi đồi” do thiên kim giàu có gây nên.

Mạnh Cẩm Thành dở khóc dở cười, nói với Hạ Lương:

- Lần này thì Trang Nghi có thể yên ổn trong vài tháng rồi. E rằng Lương Tiểu Sáng muốn giày vò anh ta cũng không thể được.

Đúng vậy. Mấy tháng nay, Lương Tiểu Sáng chỉ có thể nằm chờ trên giường bệnh.

Lương Tông Thái bị cô cháu gái làm cho tức đến phát điên lên, không ngừng mắng mỏ cháu gái vì đã không thận trọng khi kết bạn.

Lương Tiểu Sáng nằm trên giường, khuôn mặt tái nhợt, xót xa nhìn bộ ngực bị gọi là “đất bằng” của mình, thầm nghĩ - may mà chỉ nổ thành “đồng bằng”, nếu mà nổ thành “bồn địa” thì chắc là chết mất.

Đúng là đen đủi, trên thế giới này không biết có bao nhiêu người phụ nữ nâng ngực, vậy mà ông trời lại bắt công với cô ta như vậy. Không biết Lý Lạc biết chuyện thì sẽ chế nhạo mình như thế nào đây. Sở dĩ cô ta nâng ngực là vì Lý Hồ Phách nói người cô ta phẳng lì. Vì thế mà lần ấy cho dù cô ta có cười hét thì Trang Nghi vẫn không động lòng..

Sau đó, Lý Hồ Phách lại bô bô một tràng:

- Chị nhìn mà xem, những người phụ nữ Trang Nghi thích, có người nào là không sóng biển dạt dào không, cho dù là Hứa Noãn thì cũng có một chút gọn sóng. Kiểu phụ nữ mà mặt hồ yên ả như Lương Tiểu Sáng thì làm sao có thể lọt vào mắt Trang Nghi được.

Lương Tiểu Sáng tưởng thật. Thực ra, cô ta rất ghét nâng ngực, nhưng tình yêu lúc nào cũng làm cho người ta mù quáng.

Lương Tiểu Sáng chính là một ví dụ điển hình.

Sau khi xử lý xong chuyện báo chí, Mạnh Cẩm Thành vội đến bệnh viện.

Mạnh Cổ lo lắng đứng chờ ngoài phòng bệnh. Anh ta cảm thấy rất có lỗi:

- Cháu không nên nóng vội như thế, chỉ là, xa cách lâu như vậy... cô ấy cũng không kìm được lòng mình, vì vậy mới đến nhà cháu...

Lúc nói câu “cô ấy cũng không kìm được lòng mình”, Mạnh Cổ nói rất rõ ràng, mạch lạc, dường như tất cả đều là do Hứa Noãn “không kìm được lòng mình” nên mới gây ra mọi chuyện.

Tuy nhiên, chẳng qua chỉ là một vở kịch do anh ta tự biên tự diễn, còn Hứa Noãn đã bị anh ta lợi dụng.

Anh ta muốn làm tiêu tan tất cả những ảo tượng của Mạnh Cẩm Thành về Hứa Noãn - Mạnh Cẩm Thành là chồng sắp cưới của Trần Tích, anh không nên ôm quá nhiều ảo tưởng về Hứa Noãn. Vì vậy, Mạnh Cổ mới nóng lòng muốn cho Mạnh Cẩm Thành biết - người mà Hứa Noãn yêu là anh ta, trước đây, bây giờ và cả mai sau, mãi mãi là như vậy.

Thực ra, Mạnh Cầm Thành có thể cảm nhận được sự kháng cự từ phía Mạnh Cổ - không cho anh tiếp cận Hứa Noãn, đồng thời, không cho Hứa Noãn tiếp cận anh.

Từ sau lần gặp gỡ ngày hôm qua, Mạnh Cổ đối xử thân mật, dịu dàng với Hứa Noãn một cách đáng ngạc nhiên. Từng ánh mắt mà anh ta nhìn Hứa Noãn đều như muốn nói anh ta vô cùng yêu Hứa Noãn, yêu da diết, yêu đắm say. Dường như những lời nói tuyệt tình trước đây không phải do anh ta nói.

Ba người gặp lại nhau trong căn hộ của Mạnh Cầm Thành. Mỗi người một tâm sự. Hứa Noãn chỉ nói qua về tình hình gần đây của mình, gặp được một người tốt, nhận nuôi cô, cho cô học đại học. Khi nói những lời này, cô cảm thấy mất tự nhiên. Cô không muốn lừa dối họ nhưng lại không thể không lừa dối họ.

Không biết có phải vì muốn bảo vệ lòng tự tôn mỏng manh của Hứa Noãn hay không mà Mạnh Cổ và Mạnh Cầm Thành đều không hỏi quá chi tiết về những chuyện mà Hứa Noãn đã trải qua. Chỉ thấy xúc động về cảnh ngộ của mỗi người.

Mạnh Cổ và Mạnh Cầm Thành cố gắng tránh nhắc đến bà Mạnh, cũng không nhắc đến chuyện để Hứa Noãn đi thăm bà. Dù sao thì rất nhiều nỗi bất hạnh của Hứa Noãn đều có liên quan đến bà.

Lúc ăn cơm, Mạnh Cổ hết lời khen ngợi:

- Tay nghề của chú út nhà chúng ta quả là đỉnh. Cái câu “chú út của chúng ta” đã kéo dài khoảng cách giữa Hứa Noãn và Mạnh Cầm Thành.

Mạnh Cầm Thành không nói gì, khuôn mặt điềm nhiên, nhưng anh có thể cảm nhận được sự kháng cự từ phía Mạnh Cổ.

Lúc này đây, ngay cả khi ở trong bệnh viện, anh cũng cảm nhận được sự kháng cự này.

Mạnh Cổ nhìn Mạnh Cầm Thành im lặng không nói gì, giọng nói có đôi chút run rẩy:

- Chú út, cháu xin lỗi. Cháu cứ tưởng rằng mình đã quên cô ấy. Cháu cứ tưởng rằng cô ấy đã không quan trọng với mình nữa. Nhưng khi cô ấy xuất hiện trước mặt cháu thì cháu mới phát hiện, cháu vẫn còn...

Không cần nói tiếp nữa, Mạnh Cầm Thành không phải kẻ ngốc. Anh nhìn Mạnh Cổ và nói:

- Mong rằng cháu yêu cô ấy thật lòng, không phải đang diễn kịch.

Câu ấy khiến Mạnh Cổ toát mồ hôi lạnh, nhưng anh ta vẫn rất bình tĩnh. Ánh nắng chiếu rọi vào khuôn mặt điển trai của anh ta, không còn nhìn thấy đáng vẻ như xưa nữa.

[51]

Những ngày này, Hứa Noãn đều ở bên cạnh Hứa Diệp, không ngừng roi lệ.

Hứa Diệp đang hôn mê, lông mày khẽ chau lại. Nó cố gắng mở to mắt để nhìn rõ mặt Hứa Noãn.

Nó khẽ gọi cô bằng giọng nói rất yếu ớt rồi trách móc rất trẻ con:

- Cuối cùng thì chị cũng đến thăm Tiểu Diệp rồi, Tiểu Diệp rất... nhớ chị...

Nước mắt của Hứa Noãn lại trào dâng. Trang Nghi đứng cạnh cô, im lặng không nói gì. Anh đã cố gắng hết sức, liên hệ rất nhiều nơi nhưng vẫn không tìm thấy tủy tương ứng với Tiểu Diệp.

Hứa Noãn không nói chuyện với anh. Trong mắt cô, anh ta là người bụng dạ khó lường, vì vậy mới làm lỡ thời gian chữa trị của Tiểu Diệp. Còn Trang Nghi, chính vì cái đêm mà Hứa Noãn và Mạnh Cổ ở bên nhau mà cảm thấy khúc mắc, không thể giải tỏa được. Vì thế chiến tranh lạnh là điều không thể tránh khỏi. Thời tiết sang thu, gió bắt đầu se lạnh. Vết thương ở chân Trang Nghi đã đỡ nhiều, nhưng thỉnh thoảng vẫn đau âm ỉ.

Những ngày này, Tiểu Diệp thường xuyên hôn mê. Nó thường nói linh tinh trong lúc hôn mê, nhưng mỗi câu nói ấy đều giống như mũi dao sắc nhọn, đâm vào trái tim Hứa Noãn.

- Chị ơi, em có chết không? - Chị ơi, chết có đau lắm không? Em sợ lắm... - Chị ơi, em rất... rất nhớ mẹ... vì sao... các bạn đều... có mẹ... vì sao... em... không có... Tiểu Diệp... rất nhớ mẹ.

Khi nói hai tiếng “không có”, giọng nói của nó rất yếu ớt, nhưng trái tim của Hứa Noãn như bị xé vụn. Cô chỉ có thể nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Tiểu Diệp, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Cô nói:

- Tiểu Diệp, em sẽ không chết, chị... chị sẽ không để cho em chết, Tiểu Diệp.

Khi nói tiếng “chị ấy”, Hứa Noãn cảm thấy như bị roi vào vạc dầu sôi sùng sục.

Tiểu Điệp khẽ nắm lấy cô, nó rất ngoan, muốn lau nước mắt cho cô. Nó nói:

- Chị ơi, có phải em chết thì sẽ được lên thiên đường gặp... gặp mẹ không?

... Nếu được gặp mẹ thì... Tiểu Điệp không sợ.

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 5.5

Trái tim Hứa Noãn như bị ai đó bóp nghẹt, đau đớn không thốt lên lời. Cô mang nó đến với thế giới này nhưng lại không bảo vệ được nó, thậm chí, không để nó gọi một tiếng “mẹ”.

Lúc Trang Nghi đến thăm Hứa Điệp thì Hứa Noãn đã ngủ thiếp đi vì quá mệt. Trang Nghi nhìn Hứa Noãn, do dự một lúc lâu, khẽ bế cô lên một chiếc giường khác, đỡ chân đắp lên người cô. Anh ngồi trước giường Tiểu Điệp, lặng lẽ gọt táo cho nó. Chiếc dao gọt hoa quả hơi cùn, không sắc nhọn như mọi khi. Anh cắt thành những miếng nhỏ rồi đặt vào đĩa. Những miếng táo ấy giống như trái tim đã bị thái vụn của anh. Giữa đêm, Tiểu Điệp giật mình tỉnh dậy, nắm chặt lấy tay anh và nói:

- Chú ơi, cháu sợ. Anh đặt táo xuống, lấy khăn lau tay, ngồi cạnh giường Tiểu Điệp, xoa cái đầu nhỏ bé của nó. Tóc vương vào kẽ tay anh, giống như những tâm sự dày đặc đang chất chứa trong lòng anh vậy. Đêm ấy, anh giống như một người cha, khẽ kể chuyện “Nàng tiên cá” cho nó nghe - vốn dĩ anh không giỏi kể chuyện, nhưng những ngày ở bên Tiểu Điệp, nó lại biến thành sở trường của anh.

Tiểu Điệp ngả đầu vào lòng anh, cuối cùng, nó mơ màng ngẩng cái đầu nhỏ xúu nhìn anh, khẽ gọi một tiếng: chú ơi!

Sau đó ngủ thiếp đi. Thực ra, nó muốn hỏi anh:

- Chú ơi, có phải tất cả những ông bố đều kể chuyện cho con mình nghe không?

- Chú ơi, sau này chú có con, chú có kể chuyện cho nó nghe không?

- Chú ơi, cháu gọi chú là bố, được không ạ... nếu chú không vui... thì cháu sẽ không gọi... nữa.

... . Trời gần sáng, Trang Nghi đi một mình trên đường. Trong không khí các mùi khí thải đan xen nhau, tạo ra một làn sương mờ ảo, che khuất mất người. Trang Nghi nhớ đến mùi hương hoa hồng trên tóc của Hứa Noãn, nhưng chuyện mà cô ở lại qua đêm với Mạnh Cổ giống như lưỡi dao cứa vào tim anh, hết lần này đến lần khác.

Gần đây Triệu Triệu đến tìm anh, liếc mắt đa tình, ân cần thân mật, giống như một cô gái đang đắm chìm trong tình yêu. Nhưng cô càng nhiệt tình thì anh càng muốn chạy trốn. Đối với anh, đêm hôm ấy chỉ là vô tình. Còn với cô thì đêm hôm ấy là cả cuộc đời. Sao có thể như thế được? Lúc ấy lòng anh đang rối bời, lúc ấy, mọi nỗi tức giận và bức bối không có chỗ phát tiết, cũng có thể vì anh thương xót cô nên mới dùng cách đó để an ủi cô.

Nợ tình thì trả bằng xác thịt, đàn ông cũng như vậy. Không phải Triệu Triệu không cảm nhận được sự lạnh lùng của Trang Nghi. Chỉ có điều, một khi đã rơi vào vòng xoáy của tình yêu thì sẽ không muốn tỉnh táo. Tình yêu giống như uống rượu, phải uống cho mơ màng giống như người say. Cô trêu đùa Trang Nghi:

- Trần Tịch và Mạnh Cẩn Thành sắp đính hôn rồi.

Không phải là anh không nỡ để Hứa Noãn đi quyến rũ Mạnh Cẩn Thành đấy chứ?

Trang Nghi nhú mày, Triệu Triệu không nói gì. Chỉ có điều, trong mắt cô ta, Hứa Noãn mãi mãi là một cái gai. Khi Trang Nghi đến trước tòa nhà của mình thì vô tình gặp Trần Tịch? Anh ngạc nhiên đến nỗi không nói được lời nào. Trần Tịch nhìn anh, có chút căng thẳng, chớp mắt liên tục. Cuối cùng, cô ta nói:

- Hãy đưa em đi! Bốn tiếng ấy như tiếng sét xé toạc đầu Trang Nghi. Cạm bẫy trốn thương trường? Trần Tịch điên rồi? Thế giới điên rồi? Mình đang nằm mơ?

Sáng sớm gặp ma? Trần Tịch bị Lương Tiểu Sáng nhập hồn?... Anh chưa bao giờ nghĩ rằng Trần Tịch sẽ làm những chuyện như thế này, sẽ nói những lời như thế này. Nói cách khác là anh tưởng rằng người con gái tự kỷ như Trần Tịch sẽ không có thế giới quan, thẩm mỹ quan, nhân sinh quan, càng không có thất tình nhục dục.

Trần Tịch ngẩng đầu nhìn anh. Niềm hy vọng trong ánh mắt vỡ dần, vỡ dần. Cô không phải là Lương Tiểu Sáng, có thể bám lấy anh không chịu rời. Cô

cũng không phải là Triệu Triệu, có thể hạ thấp mình để chiều theo ý người khác.

Cuối cùng, cô mỉm cười. Cô biết, sự ngạc nhiên và thẳm lặng của Trang Nghi là lời từ chối tốt nhất. Anh đã phụ dừng khí cuối cùng của cô.

Chỉ có điều, hai người không quen nhau thì sao có thể gọi là phụ được?

Lúc Trần Tịch quay người bước đi, Trang Nghi hét lên một tiếng thất thanh:

- Cô Trần. - Nhưng anh không hề chạy lên kéo cô lại, thậm chí không hề bước một bước.

Trần Tịch quay đầu, không nói gì, quay người bước đi. Cô không mạnh mẽ đến nỗi có thể đứng ở đây để chờ anh từ chối. Trong mắt cô, hành vi này chẳng khác nào tự chuốc nỗi nhục về mình, đó là điều cô không thể chấp nhận được.

Trang Nghi nhận được điện thoại của Mạnh Cổ trong phòng bệnh của Tiểu Diệp. Lúc ấy, Hứa Noãn đang ôm Tiểu Diệp, con bé đang kêu gào trong đau đớn. Hứa Noãn không kìm được nước mắt.

Bác sĩ nhanh chóng chạy đến. Thuận Tử nói với Mã Lộ:

- Lễ nào ông chủ giường mắt nhìn Tiểu Diệp chết như vậy sao?

Mã Lộ thở dài:

- Nếu là anh thì anh có đồng ý để người con gái mà mình yêu sinh con cùng thằng đàn ông khác không?

- Nhưng ông chủ không coi Hứa Noãn là người phụ nữ của mình.

Mã Lộ nhếch mép mỉm cười:

- Lễ nào phải giống như tên ác quỷ Mạnh Cổ, cứ mở miệng ra là nói yêu thì mới được gọi là yêu thực sự sao?

Thuận Tử không nói gì. Trang Nghi không ngờ Mạnh Cổ sẽ gọi điện thoại. Anh cười khẩy và nói:

- Đúng là khách quý.

Mạnh Cổ ở đầu dây bên kia cười rất khoái chí. Anh ta không ngừng lật đi lật lại cái thiệp mời trong tay mình. Đó là thiệp mời đính hôn của Mạnh Cẩm Thành và Trần Tịch sẽ được đưa đến chỗ Trang Nghi. Anh nói:

- Tôi đến đưa thiệp mời cho anh đến dự lễ đính hôn của chú tôi và cô Trần.

- Đúng là khách quý, cái này thì phải do Mạnh Cẩm Thành đưa đến cho tôi chứ, không đến lượt cậu.

- Anh tức giận như thế làm gì? Chẳng qua là tôi có lòng tốt muốn nói với anh rằng, bắt đầu từ hôm nay, anh đừng có ôm ảo tưởng là Hứa Noãn có thể phá hoại được chú út và Trần Tịch nữa. Bởi vì chú ấy sẽ không tranh giành Hứa Noãn với tôi.

Trang Nghi cười, giọng nói có chút cay nghiệt:

- Vậy thì có phải tôi nên chúc mừng hai người đã nối lại tình xưa không?

- Anh biết thế là tốt.

- Cậu quá tự tin về mình rồi đấy.

- Sao? Lễ nào anh nghĩ một người con gái muốn sinh cho một người đàn ông hai đứa con, vẫn chưa đủ để chứng minh điều gì sao?

Trang Nghi ngây người, rõ ràng là anh không thể ngờ rằng Mạnh Cổ lại có thể nói ra những lời như vậy. Anh nói:

- Cậu có ý gì? - Trang Nghi, anh đừng có khinh thường quyết tâm chữa bệnh cho Tiểu Diệp của Hứa Noãn. Tôi hiểu cô ấy.

- Cậu định nói cho tôi biết là cậu đã biết Tiểu Diệp bị bệnh từ lâu rồi.

Mạnh Cổ không nói gì, dường như ngầm thừa nhận. Biết con gái của mình bị bệnh mà không bao giờ đến thăm không phải là chuyện đáng tự hào. Thực ra, anh ta cũng lo Mạnh Cẩm Thành sẽ biết chuyện. Khoảnh khắc mà Mạnh Cổ im lặng, Trang Nghi chợt hiểu ra rất nhiều chuyện.

Anh mỉm cười lạnh lùng và nói:

- Những chuyện mà cậu biết không hề ít. - Đúng vậy, đừng quên là chú út chưa bao giờ từ bỏ cơ hội tìm Nguyễn Nguyễn. Vì vậy, chúng tôi biết hết tình hình của cô ấy ở chỗ anh. Chỉ có điều, tôi cứ tưởng anh yêu cô ấy, vì vậy mới nuôi cô ấy. Đến tận khi cô ấy xuất hiện trước mặt chú út thì tôi mới biết anh có âm mưu đen tối.

- Chú út của anh thông minh như vậy, chắc chắn cũng biết. Chỉ có điều, cậu lại có thể giương mắt nhìn người đàn ông khác nuôi người con gái mình yêu và đứa con gái của mình. Không biết tôi có nên ca ngợi lòng độ lượng của cậu không?

- Anh muốn kích tôi? Không dễ dàng như thế đâu. - Tôi làm sao có thể kích cậu được? Một người đàn ông đã có dã tâm đâm chết người con gái mình yêu, một người đàn ông có thể giương mắt nhìn con gái mình đau đớn trong bệnh tật mà không hề thăm nom, chỉ coi nó như một quân cờ thì tôi không có đủ tự tin có thể kích được anh ta?

Mạnh Cổ vẫn cười, giọng nói ẩn chứa sự thù hận:

- Anh đừng ảo tưởng có thể kích được tôi. Anh chưa trải qua những ngày tháng gian khổ, anh vĩnh viễn không bao giờ biết được leo lên một như thế nào... Không đúng, ai bảo anh không biết chứ. Ban đầu anh cũng bị mất hết gia sản, chẳng phải là đã vắt óc suy nghĩ, giờ mọi thủ đoạn để lấy lại sao. Vì vậy anh không muốn bị mất đi, đúng không? Tôi giống anh, đều không muốn mất.

- Cậu hãy nhớ cho rõ, gà thả vườn có bay cao đến đâu thì cũng không thể biến thành phượng hoàng được.

Mạnh Cổ tức giận, anh ta rất để ý đến cái câu “gà thả vườn” ấy. Bởi vì nó động chạm đến lòng tự trọng của anh ta. Anh ta không thể điềm tĩnh, nhẹ nhàng, không mơ danh vọng như Mạnh Cần Thành được.

Chỉ có điều, anh ta lại mỉm cười và nói với Trang Nghi:

- Anh đừng có mà quên là, phượng hoàng mất cánh không bằng gà. Trang Nghi, tôi đợi con phượng hoàng như anh hạ cánh, đợi anh không bằng con gà.

Khi nói những lời ấy, Mạnh Cổ rất tự tin. Chỉ cần Trần Tịch và Mạnh Cần Thành ở bên nhau thì Trang Thân hay tập đoàn Thượng Khang chắc chắn sẽ đề bệ tập đoàn Thịnh Thế Hòa Phong. Vì vậy, sáng sớm hôm ấy, Trang Nghi không đáp lại Trần Tịch là một chuyện không thể ngờ tới được.

Trước khi cúp điện thoại, Trang Nghi hỏi Mạnh Cổ:

- Có phải hôm ấy cậu thăm dò được là Hứa Noãn sẽ đến bệnh viện, vì vậy mới có lần không hẹn mà gặp ấy?

Mạnh Cổ cười ha ha, chỉ đáp lại đúng hai chữ:

- Thông minh. Trang Nghi tức giận tắt máy. Đột nhiên anh nhận ra rằng Mạnh Cổ là người khó đối phó hơn cả Mạnh Cần Thành và Trang Thân. Anh đi ra ngoài thì thấy Hứa Noãn và bác sĩ đang bàn về chuyện cấy tế bào gốc qua máu cuống rốn. Cô ấy đã đồng ý với phương án này. Quả nhiên Mạnh Cổ đoán không sai.

Cô nói với bác sĩ:

- Dù phải trả giá như thế nào thì cô cũng phải cứu sống Hứa Điệp.

Trang Nghi vốn đang tức sôi máu, nghe thấy vậy càng điên tiết hơn. Anh ta kéo cổ tay Hứa Noãn và nói:

- Vì tỷ lệ hai mươi lăm phần trăm ấy mà cô chịu lên giường với thằng đó?

Hứa Noãn đẩy anh ra, gào khóc:

- Tất cả là tại anh, tại anh. Anh đã khiến bệnh tình của Tiểu Điệp ra nông nổi này, tại anh.

Trang Nghi tức giận nói:

- Đúng, đều là tại tôi, tại tôi. Tôi không thể để cô leo lên giường Mạnh Cổ dễ dàng như vậy, không thể để cô sinh con cho anh ta. Cô mẫn nguyện rồi chứ?

Hứa Noãn gào khóc, cô tuyệt vọng nhìn Trang Nghi:

- Anh có biết là tôi cũng rất đau khổ hay không. Nhưng anh bảo tôi phải làm thế nào? Phải làm thế nào?

Thực ra, cô muốn nói là cô cũng không biết nên làm thế nào. Tuy trái tim của cô đã không còn ở chỗ của Mạnh Cổ. Nhưng ngoài việc cùng anh ta sinh thêm một đứa con nữa thì cô không nghĩ được cách nào khác.

Nhưng Trang Nghi lại hiểu lầm rằng cô đau khổ vì phải lựa chọn giữa Mạnh Cổ và Mạnh Cần Thành. Vì thế anh cười khẩy rồi nói:

- Nếu cô thấy khó lựa chọn như vậy thì để tôi giúp cô, Mạnh Cần Thành và Mạnh Cổ, chỉ cần một người chết đi thì chẳng phải có thể dễ dàng lựa chọn rồi sao?

Hứa Noãn nhìn Trang Nghi rồi căm phẫn nói:

- Anh là đồ máu lạnh. Trang Nghi gườm gườm nhìn cô. Khoảnh khắc ấy, họ trở thành một đôi trai gái đau khổ nhất thế gian, thích tự giày vò mình.

Đêm tối, gió rất to. Hứa Noãn đứng cạnh cửa sổ. Lúc Mạnh Căn Thành bước tới, cô đang ngẩng người nhìn ra xa.

Những chiếc lá trên cây đã rụng đi một nửa. Cô đến tìm Mạnh Cổ vì chuyện của Tiểu Diệp. Nhưng cô không biết nên mở miệng thế nào.

Mạnh Căn Thành đóng cửa sổ, nhìn cô, cười rồi nói:

- Gió to lắm, cẩn thận kéo lạnh.

Hứa Noãn ngẩng đầu nhìn anh, xúc động cười.

Anh là người yêu chiều cô nhất trên thế giới này. Vĩnh viễn. Vĩnh viễn là như vậy. Mạnh Cổ mỉm cười bước tới, rõ ràng là anh ta không thích Mạnh Căn Thành và Hứa Noãn ở cạnh nhau. Nhưng anh ta lại vô cùng hy vọng mình và Hứa Noãn xuất hiện trước mặt Mạnh Căn Thành, bởi vì anh ta muốn “phối bầy” ân ái.

Anh ta nói:

- Hứa Noãn, ngày mai chú út và Trần Tịch đính hôn, chúng ta cùng đi nhé!

Câu nói của anh ta trở nên vô cùng chói tai khi lọt vào tai Mạnh Căn Thành.

Anh và Trần Tịch. Mạnh Căn Thành thờ dài.

Hôm sau, Mạnh Cổ gọi điện cho cô đi dự lễ đính hôn của Mạnh Căn Thành và Trần Tịch.

Khi cô đi, Trang Nghi nhìn cô với ánh mắt đầy mỉa mai và nói:

- Sao, đi hẹn hò với người tình cũ à? Hứa Noãn gườm gườm nhìn Trang Nghi, sắc mặt của cô rất nhợt nhạt:

- Anh đừng có mặt găm máu phun người. Trang Nghi vô cùng tức giận, nhiều ngày hôm nay, nổi tức giận ấy cứ giày vò anh khiến anh không thể chịu được.

Đột nhiên anh ta gầm lên:

- Cô có biết không, anh ta không yêu cô. Anh ta chỉ coi cô là một quân cờ mà thôi.

Hứa Noãn nhìn anh, cười lạnh lùng:

- Trên thế giới này, chỉ có anh mới coi tôi là quân cờ. - Cô không tin lời anh nói.

Trang Nghi nổi giận, anh chỉ vào mặt Hứa Noãn và nói:

- Cô đúng là một người phụ nữ ngu ngốc. Cô có biết là anh ta đã sai người đâm cô không. Anh ta muốn đâm chết cô, ngăn không cho cô phá hoại Mạnh Căn Thành và Trần Tịch. Cô có biết không hả?

Hứa Noãn cười khẩy:

- Anh vu cáo anh ấy như vậy, chẳng phải là muốn tôi hận anh ấy, nghi ngờ anh ấy, từ bỏ phương án dùng máu cuống rốn để cứu Tiểu Diệp, yên tâm làm quân cờ của anh, phá hoại chú út và Trần Tịch sao? Tôi nói cho anh biết, anh vĩnh viễn không bao giờ ngăn được tôi cứu Tiểu Diệp, không bao giờ. Đồ vu cáo.

Hứa Noãn lại nói là anh vu cáo anh ta? Nổi tức giận của Trang Nghi lên tới đỉnh điểm. Khoảnh khắc ấy, anh thấy Hứa Noãn thật ngu ngốc, hay nói đúng hơn là anh thấy mình thật ngu ngốc vì đã tưởng rằng cô ấy sẽ tin lời mình nói.

Trang Nghi kéo Hứa Noãn lại, đè cô xuống ghế sofa. Anh ta nói:

- Được, để tôi cho cô xem tôi có ngăn được không? Nói xong, anh xé rách quần áo của cô. Hứa Noãn gào khóc, vùng vẫy nhưng không ngăn được Trang Nghi đang trong cơn thịnh nộ.

Khoảnh khắc ấy, anh đã xé nát trái tim cô.... .. Điện thoại của Hứa Noãn không ngừng đổ chuông. Trang Nghi ném nó xuống đất, cho nó vỡ vụn thành trăm mảnh.

Mạnh Cổ cứ tưởng rằng mình đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Chỉ có điều, anh ta không thể ngờ rằng, trong bữa tiệc đính hôn, Mạnh Căn Thành lại nói trước mặt mọi người rằng, anh rất cảm ơn sự yêu mến mà nhà họ Trần đã dành cho mình. Nhưng anh vẫn chưa chuẩn bị tâm lý cho chuyện này...

Mọi người bàn tán xôn xao. Trang Thân suất thì co giật. Sắc mặt của Trần Tử Canh rất khó coi. Chỉ có Trần Tịch là mặt sáng lên. Cô ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mặt. Anh đang mỉm cười. Khoảnh khắc ấy, cô chợt nhận ra rằng anh không phải là một người đàn ông cứng nhắc mà là một người đặc biệt.

Mạnh Cổ ngờ ngàng nhìn lên, sắc mặt anh ta tái nhợt lại. Anh ta nói:

- Chú út, chú điên rồi! Mạnh Cẩn Thành lạnh lùng nhìn anh ta, coi như sự đáp lời.

Đĩ nhiên, sở dĩ một người vốn rất điềm tĩnh, tinh táo như Mạnh Cẩn Thành lại hành động như vậy hoàn toàn là vì anh nhận được một món quà lớn của Trang Nghi - đó chính là băng thu âm cuộc nói chuyện lần trước giữa Mạnh Cổ và Trang Nghi. Từng câu nói của Mạnh Cổ đều lọt vào tai anh, không thiếu một chữ.

Thế mới biết Trang Nghi là ai chứ. Anh ta là cáo chiến đấu trong bầy cáo.

Lúc Mạnh Cẩn Thành rời khỏi hội trường, Mạnh Cổ đuổi theo sau và nói:

- Chú út, chú út, chú không thể bỏ mặc tập đoàn Thượng Khang, sao chú có thể làm vậy được?

Mạnh Cẩn Thành đẩy anh ta ra và nói:

- Vì sao cháu không nghĩ cho Hứa Noãn? Bao nhiêu năm nay, cháu...

Nói đến đây, Mạnh Cẩn Thành không nói tiếp nữa. Anh biết vì sao Mạnh Cổ lại biến thành người như vậy. Lúc ấy anh chỉ muốn đến bệnh viện thăm Tiểu Diệp, thăm Hứa Noãn đáng thương. Nếu có thể anh sẽ nâng niu cô, trân trọng cô suốt đời.

Mạnh Cổ ngây người nhìn Mạnh Cẩn Thành lên xe, phóng vụt đi. Đột nhiên có một linh cảm không lành hiện lên trong đầu anh. Anh vừa đuổi theo xe của Mạnh Cẩn Thành vừa gọi:

- Chú út! Chú út!

Ngày thứ ba, thông tin Mạnh Cẩn Thành bị tai nạn xe rơi xuống vực thẳm xuất hiện trên các tờ báo lớn.

Dưới vực thẳm, chỉ nhìn thấy chiếc xe XX745 của Mạnh Cẩn Thành, không thấy xác của anh.

Có người nói, có thể xác chết đã bị thú dữ ăn thịt. Cũng có người nói, có thể xác chết đã bị nước sông cuốn đi.

Hứa Noãn cầm tờ báo trên tay mà sững sờ không biết nói gì.

Ba ngày trước, Trang Nghi đã xé nát trái tim và thân thể cô. Anh ta đã cướp hết lòng tự trọng của cô, chỉ còn lại nỗi oán hận mà cô dành cho anh.

Cô trốn trong phòng của Triệu Tiểu Hùng, không muốn gặp ai, cũng không muốn nói gì.

Triệu Tiểu Hùng ngây ngô ngồi bên cạnh cô, ngây người nhìn cô.

Về sau, Triệu Triệu đuổi cô đi. Hứa Noãn lang thang không biết đi về đâu, cô gọi điện cho Mạnh Cổ - cô cho rằng Mạnh Cẩn Thành đính hôn, còn Hứa Diệp có thể ra đi bất cứ lúc nào. Vì vậy cô không cần phải nhẫn nhịn Trang Nghi nữa. Có lẽ trên thế giới này, người duy nhất để cô có thể nương tựa là Mạnh Cổ.

Cô không hề biết rằng, từ sau khi cô bỏ đi, tầng hai bảy của tòa nhà Kim Cung ba ngày ba đêm không tắt đèn.

Hứa Noãn và Mạnh Cổ cùng biết tin Mạnh Cẩn Thành bị tai nạn xe rơi xuống vực.

Bà Mạnh không chịu được nỗi đau quá lớn này nên đã nhắm mắt xuôi tay.

Mạnh Cổ đau đớn nhắm mắt, khuôn mặt anh tái nhợt. Anh thầm nói với mình:

- Chú út sẽ không chết, sẽ không chết. Hứa Noãn không tìm được nước mắt, đột nhiên cô nhớ lại những lời mà Trang Nghi đã từng nói với mình. Anh ta nói: Mạnh Cổ và Mạnh Cẩn Thành, chỉ cần một người chết đi thì chẳng phải sẽ dễ dàng lựa chọn sao?

Cuối cùng anh ta đã làm như vậy. Bao nhiêu năm nay, cô đã chứng kiến sự tàn nhẫn của anh ta, chứng kiến sự độc ác của anh ta, chứng kiến anh ta không từ mọi thủ đoạn để đạt được mục đích của mình.

Nhưng, cô ngây thơ nghĩ rằng, anh ta sẽ giữ lại một chút nhân từ với cô.

Cô thật ngốc. Nước mắt Hứa Noãn tuôn như mưa. Cuối cùng, cô nhắm mắt.

- Em biết ai hại chết chú út. - Ai?

- Trang Nghị. Mạnh Cổ kích động giống như nhìn thấy một tia hy vọng. Anh ta nắm lấy tay Hứa Noãn và nói:

- Nếu anh tố cáo anh ta thì em có đồng ý giúp cho linh hồn chú út được siêu thoát không?

Hứa Noãn ngây người không nói gì. Đêm ấy, Hứa Noãn chạy về tòa nhà Kim Cung như một kẻ điên loạn. Cô chạy đến trước mặt Trang Nghị, chửi anh là đồ máu lạnh, chửi anh vô tình. Cô nói:

- Sao anh có thể hại chết Mạnh Cần Thành. Tôi vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho anh.

Mặt Trang Nghị tái nhợt lại:

- Cô nói gì? Rõ ràng anh không ngờ rằng Hứa Noãn lại nghi ngờ anh như vậy.

Hứa Noãn gào lên:

- Anh là hung thủ giết người. Trái tim Trang Nghị như bị vỡ thành từng mảnh vụn, bắn tung tóe dưới đất. Anh nhìn Hứa Noãn, lạnh lùng nói:

- Được lắm, đúng đấy, tôi giết anh ta, thế thì sao nào? - Tôi sẽ tố cáo anh, để anh ngồi tù suốt đời, suốt đời. Trang Nghị ngạc nhiên nhìn Hứa Noãn, không dám tin vào tai mình. Anh lầm nhảm: “Thì ra Mạnh Cần Thành có thể khiến cô hận tôi như vậy?” Cuối cùng, anh độc ác nói:

- Được thôi, vậy thì tôi sẽ lấy cô. Một là để “chúc mừng” cái chết của bà Mạnh và Mạnh Cần Thành. Hai là tôi muốn xem vợ mình sẽ đưa chồng vào nhà lao như thế nào.

Hứa Noãn không ngừng run rẩy, cô gào khóc và nói:

- Anh là kẻ điên loạn. Trang Nghị gườm gườm nhìn cô:

- Nếu tôi là kẻ điên thì cũng là do cô ép tôi.

Trong đêm tối, hai người giằng co lẫn nhau, linh hồn vĩnh viễn không được giải thoát.

Mã Lộ nói:

- Anh hoàn toàn có thể giải thích với cô ấy là không phải anh giết người. Sao hai người lại phải giằng co nhau như thế?

Trang Nghị nhìn Thuận Tử rồi nói:

- Cô ấy có chịu tin không? Trang Nghị từ từ nhắm mắt. Đúng vậy, cô ấy vĩnh viễn chỉ tin lời Mạnh Cổ.

Trong tang lễ cho bà Mạnh, Trang Nghị sai người gửi bốn chiếc thiệp cưới - một cái cho Mạnh Cổ, một cái cho Trang Thân, hai cái còn lại cho bà Mạnh và Mạnh Cần Thành đã chết.

Mạnh Cổ tức đến ộc máu. Trang Nghị muốn khiêu chiến với anh.

Mạnh Cổ gọi Hạ Lương đến rồi dặn dò vài câu.

[53]

Triệu Triệu chạy đến tìm Trang Nghị, khuôn mặt không giấu nổi vẻ hạnh phúc. Cô nói là mang đến tin tốt lành cho Trang Nghị.

Anh quay đầu nhìn cô và nói:

- Chuyện gì vậy? - Chúng ta có con rồi. Trang Nghị, anh đã có đứa con của mình rồi.

Trang Nghị ngây người một lúc rất lâu rồi nói:

- Đừng đùa như thế với anh. - Đùa? Triệu Triệu sững sờ, cô không ngờ Trang Nghị lại phản ứng như vậy.

Cô nhìn Trang Nghị, mỉm cười, chậm rãi lấy gương trang điểm trong túi xách, thần nhiên đánh môi son, son hồng bóng, khiến đôi môi của cô càng trở nên gợi cảm hơn. Cô nhìn Trang Nghị chăm chăm, dường như muốn nhìn thấu tim anh.

Trang Nghị không nói gì, ngoảnh mặt đi. Im lặng một lúc lâu, anh nói:

- Anh sẽ chăm sóc em và Triệu Tiểu Hùng suốt đời. Triệu Triệu cười, ngắt đầu hỏi Trang Nghị:

- Có thể chăm sóc em và Triệu Tiểu Hùng suốt đời? Nhưng không bao gồm đứa trẻ này, đúng không?

Trang Nghi nhìn Triệu Triệu, bao nhiêu năm nay, cô khổ sở ở bên cạnh anh, không phải anh không biết cô muốn gì.

Anh thờ dài rồi nói:

- Triệu Triệu, em đừng như vậy. - Xin lỗi, em không nên nói vấn đề này. Em không nên để anh ghét em hơn.

- Anh không ghét em, chỉ là anh và em không thể. - Lời nói của Trang Nghi nhẹ nhàng, gãy gọn.

Không thể. Cuối cùng thì anh đã trả lời thẳng thắn với cô. Sau bao nhiêu năm cô khổ sở đi theo anh, cuối cùng anh đã cho cô câu trả lời, đập tan chút ảo tưởng cuối cùng của cô. Không thể mà anh nói không chỉ nói cô và anh mà bao gồm cả đứa trẻ này. Anh sẽ không giữ đứa trẻ này.

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 5.6

Triệu Triệu thấy miệng đắng chát. Khoảnh khắc mà Trang Nghi nói những lời nói ấy, cô thấy trái tim mình như bị rơi vào axit sunfuric vậy.

Cô cười với Trang Nghi:

- Em biết rồi. Không phải là anh muốn kết hôn với Hứa Noãn đấy sao? Anh nói, anh muốn kích Mạnh Cổ. Bây giờ thì em biết rồi, anh lừa mọi người và lừa chính mình. Chỉ có điều, em nhất định sẽ sinh đứa trẻ này. - Triệu Triệu, em đừng ép anh.

Triệu Triệu nhìn anh, cười lạnh lùng rồi bỏ đi.

Hôm ấy, Triệu Triệu quay về hộp đêm, uống rượu say mềm. Cô kéo mấy chị em trong hộp đêm, cười tươi như hoa nở. Cô sóng sánh ly rượu trên tay rồi nói:

- Các cô nói xem, tôi có chỗ nào không bằng Hứa Noãn? Anh ta yêu những tiểu thư giàu có thì tôi không để ý cũng không tranh giành, bởi vì tôi làm sao mà so với người ta được. Nhưng anh ta yêu Hứa Noãn, không yêu tôi. Hứa Noãn cũng đã từng bán thân. Không phải vì nghèo đến nỗi không có đường sống thì ai muốn chà đạp mình cơ chứ, ai muốn suốt đời mang theo những ký ức nhơ bẩn ấy. Vì sao Hứa Noãn làm chuyện ấy lại được coi là đến bước đường cùng, còn chúng ta làm chuyện ấy thì lại bị coi là đắm mình trong trụy lạc? Rốt cuộc anh ta đang nghĩ cái gì vậy?

Nghe những lời than phiền của Triệu Triệu, một người nói:

- Hứa Noãn may mắn. Con người với con người không thể so sánh với nhau được. Nào, chúng ta cùng uống rượu.

Triệu Triệu cười và nói:

- Đúng, con người với con người không thể so sánh với nhau được.

Những ngày ấy, ngày nào Triệu Triệu cũng chìm đắm trong cơn say.

Đêm hôm ấy, cô loạng choạng bước ra khỏi hộp đêm, loạng choạng lên xe, mở mành lái xe trên đường. Ánh đèn trước mặt giống như nụ cười của thiên thần, không ngừng nhấp nháy trước mắt cô. Cô như lạc vào cõi mây, lâng lâng, mờ ảo.

Trang Nghi đã tặng cô chiếc xe này. Trang Nghi đã tặng cô rất nhiều thứ, quần áo, đồ ăn ngon, kim cương... Nhưng dù những thứ mà anh ta tặng có nhiều đến đâu thì vẫn không bao gồm tình yêu. Anh nói, nó quá xa xỉ.

Cô tưởng rằng mình rất thông minh, có thể tuân theo quy tắc của cuộc chơi. Chỉ có thể thân mật, vui đùa, tuyệt đối không buông thả tình yêu của mình, nước hóa vào thân. Nhưng thực tế đã chứng minh là cô đã sai. Khi cô đã kìm nén tình yêu dành cho Trang Nghi đến mức không còn đường lui thì cô chỉ càng thấy đau khổ hơn.

Sao có thể không hận được? Nhưng không biết hận vì cái gì.

Vốn dĩ đã là như vậy - anh không phản bội cô, bởi vì anh chưa bao giờ là của cô. Anh không phụ cô bởi vì anh chưa bao giờ thể nguyện với cô.

Nhưng ruột gan thì lại bị nỗi bi thương và đau đớn giằng xé, dường như lúc nào cũng có thể nổ tung - anh và Hứa Noãn sẽ hạnh phúc ở bên nhau. Nhưng cô và em trai thì lại sống trong bi thương như thế suốt đời.

Trái tim tan nát, tinh thần điên loạn. Cô không thể nghĩ thông suốt, cũng không thể hận. Cô tưởng rằng rượu có thể khiến mình quên đi tất cả. Như vậy

mình có thể tiếp tục ở bên anh. Nhưng những câu nói của Lý Hồ Phách và Lương Tiểu Sáng lại khiến trái tim của cô rí máu.

Triệu Triệu cố kìm nén nước mắt, cố gắng mở mắt thật to để nước mắt không chảy xuống nữa. Nhưng cố nén lại, cố nén lại, cuối cùng nước mắt vẫn cố chấp chảy xuống, từng giọt, từng giọt, lăn dài trên má, biến thành vệt dài. Triệu Triệu lấy tay lau nước mắt, chỉ nghe thấy một âm thanh nặng nề, một chiếc xe lao thẳng về phía cô. Mắt phượng hướng, chiếc xe của cô lao thẳng vào vệ đường. Vì bị va đập mạnh nên túi khí an toàn bật ra. Triệu Triệu vẫn chưa bừng tỉnh trong nỗi sợ hãi thì thấy một đám người vây quanh. Họ túm tóc cô, lôi cô xuống xe.

Triệu Triệu hốt hoảng không biết phải làm thế nào. Phía xa có một cái bóng lạnh lùng. Đám người ấy xông lên, gia công ra sức đập vào bụng cô. Một người chửi rủa: Muốn sinh con cho ông chủ Trang Nghị của chúng ta à? Cứ mơ đi, đồ phụ nữ hèn hạ.

Triệu Triệu cố gắng co người lại, muốn bảo vệ đứa con của mình. Nhưng tất cả đều vô ích.

Trong bóng tối, cô gào khóc van xin. Cô gào lên với cái bóng đen đang quay lưng về phía mình:

- Trang Nghị, đây là con của chúng ta. Cái bóng ấy không quay đầu lại. Cô khóc lạc cả giọng, gào thét, van nài:

- Trang Nghị, em sẽ không gây phiền phức cho anh. Em chỉ xin một đứa con. Em cầu xin anh.

Cái bóng đen ấy vẫn lạnh lùng như sắt đá. Cuối cùng, Triệu Triệu ngất đi. Khoảnh khắc ấy, cô chỉ thấy, một sinh mệnh nhỏ bé đang bị tách ra khỏi cơ thể mình, giống như một đám mây nhỏ bé, dù cô có cố gắng thế nào thì cũng không thể nắm lấy được.

Cô mơ màng nghe thấy tiếng người nói:

- Ông chủ Trang, đứa trẻ đã chết rồi. Trang Nghị, Trang Nghị, anh thật độc ác.... ..

[54]

Cô ta không đến tìm Trang Nghị để làm loạn, không đến tìm Trang Nghị để khóc lóc. Anh ta đã hủy đứa bé thì chắc chắn sẽ không để ý đến sự đau đớn của cô.

Cô ta tìm thấy Hứa Noãn ở chỗ Triệu Tiểu Hùng. Cô ta mỉm cười và nói:

- Tôi biết cô ở đây. Hứa Noãn ngượng ngùng nói:

- Tôi đi bây giờ đây. Đột nhiên Triệu Triệu dịu dàng kéo tay cô và nói:

- Đừng vội. Sự dịu dàng của cô ta khiến Hứa Noãn rất khó thích ứng. Còn Triệu Triệu thì dịu dàng nhìn Hứa Noãn, dường như muốn nhìn thấu người cô.

Lập tức cô ta lấy lọ axit trong túi áo, tạt vào mặt Hứa Noãn trong lúc cô không hề đề phòng. Đúng lúc ấy, Triệu Tiểu Hùng đang ngồi dưới đất ăn điểm tâm, dường như giác quan thứ sáu mách bảo, anh lao về phía Hứa Noãn và hét lên:

- Đừng mà. Động tác ấy anh nhớ rất rõ. Trong cái đêm gió tuyết nhiều năm trước, khi mà một đám người đã rót xăng lên người anh, muốn thiêu chết anh, có một người con gái đã lao về phía anh, ôm lấy anh và hét lên một tiếng: “Đừng mà.”

Một cái ôm đôi lấy một cái ôm, suốt đời không còn vướng víu. Dù trên thế gian này anh đã quên đi tất cả những nỗi đau nhưng vẫn nhớ những gì tốt đẹp mà em đã dành cho anh.

Triệu Tiểu Hùng hét lên một tiếng, ôm đầu lăn lộn dưới đất, còn Hứa Noãn cũng hét lên đau đớn.

Khoảnh khắc ấy, Triệu Triệu ôm Triệu Tiểu Hùng mà ruột gan như đứt ra từng khúc.

Trải qua hơn chục năm phong ba bão táp, cô tìm thấy em trai nhưng lại tự tay hủy diệt nó.

[55]

Trang Nghị nhận được tin khuôn mặt của Triệu Tiểu Hùng bị hủy hoại còn vai và ngực của Hứa Noãn thì bị bỏng nặng. Triệu Triệu gần như sập đổ.

Trang Nghị thấy người sập đổ là mình. Anh phóng xe như bay đến bệnh viện.

Hứa Noãn yên lặng nằm trên giường. Trải qua một trận sống chết, cô vẫn đẹp như một đóa hoa sen.

Trang Nghị cúi đầu, nhìn vết thương của cô mà trái tim đau nhói không nói lên lời.

Trang Nghị đi thăm Triệu Tiểu Hùng thì gặp Triệu Triệu. Ánh mắt của anh ẩn chứa nỗi thù hận, Triệu Triệu cũng lườm anh với ánh mắt đầy thù hận.

Cảnh tàn sát khốc liệt trong tình yêu. - Vì sao lại hại Hứa Noãn? Anh cần Triệu Triệu cho mình một câu trả lời. Nhưng cô ta chỉ nhìn anh, kiệt sức đến nỗi không chịu nhả một chữ. Cô ta chỉ gườm gườm nhìn anh, dường như muốn nhìn thấu con người anh.

Những ngày sau đó là cầy da. Vì dùng quá nhiều da của người chết nên Hứa Noãn có phản ứng phụ, cô không ngừng nôn mửa. Nhiễm trùng da khiến cô sốt cao, hôn mê.

Bác sĩ cũng thấy lo lắng. Trang Nghi lo lắng hỏi bác sĩ:

- Có cách nào tốt hơn không? Bác sĩ nói:
- Chỉ có thể chờ phản ứng phụ của cô qua đi, không có da của người sống... Trang Nghi hỏi:
- Nếu da của người sống thì phản ứng phụ sẽ giảm đi một chút?

Bác sĩ gật đầu:

- Giảm đi một chút

Trang Nghi không nghĩ ngợi gì mà vén tay áo lên và nói:

- Tôi có. Bác sĩ ngạc nhiên đến nỗi ông suýt thì nhảy ra ngoài, cùng ngạc nhiên với ông ta còn có những đệ tử đứng cạnh Trang Nghi. Thuận Tử nói với Mã Lộ:

- Tôi thà tin rằng ông chủ bị trúng tà chứ không muốn tin đây là sức mạnh của tình yêu.

Bạn đã từng trải qua nỗi đau khi róc da trên người mình chưa?

Có đau hơn tình yêu không?

Nỗi đau róc da không có thuốc tê khiến mồ hôi của Trang Nghi chảy ròng ròng, bác sĩ cũng thấy run tay.

Cuối cùng, bác sĩ băng bó cánh tay và ngực của Trang Nghi. Tất cả có sáu vết thương. Mỗi vết thương dài 2cm. Nó sẽ mang theo tình yêu sâu sắc của một người đàn ông, cấy vào cơ thể một người phụ nữ.

Bác sĩ hỏi Trang Nghi:

- Có cần thuốc giảm đau không? Anh lắc đầu.

Nếu không phải những miếng da đó được cắt từ người mình thì vĩnh viễn anh sẽ không biết được mình yêu Hứa Noãn. Tất cả mọi nỗi tức giận của mình đều là vì tình yêu. Tất cả những lời nói lạnh lùng cũng đều vì che giấu sự rung động mà mình không muốn tin, không muốn thừa nhận. Hoặc anh ý thức được rằng mình thích Hứa Noãn, nhưng anh tưởng rằng chỉ là thích, chỉ là đùa giỡn, chỉ là mua vui.

Nhưng nghĩ lại anh thấy mình đã sai.

Khi bạn yêu một người đến mức có thể chịu được nỗi đau đớn khi cắt da cắt thịt thì có lẽ đó là tình yêu thực sự.

Tình yêu không cần có đạo lý.

Trang Nghi từ từ bước ra khỏi phòng phẫu thuật. Mã Lộ và Thuận Tử nhìn anh mà toát mồ hôi lạnh.

Mã Lộ bước lại gần, vỗ vào người Trang Nghi và nói:

- Anh hùng hảo hán, sắt đá phi thường. Thuận Tử nghe mà suýt thì ói máu. Anh thấy những lời nói của Mã Lộ thật chói tai.

Những ngày sau đó, Trang Nghi thường ở bên cạnh Hứa Noãn mỗi khi cô hôn mê, bởi vì lúc tỉnh, mỗi lần nhìn thấy anh, cô lại kích động đến phát điên lên, gào khóc không chịu gặp anh.

Trang Nghi cảm thấy mình đã thất bại. Thì ra cô lại căm ghét anh như vậy, thậm chí cái đêm thân mật ấy cô cũng hận thấu xương.

Hai sinh vật trên hai hành tinh đã lưu lạc xuống trái đất và giằng xé nhau như thế đấy.

Mạnh Cổ đứng sau lưng anh, giống như cái bóng u tối. Anh ta nói:

- Hại cô ấy ra nông nỗi này, anh mẫn nguyện rồi chứ? Hôm nay là Triệu Triệu tạt axit vào người cô ấy. Ngày mai là Lương Tiểu Sáng ném bom vào người cô ấy. Còn ngày kia thì sao? Sau này thì sao? Những cô chim oanh chim yến của anh, đừng nói là axit, chỉ cần mỗi người nhỏ nước bọt một cái là cô ấy cũng chết chìm rồi. Anh muốn trút giận lên người chú cháu tôi, hà cớ gì phải kéo Hứa Noãn vào cuộc?

Trang Nghi không nhìn anh ta. Mạnh Cổ nói:

- Sau này anh đừng có đến đây nữa. Nếu anh quan tâm đến Hứa Noãn thật thì đừng có giết tạo dùng khônhục kede lấy lòng cô ấy. Anh đừng có xuất hiện

nữ, đó chính là sự quan tâm tốt nhất đối với cô ấy.

Khoảng thời gian rất dài sau đó Trang Nghi không xuất hiện ở bệnh viện.

Hoàn toàn không phải vì những lời nói của Mạnh Cổ khiến anh tỉnh ngộ. Nếu anh muốn bảo vệ người con gái của mình thì anh sẽ làm được. Chỉ có điều, bác sĩ nói với anh, hy vọng duy nhất của Tiểu Diệp là cấy tế bào gốc qua máu cuống rốn!

Hy vọng duy nhất. Dĩ nhiên, ngoài việc Hứa Noãn và Mạnh Cổ ở bên nhau, sinh thêm một đứa con để lấy cuống rốn cho Hứa Diệp thì vẫn còn một lựa chọn khác, đó là: Hứa Diệp lặng lẽ nằm chờ chết.

Mạnh Cổ chăm sóc Hứa Noãn trong phòng bệnh. Đối với người con gái trước mắt, mình yêu hay không yêu không quan trọng. Quan trọng là anh ta biết cô rất quan trọng với Trang Nghi, nếu không chỉ có người thân kinh mới cắt da của mình như thế. Vì vậy, bây giờ, Hứa Noãn chính là bùa hộ mệnh duy nhất của mình. Chỉ khi Hứa Noãn ở bên cạnh mình thì Trang Nghi mới không hành động liều lĩnh. Tập đoàn Thượng Khang lúc này vừa phải đối mặt với tập đoàn nhà họ Trần, vừa phải đối mặt với Thịnh Thế Hòa Phong...

Mạnh Cổ biết mình rất bi ổi. Nhưng vì cuộc sống, vì không mất đi tất cả, bi ổi thì sao chứ?

Anh ta gọi Hạ Lương đến và hỏi:

- Đã đuổi hết những người làm việc tối hôm ấy chưa?

Hạ Lương gật đầu và nói:

- Đã đuổi hết rồi ạ. Sẽ không có ai biết chuyện Triệu Triệu bị xảy thai là có liên quan đến anh. Chúng tôi đều làm theo lời dặn dò của anh. Triệu Triệu vĩnh viễn sẽ nghĩ rằng chính tay Trang Nghi đã hại chết đứa trẻ ấy.

Mạnh Cổ cười. Hôm ấy, Trang Nghi tặng bốn cái thiệp cưới trước linh cửu của bà Mạnh khiến anh ta cảm thấy danh dự nhà họ Mạnh đã bị hủy hoại. Thực ra anh ta không hề quan tâm nhiều đến Hứa Noãn, nhưng anh ta biết rằng, nếu Hứa Noãn lấy Trang Nghi, vậy thì trong khoảng thời gian Thượng Khang mất đi Mạnh Cảnh Thành lại đắc tội với Trần Từ Canh thì chắc chắn Trang Nghi sẽ quyết tâm phản kích. Vì sự phản kích ấy, vì phá hoại Trang Nghi và Hứa Noãn, anh ta đã phái Hạ Lương đi thăm dò tất cả mọi tình hình ở chỗ Trang Nghi.

Thật may mắn vì Hạ Lương đã mang thông tin Triệu Triệu mang thai đến cho anh ta. Hơn nữa nghe nói, vì chuyện này mà đã cãi vã giận hờn với Trang Nghi. Lúc ấy trong đầu Mạnh Cổ nảy ra một kế rất hay. Anh ta nói với Hạ Lương:

- Chúng ta phải chớp lấy vụ này để tặng Trang Nghi món quà thật lớn trong đám cưới.

Vì vậy, đêm hôm đó, anh ta sai Hạ Lương dẫn theo người đánh chết đứa con của Triệu Triệu và Trang Nghi. Trong đêm tối, anh ta quay lưng về phía thâm kích trần gian ấy. Người phụ nữ tên là Triệu Triệu tưởng anh ta là Trang Nghi, gọi nhầm tên anh ta. Đột nhiên anh ta cảm thấy mặt mũi, không biết rốt cuộc mình muốn gì? Sao mình lại trở nên tàn nhẫn như vậy?

Sau khi làm xong mọi chuyện, anh ta chỉ muốn Triệu Triệu đến làm loạn lên trong đám cưới của Trang Nghi, tạo điều kiện để anh ta tranh thủ thời gian thuyết phục Hứa Noãn quay về với mình. Anh ta không ngờ Triệu Triệu lại tạt axit vào mặt Hứa Noãn. Dĩ nhiên, như thế càng tốt, chí ít thì bây giờ, Trang Nghi đã bắt đầu dao động.

Anh ta nhìn Hứa Noãn, khẽ cúi người xuống nhìn khuôn mặt thanh tú của cô.

Đột nhiên, anh ta nhớ lại khoảng thời gian anh đã từng yêu cô.

Nếu chưa bao giờ xa cách, vậy thì lúc này đây anh ta có tính toán từng đường đi nước bước như thế không? Còn cô có phải trải qua nhiều đau đớn giày vò như thế không?

Đáng tiếc là cuộc đời vĩnh viễn không tồn tại từ “nếu, không có đường quay lại.

Mạnh Cổ khẽ thở dài, ngón tay nhẹ lướt qua làn da trắng mịn của cô, khẽ nói một tiếng:

- Hứa Noãn, anh xin lỗi.

[56]

Hứa Noãn dần khá hơn, những lớp da tươi mới dần sống lại trên người cô.

Các y tá thường nói:

- Cô thật hạnh phúc, có người đàn ông chịu làm chuyện ấy vì cô.

Mỗi khi y tá nói như vậy, Mạnh Cổ ngồi bên cạnh lại e thẹn kéo tay áo, che đi “vết thương”, dĩ nhiên, không phải là miếng da mà anh ta dâng hiến cho Hứa Noãn. Nhưng Hứa Noãn lại nghĩ như vậy.

Cô nhìn anh ta, đầy mắt toát lên niềm cảm kích. Hứa Noãn thường nhìn vết thương của mình. Những mảnh da “được lấy từ người Mạnh Cổ” dần sống lại trên người cô.

Mạnh Cổ ngồi bên cạnh cô, bưng bát cháo bón từng miếng cho cô ăn.

Hứa Noãn khẽ hỏi:

- Anh có đau không? Mạnh Cổ ngậy người, một lúc sau mới nhớ ra là Hứa Noãn đang hỏi những “vết thương” trên người mình. Vì thế anh ta nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, mỉm cười:

- Vì em, anh nguyện làm bất cứ chuyện gì. Nói đến đây, anh ta đặt bát cháo xuống bàn, nắm tay Hứa Noãn và nói:

- Hứa Noãn, em có biết là anh yêu em nhiều thế nào không? Hứa Noãn ngậy người, lần này cô không rút tay lại, trước đây, mỗi lần Mạnh Cổ tỏ lộ với cô, cô đều rút tay lại.

Mạnh Cổ lấy trong túi áo một bông thương nhĩ đã héo khô, đặt vào tay Hứa Noãn, đôi mắt đẹp ánh lên một giọt tình thê. Anh ta nói:

- Em nhìn này, anh luôn giữ nó bên mình... từ ngày mà chúng ta xa nhau, nó đều ở đây... - Nói đến đây anh ta nghẹn ngào, ôm chặt Hứa Noãn, nước mắt rơi xuống cổ cô. Những lời nói giả tạo của anh ta khiến bản thân anh ta cũng thấy cảm động. - Hứa Noãn, em biết không? Bao nhiêu năm nay, anh đều đi tìm em, anh đều đi tìm em...

Hứa Noãn nằm trong vòng tay anh ta, ngậy người nhìn bông thương nhĩ trong tay.

Khoảnh khắc ấy, cô cảm động. Nhưng cô lại nghĩ đến lúc mình đã nhặt những bông thương nhĩ này trên giường Trang Nghị - đúng vậy, hôm ấy, Trang Nghị hôn cô, hôn đôi mắt đầm lệ của cô, hôn đôi môi lạnh giá của cô...

Hạnh phúc đã từng gần như vậy, nhưng anh ta lại mưu sát Mạnh Cẩm Thành... thậm chí mưu sát con của mình và Triệu Triệu... sao trái tim của anh ta lại độc ác đến như vậy...

Nước mắt của Hứa Noãn lại tuôn rơi.

Mạnh Cổ nói:

- Hứa Noãn, chúng mình về với nhau nhé. Cho dù không vì chúng ta thì cũng coi như vì Tiểu Diệp, chúng ta bắt đầu lại nhé!

Tiểu Diệp... Đột nhiên Hứa Noãn gào khóc không dứt. Có phải là từ nay về sau, cô sẽ không thể có lựa chọn nào khác không?

Dù anh ta không độc ác như thế, dù anh ta không mưu sát Mạnh Cẩm Thành, không mưu sát đứa con của mình và Triệu Triệu, thì chỉ vì một Tiểu Diệp đang bị bệnh, tất cả đều biến thành không thể.

Huống hồ, sao anh ta có thể yêu mình được chứ? Từ năm mười chín tuổi, từ cái lần đầu tiên gặp gỡ, cô đã mang trên mình quá nhiều nỗi đau, quá nhiều vết thương, quá nhiều chuyện quá khứ thảm hại xuất hiện bên cạnh anh.

Trên thế giới này, “ở bên nhau” là định mệnh. Đồng thời, “không ở bên nhau” cũng là định mệnh. Cái ngày gặp gỡ ấy cũng là định mệnh.

Hứa Noãn giờ tay, do dự rất lâu, cuối cùng ôm Mạnh Cổ, nước mắt ào ào như dòng thác chảy.

Khoảnh khắc ấy, vết thương của cô đau rát như bị thiêu đốt vậy. Những mảnh da mới cấy dường như mang theo nỗi đau đớn và sự chống đối không thể chạm vào được, muốn nhảy ra khỏi người cô.

Khoảnh khắc ấy, tòa nhà Kim Cung, tầng hai bảy. Trang Nghị cảm thấy da mình giống như ngọn lửa bùng cháy. Sáu vết thương đau đớn như bị ai cứa xé, giày vò anh, khiến anh không thể chịu được.

Anh cúi đầu, nhìn bông thương nhĩ trên tay. Hứa Noãn đã để chúng trên giường anh. Đêm hôm ấy, bàn tay anh luồn qua mái tóc đen nhánh của cô. Anh ôm cô, hôn cô, cảm nhận được sự sợ hãi và cay đắng của cô...

Nhưng trong nháy mắt, tất cả đã biến thành mây khói. Mã Lộ đứng cạnh anh, báo cáo về tình hình điều tra về chuyện có liên quan đến Mạnh Cẩm Thành. Hiện nay vẫn chưa có kết luận, vẫn đang sai người điều tra Trần Tử Canh, Mạnh Cổ và Trang Thân. Nếu không phải là sự cố thì ba người này là đáng nghi ngờ nhất.

Trang Nghị gật đầu, dặn dò Mã Lộ phải nhanh chóng điều tra chuyện của Mạnh Cẩm Thành.

Mạnh Cổ rời khỏi bệnh viện, ánh mắt ẩn chứa nụ cười khó mà phát hiện được.

Anh ta vứt bông thương nhĩ trên tay xuống đất, nhếch mép cười chế nhạo, không biết là chế nhạo Hứa Noãn hay chế nhạo chính bản thân mình, sao lại có thể tin có người sẽ giữ cái thứ rác rưởi này lâu như vậy được. Chẳng qua anh ta chỉ bảo Hạ Lương ra ngoài ô nhật vài bông.

Hạ Lương hỏi Mạnh Cổ:

- Cô Hứa có ra tòa tố cáo Trang Nghị mưu sát cậu Cử Thành không?

- Tôi sẽ thuyết phục cô ấy ra tòa. Nói đến đây, đột nhiên anh ta cười với Hạ Lương và nói: - Đừng quên thông báo cho ông chủ Trang biết chuyện Hứa Noãn sếtố cáo anh ta mưu sát.

Hạ Lương gật đầu và nói:

- Tôi đã sai người thông báo cho Trang Nghị rồi. Nói đến đây, anh ta ngừng một lát, nói tiếp:

- Cậu chủ, anh không lo Trang Nghị sẽ mưu sát cô Hứa sao? Hay là chúng ta sai người bảo vệ cô Hứa?

Mạnh Cổ lắc đầu, cười bí hiểm:

- Không cần, sao anh ta nỡ làm thế được? Hạ Lương không nói gì. Đột nhiên anh ta nhớ tới cái chết của cậu chủ Mạnh Cử Thành. Cùng là những người đàn ông mang họ Mạnh nhưng anh ta không cảm nhận được sự lương thiện bẩm sinh trên người Mạnh Cổ giống như Mạnh Cử Thành.

[57]

Sau khi Mạnh Cổ đi, không biết là vì khóc quá nhiều hay vì quá đau lòng mà Hứa Noãn ngủ rất say.

Khi Trang Nghị đến bệnh viện, cô vẫn đang ngủ. Đêm hôm ấy, anh lặng lẽ ngồi bên cô rất lâu, trông cô thật giống một thiên thần đáng yêu. Anh khẽ chau mày, rồi lại thôi.

Hứa Noãn đang mơ, đột nhiên gọi tên “Hứa Diệp “, sau đó nước mắt lại trào ra...

Trang Nghị đau đớn nhắm mắt. Một lúc sau, anh khẽ nắm tay cô, mười ngón tay đan vào nhau. Anh thầm thì: “Anh sẽ không ngăn em nữa.”

Đúng vậy, anh sẽ không ngăn nữa. Từ cuối hè đến thu đông, đều là do anh đã tự cho mình là đúng.

Anh tưởng rằng anh có tiền, có thể mua được tùy thích hợp. Anh tưởng rằng trên thế giới này không có chuyện gì là không thể làm được. Nhưng anh đã sai.

Nếu không có máu cuống rốn, vậy thì Hứa Diệp chỉ có chờ chết.

Anh cũng rất thương con bé, nó lúc nào cũng ngả vào lòng anh. Bốn năm nay, anh không phải là cô cây, làm sao có thể vô tình được?

Huống hồ, những ngày này, anh đã lên đến bệnh viện nhiều lần. Anh đứng ngoài cửa, nhìn cô cười với Mạnh Cổ. Nụ cười thật rạng rỡ - mỗi tình thanh mai trúc mã, có gì có thể thay thế được đây?

Trang Nghị khổ sở đứng dậy nhìn Hứa Noãn. Cuối cùng, quay người bước đi. Ngoài hành lang bệnh viện, Mã Lộ đặt tay lên vai anh, lo lắng nói:

- Anh thực sự để Hứa Noãn và Mạnh Cổ ở bên nhau sao? Vì hai lăm phần trăm hy vọng? Dù là máu cuống rốn thì có thể thụ tinh nhân tạo, thụ tinh trong ống nghiệm, vì sao lại để Hứa Noãn ở bên thằng khốn Mạnh Cổ được?

Trang Nghị nhìn khuôn mặt trẻ trung của Mã Lộ, gượng cười và nói:

- Nếu một người phụ nữ muốn sinh hai đứa con cho một người đàn ông, cho dù tôi có giữ được thân thể của cô ấy, nhưng có thể giữ được trái tim của cô ấy không?

Trang Nghị không hề biết rằng, không lâu sau khi anh rời khỏi phòng bệnh, Hứa Noãn cũng gọi tên anh trong giấc mơ: Trang Nghị.

Nếu anh cũng nghe thấy thì anh có ở lại không?

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Trang Nghị đến gặp Tiểu Diệp. Anh biết một khi Hứa Noãn và Mạnh Cổ về với nhau, họ và Tiểu Diệp sẽ là một gia đình hoàn chỉnh, mình không thể xuất hiện trước mặt họ được nữa.

Tiểu Diệp rất vui khi thấy anh đến. Nó khò sở gọi anh một tiếng “chú ơi”.

Trang Nghị nhìn cô bé ngoan ngoãn mà trong lòng thấy âm áp lạ thường, khẽ”ơ” một tiếng.

Đêm ấy, Trang Nghị lại kể chuyện “Nàng tiên cá” cho Tiểu Diệp nghe. Tiểu Diệp ngủ thiếp đi trong vòng tay anh. Sau khi anh kể xong câu chuyện, đột nhiên nó tỉnh dậy, ngáy người hỏi anh một câu:

- Chàng người cá dưới biển có yêu công chúa trên trần gian không ạ? Nếu chàng người cá yêu công chúa thì có biến thành bọt biển vì cô ấy không?

Trang Nghị ngáy người rất lâu, trái tim của anh đau nhói như bị gai đâm. Cuối cùng anh khẽ nói:

- Có. Tiểu Diệp gật đầu rồi hỏi:

- Vì sao ạ? - Tình yêu sẽ giúp chúng ta làm bất cứ chuyện gì. - Tình yêu? Đôi mắt to tròn của Hứa Diệp sáng lên, đột nhiên, nó yêu cái từ đẹp để ấy mà Trang Nghi đã nói. Tuy nó không hiểu lắm nhưng nó biết từ ấy rất đẹp.

Đúng lúc Trang Nghi ngây người thì đột nhiên Tiểu Diệp rụt rè hỏi, dường như đã do dự rất lâu:

- Cháu... gọi... gọi chú... là bố được không? Người Trang Nghi run bắn lên. Anh không ngờ cô bé bảy tuổi này lại nói như vậy. Một câu nói đánh trúng vào tim anh.

Tiểu Diệp vội nói:

- Nếu... nếu chú không thích thì cháu sẽ không gọi... Một cô bé bảy tuổi, chưa bao giờ biết bố là gì. Lúc ốm, muốn tham lam nhận lấy sự ấm áp của Trang Nghi, đột nhiên có những ý nghĩ rất kỳ lạ, nhưng lại sợ người khác không vui. Trang Nghi gật đầu, anh nhìn Tiểu Diệp với ánh mắt triu mến, xót thương:

- Chú vui mừng còn không kịp nữa là. Tiểu Diệp khẽ xoa cằm của Trang Nghi, khẽ gọi một tiếng:

- Bố ơi. Trang Nghi khẽ “ơ” một tiếng. Khoảnh khắc ấy, những giọt nước mắt đắng chát không ngừng chảy xuống, điều đó khiến anh vô cùng đau khổ - anh biết rằng ngày mai, tất cả sẽ không còn tồn tại, anh sẽ phải từ biệt.

Hứa Diệp của anh. Hứa Diệp nhỏ bé của anh. Hứa Diệp không cảm nhận được nỗi đau khổ của anh. Nó dần dần thiếp đi, khẽ lẩm nhẩm:

- Cháu có bố rồi... nếu chị Hứa Noãn lấy bố Trang Nghi, vậy thì cháu có mẹ rồi... không đúng, chị Hứa Noãn cũng phải gọi là bố. Ôi, thế thì không được.

Đột nhiên Hứa Diệp mở to mắt nhìn Trang Nghi rồi nói:

- Cháu không gọi chú là bố nữa. Trang Nghi ngây người. Rõ ràng anh không thể ngờ rằng cô bé này lại thay đổi thất thường như vậy.

Hứa Noãn nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ xiu nhìn Trang Nghi rồi khẽ nói:

- Chú Trang Nghi ơi, nếu Tiểu Diệp chết... chú sẽ lấy chị Hứa Noãn chứ? Chị ấy không thể chờ cháu lớn để chăm sóc chị ấy. Chú có thể thay cháu chăm sóc chị ấy được không? Trái tim Trang Nghi như bị xé vụn thành nhiều mảnh. Cuối cùng anh gật đầu, lừa mình, lừa Tiểu Diệp. Anh nói:

- Chú sẽ lấy chị ấy.

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hồi Kết

Phiên tòa xét xử vụ án Mạnh Cẩn Thành rơi xuống vách núi mất tích được mở vào ngày giáng sinh năm 2008. Trang Nghi không có mặt ở phiên tòa. Anh ủy thác cho luật sư và người đại diện toàn quyền xử lý.

Anh không thể ngồi trên ghế bị cáo, nhìn người phụ nữ mình yêu dựa vào những suy đoán không căn cứ, chỉ trích mình giữa phiên tòa. Như thế nhạt quá tàn nhẫn.

Những ngày ấy, Hứa Noãn đã dọn đến căn hộ của Mạnh Cổ sau khi khỏi bệnh. Hứa Diệp thường gọi điện thoại cho anh. Nó gào khóc:

- Bố ơi! Bố Trang Nghi, sao bố lại lừa con? Sao bố không đến thăm con nữa?

Trang Nghi không dám nói gì. Anh lặng lẽ khóc. Vì thế chỉ có thể cài đặt trả lời tự động: Xin chào, tôi là Trang Nghi. Hiện nay tôi không có nhà, xin hãy để lại lời nhắn.

Đêm hôm ấy, tuyết bay mù trời. Trang Nghi đi trong tuyết. Trận tuyết đầu tiên của năm nay vào đúng đêm giáng sinh.

Trên các ngõ phố, những cô gái bán hoa đi đi lại lại. Trang Nghi nhìn họ, khuôn mặt đỏ ửng vì lạnh, bàn tay nứt nẻ, khoảnh khắc ấy, đột nhiên anh nhớ tới Hứa Noãn của bốn năm trước.

Cái đêm đông gió tuyết ấy, cô cũng xuất hiện trước mặt anh như thế này.

Nếu lúc đầu anh không bị chú của mình truy sát, không trải qua sự tàn khốc của cuộc đời, không vì để đạt được một mục đích nào đó, mà chỉ là một

công tử nhà giàu bình thường, thư thả đi dạo trên con phố này.

Vậy thì khi Hứa Noãn khẽ kéo tay anh, khi Hứa Noãn rụt rè hét câu “Anh đưa tôi về nhà được không?” thì anh có đưa cô đi không?

Nếu như vậy thì câu chuyện của họ có thay đổi hoàn toàn không?

Đột nhiên, có giọng nói rụt rè của một cô gái khẽ gọi anh:

- Anh mua hoa đi, mua hoa tặng bạn gái. Bạn gái? Trang Nghi cười, từ này khiến anh cảm thấy ảm áp.

Trên mặt tuyết dày, Trang Nghi giẫm từng bước chậm chậm, để lại vết chân trên tuyết.

Những vết chân to phân tán trên tuyết trắng, uốn lượn dưới chân Trang Nghi. Anh khẽ đặt bông hoa bên đường - hy vọng có thể sưởi ấm Hứa Noãn của bốn năm trước.

Anh đã nợ cô. Cuối cùng, Trang Nghi biến mất trong tuyết...

Hứa Noãn đi dưới tuyết, màn đêm dần buông xuống, những bông tuyết nhỏ xinh bay bay giữa không trung.

Hôm nay cô không ra tòa, cô đã bỏ cuộc vào khoảnh khắc cuối cùng.

Mạnh Cổ tròn mắt nhìn cô và nói:

- Em không muốn tìm lại công bằng cho chú út sao? Chú ấy là chú út của chúng ta. Chú ấy đối với chúng ta on trọng như núi.

Hứa Noãn nhắm chặt mắt, nước mắt rơi xuống như mưa. Cô tưởng rằng mình hận Trang Nghi thấu xương, hận sự tàn nhẫn của anh thấu xương. Nhưng cô lại không thể làm được, không thể đẩy anh lên ghế bị cáo.

Mạnh Cổ đẩy người Hứa Noãn và nói:

- Có phải em đã yêu anh ta rồi không? Đúng vậy, anh ta cứ tưởng rằng Hứa Noãn vẫn còn yêu mình. Anh ta tưởng rằng cô vẫn sống trong hồi ức của bảy năm trước. Nhưng, lúc này đây, khi Hứa Noãn không chịu ra tòa tố cáo Trang Nghi, đột nhiên anh ta cảm nhận được rằng: Có lẽ Hứa Noãn đã rung động trước Trang Nghi.

Khoảnh khắc ấy Mạnh Cổ vô cùng tức giận. Vì quá tức giận nên anh ta thậm hạ quyết tâm, nếu các người đã yêu nhau như thế, vậy thì sau này, ta sẽ cho các người sống không bằng chết.

Hứa Noãn lang thang ở bên ngoài gần một ngày. Cô không biết phải quay về như thế nào, phải đối mặt với Mạnh Cổ như thế nào. Mặc dù anh ta vừa gọi điện, cười nói vui vẻ, xin cô tha thứ cho những lời nói hồ đồ lúc sáng của mình. Anh ta nói vì quá yêu chú út nên mới như vậy. Cuối cùng anh ta nói, “Hứa Noãn, anh yêu em. Anh yêu em và Tiểu Diệp”. Yêu?

Hứa Noãn thấy nghi ngờ, vì sao cô lại không cảm nhận được?

Hứa Noãn đi dưới tuyết. Đột nhiên cô nhìn thấy những vết chân nối hàng dài. Những vết chân ấy rất to, nằm cô đơn trên tuyết khiến cô không tìm được giẫm lên chúng.

Cô cố gắng bước từng bước dài để giẫm lên những vết chân đó.

Cô ngây ngô bước đi, vừa đi vừa nghĩ, nếu đi theo những vết chân này thì sẽ gặp người như thế nào. Người ấy đang mang theo tâm sự gì giữa trần gian?

Khi cô phát hiện bông hoa bên đường, cô ngây người một lúc lâu, sau đó khẽ nhặt nó lên.

Ai đã để mất bông hoa của mình trong đêm tối? Ai đã để mất tình yêu trong thành phố này? Cuối cùng Hứa Noãn không đi theo những vết chân ấy, đường khá dài, điện thoại của Mạnh Cổ lại thúc giục, vì vậy, cô khẽ đi lệch sang hướng khác, cô đơn bước trên con đường về nhà.

Thực ra, chỗ của Mạnh Cổ không được gọi là nhà. Nơi nào có tình yêu, nơi đó mới là nhà. Lúc ấy, tay cô chạm vào chùm chìa khóa trong túi áo - chìa khóa nhà... chùm chìa khóa nhà Trang Nghi..

Nước mắt của Hứa Noãn khẽ rơi xuống. Khoảnh khắc ấy, anh và cô, hai người đã từng yêu nhau, vết chân hòa quyện vào nhau, nhưng cuối cùng lại tách rời, để lại hình chữ “nhân” vô vọng trên tuyết.

Từ đó về sau. Trên trời, những bông tuyết trắng đang bay, thỉnh thoảng có những thiên thần tuyết nhỏ bé và thiên thần gió mũm mĩm bay qua.

Thiên thần tuyết nhỏ bé chỉ tay về phía mặt tuyết, chỉ tay vào hình chữ “nhân” được tạo nên từ những vết chân rồi hỏi thiên thần gió:

- Kìa là ký hiệu gì vậy? Thiên thần gió nghĩ một lúc rồi nói:

- Chuyện cổ tích tình yêu của trần gian. - Chẳng phải chuyện cổ tích đều viết về những thiên thần như chúng ta sao? Vì sao ở trần gian cũng có chuyện cổ

tích? - Có chứ. Trang Nghi yêu Hứa Noãn. Hứa Noãn yêu Trang Nghi, đó chính là chuyện cổ tích đẹp nhưng bị thương nhất trần gian.

- Vậy câu chuyện kết thúc như thế nào? - Về sau... về sau, đợi đến đêm giáng sinh năm sau, chúng ta sẽ quay lại trần gian để biết kết thúc nhé!

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Chia Tay Tình Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.